
THE
PUCKING
WRONG
DATE
USA TODAY & AMAZON BESTSELLING AUTHOR
C.R. JANE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YANLIŞ TARIH

PUCKING WRONG KİTAP #3

C.R. JANE

OCEANOFPDF.COM

İÇİNDEKİLER

C.R. Jane'in Okur Grubuna Katılın
Lütfen Okuyun...
Dallas Knights Kadrosu
TPWD Film Müziği

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35 Sonsöz
İkinci Epilog
The Pucking Wrong Date Bonus Sahne & Novella The
Pucking Wrong Man
Pucking Yanlış Adam
Pucking Yanlış Numara Alıntı Önsöz
Bölüm 1

Mabel'in Çikolatalı Pudingli Kurabiyeleri Teşekkür
C.R. Jane Hakkında
C.R. Jane tarafından yazılan kitaplar

OceanofPDF.com

Yanlış Tarih C. R. Jane Telif Hakkı © 2024

C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cassie Chapman/Opulent Designs

Fotoğrafçı: Cadwallader Fotoğrafçılık Düzenleme:

Jasmine J.

OceanofPDF.com

C.R. JANE'İN OKUR GRUBUNA KATILIN

C.R. Jane'in Facebook okur grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak onunla güncel kalın. Sorular sorun, yeni kitaplara/serilere ilk bakışları alın ve diğer kitapseverlerle eğlenin!

C.R.'nin Kader Diyarına Katılın

OceanofPDF.com

Kelepçeyi bir artı olarak gören kırmızı bayraklı okuyucularıma...

OceanofPDF.com

LÜTFEN OKUYUN...

Sevgili okuyucular, lütfen bunun karanlık bir romantizm olduğunu ve bu nedenle olası tetikleyici içerik içerebileceğini ve içereceğini unutmayın. Bu hikayenin unsurları tamamen fantezidir ve gerçek hayatta kabul edilebilir davranışlar olarak algılanmamalıdır. Aşk ilgimiz sahiplenici, saplantılı ve siz kırmızı bayraklı dönekler için kırmızının mükemmel tonu. Walker Davis'in sevgilisini elde etmek için yapacakları söz konusu olduğunda kesinlikle pembenin hiçbir tonu yoktur.

Temalar arasında buz hokeyi, takip, manipülasyon, karanlık takıntılı temalar, doğum kontrolü kurcalama, cinsel sahneler, reçeteli ilaç bağımlılığı, fiziksel istismar -AŞK İLGİLİSİNDEN DEĞİL- ve önceki cinsel saldırı referanslarına atıflar -AŞK İLGİLİSİNİ İÇERMEZ- bulunmaktadır. Harem, aldatma ya da paylaşım söz konusu değildir. Walker Davis'in gözü sadece onun üzerinde.

Dallas Knights'ın dünyasına girmeye hazırlanın... uyarıldınız.

OceanofPDF.com

YANLIŞ TARIH

Walker Davis beni mahvedecek... ama bir kez olsun, buna değebilir.

Ben bir dışlanmışım, dışlanmışım ve hayatım bana ait değil. Ama o hokey maçına bir kaçış umuduyla gittim.

Walker Davis, her kızın hayalindeki süperstar kaleci, sadece mükemmel bir gece istediğimi anladığını söyledi...

Ama şimdi gittiğim her yerde o var.

Benim hakkımda her şeyi biliyor gibi görünüyor. Benim doğru kişi olduğumu söylüyor.

Ve soyadımı değiştirmeye çalışıyor.

Yine de **yanlış** bir **randevu** asla sonsuza kadar mutlu olamaz... değil mi?

OceanofPDF.com

Takım Kadrosu

Lincoln Daniels, Kaptan, #13, Pivot Ari Lancaster, Kaptan, #24, Defans Oyuncusu Walker Davis, Kaptan, #1, Kaleci
Cas Peters, #42, Defans Oyuncusu Ky Jones, #18, Sol Kanat
Ed Fredericks, #22, Defans Oyuncusu Camden James, #63, Defans Oyuncusu, Sam Harkness, #2, Kaleci
Nick Angelo, #12, Defans Oyuncusu Alexei Ivanov, #10, Orta Matty Clifton, #5, Defans Oyuncusu Cam Larsson, #25, Sol Kanat Kel Marsten, #26, Defans Oyuncusu Dex Marsden, #8, Orta
Alexander Portiere, #11, Sağ Kanat
Logan York, #42, Orta
Colt Johns, #30, Kanat
Daniel Stubbs, #60, Kanat
Alex Turner, #53, Orta
Porters Mast, #6, Defans Oyuncusu Logan Edwards, #9, Defans Oyuncusu

Clark Dobbins, #16, Kanat
Kyle Netherland, #20, Defans Oyuncusu

Koçlar

Tim Porter, Baş Koç Collier Watts, Yardımcı Koç Vance Connolly, Yardımcı Koç
Charley Hammond, Yardımcı Koç

OceanofPDF.com

"Sürtük!" (Taylor'ın Versiyonu)
Taylor Swift

Deri ve Kemikler
David Kushner

Güzel Şeyler
Benson Boone

Parçalanmak
Michael Schulte

Bencil
Justin Timberlake

Heartbroken (feat. Jessie Murph)
Diplo, Jessie Murph, Polo G

Ben senin hızlandırılmışınım.
Isabel LaRosa

Çubuk Sezonu
Noah Kahan

Ben ne için yaratıldım?
Billie Eilish

Daha Derin Kuyu
Kacey Musgraves

Seni Benim Yapacağım
Madison Bira

Şeytan Pazarlık Yapmaz
Alec Benjamin

Utanmaz
Camila Cabello

O Olabilir miyim
James Arthur

Aşk Şarkısı
Lane Del Rey

The Lonely
Christina Perri

Kötü İtibar
Shawn Mendes

Artık Korkmuyorum
Halsey

Mastermind
Taylor Swift

Çalma listesinin tamamını buradan dinleyebilirsiniz.

OceanofPDF.com

"Bu gece kazanacağımızı garanti ediyorum."
-Mark Messier 1994 Doğu Konferansı Finalleri 6. Maçından önce.

Hockey Boyfriends Anonymous
@hockeyboyfriends_anonymous

Bunnies, hold onto your hat tricks, because we have news for you! The Knights yummy new star goalie @walker_davis1 may be a taken man.#IWantDisneyBabies 🥅🔍 Sources say Davis might be sniping hearts off the ice with Olivia Darling--yeah, the Olivia Darling--the songbird who supposedly went crazy two years ago... #adarlingscandal Can't confirm if he's blocking pucks or blocking hearts. But evidently they're being seen all around Dallas #LoveOnIce 🏒 I'll be over here crying. #truelovehurts #iwantdisney

12:00 PM · Jun 1, 2021

24K Retweets **247K** Likes

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OLIVIA

9 YAŞINDA

Orada öylece durdum, kalbim davul gibi çarpıyordu, küçük ellerim iki yanımda titriyordu.

Bekleme odası buz gibiydi, tepedeki sert ışıklar boş bej duvarlarda keskin bir parıltı yaratıyordu.

Annem o sabah saçlarımı kıvırmıştı. Çok fazla saç spreyi kullanmıştı ve sıkı bukleler kafa derimi çekiştiriyor, başımı kaşımak istememe neden oluyordu. Elimizdeki azıcık parayı da bir prensese aitmiş gibi görünen güzel, fırfırlı bir elbiseye harcamıştı. Ama kaşınıyordu ve ben korkuyordum.

Burada olmak istemedim.

Daha önce sadece kilisede ve evde şarkı söylemiştim. Bu hoşuma gitmedi.

Annem ve ben tedirgin bir sessizlik içinde sıramızı bekliyorduk. Odadaki gerilim o kadar yoğundu ki boğucu bir hal almıştı. Sonunda dikkatini yüzüme çevirdi, bakışları beni delip geçti, kahverengi gözleri beni gerçekten sinirlendiren soğuk bir kararlılıkla doluydu. Omuzlarımı sıkıca kavradı, tutuşu neredeyse acı vericiydi. "Olivia," diye başladı, sesi alçak ve keskindi, "bu seçmelerin ne kadar hayati olduğunu kavramanı istiyorum. Tüm geleceğimiz buna bağlı. Hata yapamazsın."

İçimde kabaran korkuyu gizlemeye çalışarak tereddütle başımı salladım. Ne demek istediğini bile bilmiyordum. Tüm kelimeleri doğru söylemem gerektiğini mi kastediyordu? Bunu yapabilirdim.

En azından yapabileceğimi düşündüm.

"Anlıyorum anne," diye fısıldadım, sesimdeki gerginlikten dolayı dudaklarının iğrenerek kıvrılmasından nefret ediyordum.

Güzeldi, bir film yıldızı gibiydi, saçları toplanmıştı ve üzerinde en güzel elbisesi vardı. Gözleri her zaman öfkeliydi ve ağzı sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi gergin bir çizgideydi. Keşke bana hiç gülümseyebilseydi. Parmakları kollarıma gömüldü ve daha da yakınıma eğildi, sesi daha da soğuklaştı. "Senin bir yeteneğin var Olivia ve ben seni buraya getirmek için her şeyimi harcadım. Eğer bunu berbat edersen, bizi oradaki insanların önünde utandırırsan, uğruna çalıştığım her şeyi mahvedersin. O küçük beynin bunu anlayabilir mi?"

Sözleri beni yıkarken gözlerimden yaşlar süzüldü. Yapmaktan nefret ettiğim bir şey varsa o da onu hayal kırıklığına uğratmaktı. Ve bunu her zaman yapıyormuşum gibi görünüyordu. "Elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum."

Gülümsemedi ya da herhangi bir sıcaklık belirtisi göstermedi. Bunun yerine beni tutuşunu bıraktı ve "Yapsan iyi olur. Çünkü eğer yapmazsan, bu fırsatı boşa harcarsan, seni affetmeyeceğim Olivia. Bunu unutmayacağım."

Bu tüyler ürpertici uyarıyla birlikte doğruldu.

Kapı çalındığında soğuk sözleri hâlâ havada asılı duruyordu. Bir saniye sonra kapı açıldı ve kısa, siyah saçlı ve ciddi tavırlı genç bir kadın ortaya çıktı, sanki burası onun eğlenmesine hiç izin vermemiş gibiydi.

"Benim adım Kylie. Lütfen beni takip eder misiniz?" dedi ve arkasına dönüp hâlâ arkasında olup olmadığımıza bakma zahmetine girmeden koridorda ilerlemeye başladı.

Annem beni ileri doğru itti ve Kylie'yi bir zamanlar aynı plak şirketinde çalışmış ünlü müzisyenlerin çerçeveli resimleriyle süslü loş bir koridorda takip ettim. Yüzleri bize bakıyordu ve sinirlerim daha da gerilmişti.

Koridorda ilerlerken parmaklarım kaşındıran elbisemin fırfırlarını endişeyle düzeltti. Annemin gerginliğinin ondan yayıldığını hissedebiliyordum ve bu aramızdaki sessizliği daha da ağırlaştırıyordu.

Sonunda metal bir kapının önünde durduk ve asistan hafif, sempatik bir gülümsemeyle bana döndü. Daha yakına eğildi, sesi kısıldı ve "İyi şanslar" diye fısıldadı.

Bir saniye sonra, annem arkamdan yaklaşırken bir kapıdan içeri itiliyordum. Devasa odanın duvarları o kadar yüksekti ki gökyüzüne değiyor gibiydi. Güneş ışığını içeri alan büyük pencereler vardı.

her şey daha parlak görünüyordu. Ancak tüm bu ışığa rağmen oda karanlık ve korkutucuydu. Uzun bir masanın etrafında takım elbiseli adamlar oturuyordu, yüzleri ciddi ve sesleri kısıktı. Önemli görünüyorlardı, sanki tek bir sözleriyle bir şeyleri gerçekleştirebilecek gibiydiler. Onların önünde dururken kendimi küçük ve yersiz hissediyordum. Kapı kapanırken, annemin sözleri hala kafamın içinde yankılanıyordu ve bunun çok önemli olduğunu bilmek beni daha da geriyordu.

"Devam et Olivia," diye fısıldadı çılgınca, sesi gergin ve çaresizdi. Arkamda durdu, elleri omuzlarımdaydı ama sanki beni ileri itiyorlarmış gibi ağır geliyorlardı. "Şarkı söyle."

Süslü takım elbiseleri ve sert yüzleriyle adamlara bakarken, kendimi aç kedilerle dolu bir odada yakalanmış küçük bir fare gibi hissetmekten kendimi alamadım.

Bana bakma şekilleri... gözleri keskin, sanki ruhumun içini görmeye çalışıyorlardı. Annem bana onların bir plak şirketinden önemli insanlar olduğunu söylemişti. Bütün zengin insanlar böyle miydi? Korkutucu mu? Okulumdaki müdür Bay Henry'den çok daha korkutucuydular.

Başlamak için cesaretimi toplamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Oda o kadar sessizdi ki üzerimizdeki floresan ışıkların uğultusunu duyabiliyordum. Gözlerimi sıkıca kapattım ve şarkı söylemeye başladım, sesim rüzgârdaki bir yaprak gibi titriyordu.

Ama bir şeyler yanlıştı. Kelimeler boğazımda düğümlendi ve sesim çatallandı. Nefes alamıyordum ve boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve gözlerimi açtığımda adamların hâlâ beni izlediğini gördüm, yüzleri okunmuyordu.

Gözlerimden yaşlar akıyordu ve odadan kaçıp saklanmak istedim. Ama yapamadım. Annem bunun bizim için bir şans olduğunu söylemişti ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Her zaman yaptığım gibi.

Tekrar şarkı söylemeye çalıştım ama sadece yumuşak, titrek bir fısıltı çıkıyordu.

Adamlar birbirlerine baktılar ve birkaçı başını salladı.
Bir diğeri boğazını temizledi ve hepsi ayağa kalktı.

"Sanırım görmemiz gereken her şeyi gördük. Sevimli bir çocuk," dedi adamlardan biri odadan çıkarken. Bir şey söyleyen tek kişi oydu.

Annemin parmakları omuzlarıma batıyor, tırnaklarının sert ısırıkları içimi acıtıyordu. Öfkesi elle tutulur bir şeydi ve bugün buradan ayrıldığımızda olacaklardan çok korkuyordum.

"Sadece gergin!" diye bağırdı neredeyse, takım elbiseli adamlar teker teker dışarı çıkarken. "Şarkı söyleyebilir, söz veriyorum."

Ama adamlar yürümeye devam etti, pahalı ayakkabıları fayans zeminde tıkırdıyordu. Annem omuzlarımı bıraktı ve yalvaran ve çaresiz bir sesle arkalarından birkaç adım attı. Orada öylece durdum, kendimi ezilmiş bir böcek gibi küçük ve önemsiz hissediyordum.

Kapı arkalarından çarparak kapandı. Ve

sonra sadece sessizlik oldu.

Karanlık, korkunç bir sessizlik. Bu son gibi hissettirdi.

Annem hareketsizdi, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı ve yüzü kıpkırmızıydı. Tüm vücudu titriyordu ve gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

Bana bakmadı. Ama belki de bu daha kötüydü.

Ben dünyanın en kötü kızıydım.

Birkaç uzun, işkence dolu dakika boyunca konuşmadı.

"Her şeyi mahvettin, seni aptal küçük sürtük," diye fısıldadı sonunda, sesi bastırmaya çalıştığı öfkeyle titriyordu. Göğsümde zonklayan hıçkırığımı tuttum - ağlamamdan *nefret ederdi*.

Normalde bana bağırması gereken bir andı bu. Ama tabii ki burada bunu yapamazdı. "Tüm geleceğimiz o anın içindeydi ve sen basit, aptal bir şarkıyı bile söyleyemedin."

Burnunun kenarını sıktı ve dalgın dalgın duvara baktı. Derin bir nefes alarak hâlâ mükemmel olan saçlarını okşadı.

Sonra bana baktı, sanki yerin altında kıvranan bir solucanmışım gibi. "Bunu düzelteceğim. Ve eğer beni bir daha hayal kırıklığına uğratırsan... her şeyi berbat edersen... seninle işim biter."

Bakışları altında ürperdim, içindeki nefret tenime işledi ve karnımı olduğundan daha fazla ağrıttı.

Bana hep böyle şeyler söylerdi. Ama şu anda... sanki gerçekten ciddiymiş gibi hissettim.

Annem beni koridorda, telaşlı hareketleri bana küçükken büyükbabamın eski çiftliğinde yaptıkları gibi bir kovanın etrafına üşüşen arıları hatırlatan telaşlı görünümlü çalışanların yanından geçirdi.

Benimle konuşmadı, ne beni arabaya götürürken, ne kapıyı açarken, ne de beni bir bavul yığını gibi içeri atarken.

Ve kapıyı çarparak kapattığında, topuklu ayakkabılarıyla uzaklaşırken arkasından kilidi tıkladığında değil.

———

Arabada tek başıma oturdum, dakikalar saatlere dönüşürken soğuk iliklerime kadar işliyordu. Nefesim soğuk havada buz gibi bulutlar oluşturdu ve kollarımı kendime sarıp kontrolsüzce titredim. Araba buz gibiydi ve bir daha asla ısınamayacakmışım gibi hissediyordum. Yine de hareket etmeye cesaret edemedim, arabadan çıkmayı düşünmeye bile cesaret edemedim. Öfkesi zaten korkutucu ve öngörülemezdi... Başka bir şey yapmayı göze alamazdım.

Gece çökerken dışarıdaki karanlık derinleşti ve sokak lambaları pencerelerin üzerinde dans eden uzun, ürkütücü gölgeler oluşturdu. Karanlıktan her zaman korkmuşumdur. Arabanın yanından geçen her insan potansiyel bir katil ya da canavardı. İniltilerimi bastırmak için bir elimi ağzıma kapattım... arabada onları duyacak kimse olmasa bile.

Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim çişimin geldiğiydi... gerçekten çok fena. Ellerim uyuşmuş gibiydi ve arka koltukta büzülürken dişlerim takırdıyordu.

Sonunda, sanki bir sonsuzluk geçmiş gibi göründüğünde, arabanın kapısı açıldı. İrkilerek başımı kaldırdım ve karşımda dar siyah bir elbise giymiş, dudakları kırmızıya boyanmış bir kadın duruyordu. İfadesi okunamıyordu ve bana bakarken göğsümün derinliklerinde bir korku hissetmekten kendimi alamadım.

"Çık dışarı," diye tısladı ve ben daha da soğuk olan geceye doğru arabadan sertçe kaydım.

Nereye gittiğimizi sormaya zahmet etmedim. Bu tür şeylerden hoşlanmadığını uzun zaman önce öğrenmiştim... sanki onu sorguluyormuşum gibi görünüyordu.

Annem beni loş bir sokağa götürdü ve ben hâlâ soğuğu iliklerime kadar hissederek titredim. Birkaç dakika yürüdükten sonra, güzel el yazısı harflerle yazılmış bir tabelası olan şık görünümlü bir restorana vardık. Beni içeri soktu, ağır kapı yumuşak bir gümbürtüyle arkamızdan kapandı.

Binaya girdikten sonra, tuvalete gitmeme izin verdi ve sonra tekrar ortadan kaybolmadan önce girişin yakınındaki pelüş deri bir banka oturttu, omzunun üzerinden sert bir bakış atarak hareket etmemem konusunda beni uyardı. Yanımdan geçen insanlar bana yan bakışlar attı ve ben bankta rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

İnsanların bana bakmasından nefret ederdim.

Etrafıma bakındığımda buradaki tek çocuğun ben olduğumu fark ettim. Işık loştu, duvarlarda dans eden uzun gölgeler oluşturuyordu ve

Arka planda garip, alışılmadık bir müzik çalıyordu. Tüm yetişkinler şık kıyafetler giymiş, ellerinde içki tutuyor ve kısık sesle konuşuyorlardı.

Aşınmış ayakkabılarıma baktım. Annem onları kalıcı bir kalemle daha iyi göstermeye çalışmıştı ama yapabileceğiniz çok şey vardı.

Bir sarışın parladı ve onu gördüm -annemi- bu sabah toplantıda olduğuna yemin edebileceğim bir adama gülüyor ve gülümsüyordu. Ne yapıyordu?

Onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar mutlu. Etrafta hiç böyle değildi.
Ben.

Dakikalar saatlere dönüştü ve ben annemi izledim.
Sonunda adamın elini tuttum ve onu bardan uzaklaştırıp loş restoranın derinliklerine götürdüm. Karnım gurulduyordu, çok acıkmıştım ve gitmek istiyordum... Bu yerle ilgili bir şey beni geriyordu.

Loş köşede beklemeye devam ettim, orada otururken kendimi unutulmuş bir mobilya parçası gibi hissediyordum. Alçak, tanıdık olmayan bir müzik çalıyordu ve onun bir an önce dönmesini dileyerek tedirgin bir şekilde etrafıma bakındım.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, kayboldukları yerden çıktılar. Annemin saçları dağınıktı ve ruju bulaşmıştı, mükemmel pudralı cildinde kırmızının kenarları görünüyordu.

Ama beni korkutan yüzündeki gülümsemeydi. Onda rahatsız edici bir şey vardı, beni kıpır kıpır yapan bir şey. Nedenini tam olarak bilmesem de.

Adam onu öpmek için eğildi, bunu yaparken poposunu tuttu ve ben şaşkınlıkla izlerken karnım çalkalandı. Bir dakika sonra yavaşça geri çekildi ve oturduğum yere doğru yürümeden önce adama göz kırptı.

Bana yaklaştığında gülümsemesi kaybolmuştu. Kolumu tuttu, bütün gün olduğu gibi güçlü ve acı verici bir şekilde kavradı ve beni restorandan çıkarıp arabaya doğru sürükledi.

Arabayı sürmeye başladık ve sonunda annem bana döndü, sesi alçak ve tehditkârdı. "Yarın bir şansın daha olacak," dedi, sözleri havayı bir ustura gibi kesiyordu.

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Bana nasıl bir şans daha vermişti? Yine de soramadım, buna çok kızardı.

"Bana bak," diye homurdandı ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan yüzüme ters bir yumruk indirdi. Gözlerimi yaşartan keskin ve yakıcı bir acıydı.

Gözleri. Daha önce de bana bağırmış, tırnaklarını derime geçirmiş, bir şey anlatmak için beni sarsmıştı... ama bana hiç vurmamıştı.

Bunun şoku içimde bir şeyleri çarpıttı ve göğsümün her tarafına yayılan garip, karıncalı bir his bıraktı.

Annemin gözleri benimkilere dikilmişti ve tekrar konuştuğunda sesi soğuk ve tehditkârdı. "Bu sadece başlangıç Olivia. Eğer bir daha hata yaparsan, bu sadece bir tokat olmayacak. Duydun mu beni? Seni ölmüş olmayı dileyecek hale getiririm."

Başımı salladım, bütün gün tutmak için elimden geleni yaptığım gözyaşlarım şimdi yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Acımı görünce alay etti ve yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Ertesi sabah yine aynı yerdeydik ve bana tokat attığından beri üzerime çöken uyuşukluktan kurtulamıyordum. Ama belki de bu dün hissettiğim korkutucu duygudan daha iyiydi.

Olabilir.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, kapı bir kez daha çalındı ve aynı asistan oradaydı, bizi görünce gözleri büyüdü. "Hiç ikinci bir şansı olan birini görmemiştim," diye yorum yaptı bizi koridora doğru yönlendirirken, belli ki annemden cevap almaya çalışıyordu. "Şanslı kız."

Annem sadece mırıldandı, biz yürürken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Bir önceki gün çok kötü bir şekilde başarısız olduğum odaya götürüldük, ama bu sefer... içimde bir şeyler değişmişti. Beni rahatsız eden gerginlik gitmiş, yerini garip bir kopukluk hissi almıştı, sanki orada gerçekten durmuyordum ve onlar da beni gerçekten izlemiyordu. Takım elbiseli adamlar boş yüzlerle bana bakıyorlardı, dünkü beklenti tamamen kaybolmuştu, sanki yine başarısız olmamı bekliyorlardı. Dün geceki adam sağ tarafta oturuyordu ve anneme göz kırptığını gördüm.

Uzun bir süre her şeyi inceledim, ta ki annem panik yüz hatlarına yayılmaya başlayana kadar.

Ve sonra ağzımı açtım... ve şarkı söyledim.

Notalar dudaklarımdan zahmetsizce akıyor, odayı dolduruyordu. Bunu yapabilirdim. Annemin bana her zaman söylediği gibi, zeki değildim ve başka bir şey için de iyi değildim.

Ama şarkı söyleyebilirdim.

Şarkı akıp giderken gözlerimi kapattım ve müziğin beni alıp götürmesine izin verdim. "I Dreamed a Dream" şarkısını söylüyordum. Büyükannemin en sevdiği şarkıydı ve evinde birlikte şarkı söylediğimizde bana da öğretmişti. Her söylediğimde ağlardı.

Sonunda gözlerimi açtığımda, beni o kadar yakından izleyen adamların yüzlerinde bir onay parıltısı gördüm. Dün geceki adam anneme başını salladı ve annemin tüm vücudu rahatlamış gibiydi.

Bu iyi bir şey yaptığım anlamına mı geliyordu... artık bana kızmayacak mıydı?

Odanın geri kalanı ayağa kalktı ve tıpkı dün olduğu gibi ayrılmaya başladılar.

Dün geceki adam önümüzde durdu. Gerçekten yakışıklıydı, güzel taranmış siyah saçları ve filmlerde insanların üzerinde gördüğünüz şık takımlar gibi keskin ve net bir takım elbisesi vardı.

Ama onda tenimin üzerinde böcekler geziniyormuş gibi hissettiren bir şey vardı.

Onunla ilgili her şey çok cilalı, çok mükemmel görünüyordu ve koyu kahverengi gözleri... En kötü yanı da onlardı. Anneminki gibi soğuktular ve benimle ilgili her şeyi ölçüp biçmelerinden nefret ediyordum.

Gözlerine tam olarak ulaşmayan hafif bir gülümsemeyle eğildi, "Büyük bir yıldız olacaksın, tatlım." Sözleri ipeksi, pürüzsüz ve yağlıydı. Tenimde kayma şeklinden hoşlanmamıştım. Özellikle de bana bakma şeklinden hoşlanmamıştım. Titredim ve annemin tırnakları omzuma battı, sessizce bana buna izin vermediğimi söyledi.

Adam elini uzattı. "Ben Marco. Ve sen ve ben... çok iyi arkadaş olacağız."

Elini sıktım, ne söylemem gerektiğinden emin değildim. "Ben Olivia," dedim sonunda... aptalca. Çünkü şarkı söylemeden önce herkes kim olduğumu biliyordu... değil mi?

Kıkırdadı ama sesinde mutluluk yoktu. Sanki bana gülüyormuş gibiydi.

Yetişkinlerin bunu yapmasından nefret ederdim.

Elimi bıraktıktan sonra başımı okşadı. Dokunuşu çok sert, çok sahipleniciydi ve onun tutuşu altında rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

Annem her zamanki gibi rahatsızlığımı fark etmedi. Ya da

belki de umursamıyordu.

Muhtemelen öyleydi.

"Ee, sırada ne var?" diye mırıldandı, ellerini çenesinin altında kavuşturdu ve Marco'ya sanki hayatında tanıdığı en harika insanmış gibi gülümsedi.

Marco onu tam olarak anlamadığım bir sürü şeyle büyülemeye başladı - bir Noel albümü kaydetmek, TV şovu seçmeleri, fotoğraf çekimleri ve daha fazlası. Turne hakkında bir şeyler söylediğinde birkaç kez gözümü kırptım. Çünkü bunu yapamazdım. Okulum, arkadaşlarım ve baharda koro konserim vardı.

"Peki ya okul?" Bir sürü şehirden bahsettiklerinde kekeledim. Bu yolculuk dışında, ilçe sınırının dışına hiç çıkmamıştım. Bahsettiği şehirler ülkenin dört bir yanındaydı.

Marco bana baktı, ifadesi boştu. Annemin yüzünde öfke ve kızgınlık karışımı bir ifade vardı, ikisi de benim için iyi değildi.

Saçımı tutuşu bir an için sıkılaştı ve sonra küçümser bir tavırla başımı okşadı. "Artık bunların hiçbir önemi yok Olivia," dedi küçümseyerek, sesinden üstünlük damlıyordu. "Ufukta birazcık resmi eğitimden çok daha eğlenceli şeyler var." Yine kıkırdadı, o yanlış his sırtımı kesti. "Ayrıca... büyük bir yıldız olduğunda sınıf arkadaşların seni çok kıskanmayacak mı?"

Gözlerim büyüdü. Bunların hiçbiri umurumda değildi. Lottie ve Megan'ın umurunda değildi. Artık en iyi arkadaşlarımı göremeyecek miydim?

Planlar hakkında konuşmaya devam ettiler ve onların sözleriyle, hissettiğim uyuşukluk paniğe dönüşüyordu.

Ne oluyordu?

Annem bana neler olduğunu ne zaman açıklayacaktı? Düne kadar, annem bu "hayat değiştiren an" hakkında konuşurken, bana bu kadar hayat değiştiren şeyin ne olduğunu söylememişti.

"Ona biraz röfle ve çok daha iyi bir saç kesimi yapmamız gerekecek," dedi Marco ve dikkatimi sinirlerimden yine bana baktığı gerçeğine yöneltti. "Ve bu kıyafetler..." sesi kesildi ama o alaycı ton her kelimesinde sabitlenmişti.

Nesi var diye merak ederek elbiseme baktım. Anneme baktım ve yanaklarının utanmış gibi kızardığını gördüm.

"Ve birkaç kilo alması gerekecek," diye devam etti Marco. "Onun bir sokak çocuğu gibi görünmesine izin veremeyiz."

Sanki orada değilmişim gibi benimle ilgili değiştirmek istedikleri her şey hakkında konuşmaya devam ederken elbisemi düzelttim.

Marco'nun bakışları hâlâ bana odaklanmıştı, gözleri *hâlâ* soğuktu, sanki içinde hiçbir şey yokmuş gibiydi. Büyükbabam bana gözlerinden bir insan hakkında çok şey anlaşılabileceğini söylerdi.

Bugüne kadar bunu anlamamıştım.

Sonunda Marco'nun işi bitmiş gibi görünüyordu, saatine baktı ve saatin kaç olduğunu görünce küfretti. "Bir toplantıya yetişmem gerekiyor. Marsha tüm evrakları gönderecek," diyerek bizi fırlattı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Kulağa hoş geliyor," diye arkasından seslendi annem, hâlâ o tuhaf, aşırı heyecanlı sesiyle konuşuyordu - daha önce ondan hiç duymadığım bir ses.

Marco kapı aralığında durdu ve bana baktı. "Olivia, *prenses,* seni bir yıldız yapacağız. Hayalini kurduğun her şeye sahip olacaksın," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ve odadan çıktı.

"Ve sen bir yıldız olacaksın, küçük kız," dedi annem dişlerini sıkarak, bir saniye önceki samimiyetinden ve mutluluğundan eser yoktu.

"Başka seçeneğin yok."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OLIVIA

19 YAŞINDA

Tuvalet masasının üzerindeki resme baktım, ilk kontratımı imzaladığım günden bir enstantane.

Hayatımdan vazgeçtiğimi imzaladığım günden beri.

Ya da *annemin* hayatıma son imzayı attığı gün mü demeliydim? Çünkü dokuz yaşındayken bunu kendim için yapacak kadar büyümemiştim.

Fotoğrafta annem - artık ona Jolette dememi tercih ediyordu - ve ben ikimiz de ikiz gülümsemeler takınmıştık, annemin elinde bir kalem vardı. Onun gülümsemesinin nedeni benim üzerimden milyonlar kazanmak üzere olmasıydı. Benim gülümsemem ise... çünkü hayatımda ilk kez benimle mutlu görünüyordu.

O sözleşmenin imzalanmasından hemen öncesine dönmek için her şeyimi verirdim. Onu yırtıp atar ve odadan kaçardım. Ortadan kaybolurdum.

Ölseydim bile umurumda olmazdı.

Çünkü bu özgür olduğum anlamına gelirdi.

Resmi tiksintiyle yere fırlattım, camın kırılma sesinin keyfini çıkardım. Gerçi fark etmezdi.

Bir yerlerde, hiç görmediğim bir soyunma odası sürücüsü vardı, bu yüzden bu aptal lanet resim her mekanda beni bekliyordu.

Göğsümü ovuşturdum. On dokuz yaşındayken göğsünüzün ağrımaması gerekirdi ama işte buradaydık.

Bu gece New York'taydık ve Madison Square Garden'da tıklım tıklım dolu bir salonda çalmak üzereydim.

Ama bu göğüs ağrısı devam ederse, hiçbir yerde oynayamayacaktım.

Yastıklı bankın üzerine çöktüm, yorgunluk iliklerime kadar işliyordu. Ne kadar zamandır turnedeydim?

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi. Kendimi ölümüne koşmaktan vazgeçemediğim için çökmeye mahkum, o tekerleklerden birinin üzerindeki bir fare gibi hissettim.

Ellerimi bacaklarıma sürterek sakinleşmeye çalıştım. Kükreyen kalabalığın belli belirsiz sesini duyabiliyordum ve kör edici ışıklardan şimdiden korkmaya başlamıştım.

Burası normalde beni çaldırdıkları yere kıyasla küçük bir mekândı ama yine de dışarıda yirmi bin kişi vardı.

Jolette ve Marco boyut konusunda çok öfkeliydiler.

En son ne zaman yemek yedim? En son ne zaman kendime bakmakla uzaktan yakından alakası olmayan bir şey yaptım?

Çok yorulmuştum.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve annem içeri girdi. Her zamanki gibi paranın satın alabileceği en pahalı tasarım kıyafetlerini giymişti, tavrı her zamanki gibi soğuk ve talepkârdı.

"Kalk. Beş dakikan var," diye tısladı, burnunu kırıştırarak bana baktı, sanki ben onun tertemiz beyaz Chanel ceketine bulaşmış bir çamur sıçramasıymışım gibi.

"Ve hazırlanırken, bu boktan şeyi düşün." Telefonunu yere bıraktı, bir haber sitesinde yakın zamanda bir konserde kafayı bulduğumu iddia eden bir makale vardı.

Yanılmamışlar.

"Zayıf küçük bir velet olmak zorundaysan..." dedi küçümseyerek, yıllardır boğazımdan zorla geçirdiği hap şişesini bana fırlatırken. Artık şovlardan ve gösterilerden önce onları isteyerek alıyordum; onlar olmadan bir şovun üstesinden gelemiyordum. "O zaman kendini daha iyi kontrol etmelisin. İhtiyacın olan tek şey daha fazla kötü reklam."

Tüm eksikliklerimi gösterdiğinde her zaman olduğu gibi bir utanç dalgası tenimi kesip geçti. Ne yaparsam yapayım... bir hayal kırıklığıydım.

Kapı çalındı ve Marco kimsenin ona içeri gelmesini söylemesini beklemeden kapıyı açtı. Onun gelişiyle kaskatı kesildim. Bu geceki gösteride olmaması gerekiyordu. Onunla uğraşmak zorunda kalmamam gerekiyordu.

onu da. Omurgamdan aşağı bir ter damlası damladı ve ellerim titremeye başladı.

Marco'nun bakışları elimdeki şişeye kaydı ve yapmacık sırıtışı genişledi. "Gösteri için hazırlanıyor musun prenses?"

"Prenses" kelimesi kusma isteği uyandırdı bende. Bana fısıldadığı şey buydu... Göğsümde bir hıçkırık yükseldi ve görüşümün kenarları karardı.

Kes şunu, dedim kendime şiddetle. Şu anda *bunu* düşünemezdim. Sahneye çıkmam gerekiyordu.

Kapağını açtım ve çok ihtiyacım olan sakinliği getireceğini umarak haplardan birkaçını yuttum.

Sorun şu ki, arzuladığım uyuşukluğu sağlamak için giderek daha fazla hap almaya başlamıştım.

Annem beni izledi, yüzünde küçük, kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ve bende çığlık atma, odayı yok etme... kendimi yok etme isteği uyandırdı.

Zaten olduğumdan bile fazla.

"Bir ya da iki shot işi bitirir," dedi Marco kayıtsızca, bir şişe votka alıp shot bardağına doldururken. Haplarla birlikte etkisini göstereceğini ve gösteri için ihtiyacım olan uyuşukluğa ulaşmamı sağlayacağını kastetmişti... ama şu anki düşünce sürecime tam olarak uyuyordu. İşi bitirmek.

Shot bardağını bana uzattı, bunu yaparken parmaklarının benimkilere değdiğinden emin oldu ve dokunuşunun bana verdiği tiksinti ve korkuyu tutmaya çalıştım.

Votkayı geri attım, yanığı fark etmedim bile. Belki de fark etmediğimden değildi. Belki de acıyı sevdiğim içindi.

İşte oradaydı.

Uyuşukluğun içimden geçtiğini, tüm sinirleri, mide bulantısını ve acıyı sildiğini hissedebiliyordum.

Yüksekliğim her zaman vücuduma yayılan ince bir sıcaklıkla başlardı, tıpkı birkaç dakika önce beni saran soğuğu kovalayan rahatlatıcı bir kucaklama gibi. Ellerimdeki titreme azaldı ve içime bir sakinlik duygusu yerleşti.

Ama orada durmadı. Sakinlik, üzerime gelen yumuşak bir dalga gibi yatıştırıcı bir coşkuya dönüştü. Duyu organlarım keskinleşti ve etrafımdaki dünya sanki yeni bir gözle görüyormuşum gibi daha canlı bir hal aldı.

Mercek. Soyunma odasındaki renkler patlıyor gibiydi ve floresan ışıkların yumuşak uğultusu melodik bir senfoniye dönüştü.

Kalp atış hızım sabitlendi ve midemdeki gerginlik düğümü gevşedi. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi ve kendimi daha hafif, daha özgür hissediyordum. Beni rahatsız eden endişe uzak bir anı gibiydi, yerini yenilmezlik duygusu almıştı, sanki kendimden yükseklerde uçuyordum. Tüm sorunlarım tenimi kesen coşku tarafından bastırılmıştı.

Annem kıyafetimi düzeltirken Marco, "İşte böyle prenses," diye mırıldandı.

Aynada kendime baktım ve üzerime oturan, kolsuz elbisemin sıvı gümüş renginin soyunma odasının ışıkları altında nasıl parıldadığını hayranlıkla seyrettim. Göğsümdeki karmaşık boncuk işlemeleri ışığı yakalıyor ve yıldızlarla yarışacakmış gibi görünen göz kamaştırıcı bir etki yaratıyordu.

Ya da belki de bu sadece benim yüksek sesle konuşmamdı.

Görünüşümden memnun kaldıktan sonra beni soyunma odasından çıkardılar. Bir golf arabasına bindik ve sonra beni arenaya gireceğim yere götürdüler.

Ben arabadan inerken Jolette, "Beni utandırmamaya çalış," diye tersledi.

Normalde onun sözleri karşısında irkilirdim. Ama o anda bana dokunabilecek, bana *bundan* başka bir şey hissettirebilecek hiçbir şey yoktu.

Ona sırıttım ve o da alay etti. "Ona çok mu fazla verdik?" diye mırıldandı Marco'ya, bana açgözlü, parıldayan gözlerle bakarken.

"O iyi," diye cevap verdi ve gitarımı bana uzattı. Parmaklarım tellere dokunurken nefesimin altında mırıldandım.

Zamanı gelmişti.

Tünelden aşağı yürüdüm ve parlak ışıklı arenaya çıktım ve kalabalıktan sağır edici bir kükreme yükseldi. Hareket ettikçe çığlıklar ve alkışlar bana çarpıyordu ama kafam bir bariyer görevi görerek beni başka türlü yaratacağı endişeden koruyordu.

Sahneye çıktım, spot ışıkları beni parlak ışıltısıyla yakaladı ve yıllar boyunca bunu milyonlarca kez yapmış olmanın verdiği kendinden emin bir gülümsemeyle mikrofona doğru eğildim. "Benim adım Olivia," diye anons ettim, sesim seyircilerin coşkulu tezahüratlarına karışıyordu. "Ve şovuma hoş geldiniz."

Bu girişle birlikte ilk şarkıma başladım. Şarkı sözleri dudaklarımdan zahmetsizce döküldü ve sesim arenanın her köşesini doldurarak yükseldi. O anın büyüsüne kapılan kalabalık şarkıya eşlik etti,

Onların sesleri benimkilere karışarak aynı anda hem hayranlık duyduğum hem de nefret ettiğim bir soundtrack oluşturdu.

Dakikalar saatlere uzadı ve ben onlara şarkı söyledim. Onlar da bana şarkı söyledi. Ve kısa bir süre için kendimi mutlu hissettim.

Gösteriden sonra soyunma odasına geri döndüm ve bana ters ters bakan kızı tanıyamadan kendime baktım.

Bir zamanlar koyu kumral olan saçlarım sarının sert, doğal olmayan bir tonuna ağartılmış, uçları sürekli şekillendirme ve boyamadan dolayı kırılganlaşmış ve kızarmıştı. Küçük bir kızken sahip olduğum sağlıklı, canlı buklelerden çok uzaktaydı. Normalde tıpkı büyükanneminki gibi altın sarısı ela tonunda olan gözlerim, kat kat makyajla yoğunluğu azaltılmış sürmelerle çevrelenmişti. Bir zamanlar gençliğin verdiği canlılıkla dolu olan yanaklarım şimdi cılız ve çukur görünüyordu. Bir iskelet gibi.

Yüzüm kat kat fondöten, kapatıcı ve pudrayla kaplanmıştı; her kusuru ve lekeyi gizleyen bir maske.

Hasta gibiydim.

Dedikodu paçavralarının sürekli benden bahsetmesine

şaşmamalı. Hastaydım.

Aynadaki yabancıya bakarak buklelerimden birini çektim.

Kafamın güzelliği neredeyse kaybolmuştu ve onun yok olmasıyla birlikte, içimi ürpertici bir huzursuzluk duygusu kaplıyordu. Coşku ve güven duygusu yerini tedirgin edici bir boşluğa, her geçen an daha da büyüyen bir boşluğa bırakıyordu. Etrafımdaki dünya parlaklığını yitirmişti ve geriye kalan tek şey varlığımın yalın gerçekliğiydi.

İnce bir huzursuzluk bilincimin kenarlarını kemiriyor, kendi tenimde rahat bulmamı zorlaştırıyordu. Uzuvlarım ağır ve halsiz hissediyordu; bu durum birkaç saat önce sahip olduğum yüksek enerji ve uyanıklıkla tam bir tezat oluşturuyordu.

Eve gitmem gerekiyordu.

Marco ve annem çoktan gitmişlerdi. Muhtemelen sadece sahneye çıktığımdan emin olmak için kalmışlardı. Kiraladığım bakıcılardan biri olan Laura, bana aracıma kadar eşlik etmek için soyunma odasının dışında bekliyordu. Benimkilerden biri

Evler yakındaydı ve uzun zamandır ilk kez bir otelde ya da otobüste uyumak zorunda kalmadım.

Keşke ev daha çok ev gibi hissettirseydi.

Şehrin dışına doğru yaptığımız kırk beş dakikalık yolculuk boyunca Laura bana tek kelime etmedi. Ama ben buna alışmıştım.

Etrafınız sürekli insanlarla çevriliyken yalnız olabileceğinizi hiç düşünmezdim.

Ama hayatım bunun bir kanıtıydı.

Malikâne göründüğünde yerimde kıpırdandım. Önümde beliriyor gibiydi, zengin cephesi bir dizi canlı ışıkla aydınlatılmıştı. Çok saçma görünüyordu, çok büyüktü, çok gösterişliydi... çok aşırıydı. Annem birkaç yıl önce şöhretimi yansıtması için ona ihtiyacım olduğunu söyleyerek onu bizim için satın almaya zorlamıştı.

Aslında burası onun statü ve prestije olan doymak bilmez açlığının abartılı bir kanıtıydı. Gösterişli süslemelerden, her isteğini yerine getiren hizmetkâr personele kadar her şey ona aitti. Mutfaktaki yiyecekler bile onun tarafından özenle seçiliyor ve denetleniyordu.

Duvarları arasında geçirdiğim her dakika kendimi bir yabancı gibi hissetmişimdir.

Çarpan başımı ovuşturarak heybetli çift kapıdan içeri adım attım.

Tek yapmak istediğim saatlerce performans gösterdikten sonra yatağa girmekti. Ama tabii ki bu mümkün değildi.

Jolette'in misafirleri vardı. Bir konak dolusu.

Hepsinin ortak bir özelliği vardı: Beni kendi hırslarını ilerletmek için bir sıçrama tahtası olarak kullanmışlardı. Onlar, sosyal basamakları tırmanmak için anneme yapışan dalkavuklardı ve ismimin sağladığı statü artışının ötesinde benimle pek ilgilenmiyorlardı.

Tasarımcı kıyafetleri ve pahalı aksesuarlarıyla gösterişli odalarda hak sahibi bir havayla dolaşıyorlardı. Çok yüksek sesle gülüyorlardı, sesleri sahte bir coşkuyla doluydu, sanki hepsi fark edilme arayışlarında birbirlerini geçmeye çalışıyorlardı.

Hepsi fırsatçıydı. Tek önemsedikleri şey malikânemdeki bir partide olduklarını söyleme şansını elde etmekti, çünkü bu onları olduklarından daha önemli gösterecekti.

Odadan geçerken birinin telefon kamerası parladı ve fotoğrafımı çektiklerinde yüzümü buruşturdum. Elbisem terden sırılsıklam olduğu için gösteriden sonra bir çift rahat eşofman giymiştim.

Bana gülümsediler ve el salladılar, hepsi dikkatimi çekmek istiyordu. Deri kıyafetler giyen engereklerdi ve hepsinden nefret ediyordum.

Hay sikeyim. Başım zonkluyordu.

Bir köşeyi döndüm... ve Marco, haftalardır dikkatini çekmeye çalışan C listesi özentisi bir aktrisin üzerine eğilmişti. Bunu biliyordum çünkü bir zamanlar benim asistanımdı. Medyaya ne kadar korkunç bir velet olduğuma dair yalancı bir hikaye satmadan ve bu yüzden bir pembe dizide yer almadan önce.

Tabii ki evime girebilir.

Elbisesi aşağı çekilmişti ve eli kocaman sahte göğsünü sıkıyordu. Yüzümü buruşturdum ve beni gördü, hemen doğruldu ve onu kovdu. Bana sahte bir gülümseme attı ve odadan çıkmadan önce en iyi arkadaşlarmışız gibi el salladı. Çünkü neden çıkmasın ki?

"İşte buradasın prenses. Her yerde seni arıyordum. İmzalamanız gereken bazı sözleşmeler var."

"Sabaha kadar beklememiz gerekiyor. Başım ağrıyor," diye mırıldandım, başım zonkluyordu ve gözlerim kafamın içinde eriyecekmiş gibi hissediyordum.

Koluma girdi ve beni malikânede kullandığı ofise giden koridora doğru götürmeye başladı. "Şimdi bunların üzerinden geçmemiz gerekiyor. Özellikle de son zamanlarda hakkınızda çıkan manşetlerden sonra, şirketler kötü şöhrete dayanarak bu anlaşmaları iptal etmeye karar vermeden önce bu anlaşmaları kilitlememiz gerekiyor."

Kolumu çektim ama o kolumu sıkıca tutuyordu. Bu en azından onun yavaşlamasını sağladı. "Bir sonraki tura katılacağımı sanmıyorum. Bir molaya ihtiyacım var. Çok yoruldum. Ve eğer çalarsam, bunun daha küçük mekanlarda olmasını istiyorum, müzik kulüpleri gibi. Daha samimi hissettiren yerlerde."

Yüzü tiksintiyle kıvrıldı. "Neden böyle bir şey istiyorsun ki? Oyununun zirvesindesin. Zorlamaya devam etmelisin. Seni her zaman istemeyecekler, bu yüzden onlar isterken avantajını kullanmalısın."

Bu annem ve onun için her zaman bir tehditti. Her şey müzikteki bir sonraki büyük şey hakkındaydı. Şu anda o bendim, ama bir anda.

başka biri olabilirdi. Bu yüzden o kişi ortaya çıkana kadar zorladım, zorladım, zorladım.

Baş ağrım zonkluyor ve boğazımda bir bulantı dalgası oluşuyordu. En son ne zaman yemek yemiştim? Bugün içtiğim tek şey haplar ve alkol müydü gerçekten?

Bu kez kolumu çekerek beni bırakması için onu zorladım. "Tura katılmayacağım. Yorgunum. Ben-" sesim kesildi. "Bu şekilde devam edemem."

Bakışlarında hiçbir anlayış belirtisi yoktu, empati kurduğuna dair hiçbir işaret yoktu... ya da umursadığına dair. Bunun yerine bakışları sertleşti ve içimi bir huzursuzluk duygusuyla doldurdu.

"Marco?" dedi annem, köşeden dönüp durumu daha da kötüleştirerek. "Bu veledin sorunu ne şimdi?"

"*Prenses* bir molaya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Planlamak için harcanan onca zamana rağmen bir sonraki turneye çıkmayı reddediyor. Ailelerine ekmek götürmek için buna bel bağlayan onca insana rağmen."

Bu da sık sık kullandıkları bir şeydi, "Olivia Darling" artık iş yapmazsa tüm işlerin kaybedileceği tehdidi.

Ama o anda o kadar yorgundum ki, o kadar keyifsizdim ki, o kadar bitmiştim ki... Gerçekten umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

"Benim de bir insan olduğumu ve bazen bir molaya ihtiyacım olduğunu anlayacaklar."

Annemin kırmızı cilalı tırnakları tenime battı. "Ne kadar şanslı olduğunu anlamayan bir kız gibi konuştun," diye tükürdü.

Kusmuk ağzıma doldu ve ben de onu geri boğdum. Kolumu onun elinden çektim ve önümde hırlayan iki pislikten uzaklaşmaya başladım.

"Sorun ne prenses, bir tane daha ister misin?" Marco, annemle birlikte kontrol altında tuttukları ve benim tek erişim noktam olan hapları havaya kaldırarak kibarca sordu.

İnanın bana, bunlardan bazılarına ben de ulaşmaya çalıştım ve bir şekilde her girişimimde beni başarıyla engellediler.

"Ben yatmaya gidiyorum. Ve herkese, temsilcim olarak, ara verdiğimi söyleyebilirsiniz. Hazır olana kadar turnelere, müziğe ya da bir sonraki albüm anlaşmama karar vermeyeceğim."

Kalbim deli gibi çarpıyor, onlara bu şekilde karşı koyma çabasıyla alnımda boncuk boncuk terler oluşuyordu.

Ama artık bunu yapamazdım. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Marco annemin sırtını sıvazladı ve yüzü yumuşadı. "Biliyorsun, tamamen haklısın. Çok çalışıyorsun... Bir molaya ihtiyacın var. Bir molayı *hak ediyorsun*."

Yüzünü buruşturup şaşkınlıkla burnumu kırıştırdım ve cümlesine o çok önemli "ama "lardan birini eklemesini bekledim.

"Sırada ne olduğunu konuşmamalıyız. Az önce başardığınız şeyi kutlamalıyız! On futbol stadyumu da dahil olmak üzere kapalı gişe bir turne... Gerçekten yeni zirvelere fırladınız."

Annem ona yan gözle baktı ve sonra omuz silkti. "Bu doğru Olivia. Sana bir özür borçluyuz. Çok sıkı çalışıyorsun."

Uzaylılar bedenlerini istila mı etmişti? Annemin sesi neden bu kadar güzeldi? Onlara şüpheyle baktım.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," dedim yavaşça, ağızlarından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyordum. "Ben şimdi yatmaya gidiyorum."

"Saçmalama," dedi Marco, beni ofisine çağırarak. "Bir kutlama içkisi içmeliyiz, sadece iyi yapılmış bir işi kutlamak için bir gece içkisi."

Ondan alkol almamın imkanı yoktu. Muhtemelen içkime ilaç katardı. Ama beni o kadar dikkatle izliyorlardı ki... İçeri girip onlarla beş dakika otururdum. Sonra iznimi isterdim. Onlara karşı koymuştum, gerçekten yapmıştım. Bunu yapabilirdim.

Marco ofisini işaret etti ve ben de onu takip ederek tamamen kendi zevkine göre yeniden düzenlediği odaya girdim - burası onun evi olmamasına ve tek müşterisinin ben olmamama rağmen. Bu şekilde burada olması normal değildi. Ama o ve Jolette bu konuda ısrar etmişlerdi.

Oda, gelenekselliğin timsali olan konağın geri kalanına hiç uymuyordu. Ofisi temiz çizgiler ve "modern" diye bağıran tek renkli bir renk düzeniyle yapılmıştı. Duvarlar soyut sanat eserleriyle kaplıydı, cesur vuruşları ve canlı renkleri odanın diğer sessiz paletiyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Koyu renk ahşaptan cilalanmış masasında sadece birkaç temel eşya bulunuyordu: şık bir bilgisayar, tasarım bir lamba ve bir yığın sözleşme ve senaryo. Ofisin bir duvarını kaplayan raflarda bir dizi ödül ve övgü sergileniyordu... hepsi de benim çalışmalarım sayesinde. Altın heykelcikler, parıldayan kupalar ve çerçeveli sertifikalar ortam ışığında parıldıyordu.

Odamda değil de burada olmaları, başarımı kime -kendisine- atfettiğinin açık bir resmiydi.

"Kanyak?" diye sordu, uzak duvardaki bar arabasından bir sürahi kaldırarak. Ellerim titriyordu ve ağzım sulanıyordu... ama aptal olamazdım.

Cehalet sadece bir süre için kabul edilebilirdi.

"Sadece şu su şişelerinden biri," diye mırıldandım, gözlerinin kucağımda titreyen ellerime kaymasını izledim.

"Keyfin bilir. Pek kutlanacak bir şey değil," dedi annem ve içki konusundaki paranoyamla alay edercesine sırıtarak kendine biraz brendi doldurdu.

Marco bana mini buzdolabından kapalı bir su şişesi uzattı, ben de kapağını açıp soğuk sıvıyı yudumladım. Saatlerce şarkı söylemekten boğazım acımıştı.

"Size, prenses," diye mırıldandı Marco, konyak bardağını kaldırarak. Kendimi bir dakika daha odada kalmaya ikna etmeye çalışarak zayıfça gülümsedim. Bunu düşündüğümden çok daha iyi karşılıyorlardı. Belki de sonunda uçurumun kenarına ne kadar yakın olduğumu anlamışlardı.

Muhtemelen hayır. Ama... belki.

"Söyle bakalım Olivia. Bu küçük... molanda ne yapacaksın?" diye sordu annem. Sesi hâlâ alaycıydı ama benimle konuşurkenki her zamanki hıncı yoktu.

"Dinlen," diye mırıldandım, baş ağrım daha da kötüleşiyordu.

"Ne kadar harika," diye kıkırdadı. Kıkırdadı. Bunu genellikle etkilemeye çalıştığı insanlar için saklardı.

Bekle... Ona ne oluyordu?

Gözlerimi kırpıştırdım ve öne doğru eğilerek kafasına odaklanmaya çalıştım çünkü... kafasında bir sorun vardı. Gözleri yüzünden aşağı kayıyordu. "Ne oldu?
-" diye fısıldadım, gözlerimi ovuşturarak. Oda bulanıklaşıyor ve eğriliyordu. Duvarlardaki sanat eserleri kabus gibi bir görüntü içinde eriyor ve yer değiştiriyordu. Panik boğazımı tırmaladı ve yerimden fırladım, ayakta durmaya çalışırken eşofmanımı çektim.

"Bana neler oluyor?" Kekeledim, sesim bozuk ve çarpık çıkıyordu. Vücudum ağırlaşmıştı ve sanki uzuvlarım bana ait değilmiş gibi işbirliğine yanaşmıyordu.

Kahkahalar etrafımı sardı, ama bu şeytani bir kahkahaydı ve her yerden geliyor gibiydi, sanki ben sandalyemde otururken oda aniden insanlarla dolmuştu.

"Yardım edin," diye mırıldandım ama artık yüzleri seçemiyordum, her şey sıcak balmumu gibi eriyor, etrafımdaki zemine dökülüyor gibiydi.

Ve hala kahkahalar devam ediyordu.

Buradan çıkmam gerekiyordu... yardım çağırmalıydım. Odada belli belirsiz bir açıklığa benzeyen yere doğru hamle yaptım, hareketlerim beceriksiz ve dengesizdi.

Koridorda destek almak için soğuk, acımasız duvarlara tutundum, nefesim kesik kesik geliyordu. Adımlarım titriyordu ve bacaklarım betonla kaplanmış gibi hissediyordum.

Çığlık atmaya çalıştım ama içimde sıkışıp
kalmıştı. Adım adım ilerlemeye çalıştım.

Bir sürü çarpık yüz. Hepsi ürkütücü kahkaha maskeleri takıyordu. Her yerde düzensiz ve kör edici ışık parlamaları vardı.

Bip. Bip. Bip.

Gözlerimi açmaya çalışarak kendime geldim. Ama sanki yapışkanla kapatılmış gibiydiler. Gözlerimi açmam sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi ve odanın netleşmesi daha da uzun sürdü.

Beyaz. Her yüzeyde vardı. Beyaz duvarlar ve beyaz bir tavan. Yerde beyaz fayanslar.

Beyaz çarşaflar.

Çarşaflar mı? Nerede olduğumu anlamaya çalışarak onlara baktım. Bir
otel mi? Garip, tek renkli bir otel mi?

Kolumu hareket ettirmeye çalıştım ve bir şey derimi sıyırdı.

Bileğimin etrafında cızırtılı bir bant vardı.

Beni yatağa bağladığını fark etmem bir saniye sürdü.

Panikle kolumu çekerek çözmeye çalıştım. Bir an sonra ayak bileklerimin de bağlı olduğunu fark ettim.

Ben çırpınmaya devam ederken odaya bir hemşire girdi, tabii ki titiz beyaz bir üniforma giyiyordu.

Belli ki şimdiye kadar kötü bir şey olduğunu anlamıştım. Ve bana acıyarak bakması kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu.

"Lütfen bunları çözebilir misin?" Cevabın ne olacağını bildiğimi hissetmeme rağmen umutsuzca sordum.

"Merak etme hayatım," diye mırıldandı. "Sana ihtiyacın olan yardımı sağlayacağız. Bu bir söz. Ailen çok sıkı çalışıyor."

Ailem mi?

"Ne...?" Şaşkınlıkla fısıldadım. Odanın kapısı açıldı ve annemle Marco koşarak odaya girdiler.

"Uyanmışsın. Tanrı'ya şükür!" dedi annem, neredeyse histerik bir şekilde, Marco'nun kolunu sanki desteği olmasa düşecekmiş gibi sıkarken.

"Sana yardım edeceğiz," dedi Marco ciddiyetle.

Baykuş gibi gözlerimi kırpıştırarak ne dediklerini anlamaya çalıştım. Bir tür şakanın en can alıcı noktasıymışım gibi hissediyordum... ve anlamıyordum.

Dudağımı ısırdım ve buraya nasıl geldiğimi düşünmeye çalıştım. Sahne alıyordum, değil mi? Ve sonra eve gittim. Son gösteriyi kutluyorduk ve...

"Bana ilaç verdin!" Bağları umutsuzca çekerek ve etrafta çırpınarak çığlık attım. Buradan çıkmak zorundaydım. Birine söylemem gerekiyordu.

Annem bir eli hâlâ Marco'yu tutarken hemşireye acıklı bir şekilde "Bu ilaçlardan mı?" diye bağırdı.

Kadın başını salladı. "Bu miktarda ketaminin etkisinden çıkmak sanrılara neden olabilir. Ve vücudundaki diğer uyuşturucularla birlikte... Onu zamanında buraya getirebildiğiniz için çok şanslı."

Ketamin mi?! "Hayatımda hiç ketamin almadım," diye tersledim, hemşirenin bana bakıp durmasından nefret ediyordum.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye burnunu çekti annem.

Hemşire tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Birkaç dakika içinde hayati değerleri kontrol etmek için geri geleceğim."

Marco ve annem maskeleri düşmeden önce hemşire kapıyı arkasından kapatana kadar beklediler. Endişe gitmiş, yerine saf kötülük gelmişti.

"Öfke nöbetlerinden biriyle tüm sıkı çalışmamızı mahvetmene izin vereceğimizi mi sandın gerçekten?"

"Ne yaptın sen?" Fısıldadım, çaresizce bağları tekrar çekiştirdim. Bu kumaş da neydi? Kıpırdamıyordu bile.

Marco sırıtarak, "5150 psikiyatrik gözaltı ile başladık," dedi. "Yarın da vesayet sürecini başlatmak üzere bir hakimin karşısına çıkacağız."

"Bunu yanına bırakmayacağım," dedim... hastane önlüğü içinde, tüm temel haklarım elimden alınmış bir şekilde yatağa bağlıyken yapabildiğim kadar sert bir şekilde.

"*Tamam*," diye alaycı bir şekilde kıs kıs güldü annem.

Marco yanındaki çantayı açtı ve yatağın üzerine gazete ve dergiler atmaya başladı. Hepsi benim resimlerimle kaplıydı.

O geceden.

Üzerimde eşofmanım, elimde bir şişe, üstümün önünde kusmuk lekeleri vardı. Fotoğraflardan birinde kolum kıvrılmıştı ve elimde koluma bastırdığım bir iğne vardı. Başka bir fotoğrafta ise bir adamın önünde diz çökmüştüm... Böyle devam edip gidiyordu. Sanki kişisel bir fotoğrafçı çöküşüme tanıklık etmişti.

Manşetler de bir o kadar kötüydü.

"Pop Prensesi Olivia'nın Şok Edici Çöküşü: Uyuşturucu Skandalı ve Umutsuzluğun Trajik Hikayesi!"

"Olivia'nın Karanlık İnişi: Liste Başı Sansasyondan Bağımlılığın Derinliklerine."

"Amerika'nın Sevgilisinin Yükselişi ve Düşüşü: Uyuşturucu Sarmalının İçinde."

"Olivia Şöhret İçinde Boğuluyor: Müzik Dünyasını Sarsan Skandal!"

"Tatlı Melodilerden Acı Haplara: Olivia'nın Sorunlu Yolculuğu." "Perde Arkası: Olivia'nın Bağımlılıkla Gizli Savaşı."

"Olivia Darling'in Trajik Baladı: Şöhret Nasıl Çöküşüne Yol Açtı?" "Pop Yıldızlığından Dibe Vurmaya: Olivia Hakkında Şok Edici Gerçek Darling'in Mücadelesi."

"Olivia'nın Son Notu: Pop Prensesi'nin Hollywood'u Sarsan Uyuşturucu Skandalı!"

Hepsine baktım, garip bir uyuşukluk içimde kayıyordu, yağlı ve kalın.

"Bu doğru değil," diye sızlandım. "Bunu neden yaptın?"

"Tüm kontrol bizde olacak. Bütün para bizde olacak. Bizim iznimiz olmadan hiçbir şey yapamayacaksın." Annemin sesi o kadar neşeliydi ki, çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibiydi.

Ve orada oturup onlara bakarken... tek düşünebildiğim...

Hayatımın bittiğiydi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

WALKER

"H "Merhaba Disney," diye bağırdı ağabeyimin sesi hoparlörden alaycı bir şekilde.

Lanet olası pislik.

"Sana 'Disney' demekten daha açık konuşmalı mıyım? Mesela bu, yukarı gelebilmem için saçını açmanı istememem gereken bir durum mu, mesela şu hatunun adı neydi?" diye devam etti Cole.

Rapunzel. "O piliç" Rapunzel'di. *Besbelli.*

"Hiçbir fikrim yok," dedim, "Disney" lakabı haberlerde yayıldığına göre Ari Lancaster'ın sikine bir disk atılması gerektiğine karar vermiştim. "Ama seni bırakmamı istiyorsan, bana sesleneceğin tek şey 'Walker' olsa iyi olur."

"Hadi, küçük kardeşim. Bırak gireyim," diye şarkı söyledi. İçimi çektim ve geçmesine izin veren düğmeye bastım.

Birkaç dakika sonra asansörün sesi duyuldu ve Cole, alamet-i farikası haline gelen o zahmetsiz soğukkanlılıkla dışarı çıktı. Uzun, güneşin öptüğü sarı saçları omuzlarına dökülmüş, koyu mavi bir bandana ile yüzünden uzak tutulmuştu. Gömleğinin düğmeleri göğsünün yarısına kadar açıktı ve bandana ile uyumlu mavi taşlı uzun bir kolye takıyordu. Ve taşıdığı kovboy şapkası...

Tamamen saçmalık.

"Lanet bir hippiye benziyorsun," diye yorum yaptım ve homurdandı, güneş gözlüklerini çıkardı ve kalbimi sızlatacak şekilde bana annemi hatırlatan koyu kahverengi gözlerini ortaya çıkardı. Bana doğru yürüdü, dudaklarında kaygısız bir gülümseme vardı.

"Ben de seni seviyorum, Walkie Poo," diye mırıldanırken kolunu boynuma doladı ve beni sıkıca kucakladı.

Son altı aydır Sounds of Us ile turnedeydi ve ziyaretlerimiz çok seyrek oluyordu.

Sinir bozucuydu. Ama onu görmek güzeldi.

Cole beni bıraktı ve sanki buranın sahibiymiş gibi mutfağıma doğru yöneldi. "Bu akşamki büyük maça hazır mısın?" diye sordu kilerimi açıp içindekileri incelerken.

"Kendini evinde hisset," dedim alaycı bir tavırla.

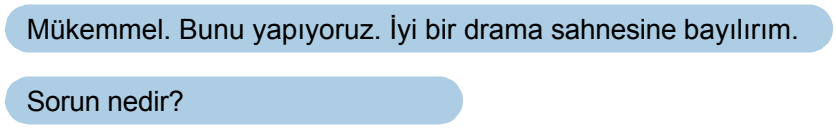
Sırıttı. "Ben büyüyen bir çocuğum, Disney. Haftalarca viskiyle yaşadıktan sonra besleyici maddelere ihtiyacım var."

Anahtarlarımı ona fırlattım ve o da tam zamanında eğilerek vurulmaktan kurtulurken kıkırdadı.

Telefonumu elime aldım ve bir mesaj attım.

Ari, Sports Illustrated'ın bu sabahki sayısından beri nefesini tutmuş bekliyormuş gibi hemen cevap verdi.

Lincoln mesajlarıma cevap verdiğinde her zaman yaptığım gibi sırıttım. Çünkü Lincoln Daniels bir tanrıydı.

"Lincoln neden Kral Linc olarak orada?" Cole omzumun üzerinden sordu. Sesini duyunca sıçradım ve telefonumu sakladım. Kardeşim kedi gibiydi.

"Yağmalayacak bir kileriniz yok mu?" Hırladım.

Cole kollarını önünde kavuşturarak sırıttı: "Kaya tanrısı kardeşinin şu anda dikkatini çekmediğini fark etmeden edemedim."

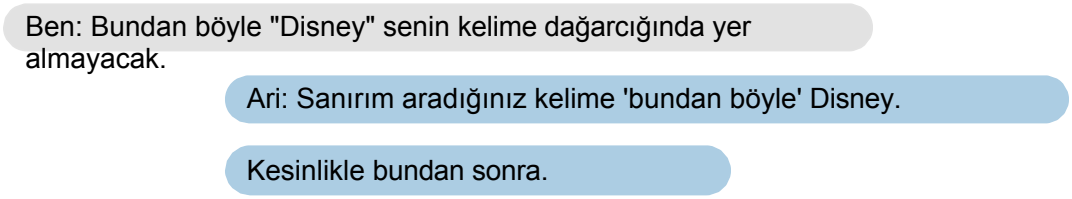
Alay ettim. "Az önce kendine 'rock tanrısı' mı dedin?" "Bu özgüven. Ukalalık değil, küçük kardeşim."

"Kollarınızı daha büyük göstermek için kollarınızı da bilerek mi yırttınız?"

Telefonum çaldı ama kardeşimin yanaklarında bir kızarıklık vardı, bu yüzden şimdilik görmezden geldim.

Bu çok iyiydi.

"Varsa göster, Walkie," dedi sonunda burnunu çekerek ve kendini tekrar kilere gömdü.

"Katılıyorum. Kesinlikle 'bundan böyle'," dedi Cole bir elmayı çıtırdayarak ısırırken.

"Siktir!" Bana bir kez daha sinsice yaklaşmayı başardığı gerçeğiyle tekrar sıçrayarak bağırdım. "Hepinizden nefret ediyorum," diye homurdandım.

Cole elmasını yemeye devam etti, benim azarlamamdan hiç etkilenmemişti. Telefonumun alarmı çaldı ve sinirlerim göğsümde yükseldi.

"Oyun zamanı mı?" Cole sordu, ben de elimi yüzüme sürerek başımı salladım.

Bu gece büyük bir maçtı. Kariyerimin en büyük maçlarından biriydi. Playofflara girmek için oynuyorduk. Ama daha da önemlisi... Dallas'la gelecek yıl için bir kontrat yapma şansım olsun diye oynuyordum. Ari bu sezondan sonra ayrılıyordu, bu konuda çok açıktı.

Korkak gibi konuşmuş olabilirim... ama Ari ve Lincoln ile oynama şansı... bu benim için kariyer hedefiydi.

L.A. bana iyi davranmıştı. Ama değişime hazırdım. Ve burada kendimi hep sudan çıkmış balık gibi hissetmiştim. Tennessee'li bir çocuk için L.A. yabancı bir dünyaydı.

Cole, çiftlikten çok rock yıldızına benzeyen gösterişli kovboy şapkasındaki bir tür şahin tüyüyle oynarken sırıttım. Belki de Davis kardeşlerden *biri* Los Angeles'ta kendini evinde hissediyordu.

Ama ben değildim.

Cole sırıtarak, "Parker benim maça gidip onun gitmemesini kıskanıyor," dedi ve bu durumdan kesinlikle memnun görünüyordu.

Küçük kardeşimiz bu hafta bahar antrenmanlarına başladı ve tamamen zaman kaybı olmasına rağmen Parker'ın hedefinde NFL seçmeleri vardı ve buna hazırlanmak için her şeyi doğru yapmaya çalışıyordu.

"İç çamaşırı için ilginç bir yer Walkie," diye yorumladı Cole, eğilip kurutulmuş et çubuğunu kullanarak bir çift siyah dantelli külot aldı. Gözlerimi kırpıştırdım.

"Yani çarşafların içinde bir ucube olduğunu biliyordum, iyi olanlar her zaman öyledir, ama kiler? Annem ne derdi?" diye söylendi.

Alay ettim, yanaklarım yanıyordu, her ne kadar turne otobüsünün muhtemelen konserlerden sonra aldığı tüm kuyruklar yüzünden turne sonunda DNA'dan arındırılması gerektiğini bilsem de.

"Şanslı kız kimdi?" diye sordu, külotu kurutulmuş etin ucunda sallayarak.

"Ver şunları bana." Onları aldım ve çöpe attım.

"Ben hazırlanmaya gidiyorum," diye seslendim ona odama doğru yürürken. "Lütfen o kurutulmuş etten yeme."

"İsim istiyorum."

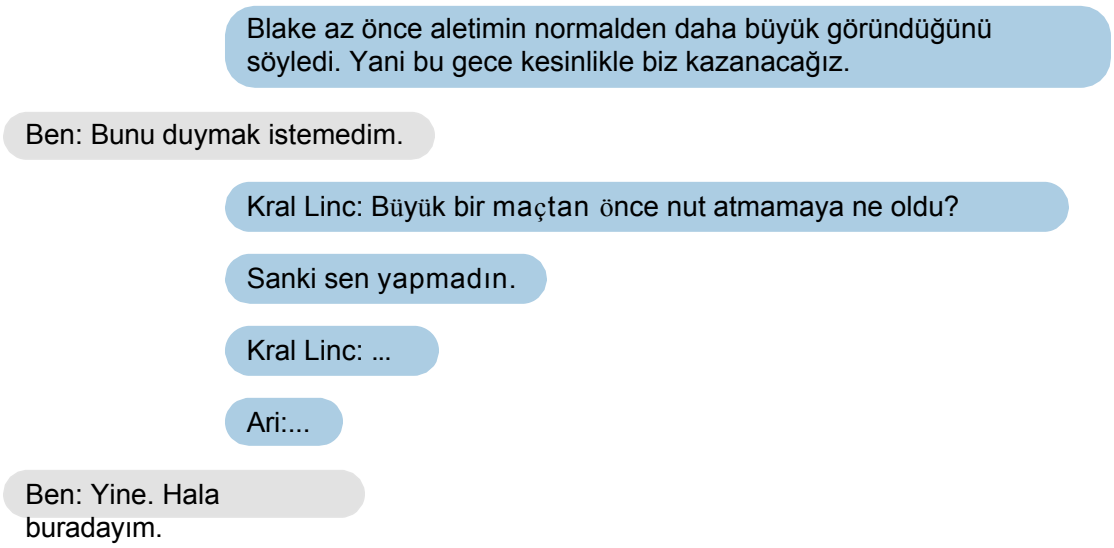
Omzumun üzerinden bir orta parmak attım ve odama saklandım.

Aslında bunların kimin iç çamaşırları olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son zamanlarda biraz kurak bir dönem geçiriyordum. En iyi arkadaşlarını ruh eşleriyle izlemek insana bunu yaptırıyor.

Tek gecelik ilişkiler ya da benimle yanlış nedenlerle birlikte olan puck bunnies ile denemek eskisi kadar etkili olmuyordu.

Bir de Davis ailesinin laneti vardı. Parker ve Cole bunun doğru olmadığına yemin etti. Ama adını duyduğunuz her erkek akrabanız bunu yaşamışken düşünmeden edemiyordunuz. Özel bir kadınla göz göze geldikleri ve anında aşık oldukları o an.

Telefonum çaldı ve beni acınası düşüncelerimden kurtardı.

Homurdandım ve oyun öncesi duşumu almaya gittim, orada kesinlikle taşak yemeyecektim.

Çünkü büyük bir maçtı.

Cole'un şu anda beni görememesine çok sevinmiştim. Her şeyden önce berbat bir dansçıydım ve onun şarkılarından biri yerine Taylor Swift'le dans ettiğim için bana gücenirdi.

Ama onda o bulaşıcı ritim yoktu.

Ari'nin dans ritüeli takımı son bir saattir içinde bulundukları korkudan kurtardı ve son bir "Kobralar!" ile oyun zamanı geldi.

Tünelde bekleyip kaymaya hazırlanırken Ari kıçıma bir tokat attı.

Ona göz kırptım. "Bu gece kıça dokunmak yok demiştin hani?"

Homurdandım.

Ari gözlerini devirdi, siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve kaskını taktı. "Bu geceki maç bundan daha önemli, Disney," diye karşılık verdi oyun yüzünü takınarak.

Başımı salladım ve kendimi oyuna verdim.

Isınma hareketleri için kaymaya başladık ve ben buzun etrafında alışılagelmiş turumu attım, bunu yaparken altmış beşe kadar saydım. Bu her maçta yaptığım tuhaf bir ritüeldi ve herkes kaleye geri dönene kadar benimle konuşmaması gerektiğini biliyordu. O zaman yirmi kez yukarı aşağı yapabilmem için birkaç dakika daha beklemeleri gerekiyordu. Ve sonra hazırdım.

Hey...sadece işe yaramadığında garipti. Ve işe yaradı... zamanın %75'i gibi... en azından bu sezon.

"Sana bir Disney prensine göre biraz tuhaf olduğunu söylemiş miydim?" diye yorumladı Ari patenle yanından geçerken.

Eldivenlerimle bunu yapmam imkânsız olsa da arkasından, "Seni şimdi tersliyorum," diye bağırdım.

Yolun karşısında Seattle'ın kalecisi geriniyordu ve ben onu geçip giden milyonlarca gol hayal ederek ters ters baktım, çünkü düşünmezseniz, ortaya çıkaramazdınız.

Hmmm. Belki biraz garip davrandım.

Isınma hareketleri devam ederken kendime, "Ben de en iyisiydim"

dedim. Çünkü yine olumlu düşünmek çok önemliydi.

"Sen bir duvarsın Disney. Lanet olası bir tuğla duvar," dedi Ari yanımdan geçerken, belli ki anlamıştı.

Başımı salladım ve bir kova dolusu diskle reflekslerimi her açıdan test eden Koç Markov'a odaklandım.

Isınma hareketleri sona erdi ve bir şişe su almak için yedek kulübesine doğru kaydım, yüzüme püskürtmek için kaskımı kaldırdım.

"Gidelim Disney," diye bağırdı Cole yakınlardan. Homurdandım ve camdan ona bakarken en iyi hırçın yüz ifademi takındım. Maç için ona verdiğim koltuklar vardı ve o bir şekilde fazladan üç tanesini *kızlarla* doldurmuştu. Sanki bir tanrıymış gibi ona asılmışlardı. Ben inledim, o sırıttı ve göz kırptı, kendini beğenmiş herif.

Ari patenle yanıma geldi ve biraz su aldı. "Bu çok güzel bir zaman olacak," diye bağırdı takıma ve hepsi bir eldiven kaldırıp onunla birlikte kükredi.

Ve sonra zaman geldi.

Pak düştü ve ilk periyot başladı. Seattle agresif hücumlarıyla tanınıyordu ve ben de kendimi şut yağmuruna hazırladım. Pist, buzu kesen patenlerin ve çarpışan sopaların sesleriyle yankılandı. İlk dakika içinde, Seattle'ın yıldız forveti savunmamızı yararak bir kaçış denedi. Her hareketini takip ettim, şutçuya yakın durdum. Hızlı bir bilek vuruşu yaptı ama ben eldivenimi çıkarıp pakı havada yakaladım. Seyirci onayını haykırdı.

Ari bana bir yumruk attı ve ben de ona başımı salladım, damarlarımda adrenalin yükseliyordu.

Dakikalar sonra, kalemizin önünde yaşanan bir itiş kakış, yakın mesafeden bir şutla sonuçlandı. Kelebek pozisyonuna geçerek kalenin alt kısmını kapattım. Seattle'ın forvetlerinden Ryan Taylors, beş deliğe nişan alarak alçaktan bir şut gönderdi ama ben pedlerimle boşluğu kapatarak ona gün ışığı vermedim. Ribaund Ari tarafından çabucak temizlendi.

Devre ilerledikçe Seattle ivme kazandı ve bir dizi şans yarattı. Mavi çizgiden gelen sert bir şut kalenin üst köşesine doğru fırladı. Oyunu okuyup diskin yörüngesini takip ettim. Umutsuz bir sıçrayışla uzandım ve eldivenimle topu yakalayarak atıcının gol atmasını engelledim.

Lanet olsun. Şimdiden kaç kurtarış oldu?

"O benim kalecim," diye seslendi Ari, pakı Taylors'tan çalmadan hemen önce.

İlk periyodun bitimine beş dakikadan az bir süre kala Seattle hızlı bir hücum gerçekleştirdi. Forvetleri tek başına kayarak içeri girdi ve

Arenadaki kolektif gerilim artıyordu. Bir şut çıkardığında, içgüdüsel olarak tepki verdim ve kendimi kurtarmak için konumlandırdım.

Disk tam göğsüme çarptı ve hakemden bir düdük bekleyerek hızla bastırdım. Ama hiç gelmedi. Oyun devam etti ve Seattle topa yeniden sahip oldu.

"Hey çizgili, düdük bir sik değil, çalabilirsin," diye hırladı Ari, pakı almak için mücadele eden bir oyuncuyu tahtalara çarptırırken.

Homurdandım ve başımı salladım. Ama doğruydu. Bu ne lan?

Oyun devam etti ve iki dakika kala Sullivan Seattle'ın kalesine doğru keskin bir hamle yaparak savunmayı yarmaya çalıştı. Seattle'ın defans oyuncularından biri oyunu engellemeye çalıştı ancak bunun yerine sopasının ucuyla Sullivan'ın yüz maskesine vurdu.

Çarpmanın yankılanan sesi salonda yankılandı ve hakemler hemen düdüklerini çalarak penaltı sinyali verdi. Oyuncu ceza sahasına doğru kayarken kalabalık kükreyerek defalarca "Utanç" diye bağırdı.

Bunu yapmalarına bayılırdım.

Bu aynı zamanda güç oyunu zamanı anlamına geliyordu ve Tommy'nin sakat bacağına rağmen ustalıkla içeri girip çıkarak kaleye doğru kaymasını izledim. Şutunu çekti ve...

Evet. 1-0.

Kalede durmuş, ikinci periyot için hazırlanıyor, sırtımı esnetiyor ve bir bardak su içiyordum. İçimde yükselen adrenalin yüzünden kendimi huzursuz hissediyordum.

Bu oyun için yaşadım.

Şimdiye kadar önüme çıkan her pakı durdurmuştum ve playofftaki yerimizi garantilemeye yaklaştıkça beklenti artıyordu.

Umarım Lincoln bizim için geliyordu. Ondan bir an bile şüphe etmedim.

Ne de olsa o adam bir tanrıydı.

Ari yanımdan geçerken bana bir başparmak işareti yaptı ve ben de kendimi bir sonraki periyodun başlamasına hazırladım. "İyi iş çıkardın Disney. Kesinlikle güven çemberi davranışı."

Gözlerimi devirmiştim ama kendimle gurur duyuyordum. Güven Çemberi'ne girmeye hak kazanmıştım.

Eğer gerçekten öyle bir şey olsaydı.

Bunu henüz tam olarak anlayamamıştım.

Bir dakikalığına kalabalığa baktım, tezahüratları ve küfürlü konuşmaları dinledim. Annem anı yakalamak konusunda çok başarılıydı. Her zaman babamla geçirdiği küçük anları daha fazla yaşamayı dilediğini söylerdi.

Lanet olsun, neden bunu düşünüyorum ki?

Dikkatimi tekrar kalabalığa yönelttiğimde, gürültüyü kesen belirgin, delici bir ses duydum. "Berbatsın, Davis!"

Yani, bunu milyonlarca kez duymuştum. Hayranlarım her zaman benim hakkımda konuşurdu... Ama bir şey başımı çevirmeme neden oldu.

Ve işte oradaydı, camın diğer tarafında duruyordu.

Gözlerimiz kilitlendi.

Benimkini.

Ona bakarken başımın döndüğünü hissettim, tek görebildiğim... tek hissedebildiğim... o olana kadar dünya etrafımda yeniden düzenleniyordu. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bir kalp atışı için oyunu, skoru, baskıyı unuttum. Büyülenmiştim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Aklımı kaçırana kadar kör bir şaşkınlıkla onun melek yüzüne baktım ve ona bir öpücük kondurdum, muhteşem yüzünün tiksintiyle buruşmasını, altın benekli gözlerinin dünyamı değiştirdiğinin farkında olmamasını hayretle izledim.

Zil çaldı ve ben isteksizce bakışlarımı onunkinden ayırıp buzun diğer tarafında yaşanan aksiyona doğru sürükledim, yaşadığım tüm gergin enerjiyle boğulacakmışım gibi hissediyordum.

Ya gittiyse? Ya onun kim olduğunu hiç öğrenemezsem? Lanet olsun.

Böyle bir şey olursa ölecekmişim gibi hissediyordum. Ve evet, deli gibi davrandığımın farkındaydım.

"Her şey yolunda mı, Walk?" Ari yanından geçerken seslendi.

Başımı salladım, o anda kelimeler ağzımdan kaçıyordu.

"Hey Davis, sana hiç tampon gibi olduğunu söyleyen oldu mu? Sadece bir dönem işe yarıyor," diye seslendi Taylors kayarak geçerken.

Ari dişlerini sıkarak Taylors'a, "Duyduğuma göre son takımının da en kötü oyuncusuymuşsun, göt herif," dedi ve pakı ondan çalmadan önce panolara vurdu.

O adamı severdim.

Pak güvenli bir şekilde diğer tarafa geçtiğinde, arkamda az önce lanet yıldızlarımı yeniden yazan güzel kıza bakmaya cesaret ettim. O değildi

bana hiç dikkat etmiyordu. Odak noktası buzun diğer tarafında neler olduğuydu.

Az önce ne yaptığına dair hiçbir fikri

yoktu. Ama yapacaktı.

"Walker!" diye bağırdı biri ve ben de dikkatimi tekrar oyuna verdim.

Sikeyim.

Seattle'lı bir oyuncu kaçmaya çalışıyordu.

Yaklaştığında, açılarını kesmek için elimden geleni yaptım. Pakı bacaklarımın arasından geçirmeye çalıştı ama ben kelebek pozisyonuna geçerek pakı pedlerimin altına hapsettim. Taraftarlarımız alkışlarla patladı.

"Biraz yaklaştın Dis," diye yorumladı Ari yanımdan geçerken.

"Şimdi de lakabımın lakaplarını mı alıyorum?" Pakı hakeme fırlatırken seslendim.

"Her şey o anda nasıl hissettiğimle ilgili," diye karşılık verdi yüzleşmeye hazırlanan Tommy'nin yanında sıraya girerken.

Kıza bir kez daha baktı. Ayağa kalkmış, bol Seattle formasının bile gizleyemediği göğüs dekoltesinin önünde kollarını kavuşturmuştu.

Hay sikeyim. Bu lanet oyunun ortasında odunlaşacak değildim.

Ari bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Ayrıca o Seattle formasını maçın ortasında yırtmayacaktım.

Çünkü ben lanet bir beyefendiydim.

O anda sözde infazcımız Soto eldivenlerini çıkarıp birkaç yumruk atmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Onu bir fil zarafetiyle izlerken gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Tahmin edilebileceği gibi, ceza sahasına sürüldü, bu da takımımızın bir oyuncusunun eksik olduğu anlamına geliyordu.

Seattle'ın güç oyunu birimi pakı hassas bir şekilde hareket ettirdi ve savunmamızın içinden bir pas ağı ördü. Atış için kendimi hazırladım.

Ama oldu işte. Hızlı bir pas, mükemmel bir zamanlama ve disk vızıldayarak yanımdan geçip kalenin arkasını buldu. Arkamdaki kırmızı ışık yanarken Seattle'ın taraftarları patladı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Taylors bana kendini beğenmiş bir sırıtış atarken, "Hey yumuşak, bacakların o kadar açık ki anneni bir azize gibi gösteriyorsun," diye seslendi.

"Taylor'lar, anneniz çok edepsiz, bir tanesinin üzerinde zıplayıncaya kadar onlara "jumpolin" derlerdi," diye seslendi Tommy başını sallayarak kayarken.

Ari homurdandı. "Tommy, komik olduğunu bilmiyordum." Kaskımı okşadı. "Başka atış yok, *Walker Disney Davis*. Sen lanet bir duvarsın."

Kızın gözleri kaskımın arkasına bakıyormuş gibi hissederek başımı salladım. Berbat olduğumu düşünecekti.

Ben lanet bir duvarım. Ben lanet bir duvarım, diye bağırdım kendi kendime, kararlıydım
Artık berbat olmamak için.

Bir sonraki oyunda Seattle mükemmel bir zamanlamayla buz ötesi bir pas attı ve yüzleşme çemberinden bir vuruş yaptı. Sol bacağımı süpürme hareketiyle savurarak pakı kaleden uzaklaştırdım.

"Çok güzel, Disney," diye bağırdı Ari. "Aferin oğlum."

Övgü kink kilidi açıldı. Bunu daha sonra incelemem gerekecekti.

İkinci devre başka bir skor olmadan sona erdi ve bitiş düdüğü çalar çalmaz umutsuzca buzdan kayarak çıktım. Takım arkadaşlarım benimle konuşmaya çalışıyordu ama ben görev adamı olmuştum.

"Hey, Fargo," diye seslendim kutunun yanındaki güvenlik görevlilerinden birine. Kaşlarını çattı ve bana baktı. "Şurada bir kız var," dedim ona, sarışını işaret ederek. "İkinci sıra, ortaya doğru." Gözlerini kıstı ve sonunda başını salladı.

Koç Gretz yanımdan geçerken "Davis soyunma odasında," diye bağırdı. Ona el salladım, kaçamayacağından emin olana kadar mola için içeri giremedim.

"Fargo, kutsal olan her şey aşkına. Maçtan sonra o kızı burada tutmanın bir yolunu bul. Ne pahasına olursa olsun."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Ve eğer böyle düşünüyorsa haklı olduğuna emindim.

"Evlat, ne yapmamı istiyorsun, onu kaçırmamı mı?" diye sordu, kafası karışmıştı. "Ve oyunun ortasında am hakkında düşünerek ne yapıyorsun? Yeterince sevişmiyor musun?"

Bir an için kız arkadaşıma "amcık" dediği için ses tellerini koparmak istedim ama kendimi tuttum. Bu bana istediğimi vermezdi.

"Fargo. Bir yolunu bul. Yaparsan sana 1000 dolar." Gözleri büyüdü. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Hayır, seninle taşak geçmiyorum," diye tersledim, çaresizliğin sınırında geziniyordum.

"Davis-ne oluyor lan?" Koç Gretz kafasını tünelden içeri uzatarak tekrar bağırdı.

"Fargo," diye yalvardım yaşlı adama, sanki hayatım pamuk ipliğine bağlıymış gibi hissediyordum. Eğer evet demezse ne yapacağımı bilmiyordum. Oyunu mu bırakacaktım? Sahte bir sakatlık mı?

Kahretsin, Ari'yi ve diğerlerini böyle yüzüstü bırakamazdım. Ama şu an sanki kaderi ellerimde tutuyormuşum gibi hissediyordum.

"Tamam, evlat. Bir yolunu bulacağım. Ama bana bin dolar borçlu olacaksın."

Başımı salladım, bu kadar uzun sürdüğü için Gretz tarafından kesinlikle azarlanacağım soyunma odasına doğru ilerlerken sadece biraz daha iyi hissediyordum.

Üçüncü periyodun bitimine üç dakika kalmıştı ve bir sayı öndeydik, fırsat buldukça ona bakmaya devam ediyordum ama bir golün daha geçmesine izin vermemiştim.

Etkilenmiş miydi?

Dikkatini çekip çekemeyeceğimi görmek için maskemi birkaç kez yukarı kaldırdım. Ama hiçbir şey olmadı. Sanki bana berbat olduğumu söylediği o anın dışında hiç var olmamış gibiydim.

Cole ona baktığımı fark etmişti ve şimdi her bakışımda kaşlarını sallıyordu.

Siktiğimin piçi.

Seattle hücumlarına devam ederken çaresizlik havada asılı duruyordu. Köşeye sıkışmış yaralı bir hayvan gibiydiler ve Ari ile ben onları durdurmak için tüm gücümüzle oynamak zorundaydık.

Taylors sert bir şut çıkardı ve ben de içgüdüsel olarak tepki verdim. Eldivenim yukarı fırladı ve pakı kaptı.

Hay sikeyim. Bu çok yakındı.

"Ne kral ama!" diye bağırdı Ari, buzun üzerinde küçük bir dans yaparak. Onu selamladım ve bir içkiye ihtiyacım varmış gibi davrandım... beş yüzüncü kez... böylece onun hala orada olduğundan emin olabilirdim.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. İki elini yavaşça kaldırdı ve beni ters çevirdi ve sadece onun dikkatini çekmekten neredeyse buzun üzerinde bayılıyordum.

Belli ki karşı cinsten biriyle nasıl iletişim kurulacağını unuttuğum için, ona bir kez daha lanet bir öpücük gönderdim.

Şükürler olsun ki Linc burada değildi ve Ari de dikkatini vermiyordu. Şu anki oyunumdan çok utanırlardı.

Ama sonra kızardı ve gözlerini kaçırdı. Ve lanet olsun... Bayılıyor muydum?

Saniyeler ilerliyordu ve Seattle kalecisini çekiyordu. Ari, pakı Taylor'dan kurtardı ve Tommy'ye gönderdi.

Goal!!!!!

Yumruğumu salladım ve oyunun sonunu ve lanet olası bir zaferi işaret eden zil sesi duyulduğunda çığlık attım.

Dallas kazanmazsa hiçbir anlamı olmayacak bir zafer.

Tüm takım Dallas maçının geri kalanını izlemek için yedek kulübesine doğru kayarken, ağın içinde donmuş gibi hissederek tereddüt ettim. Ayağa kalkmıştı, gitmeye hazırlanıyordu... ve sonra Fargo oradaydı, gitmesini engelliyordu.

Teşekkürler.

Bin doların onu orada tutması için yeterince iyi bir teşvik olması için dua ederek banka doğru kaydım. Ben kayarken Cole ayağa kalkmış çığlık atıyordu. "Bire bir," diye mırıldandı ve ben de midemin bulandığını hissederek başımı salladım. Dallas ve Detroit berabere kalmıştı.

Tüm ekibimiz maçı birinin iPhone'undan izlerken taraftarlar çoktan kutlamaya başlamıştı.

Lincoln bir tanrıydı. Bunu yapabilirdi.

Ve sonra yaptı da. Detroitli oyuncunun bacaklarının arasından bir şut çıkardı.

Lanet olsun.

Sanki daha önce ona yeterince tapmamışım gibi.

Linc kayarak bir kameraya yaklaştı ve ona bir öpücük kondurdu. Ari de ona aitmiş gibi kaptı.

Benim içinmiş gibi davranarak arkasından aldım.

Çünkü öyle olabilirdi. Ya da en azından hayal edebilirdim.

Güvenlik, Stanley Kupası'nı kazanmışız gibi kutlama yapmaları için taraftarların buza girmesine izin veriyordu ve ben umutsuzca kızın nerede olduğunu aradım.

Fargo onu buza götürüyordu!

Sinir kelebekleri neredeyse beni devirecekti.

Cole herkesle birlikte buzun üzerine çıkarken, "Disney, harikaydın," diye bağırdı. "Hadi druunk alalım!" Kolunu boynuma doladı, terden sırılsıklam olmama ve muhtemelen taşak gibi kokmama hiç aldırmadı.

Hay sikeyim. Ona böyle kokarak gidersem... muhtemelen kaçacaktı.

Cole, Parker'ı Facetime'a bağladığı telefonunu kaldırarak oyun hakkında övgüler yağdırmaya devam etti.

Bugünden önce başka bir gün olsaydı, bu benim rüyam olurdu. Kardeşlerim ve Ari ile kutlama yapıyorum.

Ama bugün... bugün ona ulaşmak için çaresizdim.

Benim kızıma.

Benimkini.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OLIVIA

"Bu büyük bir oyun Liv... ve senin hep bahanelerin var. Sadece bu gece gel, lütfen," diye yalvardı Harley.

Harley dayanabildiğim tek aile üyesiydi ve daha da nadirdi, Dünyada güvendiğim tek insanlardan biriydi. "Kılık değiştirip Maddie'nin yanına oturabilirsin, kimse muhteşem Olivia Darling'in bir hokey maçında olduğundan şüphelenmez. Özellikle de son iki yıldır hayalet olduğun için."

Dünyanın olanları unutmasının ne kadar süreceğini bilmiyordum... ama belki.

"Bu büyük bir mesele Liv. Öyle olmasaydı sana sormazdım."

İrkildim. Söylediklerinden çok söylemedikleri yüzünden. Harley ve kız arkadaşı o hastanede uyandığımdan beri benim tek desteğim olmuşlardı. Uyuşturulduğumu söylediğimde bana inanan tek kişiler onlardı... Bana deliymişim gibi hissettirmeyen tek kişiler onlardı.

Halka açık etkinlikler artık *kesinlikle* bana göre değildi ama o haklıydı... Biraz kılık değiştirirsem kim bilebilirdi ki?

Bir peruk ve bana gönderdiği Seattle formasını aldım, koyu kumral saçlarımın her bir tutamını gizlediğimden emin oldum. Kaşlarımı çatarak aynaya baktım. Güneş gözlüğü takamazdım, bu bir yarışmada fark edilmem için kesin bir yol olurdu.

L.A. etkinliği. Ne de olsa tüm ünlülerin yöntemi buydu. Ve renkli lens stoğumu yenilememiştim. Beni daha fazla gizleyeceğini umduğum bir beyzbol şapkası taktım. Bu ve yüzümün her gün yaptığım ağır makyajdan arınmış olduğu gerçeği arasında... bu yeterli olacak mıydı?

Kendime bakarken, yanlış gidebilecek her şeyi düşünmekten kendimi alamadım. Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. Titreyen ellerim beyzbol şapkamı düzeltmeye çalışıyordu ama yüzümü gizleyemiyordum.

Göğsüm sıkılaştı, her nefes daha sığ, daha düzensiz hale geldi, endişe beni sıkılaştırıcı bir mengene gibi sardı. Oda sanki üzerime kapanıyormuş gibi küçüldü. Yanıp sönen ışıklar görüşümü doldurdu ve sonra sorular başladı... tüm sorular.

Ağır adliye kapıları açıldığı anda, delici flaşlardan oluşan bir yaylım ateşi bana saldırdı. Kör edici ve acımasız olan bu ışıklar, mahkeme salonu için özenle inşa ettiğim dış görünüşümü parçaladı.

Hava paparazzi seslerinin sağır edici uğultusuyla doluydu. Akbabalar gibi üşüşmüşler, herhangi bir zayıflık ya da kırılganlık belirtisi yakalamak için sabırsızlanıyorlardı.

"Bu sabah ne içtin Olivia?" diye bağırdı içlerinden biri, korumamı dirsekleyerek geçerken yüzünde çarpık bir sırıtış vardı. "Neden yalan söylüyorsun?"

"Dur," diye bağırdım yansımama, o anda belki de gerçekten herkesin sandığı kadar deli olduğumu hissettim.

Tiksintiyle aynadan uzaklaştım ve ikinci bir düşünceye kapılmadan kapıya doğru yürüdüm.

Sikerim böyle işi. Maça gidiyordum. Ben bir "olmuştum". Bir hiçtim. Hiçbir şeyi olmayan.

Bir gece dışarı çıkmak bunu değiştirmeyecekti.

Şoförümü çağırmadım. Jolette ve Marco'ya gittiğimi söyleyecekti ve sonra sorular olacaktı.

Evimden birkaç blok aşağıya yürüdüm ve Maddie'nin Uber'iyle beni almak için gelmesini bekledim.

Arabadan inen Maddie'nin coşkusu bulaşıcıydı, mavi gözleri heyecanla parlıyordu. Kısa sarı saçları yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu ve üzerinde Harley'in forması vardı.

"Liv!" Maddie çığlık atarak kollarını bana doladı. "Maça hazır mısın? Kuzenin çok gergin!"

Endişeyle kaldırıma baktım, sanki her an biri çıkıp üzerime gelecekmiş gibi.

Ama tabii ki kimse dikkat etmiyordu.

Hafifçe rahatlayarak Maddie'ye başımı salladım ve o hemen en son WAG dedikoduları hakkında sohbet ederken onunla birlikte arabaya bindim.

Şehrin içinden geçerken, gergin bir enkaz gibi koltuğa tutundum, birkaç saniyede bir Uber sürücüsüne baktım, beni tanıyacağından emindim.

Ama bana ikinci bir bakış bile atmadı.

Arenanın otoparkına girdiğimizde ve her yerdeki insan kalabalığını gördüğümde sinirlerim daha da arttı.

"Hey," diye fısıldadı Maddie, elini t i t r e y e n elimin üstüne koyarak. Gözleri endişe ve acıma ile doluydu.

En çok nefret ettiğim şey buydu. Artık tüm dünyanın bana acıması gerçeğiydi.

"Bunu yapmak zorunda değiliz. Harley hayatta kalacak. Koca bir bebek olduğu için surat asacak ve şikayet edecek ama seni seviyor. Anlayacaktır."

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim. Sadece... çok fazla dışarı çıkmıyorum," diye fısıldadım, hâlâ bana dikkat etmiyormuş gibi görünen şoföre bir kez daha baktım.

Nedense, ayrılma teklifi beni sakinleştirmeye yetti, böylece arabadan inip onunla birlikte arenaya yürüyebildim.

Yürüdükçe kendime olan güvenim yavaş yavaş arttı.

Ben sadece kitlelerden biriydim. Kimse bana ikinci kez bakmıyordu. Ve eğer bana ikinci kez bakıyorlarsa, bu tanıma dolu bir bakış değildi.

Bu da demek oluyor ki... Sadece yaşayabilirdim. Anın içinde. Diğer herkes gibi. Dudaklarıma bir sırıtış dokundu. Çünkü vay be.

Biraz patlamış mısır aldıktan sonra L.A. Cobras'ın kalecisinin hemen arkasındaki üçüncü sıra koltuklarımıza geçtik.

Her şeyi anladım.

Heyecan verici atmosfer. Kalabalığın heyecanı. Arenada yankılanan tezahüratlar ve kükremeler. Buzun parlak ışıklar altında parlaması. Isınmak için alıştırma yapan oyuncular.

Ve tüm bunlar olurken kimse adımı haykırmıyordu, kimse yüzüme bakmıyordu. Ben sadece kalabalıktan biriydim.

Cennet gibiydi.

Harley yüzünde kendinden emin bir sırıtışla kayarak yanımızdan geçti. Ona el salladım, o da oyuna odaklanmadan önce bize bir başparmak işareti yaptı. Maddie ciyakladı ve kolunu benim koluma sıkıştırdı, bacakları beklentiyle zıplıyordu.

Oyun başladı, buzdaki rekabet çılgıncaydı. Üniversitedeyken Harley'in maçlarına gitmiştim ama böylesini hiç görmemiştim. İki yıldır l i g d e y d i ve benim saklanmamla aynı döneme denk geliyordu.

Çoğunlukla, bu yüzden bu gerçekten gittiğim ilk profesyonel maçtı. Onu televizyonda izlemek kesinlikle arenada bulunmakla aynı hisleri ve heyecanı vermedi.

"Her NHL maçı böyle midir?" Harley bir L.A. oyuncusu tarafından panolara çarptırılırken fısıltıyla bağırdım.

"Mmmh. Sanırım playoff sonuçları yüzünden herkes daha sert oynuyor. Bir şansları olması için bu akşam ikisinin de kazanması gerekiyor," diye açıkladı ve Harley bir şut attığında ve L.A. kalecisi tarafından kurtarıldığında kulağıma feryat etti.

"Kahretsin, Walker Davis çok iyi," diye homurdandı onun bir kurtarış daha yapmasını izlerken.

Kulağımı ovuşturdum, az önce onun çığlıklarıyla kaybettiğim duyma yetimi yeniden kazanıp kazanamayacağımı merak ediyordum. "Oldukça iyi görünüyor," diye mırıldandım, onun hareketini izlerken.

"Harley'e bunu söylediğimi sakın söylemeyin ama Ari Lancaster ve Walker Davis'i oynarken izleyecek olmamız çok güzel. Yani, pozisyonlarında en iyiler... ve mümkün olan en lezzetli şekilde göz alıcılar."

Bana yandan bir bakış attı.

"Dediğim gibi... Harley'e bunu söylediğimi sakın söyleme."

Homurdandım ve başımı sallayarak söz konusu iki oyuncuya baktım.

Kaskları takılıyken bunu söylemek zordu.

"Lancaster bu yıl Los Angeles'ta yeni. Eskiden Dallas'ta oynuyordu ve geçen yıl kupayı kazandıktan sonra aniden buraya takas edilmek istedi."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl olur?"

Kıkırdadı ve bayılacakmış gibi yaptı. L.A. bankına doğru ilerlerken gözlerim güzel bir kızın arkasında asılı duran bir tabelaya takıldı.

"Bayan Lancaster benim melek yüzlü bebeğim. Dokunmayın," diye yüksek sesle okudum, homurdandım ve Maddie'ye kocaman gözlerle baktım. "Ne oluyor be?"

"Biliyorum. Çok şirin. Takas istediği kız bu. Ve şimdi evlendiler." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Kitaplardan fırlamış bir aşk hikayesi gibi."

"Mmmh," diye cevap verdim, böyle sevilmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Bu kesinlikle daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

Kimsenin beni sevmesini sağlayamadım.

Kalabalığın her tezahüratında ve kükreyişinde oyuna daha fazla giriyordum, heyecan benimkini de besliyordu. Maddie çığlık atıyor ve bağırıyordu.

ve enerjisi bulaşıcıydı. Koltuğuma yerleştim ve kendimi rahatlarken buldum, hissettiğim gerginlik ve endişeler eriyip gidiyordu.

Harley, bu kez Lancaster tarafından tekrar panolara çarptı ve ikimiz de irkildik. Maddie ayağa fırladı, "Lanet olası pislik!" diye bağırdı L.A. oyuncusuna.

Homurdandım. Bu aslında oldukça eğlenceliydi.

Yaraya daha fazla tuz basmak için, kaleci tam da devrenin sonunu işaret eden son düdük çaldığı sırada bir şutu daha engelledi.

Sıkı bir taraftarın ruhu tarafından ele geçirilmiş gibi yerimden fırladım ve Los Angeles kalecisine "Berbatsın Davis!" diye bağırdım. Ne yaptığımın farkına bile varamadan kelimeler ağzımdan döküldü ve farkına vardığımda ölüyordum. Ne halt ediyordum ben? İnsanlar bana bakacaktı.

Ama aslında bunu yapan hiç beklemediğim bir kişiydi.

Kaleci döndü ve bana baktı, gözlerimiz omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen sessiz bir değiş tokuşta kilitlendi.

Vay canına.

Çok güzeldi.

Başınızı döndüren ve biraz da takıntı haline getiren türden bir güzellik. Ve buna sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordunuz.

Gerçek hayatta böyle insanların var olduğunu
bilmiyordum. Ve yıllardır etrafım güzel insanlarla
çevriliydi. Ama bu şekilde değil.

Bu adamı daha önce nasıl duymadım? Adı Los Angeles'ın her yerinde olmalıydı.

Kaskını kaldırmıştı, kahverengi saçları dağınık bir şekilde ortaya çıkmıştı, öyle ki kaskla bir hokey maçının bir periyodunu oynamaktan ziyade ateşli bir seks gecesinden sonra yatakta yuvarlanmış gibi görünüyordu. Keskin bir çene çizgisi ve içimi delip geçen yoğun mavi gözleri vardı.

Ama beni etkileyen görünüşünden daha fazlasıydı. Ayrıca inkar edilemez bir çekiciliği, beni esir alan bir cazibesi vardı.

Sanki sadece benim gözlerim için sergilenen bir sanat eseriymiş gibi, güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde bakmaktan kendimi alamadım.

Ve sonra... bana bir öpücük verdi.

Lanet bir öpücük. Etrafımda hayranlarımın çığlık attığı bir öpücük.

Onu gördüklerinde hemen kıskandım. Çılgınca bir parçam onu havadan kapmak istedi, böylece başka hiç kimse onu kendisi için talep edemezdi.

Mücevherlerini istifleyen bir ejderha gibi onu kendime saklamak istedim. Bugün ikinci kez, gerçekten delirip delirmediğimi merak ettim.

Dikkatleri üzerime çektiği için ona ters ters baktım... h e r ne kadar bu benim hatam olsa da... ve sonra bakışlarımı çektim, arenanın kirişlerinde asılı olan pankartlara ilgisiz bir şekilde bakıyormuş gibi yaptım.

Maddie karnıma dirsek atarak, "Vay canına," diye fısıldadı. Homurdandım ve ona bir bakış attım.

"Bu etkileşimi izledikten sonra bir sigaraya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum," diye yorumladı kendini beğenmiş bir sırıtışla, kaşları şehvetle kalkıp iniyordu.

"Sadece beni kışkırtıyordu," dedim ama bakışlarını hâlâ hissediyor gibiydim. Sanki vücudumun hatlarını izliyor, bana geri dönemeyeceğim bir şey yapıyordu.

Artık resmileşmişti. O kadar uzun zamandır insan arkadaşlığım olmamıştı ki, var olması mümkün olmayan bir şey yaratıyordum.

Hepsi buydu.

Göz ucuyla kalecinin yedek kulübesine doğru kayışını izledim. Cobras polosu giyen biriyle konuşmak için bir dakikalığına durdu ve sonra devre arası için gözden kayboldu.

Buraya mı bakıyorlardı? Elbette bakmıyorlardı.

Ya ona bağırdığım için beni oyundan attırmaya çalışıyorsa?

Hayır... Ben kimsenin bağırmadığı bir şeye bağırmıyordum. Spor müsabakalarının böyle geçtiğinden oldukça emindim.

Maddie, kafamdaki çılgınca düşünceleri görebiliyormuş gibi beni yakından izlemeye devam ederek, "Bir sonraki derste diğer tarafta olacak olması çok kötü," diye yorum yaptı.

"Mmmh," diye mırıldandım gayri ihtiyari.

Cevap sırıtışı gerçekten de biraz vahşiydi.

Onu görmezden geldim ve mutlulukla arenaya baktım. Uzun zamandır böyle eğlenmemiştim. Açık alanda, kalabalığın anonimliğiyle çevrili olmanın heyecanı... temiz bir nefes gibiydi. Bir kez olsun, sadece ortama karışıyordum. Buna bayıldım.

Maç devam etti ve zaman i l e r l e d i k ç e Harley için oldukça kötü hissediyordum. Harika bir oyun oynamıştı ama Los Angeles daha iyiydi.

Ayrılmakla ilgili garip bir üzüntü de hissediyordum.

Walker Davis'in yanından ayrılmak zorunda kalmamın bununla bir ilgisi olabileceğini kabul etmek istemiyordum.

Kendimi onun her hareketini takip ederken buldum... tüm oyun boyunca.

Bana bir öpücük daha verip vermeyeceğini görmek için ona tekrar küfretmek gibi garip bir istek duydum.

Ki bu çılgıncaydı. Artık radara yakalanmayan bir kızdım. Bu stadyumdaki bir şey kesinlikle beni etkilemişti.

Oyun sırasında bana birkaç kez bakmış gibi görünüyordu. Ama bu muhtemelen hüsnükuruntudan başka bir şey değildi.

Kimsenin bana dikkat etmesini istediğimden değil.

Yıllar sonra ilk kez bunu yeniden düşünmem garip bir şeydi. Son düdük çaldı ve Harley ile Seattle'ın geri kalanı kederli bir şekilde buzdan kayarken Los Angeles'lı oyuncular kıçlarını kaldırıp yedek kulübelerine doğru ilerlediler.

yanıyordu.

"Ne yapıyorlar?" Ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken Maddie'ye sordum - ya da ben gitmeye hazırlanırken. Maddie, ikisi de eve uçmadan önce Harley ile buluşacaktı.

"Bahse girerim Dallas maçını izliyorlardır," diye cevap verdi telefonundan Dallas ve Detroit arasındaki skoru göstererek. "Los Angeles'ın bir şansı olması için Seattle'ı yenmesi gerekiyordu ama sonra Dallas'ın da kazanması gerekti." Ofladı pufladı. "Seattle'ın tek yapması gereken playofflara kalmak için kazanmaktı. Bunu mahvettiklerine inanamıyorum."

Dallas'ın 13 numarasının diski çılgınca kullanmasını ve galibiyet golünü atmasını izledik. Etrafımızdaki taraftarlar zaten çıldırmıştı ama şimdi oyuncular da çıldırmıştı.

Maddie ayağa kalktı. "Hadi buradan gidelim. Diğer takımların kutlamalarını izlemekten nefret ediyorum." Onu takip etmek için ayağa kalktım ve birdenbire yaşlı bir güvenlik görevlisi bizim sıramızda dikildi.

Maddie ve ben emin olamadan ona baktık.

"Lütfen buzun içinden çıkın hanımlar," dedi sert bir sesle ve taraftarların kutlama için buzun üzerine akın ettiği yeri işaret etti.

Maddie merdivenleri normal yoldan çıkmakta olan insanları işaret etti. "Şu taraftan çıkabiliriz. Büyütülecek bir şey değil."

"İlk beş sıradaki herkesin buradan çıkmasını istiyoruz. Güvenlik nedeniyle" diye ekledi... neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

"Buzdan çıkmamızı mı istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Maddie'nin de alnı çatlamıştı. Belli ki bu onun için de yeni bir şeydi.

"Tamam," diye mırıldandı Maddie, başımı tuttu ve beni birkaç basamak aşağıya, insanların buzun üzerine akın ettiği yere doğru götürdü.

Elinde dev bir "Seni Seviyorum Lancaster" pankartı tutan hevesli bir hayranın burnuma çarpmasını kıl payı atlatırken, kaygan zeminde yürümeye çalışırken ayaklarım kayarken ona "Bu bir güvenlik önlemi gibi gelmiyor," diye seslendim. Hiçbir zaman özellikle koordineli olamamıştım.

"Buzun üzerinde olmak çok eğlenceli. Kahretsin... Ari Lancaster orada," diye fısıldadı, aniden durdu ve ona atlamasını engellemek için ihtiyacı varmış gibi koluma tutundu.

"Sen Harley'e umutsuzca aşıksın ve Ari evli!" Ari'nin ne kadar yakışıklı olduğu karşısında kendi yüzümün de titrediğini hissederek ona hatırlattım.

Ama o kaleci kadar iyi görünmüyordu.

Walker. Adının bu olduğunu söylemişti.

"Harley'i sevdiğimi biliyorum. Sadece bir fangirl anı yaşıyorum," diye karşılık verdi Maddie.

"Buzdan çıktıktan sonra fangirl yapabilir misin? Dolmaya başladı." Bakışlarım endişeyle herkesi izledi.

"Bana bir dakika daha ver," diye tısladı ve ben de sessiz bir dua ettim.

Oyun sırasında rahatlamıştım ama buzun üzerinde herkesin etrafta dolaşıp bağırması, neredeyse bize çarpacak olması... beni yine geriyordu. Bir kişinin beni tanıması bile herkesi germeye yetmişti.

Ve bu geceyi kendime saklamak istedim. Jolette'e bunu açıklamak zorunda kalmak ve onun bunu mahvetmesini istemedim... çünkü bunun bana neşe verdiğini söyleyebilirdi.

Aniden bir kol belime dolandı ve beni ileri taşıdı.

"Eeeek!" Çığlık attım, sadece biraz uzağa bırakılmak için. "Ne oluyor lan?" Beni bu şekilde tutmaya cüret eden her kimse, ona bir tıslama nöbeti geçirmeye hazırlanarak hırladım.

Ama arkamı döndüğümde, tüm öfkem bir anda bedenimi terk etti.
Yerini beyaz sıcak şehvet aldı.

Bu oydu.

L.A. Kalecisi.

Walker Davis.

Bana bakıyordu, dolgun, mükemmel dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı. Başım dönüyordu. Kafam karıştı. Yakalanmış...

Garip bir his ama onda neredeyse yırtıcı bir şey vardı. İğrenç bir şekilde değil. Ama bana insanın yaratılışının bu şekilde olması gerektiğini söyleyen bir şekilde. Sanki dünyadaki tüm DNA'lar en mükemmel haliyle bir araya gelmiş... ve ortaya o çıkmıştı.

Gözlerinin sadece mavi olduğunu sanıyordum ama ona bu kadar yakınken bir renk cümbüşü görebiliyordum. Mavi, zümrüt yeşili ve çelik grisinin ince ipuçlarıyla iç içe geçmişti ve sihirli güçlerin gerçek olduğunu düşünmeye başlamıştım çünkü bakışlarıyla beni esir almış gibiydi.

Kahverengi dalgaları, saç tellerine derinlik katan güneş öpücüğü vurgularına sahipti. Arenanın sert ışığında bile saçları parıldıyor gibiydi. Sanki bir tür mistik tanrı ya da onun gibi bir şeydi.

"Vay canına," diye mırıldandı ve içim acıdı, çünkü belki de bir parçam onun sesine aşık olmuştu.

Bal gibiydi, cildimde kayarken sıcak ve pürüzsüzdü. Vay canına.

Gerçek bir adam hakkında hiç şarkı yazmamıştım. Ama Walker Davis fikrimi değiştirmiş olabilir.

"Ahem," diye araya girdi Maddie, boğazını üstten bir şekilde temizleyerek ve beni gerçeğe geri döndürerek.

Bu yabancıya çok yakın durduğum bir gerçeklik. Ve kollarının hala beni sardığı gerçeği.

Titredim ama buzun soğuğundan değil. Vücudumda zonklayan ihtiyaçtan titredim. O zamandan beri yaşamadığım bir ihtiyaç.

Eski anılar içeri girdi ve bir kova buzlu su gibi her şey yok oldu. Ve ben yine yıllardır olduğum uyuşmuş boşluğa dönmüştüm.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, kendimi onun kucağından kurtarmaya çalışarak. Yine de bir parçam ona sokulmak istiyordu.

"Kusura bakma, devrilmek üzereydin ve sanırım seni kurtarmaya çalışırken kendimi biraz kaptırdım," dedi sırıtarak. Sesi alçak, boğuk bir gürültüydü, sanki sözleri sadece benim içinmiş gibiydi. Sanki bu, bize ait kılmaya çalıştığı samimi bir andı.

Her zaman vahşi bir hayal gücüm vardı. Beni şarkı yazmakta bu kadar iyi yapan şey buydu. Ama o sırada beynimin ürettiği senaryolar

o an bambaşka bir seviyedeydi.

Maddie onun hemen ötesinde, çıkışı işaret ederek, "Sonra görüşürüz," dedi. "Sen burada ateşli kızla kal."

Ya da en azından ben öyle söylediğini düşünüyorum.

Kalabalık dağılmaya başlamıştı... en azından biraz. Etrafa baktığımda oyuncuların taraftarlara oranı artıyordu. Ama kalanların çoğu Walker'ın adını bağırıyor, imza istiyordu. Beni fark etmelerini istemedim.

Bu da gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Büyük kalabalıkların yanı sıra... ve küçük kalabalıklar... Ünlülerle de ilgilenmedim.

Ve Walker Davis'in güzel yüzüne bakıyordum, arkamı döndüğüm andan beri benimkinden ayrılmayan yüzüne... Kesinlikle bir ünlüye bakıyordum.

"Ben Walker," diye teklif etti, sesi alçaktı ve hâlâ fazlasıyla seksiydi...

Ağzımı otomatik olarak açtım, bir parçam bu yabancıya ne isterse vermeye hazırdı... sesi, yüzü ve her şeyi fazlasıyla ikna ediciydi...

Ve sonra kapattım. Bir fikir oluşuyordu... Bu

tanrı gibi adam açıkça benden etkilenmişti.

Bana doğru eğilmesi... Bakışlarını yüzümden ayıramaması... Alt dudağını ısırması...

En azından bir dakikamı istiyordu... ve belki ben de ona bundan biraz verebilirdim. Eğer şans verilirse -bu gezegendeki hangi kadın vermez ki?

Ama kendim olarak değil.

O benim kırılmışlığım için fazla güzeldi.

"Violet," diye mırıldandım sonunda. Adımı duyunca gözleri parladı ama itiraz etmedi.

"Walkie," diye seslendi derin bir ses ve sonra bir kol Walker'ın boynuna dolandı, dövmeli bir kol... çok benzer özelliklere sahip başka bir muhteşem yüze götürdü.

Tanıdık bir yüz.

Cole Davis. Anarchy'nin solisti... Geçtiğimiz yıl boyunca takıntı haline getirdiğim, yükselişte olan bir grup. Sounds of Us ile birlikte verdikleri konser geçen yıl gizlice gitmeye çalıştığım tek konserdi.

Şu anda hayatım nasıldı?

Gözlerinin üzerimde gezinmesinde neredeyse hayal kırıklığı yaratan bir şey vardı, bir zamanlar onun akranı olduğumu fark etmemişti.

Bir zamanlar ondan daha büyük olduğumu.

"Çok iyiydin kardeşim. Tam bir killa gibiydin," dedi kardeşininkine benzeyen hafif güneyli aksanıyla. Bir saniye sonra bakışları benimkilerle buluştu. Cole, kendine özgü cazibesiyle "Merhaba," diye mırıldandı.

Yine de gözlerim birkaç saniyeden fazla ona odaklanamadı. Kardeşinin yüzü çekici bir ışın gibiydi ve beni içine çekiyordu. Bana hâlâ o hafif, bunaltıcı, sersemletici, sayıklama hissini veriyordu.

Kandırılmış merak. Walker'ın bana bakma şeklini böyle tarif edebilirdim. Sanki çözmesi gereken bir bulmaca gibiydim.

Ona görecek bir şey olmadığını söylemeyeceğim. Kurtarıcı ya da değerli olan her şeyi emmiş boş bir kabuk olduğumu.

Bu gece Violet olacağım, geçmişimden kurtulacağım... eğlenmek için özgür olacağım. Birkaç saat içinde sefalete geri dönebilirim.

"Biriyle yatmam lazım," diye yakındı Cole, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Eğer mümkün olsaydı, birbirinize bakışlarınıza bakılırsa şu anda hamile olurdum."

Walker'ın gözleri parladı ve kendini beğenmiş gibi göründü. Sanki bu, kardeşinin ona yapabileceği en büyük iltifattı.

Tüm vücudum utanç içinde kızardı, çünkü Cole haklıydı... Kesinlikle kardeşiyle göz göze geliyordum.

"Ben sizi... kutlamanız için yalnız bırakayım," diye mırıldandı Cole, Walker'ın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra uzaklaştı ve hemen ardından üç güzel kız tarafından çevrelendi.

"Disney," diye seslendi seksi bir ses ve ardından Maddie'nin uğruna can attığı adam yanımızda kaymaya başladı. Karısı olduğunu söylediği güzel sarışın kollarına sıkıca sarılmıştı. Takma isim karşısında kafam karışarak başımı eğdim.

Ari Lancaster, "Linc'i telefonla aradım" diye şarkı söyledi.

Walker hemen soldu ve tüm o yumuşak özgüven kayboldu. Onun yerine kekeleyen, gergin, *sevimli* bir karmaşa vardı. "Telefonda mı? Ona harika olduğunu söyledin mi? I-"

"Sana da aferin Walk," dedi derinden gelen bir ses. Ari telefonu çevirdi ve ekranda muhteşem sarışın bir adam vardı. Altın gibi. Sarışın değil. Saçlarını ve yüzünü tanımlamak için bu daha iyi bir kelimeydi. Bekle... Bu Maddie'nin telefonundan çektiği 13 numaraydı. O inanılmaz golü atan.

Cidden, hokey oyuncularının bu kadar güzel olduğunu nasıl gözden kaçırmışım? Aktörleri ve mankenleri unutun... İşte buradaydı. Bakışlarım, Ari'nin kafasının arkasına bakıyor gibi görünen yakındaki bir Los Angeles oyuncusuna kaydı. Tamam, belki *bazı* hokey oyuncuları bu kadar güzeldi. Bu adam kesinlikle değildi.

"Altın Çocuk," dedi Ari birden, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Sanırım Disney'i kırdın. Gözlerinde çılgın bir bakış var."

Ari dönüp bana göz kırptı, sanki ben de şakanın içindeymişim gibi, sonra bakışları tekrar karısına kaydı, karısına bakarken yakışıklı yüzünde kendinden geçmiş, hafif delirmiş bir ifade vardı.

"Sarhoş olmaya gidiyoruz," diye yorumladı Ari telefonundaki adama. Telefonu Walker'ın önünde tuttu. "Hoşça kal de, Linc."

"Hoşça kal Lincoln," diye kekeledi Walker. Sonunda anlamıştım. Walker kesinlikle bu adama aşıktı. Başımı eğdim. En azından ben bunun *sadece* bir erkek aşkı olduğunu düşünmüştüm.

Gittiler ama Walker'ın dikkati tekrar bana döndü. Gitmesi gerektiğini söylediği yer burası mıydı? Takımıyla kutlama yapması gerektiğini mi? Kalmasını istedim... sadece biraz daha.

"Peki sonra ne olacak?" Çekingen bir şekilde sordum.

Walker

Seninle evleniyorum.

Bunu sorduğunda aklıma gelen ilk şey buydu.

Bu da resmen kaybettiğim anlamına geliyordu.

Ama ona bakıp da onu arzulamayacak bir adam hayal edemiyordum.
Ona ihtiyaç duymak. Ona tamamen sahip olmak için çaresiz olmak.

Sadece bir kez uçmuştum. Cole biz gençken çok güçlü bir ot ele geçirmişti. Ve üçümüz, Parker, Cole ve ben... O kadar kafayı bulmuştuk ki hareket edemiyorduk. Bir daha asla yapmadım. Kontrolümü kaybetmekten, kendimi dizginleyememekten nefret ederdim.

Ama yine öyle hissediyordum. Sanki artık bedenim üzerinde söz sahibi değilmişim gibi. Sanki başka bir parçam kontrolü ele geçirmişti.

Minyon bir peri prensesi gibiydi, filmlerden fırlamış gibiydi ve evet, bunun yeni lakabıma ne kadar uyduğunun farkındaydım. Mükemmel bir şekilde.

Ya da bir melek... Evet, bu onun için iyi bir tanımdı.

Minicikti, narin bir görünüşü vardı, değerli bir porselen bebek gibi. Ve o gözler. Altın ve yeşilin çılgın bir tonundaydılar ve irislerinin etrafında daha önce hiç görmediğim çarpıcı bir altın halka vardı.

Aletim için yaratılmış dolgun dudakları vardı ve tamam... bu bir dönüş aldı.

Ya da belki de hiç değişmemişti. Onu gördüğüm andan beri onun için ölüyordum. Ve şimdi bu kadar yakından.

Diyelim ki bu gece onun içine girmeseydim, varlığım sona erecekti.

"Sarhoş olmalıyız," dedi aniden, neredeyse umutsuzca, aslında etrafına bakarken.

Sarhoş olmak istemiyordum. Sadece eve gidip ona dokunmak, onu becermek ve onu tutmak istiyordum.

Tamam, aşağı çocuk.

Ama gerçekten isteseydi... Sanırım benden ne isterse verirdim.

"Walker," diye seslendi bir ses. Violet dışında herkesin ortadan kaybolmasını dileyerek iç çektim. Sonra kendimi, elinde bir şişe Jack'le buzun üzerinde üstsüz koşan çaylaklarımızdan Sam Williamson'a bakmaya zorladım. "Lanet olası bir gol attım!" diye mırıldandı, her nasılsa çoktan sarhoş olmuştu.

Etrafıma bakındım, tribünlerin ve buzun neredeyse temizlenmiş olduğunu fark ettim. Hmm. Sanırım yeni varoluş nedeninizle tanıştığınızda zaman hızlı geçiyor.

"Kahretsin, evet, yaptın," dedim ona, bakışları Violet'in üzerine düştüğünde uzanıp onu kendime çekerken biraz coşku topladım.

"*Toplama* zamanı geldi Davis," dedi ciddi bir ifadeyle ve şişeyi bana uzattı.

Toplamak mı?

Hay sikeyim.

Neden Ari Lancaster'ın beni bu durumlara sokmasına izin verdim?

"Belki bunu antrenmandan sonra falan yapabiliriz..." İçimi bir panik duygusu kaplayarak önerdim.

Umutsuzca etrafıma bakındım. Ari neredeydi ki? Sarhoş olmasını anlayabilirdim. Ama bu onun suçuydu.

"Anlaşma anlaşmadır, Walker," dedi Sam. Takım arkadaşlarımdan birkaçı daha buzun üzerine çıkmaya başladı, birbirlerine laf atıyorlardı ve hepsi de kafayı bulma yolundaydı.

Violet'e baktım. "Bunun için şimdiden özür dilerim," diye mırıldandım, kafası karıştığında çok sevimli olduğunu düşünüyordum.

Onu kucağıma aldım ve ciyakladı. Onu birkaç metre uzağa, gürültücü takım arkadaşlarımdan güvenli bir mesafeye kaydırırken... bunun tehlikeli bir şey olduğunu düşünüyordum. Ona dokunmanın.

Bağımlısı olabileceğiniz türden bir şeydi.

Kendini bu duruma nasıl soktuğundan emin değilmiş gibi şaşkın bir sırıtışla bana baktı ve ben onun her yerinde uçuş riski olduğundan emindim.

"Lütfen gitme. Ve lütfen bunun genellikle böyle olmadığını unutma," diye yalvardım, keşke etrafta bir çeşit, ne bileyim, kelepçe olsaydı...? Böylece gitmesini engelleyebilirdim.

Bu garip bir düşünceydi.

Hâlâ bana şaşkın şaşkın bakıyor, alt dudağını ısırıyor ve kendimi biraz vahşi hissetmeme neden oluyordu.

Kendimi Sam'e doğru sürükledim, hala orada olduğundan emin olmak için birkaç adımda bir ona bakıyordum. Sam'in elindeki Jack Daniels'ı çekip alarak, biraz sıvı cesaret için yudumlamaya başladım.

Özellikle streaking'i önemsediğimden değil. Diğer erkeklerin taşaklarınızı görmesi sporcu hayatının bir parçasıydı.

Ama *onun* bu konuda ne düşündüğünü önemsiyordum.

Birkaç ay önce Sam bir şekilde sarhoş olmuş ve gol atamadığı için neredeyse ağlamaya başlamıştı. Bir aydır takımdaydı, AHL'den yeni gelmişti ve bunu başaramazsa takımdan atılacağına inanıyordu.

Ari, Sam'in biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğuna karar vermişti... Aslında motive edici faktörün ne olduğundan emin değildim.

Ama asıl mesele şu ki, buzun üzerinde bir tek *ben vardım* ve hayatımda gördüğüm en güzel kızın önünde taşaklarım donmak üzereydi.

Ve Ari Lancaster hiçbir yerde görünmüyordu.

Yani tamam... belki de Ari ve ben bu bahis oynandığında çok ama çok sarhoştuk.

Ama yine de...

Sam çenesini sallayarak bana büyük bir çorap uzattı, sanki bana büyük bir iyilik yapıyordu.

Tamam, siktir, belki de öyleydi.

Tommy tişörtünü başının üzerinde sallayarak ve birasını yudumlayarak, "Çıkar şunu," diye seslendi.

Onu tersledim.

Violet'e baktım, hâlâ oradaydı... ve hâlâ bana bakıyordu, bakışlarında şaşkın ve aç bir parıltı vardı.

Açlıkla başa çıkabilirim.

Ve sabrı için... En azından ona bir gösteri yapmalıyım.

Formamı çıkarıp göğsümün keskin hatlarını ortaya çıkardım... gözlerimi ondan ayırmadım. Normalde üşürdüm ve meme uçlarım buzun üzerinde tişörtsüzken bir siki kesebilirdi. Ama şu anda kendimi oldukça sıcak hissediyordum.

Gözleri buğuluydu ve sanki dünyanın sekizinci harikasıymışım gibi bana bakarken biraz titriyordu.

Gerçi muhtemelen ben de ona öyle bakıyordum.

Ve lanet olsun, sertleşiyordum. Bana öyle bakamazdı. Takım arkadaşlarımın önünde ereksiyon olmak benim için iyi bir zaman değildi.

Lahana turşusu, tavşanlar, ezilmiş kaplumbağa kabukları, yeşil bezelye...

Sertleşmeden kurtulmanın kesin yolları olan her zamanki listemi gözden geçirdim.

Ama çalışmıyorlardı.

Lincoln Daniels bana küçük bir penisim olduğunu söyledi!!!!

Bu düşünce gerçekten korkutucuydu. Aletim indi... en azından biraz.

"Stunna," diye seslendi bir başka takım arkadaşım ama denesem bile onlara dikkatimi veremezdim.

Bakın, hayatım boyunca kaç kez kaçamak yaptığım gurur duyduğum ya da itiraf edebileceğim bir şey değildi. Erkekler aptaldır ve striptiz yapmak da aptallığın bir parçasıdır.

Ama bu gerçekten işkenceydi. Dallas maçını izlerken pedlerimi zaten çıkarmıştım, ama yine de lanet olası kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmak bir süreçti.

Herkese arkamı döndüm ve pantolonumu çıkardım, atlet kayışımı ve kupamı çıkardım ve sarı ve mor çorabı sikimin üzerine kaydırdım, çünkü

Belli ki önce bunun yapılması gerekiyordu. Neyse ki uygun boyuttaydı.

Herkül'ün icabına bakılması gerekiyordu.

Pantolon tamamen çıktı ve işte orada, patenlerimin üzerinde çizgili bir çoraptan başka bir şey olmadan duruyordum.

Arkamı döndüğümde gözleri büyüdü, yanaklarına pembe bir parıltı vurdu. Bakışları çoraplı sikime odaklanmıştı ve ağzı açık kaldı.

Bu iyiye işaretti.

Öyle olduğunu düşünmüştüm. Ya da benim için utanmış olabilir. Bunu düşünmemeye çalıştım.

Ayrıca... utanılacak bir şey olmadığından da oldukça emindim. Violet boğulur gibi bir ses çıkardı ve olduğu yerde sallandı.

Siktir, hayır. Belki de çirkin olduğumu düşünüyordu? Yani, daha önce hiç özgüven sorunum olmamıştı. Ama şimdi yaşıyordum.

Sam'in yanından geçip elindeki Jack şişesini kaptım ve buzun etrafında dönmeye başladım, takım arkadaşlarım ben kayarken tezahürat yapıyor ve saçma sapan şeyler bağırıyorlardı.

Şu anda gerçek hayat bu muydu?

Ayrıca, eğer biri bunu kaydediyorsa, sopamı kafasında kıracaktım.

Violet hariç. İsterse bunu şaplak bankası için kaydedebilir.

Elinde bir şişe Jack ile çırılçıplak buzun etrafında dolaşmak mı? Şimdiye kadar kabul ettiğim en saçma bahis olmalıydı.

O lanet olası koçun dışarı çıkıp bunu görmemesini umuyordum.

Kayarken soğuk hava tenime çarptı ve aptal takım arkadaşlarım kahkahalarla uluyup sanki tuhaf bir onay töreniymiş gibi formalarını buzun üzerine fırlatırken başımı salladım.

"Büzülme yok!" diye bağırdı içlerinden biri ve yanlarından süzülerek geçerken gözlerimi devirdim.

Demek istediğim, küçülme olsa bile... Hala hepsinden daha büyük olurdum. *Onlar*.

Artan utancımı bastırmak için uzun bir yudum aldım. Boğazımdaki ateşli yanık, soğuğu dengeliyor gibiydi ya da belki de bu sadece alkolün duyularımı bozmasından kaynaklanıyordu.

Violet'in elleri ağzının önündeydi ve bana gülerken vücudu titriyordu.

"Eğleniyor musun?" Ona seslendim, doğum günü kıyafetimle paten kayıyor olmama rağmen rahat görünmeye çalışıyordum.

Başını salladı, kahkahaları artarken eğildi. "Bu gerçekten çok tuhaf," diye kıkırdadı sonunda.

Yanından geçerken dilimi ona doğru uzattım ve iyi bir önlem almak için kıçımı biraz salladım. Ama bu sikimin sallanmasına neden oldu, bu da durumu daha da utanç verici hale getirdi.

Bir tur daha attım ve bahsi kapattım. Dürüst olmak gerekirse, bahsin tüm şartlarını bile hatırlayamıyordum, ama işim bitmişti.

Daha fazlasını istiyorlarsa, gidip Ari'yi alabilirlerdi.

Çocuklar bir süre daha yuhalayıp bağırdıktan sonra biri şutlarla ilgili bir şeyler bağırdı ve buzdan çıktılar.

Ve sonra... sadece Violet ve ben kaldık.

Onu bıraktığım yerde duruyordu, kollarını vücuduna sarmıştı... titriyordu.

"Siktir, tatlım," diye mırıldandım, aceleyle yanına gittim... ancak gözleri açıldığında sadece bir horoz çorabı giydiğimi hatırladım.

"Tamam... Bana bir saniye ver, sonra buzdan çıkıp ısınabiliriz," dedim aceleyle, eşyalarımı topladım ve kıyafetlerimi giymeye çalışırken neredeyse düşüyordum.

Pantolon giymek için acele ederken çorabım çekildi.

"Kutsal sik," diye nefes aldı sikim ortaya çıktığında ve dehşete düştüm, ereksiyon oldum.

"Siktir. Özür dilerim!" Çığlık attım.

Ben aletimin üzerine bir şey koymak için çabalarken ciyakladı ve gözlerini kapattı.

Ama sonra kaydım, buza düşerken patenlerim başımın üzerinden geçti, aletim onun görebileceği şekilde yarı direkte sallanıyordu.

"Özür dilerim!" Sesimde bir histeri notasıyla çığlık attım.

"Yani, tebrikler," diye mırıldandı, gözlerini kapatmayan elini sallayarak. "Bu gerçekten büyük bir şey. Bu büyük bir şey...anlaşma...lanet olsun." Sözleri utanç dolu bir fısıltıya dönüştü.

Bak, ben tam olarak Bay Havalı 247 değildim.

Ama hayatımda hiç ama *hiç* şu anda olan kadar garip ve aşağılayıcı bir şey yapmamıştım.

Ve umutsuzca etkilemeye ve elde tutmaya çalıştığım kızın önünde.

Ayağa kalkmaya çalışırken Violet'in elleri hâlâ gözlerinin önündeydi ve aletimin görünmemesi için etrafımda dönüyordum. Bir dakika sonra pantolonumu ve gömleğimi giymeyi başarmıştım.

"Güvenli mi?" diye seslendi, ben de homurdandım. Şimdi manşetlerde görebiliyordum... "Walker Davis'in acayip büyük aletinden güvenli olarak işaretlendi."

Onun yerine "Giyindim," diye cevap verdim. Çünkü aletimden güvende değildi.

Çok uzak bir ihtimal değil.

Ellerini yavaşça indirdi, sanki yalan söylememi ve hâlâ aletim dışarıda zıplamamı bekliyormuş gibi.

"En çılgın rüyalarımda bile... bu gecenin böyle geçeceğini hayal ettiğimi söyleyemem," diye düşündü.

Saçlarımı yüzümden iterek güldüm. "Bu konuda sana katılıyorum, sikimi ilk kez görmen çok daha az utanç verici bir deneyim olmalıydı."

Kızardı ve bir süre onu inceledim, dudaklarının mükemmel pembeliğini fark ettim, damarlarımı yalayan şehveti görmezden gelmeye çalıştım. Bakışları pantolonuma kaydı... sanki *Herkül*'ün tekrar ortaya çıkacağından korkuyormuş gibiydi.

Neyse ki, sıkıca kilitlenmişti.

Violet'in yanakları hâlâ pembe ve utangaçtı... Sanki hayatında çok fazla penis görmemiş gibiydi.

Kendime engel olamayarak onu daha yakından inceledim. Yüzünde tanıdığım çoğu kızın yaptığı ağır makyaj yoktu. Ve genç görünüyordu.

Sikeyim.

Gerçekten genç.

Dudağımı ısırdım, hareketi takip etme şeklinden dolayı içimde bir memnuniyet kükremesi vardı.

"Sen reşitsin, değil mi?" Sonunda ağzımdan kaçırdım, hayatımda ilk kez gerçekten umurumda olup olmadığından emin değildim. Kuzey Carolina'ya taşınabilirdik.

Violet homurdandı. "Evet," dedi, sanki soru komikmiş gibi. Ama bana kaç yaşında olduğunu söylemedi.

Tam o sırada tünelden gelen kahkaha sesi yankılandı ve mükemmel yüz hatlarında dehşete benzer bir ifade belirdi.

Sonunda kendimi uzak tutamayarak ona yaklaştım.

Şimdi bana dikkatle bakıyordu, sanki diğer insanların sesi bir büyüyü bozmuş gibiydi.

"Hey Walk, yukarıda büyük bir parti var, geliyor musun?" Tommy, kolunu takımı acımasızca takip eden bir disk tavşanına dolayarak seslendi.

"Bir dakika," dedim, kaşlarımı kaldırarak... *o kızın amına dokunursan üç tane prezervatif takmalısın*, anlamına geldiğini umduğum bir işaret yaptım.

Sırıttı ve gözden kayboldu.

"Eve gitsem iyi olacak," diye mırıldandı, güzel sesinde bir keder notası vardı.

Onun sözleriyle midemde bir düğüm oluştu ve panik elektrik çarpması gibi içime yayıldı; alnımda soğuk bir ter oluştuğunda üçlü tamamlandı.

"Hayır, yani... neden?" Sonunda boğulmayı başardım.

"Yani kutlamaya gidebilirsin?" dedi yavaşça, sanki o da neden gittiğini bilmiyormuş gibi.

"Bence bunu benimle kutlamalısın."

Umutsuzca anlamak istediğim o korku yine yüz hatlarına yayılmıştı.

"Çoğumuzun en kötü halini gördün zaten," diye kandırdım. "Herkes çok daha aptallaşacak ve çok daha sarhoş olacak, ama hepsi bu."

Elini tuttum ve teninin ne kadar yumuşak olduğunu görünce yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştım.

Hayatının geri kalanında tutacağı tek elin ben olacağımı bilmesine gerek yoktu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

WALKER

"J Sadece bir dakikalığına, belki," diye mırıldandı, bakışları sanki birini arıyormuş gibi arenanın etrafında dans ediyordu. Kalmasına izin verilmeyen herkes şimdiye kadar binadan çıkmış olmalıydı. Daha önce tanıştığı bir adamı mı arıyordu?

Gelmek mi?

Dişlerimi sıktım, kıskançlık düşüncesi içimi parçaladı. Tamam... bu garipti.

Kıskanç bir tip değildim.

Hiç olmadım.

Ama şu anda başka biri olabileceği düşüncesiyle ölüyordum. Başka birinin olması önemli değildi. Bunu düzeltecektim.

Tamam çılgın.

"Partiye gitmek istemiyorsan daha sakin bir yere gidebiliriz," dedim tereddütle.

Güzel gözleri ilgiyle parladı. "Aklında ne var?"

Evime dönmek gerçekten sahip olduğum tek şeydi. Şehirde kimsenin sizi rahatsız etmediği sessiz, seksi yerleri bilen o havalı insanlardan biri değildim.

Eğer dışarı çıkacaksam taco kamyonları daha çok ilgimi çekerdi.

Ellerimi evrensel "korkma" hareketiyle kaldırdım, bu muhtemelen herkesin daha fazla korkmasına neden oldu.

"Benim evime gidebiliriz."

İlk içgüdüsü alay etmek oldu, ki bu sadece biraz rahatsız ediciydi. Şimdiye kadarki hareketlerim akli dengesi yerinde olmayan bir kaçık olduğunu gösteriyordu. İçine büyük bir sik atılmış.

Alay etmek muhtemelen doğru bir cevap verme yöntemiydi.

Uzun bir süre bana baktı ve sanki kaderimi ellerinde tutuyormuş gibi hissettim. Düşünmesi bile korkutucu bir şeydi.

"Tamam, hadi yapalım," dedi sonunda, duruşu ve sesiyle ilgili her şey tamamen emin değildi ve... korkmuştu.

"Patenlerimi çıkarıp hemen üstümü değiştireyim," dedim ve elini tutup onu soyunma odalarına doğru götürdüm. Tüm hareketlerim yavaştı, onu korkutmamak için tasarlanmıştı.

Ama sinirlenirse ne yapardım... Onu yakalayıp bir daha bırakamazdım. Derin bir nefes aldım ve kendime toparlanmam gerektiğini söyledim.

Şu anda kesinlikle güven çemberi davranışı değil.

Yine de çıldırdığımı fark etmemiş gibiydi. Onu tünelden geçirip soyunma odasına götürürken bakışları merak içindeydi. Tanrıya şükür burada kimse yoktu. Başka bir sik görseydi buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

İleriyi düşünmem gerekiyordu. Muhtemelen istemediğim bir şeyi gördü diye takım arkadaşlarımı sakatlamak ve onlara işkence etmek iyi olmazdı.

"Tamam, hemen döneceğim," diye mırıldandım, bakışlarım tekrar Seattle formasına takılmadan önce.

Hay sikeyim. Bununla başa çıkamayacaktım.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu, saçlarını bilinçli bir şekilde düzelterek.

"Tamam, önemli bir şey değil... aslında, bekle... üzgünüm. Büyük bir mesele. Lütfen formamı giyer misin? Üzerindekiyle başa çıkamıyorum."

Böyle söylediğim için kendimi tekmelemek istiyorum ama gerçekten söyleyebileceğim en güzel yol buydu. Eğer onu çıkarmazsa... Ne yapacağımdan emin değildim.

Gerçekten istediğim gibi dişlerimle koparırsam tepelere kaçacağından eminim.

"Daha yeni tanıştığımızın farkındasın," diye cevap verdi başımı döndüren hafif, alaycı bir gülümsemeyle.

"Ne diyebilirim ki... Çabuk arkadaş edinirim."

"*Arkadaşlarına* karşı hep böyle otoriter misin?" Dili dudağını yalamak için dışarı çıktı ve bu kadar basit bir hareketin beni nasıl delirtmekle tehdit edebileceğini merak ettim.

"Mmh, sanırım bu daha çok Linc'e özgü bir şey. Ama bana ilham vermiş olmalı." Söylediklerimden hiçbir şey anlamamış gibi oflayıp pufladı ve burnunu sevimli bir şekilde kırıştırdı.

Açıkçası ben de şu anda kendimle ilgili hiçbir şey anlamıyordum.

Soyunma odasını işaret etti. "Tamam, *arkadaşım*... forma nerede? Giymem mi gerekiyor?"

Ona sırıttım ve sanki ona benimkini giydirecekmişim gibi formamı çıkararak büyük bir gösteri yaptım.

Ellerini kaldırdı. "Bakın, kuzenim Seattle'da oynuyor. Maçlardan sonra ne kadar pis koktuğunuzu kesinlikle biliyorum. Bunu giymemin imkanı yok."

Gülümsemem daha da genişledi. "Koklaman için

sana meydan okuyorum." "Neyiz biz... on iki mi?

Ben bunu koklamıyorum." "Beni kokladın mı?"

"Yani-" Ağzı açılıp kapandı.

Buzun üzerinde yeniden giyinirken koku kontrolü yaptığım için kendime güvenerek formayı ona fırlattım. Sonra hayatımın en hızlı duşunu almak için duşlara yöneldim, bir yandan da kaçmadığından emin olmak için onu yanımda sürüklememe gerek olmadığına kendimi ikna ettim.

Su, alabildiğim en soğuk ayarda tenime vuruyordu ve onun duvarın diğer tarafında olduğunu bilmek bile beni hala sertleştiriyordu. Donmuş taşakların hâlâ ereksiyon yaratabileceğini kim bilebilirdi?

Ben değil.

Gerçekten onun içine girdiğimde nasıl olacaktı? On saniye.

Eğer şanslı olsaydım.

Lincoln ve Ari bir şekilde öğreneceklerdi. Bunu asla unutamam. Violet

asla benimle bir şey yapmak istemeyecekti.

Tek cevap küçük bir el seansıydı. Dondurucu soğuk suda. O birkaç metre uzaktayken.

Kahretsin, bu acınası

hissettirdi. Ama

gerekliydi.

Aletimi sıkıca kavrayarak elimi yavaşça yukarı aşağı hareket ettirdim, soğuk su tenime çarptıkça nefesimi tıslayarak çıkardım.

Bu benim için kötü şöhretli bir handjob'du.

Tam olarak aklımı kaybettiğim an olarak saptayabileceğim bir an.

Ama onu düşünmek o kadar kolaydı ki... benim formamın içinde, dizlerinin üzerinde. O çılgın, güzel gözleriyle bana bakarken sırılsıklam... o pembe, dudakları büzülmüş.

Dili dışarı kaydı, ucu sikime değdi.

"Senin forman nasıl kokmaz?" Sesi hayalimi yarıda kesti. Ve boşalıyordum... Döl ipleri önümdeki fayans duvara çarparken kendimi durduramıyordum.

"Vay anasını," diye fısıldadım, orgazmımın şiddetinden ve dondurucu soğuktan kelimenin tam anlamıyla titriyordum.

On saniye.

Bu kadar uzun sürmüştü. Utanç

verici.

Belki gerçek bir şey için *yirmi* saniye umut edebilirim.

Suyu kapattım, bir havlu kaptım ve belime sardım. Az önce sesini duyduğumu biliyordum ama orada olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Birkaç adım attı ve işte oradaydı... benim lanet olası formamın içinde. Onu boğdu ve altın bakışları beni yutarken bilinçli bir şekilde onunla oynadı.

"Umm... Giyiyorum," diye kekeledi, bakışları göğsümde sıkışıp kalmıştı. Bir su damlası tenimden aşağı kaydı ve o da onu sonuna kadar takip etti.

"Vay canına," diye mırıldandı.

"Neydi o?" Alaycı bir şekilde sordum. "Az önce 'vay be' mi dedin?"

Ellerini çılgınca sallayarak dilini bana doğru uzattı. "Yani bütün bunları senin alman hiç adil değil..." yüzümü işaret etti, "ve bütün bunları...." göğsümü göstererek, "ve bütün bunları!" Bakışları yine sikimin üzerindeydi.

"Sikime bakma," diye bağırdım, ellerimi önüne koyarak, çünkü lanet olsun... havlu yükseliyordu. Bu kız bana ne yapıyordu?

"Giyin," diye inledi. "Ölüyorum."

Islak saçlarımın bir kısmını yüzümden uzaklaştırdım, diğer elimle hâlâ penis bölgemi kapatıyordum çünkü Herkül de benim geri kalanım gibi ona TAKINTILIYDI.

"İki dakika, kıpırdama," dedim ona, dolabımın ve temiz bir çift eşofmanın olduğu diğer tarafa doğru ilerleyerek.

"İşte yine başladın... patronluk taslamaya." "Sadece senin için," diye mırıldandım.

Takımın kaptanı ve kalecisi olabilirdim... ama onunla tanışmadan önce "otoriter" olmakla suçlandığım bir karakter özelliğim olmamıştı.

Eşofmanlarımı giydikten sonra elini tuttum ve bunun nasıl bu kadar doğru bir his olduğunu merak ettim.

Bir süre birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı ve sonunda bana baktı... yıldızlı derinliklerinde hayranlık uyandıran bir kırılganlık vardı.

Söyle. Sen de hissettiğini söyle.

Ama yapmadı.

Onu koridordan geçirdim ve arka kapıdan takımın park yerine götürdüm. Yakınlardan bağırışlar ve kutlama sesleri geliyordu ama kimseyi görmüyorduk. Bu da hoşuma gitmişti. Onu paylaşmak istemiyordum. Onu kendime istiyordum. Yaydığı ışığın tadını çıkarmak istiyordum. Tüm o muhteşem mükemmelliği kendime almak.

Lanet olsun. Lincoln gibi davranıyordum.

Bu düşünce beni kamyona kadar meşgul etti.

"Aşırı telafi ediyorsun diyeceğim ama öyle olmadığını biliyorum," dedi aniden ve dikkatimi deliliğimden uzaklaştırıp mükemmel yüzüne geri getirdi.

"Ha?"

"Kamyonetin. Çok fazla Büyük Dick Enerjisi var," diye düşündü ben onu kabine bindirirken.

İnledim ve kendimi düzelttim. "Lütfen 'sik' deme," diye yalvardım.

Kıkırdadı ve ben o sesi yakalamak istedim. Tekrar tekrar çalmak.

Violet'in yüzü bu sesle kapandı, gülümsemesinin yerini boş bir maske aldı. Sanki gülüşünün sesi onu rahatsız etmişti.

Bu kız bir gizemdi, sırlar ve gizli geçitlerden oluşan labirent gibi bir labirentti, her katmanı uzun zamandır unutulmuş bir el yazmasının sayfaları gibi çözülmeyi bekliyordu.

Ve hepsini keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Ona nazikçe gülümsedim ve kapıyı kapattım, kendini toparlayabilmesi için kamyonun ön tarafına doğru yürürken acele etmedim.

Eğer o da biraz olsun benim gibi hissediyorsa, sanki derisi yüzülmüş ve her geçen saniye içi elden geçiriliyormuş gibi... o zaman bir dakikaya ihtiyacı vardı. Benim gibi deliliği hemen benimsemesini beklemiyordum.

Oraya gitmesine yardım ederdim.

Taksiye adım attığımda, onun kokusunu aldığımda başım dönmeye başladı. Bu kadar yakın mesafeden, bunaltıcıydı. Kır çiçekleri ve yaz yağmuru gibi kokuyordu... fırtına sonrası Tennessee gibi.

Bir an ona baktım ve kızardı, "neye bakıyorsun, ucube" der gibi bir kaşını kaldırdı.

Kamyonu çalıştır, Walk. Çalıştır şu lanet kamyonu.

Bakışlarımı kaçırdım ve anahtarı çevirdim, evime doğru yola çıkarken egzozun gürültüsü etrafımızı sarıyordu. Birkaç saniyede bir gizlice ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

O benimle aynı sorunu yaşıyor gibi görünmüyordu, bakışları sıkıca pencereden dışarıdaydı.

"Yani..." Beceriksizce söyledim. "Bana kendin hakkında her şeyi anlatmanı istemek biraz aptalca... o yüzden bir oyun oynayalım."

"Bir oyun," diye tekrarladı yavaşça, sonunda bana istediğim ilgiyi göstermişti.

Kırmızı ışığa geldim ve ona doğru döndüm. "Eğer fark etmediysen, oyunlar benim olayımdır."

Gözleri neşeyle parladı ve ben de kendime zihinsel bir beşlik çaktım.

Çünkü başarı için kendimi ödüllendirmeye inanıyordum.

Ve bu kızın gülümsemesini sağlamak başarının tanımıydı.

"Tamam, kurallar nedir?" diye sordu.

Hoooonnnnk!

L.A. sürücüleri bu tür şeyleri daha az önemsiyor olsa da, arkamızdaki arabaya küfrettim ve koyun gibi el salladım. Kim bilir yeşil ışık ne kadar süredir yanıyordu.

"Bana kendinle ilgili beş gerçeği söylemelisin. Ve bir yalan..."

"Ve sonra tahmin ederiz?" diye çizdi.

Şok olmuş gibi davrandım. "Hayır. Bu yalanı sonsuza dek kendimize saklayacağız."

Tekrar kıkırdadı... ve bir kez daha dudaklarına dokundu, sanki böyle bir sesin çıkmasına izin verdiğine inanamıyormuş gibiydi.

"Tamam, ben varım."

"İşte benim kızım." Yüzü kızardı ve oturduğu yerde kıpırdandı.

"Neden yüzün kızardı?" Kendisine "kızım" denmesinden hoşlandığını duymak istediğim için sordum. Kolumu koltuğunun üzerine koydum ve parmaklarımı teninde gezdirdim.

Titredi ve bana bir bakış fırlattı. "Bu benim altı şeyimden biri mi?"

Dikkatim, teninin parmaklarıma karşı ne kadar mükemmel hissettirdiğine takıldı ve cevap vermem bir saniye sürdü.

"Hayır, bunu senden sonra öğreneceğim," dedim, isteksizce yola bakarak. Araba kazasında ölmek bana göre değildi. Gitmek istediğim tek yol amdan ölümdü.

"Pekâlâ, altı şeyinizi yapın."

Alay etti. "Bu senin fikrindi. İlk ben gitmeyeceğim."

"Fiiiine," diye söylendim sola dönerken.

"Ben doğma büyüme Tennessee'liyim ve orayı her gün özlüyorum. Umarım gelecek yıl Dallas'la sözleşme imzalarım. Beyzbolda hokeyden daha iyiyim ama hokeyi daha çok seviyorum, o yüzden buradayım. Korku filmlerinden nefret ediyorum ve ne zaman bir korku filmi izlemek zorunda kalsam çığlık atıyorum. Diyet Dr. Pepper ana besin gruplarımdan biri... ve... ilk görüşte aşka inanmıyorum." Sözlerimi bitirdiğimde ona meydan okuyan bir sırıtış attım ve tekrar kızardı.

"Dallas'la anlaşmak mı istiyorsun?" dedi usulca. "Ben aslında bir Teksas kızıyım. Geri dönmeyi çok isterim."

"Yalan da olabilirdi, melek yüzlü," dedim göz kırparak ve o da gülümsedi.

Benim içimi görebileceğini umuyordum. Anlatmaya çalıştığım her şeyi görmesini.

Onu.

"Pekâlâ, sıra sende," dedim. "Ve acele etsen iyi olur çünkü neredeyse benim yerime."

"Oraya gittiğimizde konuşmamıza izin yok mu?"

Sitemin yeraltı garajına yanaşıp garajın açılmasını beklerken sırıttım. "Ben şahsen çok fazla konuşmayı planlamıyorum." Bana bakakaldı ve ben de ağzını kapatmak için çenesine hafifçe vurdum. "Bundan biraz daha geniş olman gerekecek, tatlım."

Lanet olsun, ne diyordum ben şimdi? İptal. İptal et. Lanet çeneni kapalı tut.

"Pekâlâ," dedi sonunda nefis bir sesle, belli ki benim tüm toplumsal incelikleri kaybetmemi görmezden gelmeye karar vermişti. "Ben büyük bir Cowboys hayranıyım. Ayrıca Diet Dr. Pepper'ı vazgeçilmez bir yiyecek grubu olarak görüyorum. Ülkedeki bütün büyük arenalarda bulundum. En sevdiğim renk pembedir. Kimseye sunacak bir şeyim yok. Ve sonsuza dek mutlu sonlara inanmam." Son satırda sesi fısıltıyla kesildi ve bana verdiği parçalara takılıp kaldım. Özellikle de şu son ikisi... Hangisi yalandı? "Sunacak bir şey yok" olmalıydı, değil mi... umarım. Çünkü bana sunacak çok şeyi vardı. Ve onun sonsuza dek mutlu sonlar hakkındaki fikrini değiştirebilirim. Bu

aslında benim görevim olacaktı. Daha önceki bir numaralı hedefim olan Stanley Kupası'nı kazanmanın çok üstünde.

Ne geceydi ama.

Kamyonu yerime çektim ve bir süre sessizce oturduk.

O an ağırdı, sanki ikimiz de büyük bir şeyin uçurumunda olduğumuzu, kenarda durduğumuzu ve bilinmeyene dalmayı beklediğimizi biliyorduk.

Kamyondan atladım ve sanki hayatım onun kapıyı açmamasına bağlıymış gibi etrafta koşuşturdum.

Kahretsin, gerçekten aptalın tekiymişim.

Tam açmaya çalışırken kapıyı tuttum ve araçtan inmesine yardım ettim.

Aynı sessizlik bizi asansöre kadar takip etti ve katlar bip sesiyle geçerken yukarı çıktık. Sinirli bir şekilde ayağımı yere vurdum. Giysilerimi temizlemiş miydim? Bulaşıklarımı lavaboya koymuş muydum? Ben hazırlanırken Cole aptalca bir şey yapmış mıydı?

Bununla tanınırdı.

Onu uyarmak için ağzımı açtım ama bunun daha kötü olacağına karar verdim.

Kapılar kayarak açıldı ve L.A. siluetine bakan dev oturma odası ortaya çıktı.

"Vay canına, ne güzel bir manzara," diye fısıldadı, bakışları yerden tavana kadar uzanan pencerelerden görünen ufuk çizgisine odaklanmıştı - bu lanet yeri kiralamamın tek nedeni buydu.

"Kafese kapatılmış hissetmekten nefret ediyorum. Kilometrelerce uzanan tepelerden başka bir şeyin olmadığı bir çiftlikte büyüdüm. Arenaya yakın kalırken yapabileceğim en iyi şey buydu," diye açıkladım, yüzünde neredeyse... yıkılmış bir ifadeyle dışarıya bakmasını izlerken.

"Lütfen dur. Senin hakkında bunları bilmeme gerek yok. Bu her neyse. Sadece bu gece için," diye sert bir sesle bağırdı. Violet bana bakmıyordu, bakışları önüne yapışmıştı. "Beni tanımana gerek yok. Benim de seni tanımama gerek yok. Hayatım karmaşık. Sadece bu gece istiyorum."

Olivia'nın sözleri kafama dank edince göğsüm

gerildi. Sadece bir gece mi?

Sanki yer ayaklarımın altından çekilip alınmış ve beni tökezletmişti.

Hayatımda hiçbir şeyden aramızdaki bağ kadar emin olmamıştım.

Gerçekten başlamamıza fırsat bile vermeden bizden nasıl bu kadar kolay vazgeçebildi? Aramızdaki bu şeyi hissetmedi mi?

Hayatta bir kez yaşanacak türden bir duyguydu... bunu herkes fark ederdi.

İçimdeki hayal kırıklığı dalgasına karşı savaşarak derin bir nefes aldım. Neden bunu önemsiz bir şeymiş gibi gösteriyordu?

Bu gerçek, ham ve boyun eğmezdi, mantığa ve akla meydan okuyan bir doğa gücüydü.

Bu *her şeydi*.

Normalde bir hokey sikinin duymayı en çok sevdiği şey aslında hayatımda duyduğum en berbat ikinci şeydi.

O listede bir numaranın ne olduğunu düşünmedim. Çünkü az önce söylediğinin aksine, bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çenesini nazikçe çevirdim, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmadı.

"Eğer bu gece elime geçen tek şeyse, o zaman iyi bir şey yapsam iyi olur," diye fısıldadım, kendine engel olamıyormuş gibi elime sokuluşunu hatırlayarak. Ne isterse söyleyebilirdi ama benden etkilenmişti. Kalbinin istemediği şeyi vücudu bana söylüyordu.

Elini tutarak onu yatak odama götürdüm. Şampanya ya da şarap içmeyi planlamıştım... belki seks öncesi atıştırmalıklar da olabilirdi çünkü açlıktan ölmediğim zamanlarda en iyi performansımı sergilerdim.

Ama bu bana verdiği havaya uymuyordu. O

yüzden direk sekse geçtik.

Herkül, şimdi beni yüzüstü bırakma.

"Prezervatif," diye mırıldandı, onu içeri götürdüğümde yatak odamın etrafına bakıyordu. Formayı çekiştiriyordu, belli ki rahatsızdı, her halinden her an kaçmayı seçebileceği anlaşılıyordu.

"Banyodalar... Hemen döneceğim," dedim, araya sıkıştırmak istediğim "lütfen gitme," cümlesini atlayarak.

Çıkışa doğru çılgınca bir koşu yapmadığından emin olmak için omzumun üzerinden arkama bakarak banyoya koştum.

Onları sakladığım çekmeceyi kaydırarak açtım ve bir prezervatif paketi aldım.

Ve sonra ona baktım.

Birden kulaklarımda garip bir çınlama oldu... ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Banyonun ışığı daha da yoğunlaşmış gibiydi.

Hissettiğim delilik her neyse.

Peki ya...

Bir şey beni ele geçirdi, bütün gece içimde biriken bağımlılık ortaya çıktı, kanatlarını gerdi ve... çaresizliğe dönüştü.

Kontrol edilemeyen çaresizlik.

Bu tek gecelik bir şeymiş gibi davranmak istedi ama ben daha iyi biliyordum. Ve onun da bunu içgüdüsel olarak bildiğini biliyordum. Kaçmak istiyordu, çünkü korkmuştu.

Kaçmasına izin veremezdim.

Böylece içimdeki bu kontrol edilemez çaresizlik... başka bir şeye dönüştü.

Onu tutabilmemin tek bir yolu vardı.

Tabiri caizse onu tuzağa düşürmek.

Beden dışı bir deneyim yaşıyordum.

Çekmeceye uzanıp orada sakladığım dikiş setini çıkarırken olanları tarif etmenin tek yolu buydu. İğnelerden birini çıkardım ve affetmeyen ışığın altında uğursuzca parıldamasını izledim.

Artık geri dönüş yok.

Dikkatlice, neredeyse mekanik bir şekilde, prezervatif paketini iğneyle delmeye başladım. Önce bir delik, sonra iki delik ve kısa süre içinde küçük deliklerden oluşan bir desen oluştu.

Kafamın içindeki mantıklı sesler durmam için bağırıyordu ama saplantı, ona sahip olmak için duyduğum ezici ihtiyaç bu sesleri bastırdı.

Delikler açmaya devam ettim, kalbim göğsümde daha yüksek sesle çarpıyordu. Her delik, hiç hayal etmediğim bir yola doğru atılmış bir adım gibi geliyordu... asla geri dönemeyeceğim bir yola.

Sonunda işim bitmişti.

Prezervatif paketi onun fark etmeyeceği deliklerle doluydu ve ben zaferle suçluluğun garip bir karışımını hissettim. Dikiş setini kapatıp çekmeceye geri koyarken parmaklarım titriyordu.

Açıkçası hamile kalma ihtimali hâlâ milyonda birdi.

Ama eğer birbirimiz için yaratılmışsak, ki öyle olduğumuzu biliyordum... bugün benim şanslı günüm olmaz mıydı?

Yatak odasına doğru attığım her adımda kendimi daha emin hissediyordum, sanki sürekli iyi adam olmaya çalışmanın ağırlığından kurtuluyordum.

Sonunda o iyi adam olacaktım. Onun tüm hayallerini -ne olursa olsunlar- gerçekleştirecektim.

Ama iyi adam olma şansına sahip olmak için... önce kötü adam olmam gerekecekti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OLIVIA

Banyodan çıktığında onda farklı bir şey vardı, daha yoğun bir şey... daha karanlık.

Ve hasarlı yanlarım onun bu yeni yönüyle daha da ilgilenmemi sağladı.

Sadece bu gece için. Ben de öyle demiştim. Ama onun mükemmelliğine bakarken, daha fazlasına sahip olmanın mümkün olmasını diliyordum.

Bu öğleden sonra evden çıktığımda, bir parçam bile buraya geleceğimi tahmin edemezdi. Ama yol boyunca bir yerlerde, gece ilerledikçe, içimde bir şey, zorunluluktan kilitli tuttuğum kısım... özgür olmak istemişti.

O kontrolden çıkmış şehveti seçmek istedim, tek istediğin

O an, tek istediğin *o* adamdı.

Sadece bu gece için.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedim ona, formamı çekiştirip peruğumu okşayarak hâlâ yerinde olduğundan emin oldum.

Beni henüz tanımamıştı ama eğer tanırsa... bu *her şeyi* mahvederdi.

"Sen bir-" gözleri kocaman açılmıştı, içlerinde çılgın bir parıltı vardı.

"Hayır, demek istediğim daha önce hiç tek gecelik ilişki yaşamadım," diye ağzımdan kaçırdım. "Yani, daha önce hiç bir erkekle eve gitmedim."

Ağzımdan çıkan kelime kusmuğu görülmeye değer bir şeydi. Çiçekli, mükemmel kelimeler yazma ve söyleme yeteneğimle milyonlar kazanmış biri için... Belli ki bu yeteneğimi kaybetmiştim.

Söylemediğim şey, cinsel durumumu nasıl açıklayacağımı bilmediğimdi. Marco'nun büyürken bana ne yaptığını ona tam olarak anlatamadım,

Ya da her şeyimi kaybettiğim gece çekilen fotoğraflardan bazılarının bir uyuşturucu bağımlısıyla yatakta çırılçıplak çekilmiş olması.

Her ihtimale karşı bana ertesi gün hapı vermişlerdi ama kontrol etmemişlerdi. Sanırım medyanın hakkımda söylediklerinden, herkes için bacaklarımı açan sürtük bir şarkıcı olduğum varsayılıyordu... ve dürüst olmak gerekirse... Sanırım aptal tarafım bilmek istememişti. Belki de bilmeseydim, o gece gerçekten-

"Hey, seni kaybettim," diye mırıldandı Walker, çenemi kaldırarak ona bakmamı sağladı. Bunu yapmaktan hoşlanıyor gibiydi, dikkatimin onun üzerinde olması.

Ama ona bakmak tehlikeli bir şeydi. Bu kadar yakından, sanki güneşe bakıyor gibiydim, yanmaya mahkumdum.

Bakışları lazer gibi bana odaklanmıştı, sanki dünyadaki her şey içinde önemli olan tek şey bendim.

Bu duygu baş döndürücüydü, külot eriticiydi. Sanki mavi derinliklerinde görebildiğim ateşli şehvet bulaşıcıydı.

"Dokun bana," diye fısıldadım sonunda, üzerimde ördüğü büyüyü bozmak istiyordum.

Görünüşe göre ihtiyacı olan tek davet buydu.

Walker'ın sıkı tutuşu ensemi çevreledi, hafifçe sıktı, sadece topraklanmış hissetmeme yetecek kadar.

Sanki bize yol göstermesi için ona güvenebilirmişim gibi. Sanki endişelenmeme gerek yokmuş gibi... sadece bu gecelik.

Daha yakına eğildi ve nefes almayı hatırlamak
zorunda kaldım. Daha önce de öpülmüştüm.

Ama daha önce yaşadığım hiçbir öpücüğün birazdan yaşayacağım şeyin yanına bile yaklaşamayacağından çok emindim.

Walker Davis beni mahvedecekti.

Ve belki de bir kez olsun buna değecekti.

Dudaklarının benimkilere değdiği ilk an bir ateş rüyası gibiydi. Dudakları nazikçe hareket etti, dili içeri girdi, benimkine doğru kayarken elektrik duyularımı şok etti.

Sihir.

İşte bu öpücük buydu.

Viski, ay ışığı ve sıcak yaz geceleri gibi. Çilekli şarap ve en çılgın rüyalar gibi.

Öpücüğü bir dövme gibiydi, beni asla geri dönemeyeceğim bir şekilde damgaladı.

İnledim ve o da bu sesi yakaladı, ağzımı ustalıkla kullanırken sesi içine çekti.

"Benim tatlı kızım," diye mırıldandı öpücüklerin arasında. "Benim muhteşem, mükemmel kızım."

Onunla sarhoş olmuştum. Bağımlıydım. Aslında çaresizdim.

Boynumdaki kavrayışı sıkılaştı, karanlık ve baskın bir sahiplenme duygusu öpücüğüne sızdı. İçimin yumuşadığını, külotumun arzuyla nemlendiğini hissedebiliyordum.

Walker en sevdiği şeymişim gibi benimle ziyafet çekiyor, sıcak dili doyamıyormuş gibi içimi yalıyordu. Dilini emdim ve sanki bu şimdiye kadar deneyimlediği en iyi şeymiş gibi inledi.

Başım dönüyordu, mahvolmuştum... sadece bir öpücük yüzünden.

Gerçekten içime girdiğinde ne olacaktı?

Walker beni kollarına aldı ve öpüşmeye devam ederken kollarımı ve bacaklarımı ona sardım, yatağına doğru attığı her adımda devasa, sert boyunu bacaklarımın arasındaki o mükemmel noktaya sürtüyordu.

"Bu işte iyi olamayacağım," dedim ona, şehvetle karışık bir panik hali vardı çünkü yaptığı her şey o kadar mükemmeldi ki.

Benimle ilgili her şeyin tam tersi.

Beni yatağa yatırdı ve ben hemen onun sıcaklığını özledim.

Her zaman baskın bir sevgiliden nefret edeceğimi düşünmüştüm. Kendimi, bana her konuda evet diyen ve tüm kararları benim vermeme izin veren bir kağıt iticisiyle evlenirken hayal etmiştim.

Yıllarca hiçbir karar vermedikten sonra, dayanabileceğim tek şey bu gibi görünüyordu.

Ama bana sanki kendi bebeğiymişim gibi, bana sahipmiş gibi davrandı.

Geri dönebileceğimden emin değildim.

Sadece içimde bir şeylerin kırıldığının daha fazla kanıtı.

Beni yatağa oturttu ve ışıltılı, parıltılı, şehvet dolu gözlerle yüzüme baktı.

Kalın ve sert bir sesle, "Formayı çıkar," diye mırıldandı. Böyle bir sesle, istediğini yapmaktan başka bir şey yapamazdınız.

Titreyen ellerimle formayı başımın üzerinden sıyırdım, bunu yaparken seksi görünmeye çalıştım ama beceremedim.

Formanın altına ince siyah bir atlet giymiştim... ve meme uçlarım onun izleyici, arzulu bakışları altında çakıllaştı.

"Sen bir meleksin," diye fısıldadı, yüzünü bir huşu kaplamıştı. Bu bende ağlama isteği uyandırdı ki bu tamamen utanç verici olurdu. Ama hayatımda hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Keşke seni tutabilseydim. Kelimeler kendilerini tekrar tekrar tekrarladılar.

Keşke *beni* tutabilseydin.

"Nazik olabilir miyim bilmiyorum bebeğim. Seni çok fazla istiyorum," diye homurdandı, kelimeler her yerime dokunuyor gibiydi.

Bu gece birkaç kez duyduğum lakabı hatırlayarak, "Hadi bakalım Disney," diye takıldım.

Belli ki lakabı onun içinde bir şeylerin kilidini açmış çünkü bir an bana bakıyordu ve sonra... saldırdı.

"Benim," diye fısıldadı

huysuzca. Oh lanet olsun.

Kendimin ona ait olduğunu *hayal etmek* bile en güçlü haliyle bir afrodizyaktı.

Beni yatağa itti, bir eli kabaca göğsümden aşağıya, göğüslerimin arasına doğru hareket etti.

"Hepsi benim."

Aniden atletim yırtıldı, sütyenim sanki hiçbir şeyden yapılmamış gibi koptu.

İçim fışkırdı ve bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı.

"Siktir," diye mırıldandı sonra, gözleri göğsüme kilitlenince sırıtışı soldu.

Sanki göğüslerim şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi bakıyordu. Ki böyle bir şey olamazdı. Bu adamın benimkinden çok daha mükemmel milyonlarca göğüs görmemiş olmasına imkân yoktu.

Bu düşünce beni hasta etti.

Eli yavaşça göğsümü kapladı ve nazikçe yoğurdu. Eğilerek, ağzı benimkine dönmeden önce uçlarımdan birini usulca ısırdı ve sanki her parçamı istiyormuş gibi cevap veren iniltimi yakaladı. Parmakları göğüslerimdeki hareketleri ustalıkla taklit ederken dudaklarımı yaladı ve emdi. Walker'ın sıcak dili boğazımdan aşağı kaydı ve ben nefes nefese kalırken nabız noktamı emdi.

Vücudum geçmişte bana hep ihanet etmişti. İlk kez yapması gerekeni yapıyormuş gibi hissediyordu. Sanki bu tanrı

bana zevk veriyordu ve benim amacım da bundan zevk almaktı.

Meme ucumu nazikçe ağzına alarak emdi, içimde derin bir zevk oluşurken sihir yarattı.

Parmaklarının sert uçları tenimde kayıyordu. Bu kez göğsümün üst kısmını ısırdığında nefesim kesildi... sanki beni işaretlemeye çalışıyordu. Diliyle acıyı dindirdi, ben ona bakarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı, sanki o da bunu yapmayı beklemiyordu.

Eli taytımın bantlarına uzandı ve onları kıçımın altına indirene kadar çekiştirerek aşağı indirdi.

"Onları yırtmamı istemiyorsan, meleğim, bunları çıkarmama yardım etmek isteyebilirsin," dedi ipek gibi, ağzı ve diğer eli göğüslerime zevkle işkence etmeye devam ederken.

Kaçtığımda onlara ihtiyacım olacaktı.

Pantolonumun geri kalanını hararetle çıkarırken kafamdaki düşünce buydu, şimdi onun altında tamamen çıplak olduğumu ve onun hala tamamen giyinik olduğunu fark etmek için bir saniye ayırdım.

İşim biter bitmez parmaklarım saçlarına dolandı, kalçaları göbeğime doğru yuvarlanırken tutunacak bir şeye ihtiyaç duydum. Bana karşı sert ve büyüktü. Daha önce gördüğüm o devasa, mükemmel aletin bana yakın bir yerde olduğunu düşünmek bile ağzımı sulandırıyordu.

Bir eli seksime kaydı, Walker'ın parmakları *damlayan* göğüslerimi ovuyordu.

katlanır.

Diğer eli hâlâ meme ucumu çekiştirip çimdikliyordu ve küçük bir orgazm içimden geçerek beni tamamen şoke etti.

"Az önce boşaldın mı?" diye sordu, sesinde bir parça merak vardı.

Yüzüm kızardı, göğsümün her yerinde hazzın iğne uçlarını hissettim.

Zevk, o hapları bıraktığımdan beri hiç alamadığım bir şeydi. Ama bu, bana verdikleri kafadan on kat daha iyiydi. Walker'ın orgazmı, asla özlemini duymayacağım bir vızıltıydı.

Yetenekli parmakları sanki bir hokey oyuncusu değil de seks tanrısı bir sihirbazmış gibi klitorisime bastırıp ovuştururken, "Siktir, çok seksisin," diye mırıldandı. "Seni mahvedeceğim..."

Az önce ne söylediğinin çok az farkındaydım ve kesinlikle anlamamıştım. Ona doğru eğildim, içim daralırken umutsuzca gömleğini kavradım.

"Ahh," diye çığlık attım, çok daha güçlü bir orgazm beni vurdu, öfori üzerime sıçradığında görüşümün kenarları beyazlaştı.

"Egom için gerçekten çok iyisin, bebeğim. Sanırım bu yirmi saniye içinde iki kez oldu."

Ona göz kırptım, yavaşça kendime geldim.

Gömleğini kaldırdı ve o güne kadar gördüğüm en muhteşem vücudu santim santim ortaya çıktı. Buzun üzerindeyken bakamadığım dövmeleri yakından görebiliyordum. Gerçek kalbinin attığı derinin üzerine kazınmış bir insan kalbinin kopyası gibi. Kalbin kendisi sanki canlı, atan bir göğüsten koparılmış gibi görünüyordu, her damarı ve atardamarı titizlikle kazınmıştı.

Mürekkepli sanatının geri kalanını açlıkla izledim. Güçlü, geniş sağ omzuna suluboya esintili desenler sıçramıştı. Resmin yumuşak çizgileri ürkütücü görüntülerle çelişiyordu; bana bakıyormuş gibi görünen içi boş gözlere sahip unutulmaz güzellikte kafatasları.

Dövmeleri şimdiye kadar gördüklerimle uyuşmuyordu ve daha da ilgimi çekti.

Sadece bu gece için, dedim kendime şiddetle, karın kaslarının kesimini ve onun altında kendimi ne kadar korunmuş hissettiğimi ezberlemeye çalışarak.

"Gerçek değilsin," diye mırıldandım, gerçekten rüya görüp görmediğimi merak ediyordum. Onun gibi erkekler yoktu.

Karın kasları bir şaheserdi, her bir kası keskin hatlarla belirlenmiş, sırtlar ve vadilerden oluşan büyüleyici bir desen oluşturuyordu. Eşofmanını çıkarırken dalgalandılar ve elimde olmadan uzanıp parmaklarımı teninde gezdirdim.

Sanki ellerim soğukmuş gibi titredi ama uzaklaşmaya çalıştığımda bileğimi tutup kendine doğru çekti.

"Lütfen bana dokun," diye yalvardı acı dolu bir sesle... kendimi güçlü hissetmeme neden oldu.

Bu güzel tanrı benim için çaresizdi. Beni.

Olivia Jones. Beceriksiz. Parya.

Onun gibi birinin beni isteyebilmesi... en azından bir gece için... neredeyse inanılmazdı.

Benim hakkımda bunları bildiğinden değil. Bu hatırlatma karşısında kaşlarımı çattım.

Hareket ederken bakışlarım kollarına takıldı, tüm o lezzetli kordonlu kaslara.

Kollarını yalamak istedim. Bu garip miydi?

Ooop. Ve işte oradaydı. Eşofmanının üstünden dışarı fırlamıştı, sanki onu tutmanın hiçbir yolu yoktu.

Kutsal sik doğru tepkiydi.

Bak, daha önce de penis görmüştüm. Oyunculukla birlikte gelen bir şeydi. İnsanlar gözünüzün önünde değişiyordu. Ya da malikanedeki partiler kontrolden çıkınca erkekler onları kırbaçlıyordu. Ya *da... Bunu düşünme.*

Çoğu zaman bu çok talihsiz bir olaydı.

Ama Walker'ın aleti... O canavarı içime sokmayı düşündükçe amım sızlıyordu.

Kalın, ipeksi görünümlü uzunluğu boyunca kabarık damarlar vardı. Alaca bir rengi vardı, pürüzsüz, yuvarlak başı geniş ve öfkeli görünüyordu. Bol miktarda sızıntı yapıyordu, aniden açlığını çektiğim parlak, sütlü bir sıvı.

Kafa vermekten nefret ederdim. Aslında nefret ederdim.

Ama birden *onu* ağzıma almakla çok ilgilenmeye başladım.

"Şimdi nerede kalmıştım?" Walker kabaca mırıldandı, sikiyle ne kadar büyülendiğimi fark etmemiş gibiydi. Yarığımla neredeyse göz hizasına gelene kadar vücudumda aşağı doğru hareket etti ve parmağının ucuyla kıvrımlarımda gezindi. Sadece hafif bir dokunuşla elinin her tarafına fışkırdım ve o da bana hınzırca sırıttı.

"Lütfen," diye seslendim ve şimdi yalvaran bendim, onun bir parçasının içimde olması için çaresizce çırpınıyordum. Parmak, dil, sik... sadece bana ver. Başparmağı klitorisimin üzerinde gezinirken beni hevesle izledi, *sonunda* bir parmağı daha içeri kaydı. Yatağa doğru kıvrıldım, kalçalarım daha fazla sürtünme için çaresizdi çünkü çok yavaş gidiyordu.

Bana işkence edecek kadar hızlı. Ama beni uçurumun kenarına itmek için çok yavaş.

Zaten iki kez orgazm olmuştum ama tek özgürlük gecemde açgözlü bir kız olmayı hak ettiğime karar vermiştim.

"Lütfen ne, *meleğim?* Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim," diye alçak sesle gülerek alay etti.

O anda kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Bir parmağını daha sokarken gözlerim başımın arkasına kaydı... ve sonra bir tane daha. Dolgunluk hissiyle yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Belli ki kalecilerin elleri büyüktü çünkü ağzına kadar dolmuştum.

O devasa siki *kesinlikle* sığmayacaktı.

"Mmh, sanırım bunu göreceğiz," diye homurdandı parmaklarını aniden geri çekerken. Sanırım o kısmı yüksek sesle söylemiştim...hoppala.

Yaşadığım aşırı gerginlik yüzünden ağlamaya başlamak üzereydim ki parmaklarını ağzına götürdü, parmakları parıldayan uyarılmamla kaplıydı. Beni izledi, emerken gözlerinin elektrik mavisi beni rehin aldı, sanki her... son... damlayı almak zorundaymış gibi parmaklarını yaladı.

"Listeme ekleyeceğim bir şey daha var," diye düşündü parmağını son bir kez yalarken.

"Ha?" Mırıldandım, beynimin tüm silindirleri çalışmıyordu çünkü ne kadar çılgınca tahrik olmuştum.

"En sevdiğim lezzet, bunu size daha önce söylememiştim."

Dondurma çeşitleri hakkında konuşmak için garip bir zamandı ama sanırım mükemmel olamazdı.

"Senin amın hiç Çüphesiz hayatımda tattığım en lezzetli Çey bebeğim," diye homurdandı. "Ve oyunumda çok iyi bir çocuk olduğumdan ve kazandığımızdan beri, sanırım daha fazlasına ihtiyacım var."

Ben karşılık olarak bir şey söyleyemeden kalçalarımı araladı, elleriyle onları birbirinden ayırdı ki hareket edemeyeyim. Uzun bir dakika boyunca bakarken gözleri karardı, yeterince uzun bir süre... Ya vajina dudaklarımdan biri diğerinden daha uzunsa ve komik görünüyorsa? Ya da ya...

"Ahh," diye bağırdım, aniden bana uzun, yavaş bir yalama verdi, kesinlikle her santimimi tattı. Dili her yerdeydi, kirli ve dağınıktı, kıvrımlarımın arasından sürükledi, parmakları sanki sadece onun nasıl çalıştırılacağını bildiği bir tür zevk düğmem varmış gibi klitorisimi koparıp çekerken içime soktu.

Kirli sakalları kalçalarımın derisine sürtünüyordu ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum, iniltilerim havayı doldururken kalçalarım umutsuzca yüzüne doğru hareket ediyordu.

Dili acımasızdı, sanki bu geceki tek amacı her santimimi tatmaktı.

Muhtemelen bununla bir sorunum yoktu.

Tamam, onu geçtim... Bu konuda *kesinlikle* iyiydim.

"İşte böyle, bebeğim. Yüzüme sür, bana tüm o tatlılığı ver. Bu amcığın içinde ölmek istiyorum."

Kirli ağzı beni uçurumun kenarına gönderdi, parmakları içime doğru iterken klitorisimi yaladığında zevk omurgamdan aşağıya doğru dalgalandı. Titredim ve ağzına karşı kıvrandım, mutluluk çekirdeğimin içinde çiçek açarken çığlıklarım kulaklarımı doldurdu.

O kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılacaktım. Ve daha seks bile yapmamıştık.

Ben umutsuzca saçlarını çekene kadar kendini alamıyormuş gibi klitorisimi yalamaya devam etti.

Walker sırıttı, yüzünün alt yarısı benimle parlıyordu. Ne manzara ama.

"Walker, lütfen," diye mırıldandım, saçını çekiyordum çünkü ona ihtiyacım vardı.

Yeter artık. "Buraya gel."

"Ama şu anda hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum tatlım," diye mırıldanarak karnıma doğru ilerledi, sonunda bana bakana kadar tenimi öptü ve yaladı.

"Tadına bakmalısın," diye fısıldadı bana kirli, ıslak bir öpücük vermeden hemen önce... dili özümü tat alma tomurcuklarımın üzerinde sürüklüyordu.

İçime başka bir sıcaklık dalgası yayıldı. Altımdaki yatağın ne kadar ıslak olduğunu sadece hayal edebiliyordum, ama lanet olsun, çok ateşliydi.

Beni öperken aletini tuttu ve kıvrımlarımın arasından geçirdi, her geçişinde başıyla klitorisime çarptı. Ağzının içine doğru inledim ve o da kıkırdadı... Sanki tüm bu olanların en iyi yanı, cinsel hünerleriyle beni nasıl mahvettiğiydi.

Dudağını ısırdım... sertçe... ve bu onun dikkatini çekti. Hırladı, bakışları bir parça delilikle parlıyordu.

İçeri itmeye başladı ve ben donakaldım - "Prezervatif," diye ağzımdan kaçırdım, siki hayallerimi gerçekleştirme yolunda ilerliyor olsa da.

Walker şikayet etmeden çekildi ve banyodan döndüğünde komodinin üzerine attığı prezervatifi aldı. Prezervatifi takarken vücudunu hafifçe bana doğru çevirdi... bu da şimdiye kadar gördüğüm en ısırılabilir kalçaya bakmama neden oldu. Hokey oyuncuları onca bacak çalışmasından dolayı kaslı olurlardı... ama o başka bir seviyedeydi.

Bunun bir kaleci meselesi olduğunu söyleyebilirdim ama içimden bir ses Walker Davis'in burada ortalama bir adamdan çok daha dolu bir kart destesiyle oynadığını söylüyordu. O bir tanrıydı. Profesyonel sporcular arasında bile.

Arkasını döndü, kaşlarını sallayarak ona nasıl şehvetle baktığımı gördü, aleti XL olmalı.

Prezervatif, başka türlü uymuyordu.

"Benim için hazır mısın meleğim?" diye mırıldandı bana doğru sinsice yaklaşırken. Kalp atışlarım hızlandı, aniden avlandığımı hissettim ve ilk kez yakalanmak *isteyen* av bendim.

"Birazdan olacaklardan sonra bana böyle hitap etmen gerektiğinden emin değilim."

Yorumuma homurdandı, dağınık saçlarından bir tutam sanki bir tür mankenmiş gibi yüzüne düştü.

Kimsenin böyle bir yeteneği ve görünüşü olmamalı. Diğerleri için adil değildi.

Biz.

Walker üzerime süründü, daha önce yaptığı gibi bacaklarımı iterek açtı, Ama bu sefer sikini hizalamak içindi.

Büyük final, Olivia. Şimdi sıçıp batırma.

İçime doğru itti ve ben gerçekten bunu kaldırabileceğime inanmaya başlamıştım. Demek istediğim, üç parmağı bir şampiyon gibi idare etmiştim... ama sadece ucu içimdeydi ve artık kesinlikle emin değildim.

"İşte bu, tatlım," diye mırıldandı, "şu haline bak... koca sikimi öyle güzel içine alıyorsun ki. Senin tatlı amcığın benim için yaratılmış. Bundan eminim."

Çarşaflara tutunduğumda, gözlerimi sıkarak ve o canavarı içime ittikten sonra ikiye ayrılabileceğimi *çok* belli etmemeye çalışarak daha da içeri itti. Yine de edepsiz konuşmalar yardımcı oluyordu.

Beni sırılsıklam tutuyordu. Prezervatifle bile onu ıslatacaktım.

Dikkatlice itmeye devam ederken içimden bir inilti döküldü. Aleti bir mil uzunluğunda mıydı? Her santimi bir *yolculuk gibiydi.*

"Çok iyi gidiyorsun meleğim. Benim mükemmel kızım," diye övdü aramızda uzanıp klitorisimi okşarken, o anki coşku beni yeterince rahatlattı ve sonunda sonuna kadar içeri itebildi...

"Vay anasını. Nefes alamıyorum. Beni mahvettin," diye nefes nefese kaldım, başım içime dokuz ya da on inçlik bir sopanın sokulduğu gerçeğinden dolayı sallanıyordu.

Güldü, sesi yavaşça çekilirken bir iniltiye dönüştü... ve sonra tekrar içeri girdi.

Ağzı benimkine indi, dili neredeyse tembel bir şekilde içeri kayıyordu, kalçalarının şimdi içime girip çıkmasıyla çelişiyordu.

"Büyüleyicisin. Gerçek olamayacak kadar güzelsin," diye mırıldandı bakışlarımı tutarken.

Gözlerimi kapattım ve başımı çevirdim, bana nasıl baktığıyla başa çıkamıyordum. Tek gecelik bir ilişkiye nasıl bakılması gerektiğine hiç benzemiyordu ya da en azından benim hayal ettiğim gibi değildi.

Bana, güneş benim yüzümden doğup batıyormuş, ben onun başına gelen en iyi şeymişim gibi bakmamalıydı.

Bana aşıkmış gibi bakmaması gerekiyordu.

Bir el gelip nabzımı okşadı, sanki kalp atışlarımın düzenini ezberliyordu.

Ve sonra tutuşu sıkılaştı.

"Ben o mükemmel amcığını sikerken sen de bana bakacaksın. İçinde kimin olduğunu tam olarak bildiğinden emin olmalıyım," diye hırladı. Ona bakmaktan, göğsünden çıkan her açgözlü, vahşi sesi içime çekmekten başka çarem yoktu. Onu izlemekten, beni izlemekten başka seçeneğim yoktu.

Sikini tekrar tekrar içime soktu, içimde sadece bir efsane olduğunu düşündüğüm hassas bir noktaya çarptı.

Walker'ın eli hâlâ boğazıma sarılıydı, sanki kıpırdatırsa kaybolacağımdan korkuyordu.

"Güzel amcığın koca sikimi boğuyor. Amın çok dar."

Bir kez daha kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Tek yapabildiğim yolculuğa tutunmaktı ve ne yolculuktu ama.

Sikinin etrafında sarsıldım, boşalırken içim sıkıştı, tıpkı endişelendiğim gibi her tarafına fışkırdım.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye homurdandı, içime girip çıkıyordu, hızı hiç düşmüyordu. "Ve çok yaklaştım." Eli bir kez daha klitorisime gitti. "Ama senin amın sikimi sağarken boşalmak istiyorum. Bu yüzden bir taneye daha ihtiyacım var."

"Yapamam," diye inledim gergin ve yorgun bir sesle. Şimdiye kadar kaç kez gelmiştim? Sayısını unutmuştum. Bu noktada bir bez bebek gibiydim, sinirlerim çok hassas olduğu için içimdeki zevk asla gitmiyordu.

"Sadece bir tane daha, bebeğim. Buna ihtiyacım var. Benimle boşalmana ihtiyacım var," dedi umutsuzca, konuşurken klitorisimle oynuyordu.

Eğildi ve göğüslerimi emdi, dişleri meme ucumu hafifçe sıyırdı.

Amım tekrar sıkıştı ve alnını benimkine bastırdı. "İyi kız," diye fısıldadı kabaca, hareketleri düzensizleşirken ve siki içimde seğirirken.

Kalçaları yavaşlarken benimle burun buruna kaldı. "Vay canına," diye homurdandı, bir tür süper kahraman yuvarlanması yapmadan önce, ben göğsünde yatarken ve o altımda, aleti hala içime gömülüyken sona erdi.

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum. Beni kovmak için beklemen gerekecek," diye şaka yaptım ve göğsüne yaslanıp kalbinin atışını dinledim.

Sözlerim karşısında bir an için sertleşti ve sırtımdaki desenleri izlemeye devam etti.

"Seni asla kapı dışarı etmem," diye mırıldandı sonunda ve ben yanımızdaki duvara bakarken gözlerim büyüdü.

Karşılığında bir şey söylemedim.

Ve bana başka bir şey sormaya çalışmadı.

Yavaşça çekip banyoya doğru yürüdüğünde değil. Ya da kalçalarımdan aşağı damlayan uyarılmışlığımı temizlemek için kullandığı sıcak bir bezle geri döndüğünde.

Ve beni kollarına çekip tam istediği yere getirene kadar benimle uğraştığında değil.

Ben uykuya dalana kadar onun bir şey sorduğunu duyduğumu sandım.

Ama o sırada ne olduğunu duyamayacak kadar kendimden geçmiştim.

Walker

Onu uyurken izledim, kalbim boğazımda, hayatımda yaşadığım en iyi seksten sonra içimde huşu ve korku karışımı bir duygu çalkalanıyordu.

Violet orada huzurlu ve savunmasız bir şekilde yatıyordu, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Ruhani görünüyordu, sanki gerçek olamazmış gibi, sanki bu dünyaya ait olamayacak kadar güzelmiş gibi.

Bakışlarım onun üzerinde oyalanırken, yerinde olmayan bir şey fark ettim - kırmızı bir parıltı mıydı? Ne gördüğümü anlamaya çalışırken öne doğru eğilerek parmaklarımla saçlarını hafifçe okşadım.

Peruk taktığını fark ettiğimde çenem düştü. Lanet bir sarışın peruk.

Bu tahmin etmediğim bir olay örgüsüydü.

Sarışının altında zengin ve canlı bir kumral vardı. Kesinlikle büyüleyici. Birdenbire onun altın gözlerini görmek için yanıp tutuşuyordum.

Bu renk saçlarla. Daha önce de muhteşem olduğunu düşünmüştüm ama bu bambaşka bir seviyedeydi.

Onu izlerken nefesim boğazımda düğümlendi, mükemmel yüzüne baktıkça aletim yeniden sertleşti.

O uyurken tekrar içine girsem umurunda olur muydu?

Hay sikeyim. Bunu bir yabancının yapması garip olurdu.

Bunu eninde sonunda yapacaktım. Benim olduğu zaman.

Bakışlarım onun düz karnına kaydı. Siktiğim prezervatiften epeyce döl sızmıştı. Kendi uyarılmışlığıyla sırılsıklam olduğu için fark etmemiş gibiydi.

Kendimi ayarlayarak yüzümü buruşturdum, çünkü bunu düşünmek bile bende biraz ölme isteği uyandırdı.

Çok ateşli.

Altın bakışlı kızıma soracak milyonlarca sorum vardı ama onu uyandırmadım. Uyandırdığım anda muhtemelen kaçardı.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde masum bir şekilde duran el çantası dikkatimi çekti.

Belki sadece bir göz atarım.

Violet'in hâlâ derin bir uykuda olduğundan emin olmak için ona bir kez daha baktıktan sonra yataktan kaydım ve küçük çantayı aldım. Sevgililerimin çantalarını karıştırmak gibi bir alışkanlığım yoktu ama durum bunu gerektiriyordu.

Ayrıca, sadece "flörtümün" çantasını değil, müstakbel *eşimin* çantasını da karıştırıyordum.

Başarılı evlilikler söz konusu olduğunda paylaşmanın önemsemek olduğunu duymuştum.

Sürecin henüz başlarındaydık.

İçinde evrenin sırlarını açığa çıkaracak hiçbir şey yoktu - bir dudak parlatıcısı, birkaç buruşuk on dolarlık banknot ve üzerinde "Lucky Pic, LLC" yazan bir kredi kartı. İlgi çekiciydi ama melek kızımın gizemini çözmeye yetmezdi.

Çantayı aldığım yere geri koydum ve telefonumu çıkarıp dikkatlice onun mükemmel yüzünün fotoğrafını çektim, tamam... birkaç fotoğraf.

Onun neye benzediğini unutmanın mümkün olduğunu sanmıyordum ama eğer gerçekten uyanır ve tek istediğinin bir gece olduğuna karar verirse bu resim bana yardımcı olabilirdi.

Ve onu aramak zorunda kaldım.

Yatağa geri sürünerek yastığıma uzandım ve onun uyumasını izledim. Ona sarılsam garip olur muydu? Biz uyurken olmuş gibi davranabilirdim.

uyuyorlardı. Romantik komedilerde hep böyle şeyler olur.

Risk almaya karar verdim. Seks yaptıktan hemen sonra onu kucağıma almama izin vermişti. Muhtemelen şimdi de sorun yoktu. Onu kollarıma çekerek burnumu boynuna gömdüm, keşke onun yerine sikimi içine gömüyor olsaydım. Dudaklarım uzun bir dakika boyunca nabzını takip etti, garip bir yanım nabzını hissetmeye takıntılıydı. Kollarımda kıpırdandığında isteksizce durdum.

Onu uyandırmak yapmak isteyeceğim son şeydi. Eğer uyanırsa, işimizin bittiğine karar verebilir ve gidebilirdi.

Uyanık kalmaya çalışarak gözlerimi yorgunca kırpıştırdım. Bu gece onu gördüğüm andan beri kafam iyiydi, maçtan ve diğer her şeyden aldığım adrenalin beni uyanık tutuyordu.

Ama... bu bir gece için çok fazlaydı ve... göz kapaklarım ağırlaştı. Onları bir saniyeliğine kapatırdım. Uyuyamıyordum... onu gitmesi yerine kalması gerektiğine ikna edene kadar uyuyamıyordum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OLIVIA

Ay ışığı p e r d e l e r i n arasından süzülerek odaya yumuşak bir parıltı yayıyordu. Kapının yanında durdum, kalbim görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım bir acıyla ağırlaşmıştı.

Walker yatağında uzanıyordu, yüz hatları kaşlarını çatmış, elleri sanki kayıp giden bir şeyi arıyormuş gibi çarşafları tutuyordu.

İçimdeki her şey kalmam, onunla yatağa geri dönmem, bu her neyse onun yoğunluğunda boğulmam için bana bağırıyordu.

Ama bu bir seçenek değildi. Çünkü iyi şeyler benim için hiçbir zaman olmadı.

Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama bildiğim az şey onun benim için fazla iyi olduğunu gösteriyordu. Bana yapışan kaostan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ona son bir kez daha bakıp görüntüsünü hafızama kazırken gözlerimden yaşlar süzüldü. Dağınık saçları, uykusunda kıvrılan dudakları. Onu yanımda tutmak, buradan ayrıldıktan sonra beni neyin beklediğini atlatmama yardımcı olmasını istedim.

Yüreğim burkularak arkamı döndüm, çatı katından çıkıp asansöre binerken adımlarım sessizdi. Lobi için düğmeye bastığımda sessiz bir veda fısıldadım.

Böylesi daha iyi, diye mırıldandım milyonuncu kez.

Dışarıdaki şehir çoktan uyanmıştı, arabalar korna çalarak hızla geçiyordu, geride bıraktığım sessizlikle tam bir tezat oluşturuyordu. Ondan uzaklaştığım her adım bana acı veriyordu.

Göğsümdeki ağrının gerçek olmadığını

söyledim kendime. Ama tadı yalan gibiydi.

———

Uber'den çıktım, içimde her zaman var olan delik nedense daha da genişlemişti, boşluk içimi tırmalıyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

Kaldırımda durup birkaç derin nefes aldım. Gerçek hayatıma dönmeden önce kendimi toparlamaya, zırhımı yeniden inşa etmeye çalışıyordum. Hissedemediğim, gülümseyemediğim, istediklerinden başka bir şey olamadığım yere.

Onu içimde ve tenimde hissedebiliyordum, sanki bir şekilde her yerimi onunla kaplamayı başarmıştı. Bacaklarımın arasındaki ağrının geçmesini istemiyordum.

Sanki dün gecenin bir kısmını yanımda taşırsam, hayatta kalmama yardımcı olabilirmiş gibi...

İç çektim, çünkü umuda benzeyen herhangi bir şeye sahip olmaktan daha iyi biliyordum... umut. Umut aptallar içindi.

Ve umut etmeye cesaret ettiğim o tek geceden sonra tüm hayatım mahvolmuştu.

Bir daha asla umut edecek kadar aptal olmayacağım.

Asansörler açılırken peruğumu çıkardım ve daireme adım attım, Jolette ve Marco'nun oturma odasında oturduklarını, sanki burada yaşıyorlarmış gibi mobilyalarıma uzandıklarını görünce nedense hiç şaşırmadım.

İstifa etti.

Gelmekte olduğunu bildiğim şeyle ilgili hissedebildiğim tek şey buydu.

Ben yavaşça içeri girerken Jolette tırnaklarını kontrol ediyordu ve benimle ilgilenmeye zahmet bile etmiyordu. Onun onaylamayacağı beklentisi en çok hoşuna giden şeydi. Bu onun için bir sanattı. Dehşeti sürüklemek.

Marco telefonunda yazıyor, sabahın beş buçuğunda bile imparatorluğunu kontrol ediyordu.

"Olivia," dedi Jolette sonunda, sesinden küçümseme sızıyordu. "Bize katılman çok hoş."

"Burası *benim* dairem," dedim hafifçe.

Ses tonum karşısında gözleri nihayet benimkilere kaydı, kırmızı dudakları hoşnutsuzlukla büzüldü. Saygısızlık onun dikkatini çekmenin tek yolu olabilirdi.

Marco telefonunu cebine attı, ses tonundan küçümseme damlıyordu. "Bize haber vermeden gitmemen gerektiğini biliyorsun. Her şey güvenlikle ilgili prenses."

İçime girerken Walker'ın "melek" diye fısıldamasının bana nasıl hissettirdiğini düşünmek yerine, bana bakarkenki yumuşak ifadesini düşünmeye çalışarak, taktığı ismin bende yarattığı ürpertiyi bastırdım.

"Dinliyor musun?" Jolette hırladı.

Dişlerimi sıktım, kendimi tutmaya çalıştım çünkü bu kazanamayacağım bir durumdu. Bunu daha da kötüleştirmeme gerek yoktu, örneğin kapıya bir koruma koymasına. Ondan daha altı ay önce kurtulmuştum.

"Dışarı çıktım, tamam mı? Biraz hava almaya ihtiyacım vardı," diye karşılık verdim, meydan okumam gerginliği kesip atmıştı.

Jolette'in buz mavisi gözleri beni delip geçiyor, mükemmel şekillendirilmiş saçları yüzünü yargılayıcı bir hale gibi çerçeveliyordu. "Peki *hava* almak için tam olarak nereye gittin?"

"Harley'nin hokey maçı. Büyük bir maçtı," diye fısıldadım sonunda, gözlerinin küçümsemeyle parlayışından nefret ederek. Harley babam aracılığıyla onun yeğeniydi ve o adamdan da neredeyse benden nefret ettiği kadar nefret ettiği için Harley de onun en sevdiği kişi değildi.

Ona başka detay vermedim. Vermezdim de... Dokunduğu her şey küle döndü, iyi olan her şey yanıp kül oldu.

Jolette'in kahkahası alaycıydı. "Hokey maçı bütün gece sürdü mü Olivia?" Telefonunu kaldırdı ve ana ekranda sabahın 5:30'unu gösterdi.

Ona yavaşça göz kırptım, ellerim yanımda yumruk olmuştu.

"Dediğim gibi... Biraz hava almaya ihtiyacım vardı," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Orada durmaktan utanıyordum. Bir geceliğine başka biri gibi davranmak... Tehlikeliydi. Bana hayatın gerçekte nasıl olduğunu bir anlığına unutturmuştu. Bana özgürlüğün tadını vermişti.

Ve bu da umut etmek kadar tehlikeliydi.

Bir süre sessizlik oldu, sanki ikisi de benim kırılıp sırlarımı dökmemi bekliyorlardı.

Ama ben sessiz kaldım.

"Bu sabah inatçısın, değil mi? Sanırım çok hoşgörülü davranıyoruz Marco. Yine vahşi bir tavşana dönüşüyor."

En son kaçmaya çalıştığımı düşündüklerinde neler olduğunu hatırlayınca içimi bir korku kapladı.

Marco hâlâ bana bakıyor, derin düşüncelere dalmış gibi boş boş alt dudağını yokluyordu.

"Bir dahaki gidişinizde birilerine haber vermeyi unutmayalım prenses," dedi sonunda umursamaz bir tavırla.

sadece boşvermek olabilirdi. Ama sonraki sözleri damarlarıma buz gibi su serpti. "Jolette, neden eve gidip biraz uyumuyorsun? Olivia ve benim konuşmamız gereken şeyler var."

Jolette'in bakışları sertleşti. "Ona karşı çok hoşgörülüsün," diye tersledi, sanki ben bir yetişkin değil de asi bir çocukmuşum gibi.

Utanç içimi bozulmuş süt gibi yaptı. Utanç

ve öfke.

Bana yardım edecek hiç kimse olmamıştı. Annem ve Marco beni kontrolleri altında tutmak için etraflarındaki her şeyi manipüle etmişlerdi.

Kimse beni dinlemezdi.

Sahip olduğum küçük özgürlük, elde etmek için çok çalıştığım *her şeyden* vazgeçmemle geldi.

Arkasına bakmadan odadan çıkarken bu duygular korkuya dönüştü.

Ve sonra, sadece ben ve *o* kaldık.

Marco telefonuna bakmaya geri döndü, beklentinin doruğa çıkmasına izin verdi - Jolette ile ortak bir becerileri vardı.

Sonunda telefonunu cebine soktu... ve işte o zaman ellerim titremeye başladı.

"Bana dün gece gerçekten neyin peşinde olduğunu söyle prenses," diye emretti ipek gibi.

Yutkundum, yüzümü boş tutmaya çalışıyordum. "Sana zaten söyledim," diye fısıldadım. "Ayrıca gece geç saatlerde bir tako kamyonu da çalıştırmış olabilirim." Bu sözleri hafifçe söyledim, belki içinden sızan çılgınlığı bastırabilirdi.

Uzun, yavaş adımlarla bana doğru ilerledi... ta ki bir nefes ötemde durana kadar. Geri çekilmemek için tek yapabildiğim buydu.

Ama bu çok hoşuna giderdi.

Korkumu görmek.

"Seks gibi kokuyorsun," diye fısıldadı, öne doğru eğildi, dudakları kulağıma değdi ve kusmak istememe neden oldu. "O amı başkasına verebileceğini ve bunun bir sonucu olmayacağını düşünüyorsan aklını kaçırmış olmalısın."

Hazırlıklı olmalıydım ama yumruğundan gelen darbe beni yine de hazırlıksız yakaladı. Sendeleyerek geri çekildim, yüzümdeki yakıcı acı içime yayılıyordu. Kanın metalik tadı ağzıma doldu. Ayaklarımın üzerinde durmaya çabalarken görüşüm dalgalandı, bacaklarım altımda sallanıyordu.

Gözyaşlarımı tutarken dudaklarım titriyordu. Bu sahip olduğum tek şeydi. -Ona istediği tepkiyi vermiyordum. Meydan okumam onu daha da öfkelendirdi.

Yüzü öfke ve hayal kırıklığıyla çarpılmış, göğsü her hırıltılı nefeste kabarmış bir halde üzerime doğru geliyordu.

"O amcık kime ait?" diye hırladı, kelimeler havada ağır bir kıyamet örtüsü gibi asılı duruyordu. Bir eli bacaklarımın arasına daldı ve acıyla göbeğime saplandı. "Kim?" diye bağırdı.

Cevap beklemeden yumruğunu tekrar karnıma indirdi. Her darbe bir balyoz gibiydi, odanın içinde yankılanan mide bulandırıcı yumruklar halinde üzerime yağıyordu. Her darbe vücuduma acı dalgaları gönderdi ve her seferinde olduğu gibi...

Tek yapabildiğim hayatta kalmaktı.

Yere yığıldım, bilincim kayboldu, görüşüm bir iğne ucu kadar daraldı. Bedenim, her kalp atışında ağrıyan, hırpalanmış ve kırılmış bir kaptan başka bir şey değildi. Oda etrafımda dönüyor gibiydi, dünya kabus gibi bir bulanıklığa dönüşüyordu.

Bilincimin son kırıntılarına tutundum. Bayılırsam bana yapacakları hayatta kalabileceğim bir şey değildi.

Bir yumruğa dayanabilirim. Ama *buna* dayanamazdım. Dün geceden sonra olmaz.

Sonunda durdu. Marco başımda dikiliyordu, nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı, yumrukları sanki kendini daha fazla tutmaya çalışıyormuş gibi iki yanında sıkılıydı.

Artık kanımla kirlenmiş olan halı kaplı zemine uzandım, nefes nefese kaldım, vücudum acıdan titriyordu.

Tek kelime etmeden uzaklaştı ve beni orada bir sefalet ve rahatlama havuzunda bıraktı... çünkü en azından bana tecavüz etmeyecekti. Oda sessizdi, zorlukla aldığım nefesler ve dışarıdaki dünyanın uzak sesleri dışında.

Kapı nihayet kapandığında ve kendimi bilinçsizliğe bıraktığımda tek düşünebildiğim şuydu.

Dün gece buna değmişti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

LINCOLN

Disney, dün geceki şenliklere bir horoz çorabının karıştığı söylentileri vardı.

Bunun için çok erken.

Ari: Blake ve ben henüz uyumadık, yani belki de gerçekten çok geçtir.

Walker. Lütfen bana horoz çorabının en azından yeterince büyük olduğunu söyle. Paketlediğin anakondaya biraz nefes alacak yer lazım.

Kral Linc: Walker'ın sikinin büyüklüğü hakkında konuşmak için çok erken olduğunu kesinlikle biliyorum.

Merak etme, Altın Çocuk. Sik dövmesi olayını halletmişsin. Monroe'nun sikini kesinlikle dövdürmüşsün. Onun için şu Facebook şeylerinden birini yapabilirsin. "Walker Davis'in sikinden korunmak için işaretlendi."

Kral Linc: Bir daha asla Monroe'nun adını ve başka bir adamın sikini ağzına alma.

Biraz korkutucusun, Linc.

Kral Linc:...

Mesajlar arasında geziniyordum, sırıtamıyordum bile çünkü onun gidişine çok üzülmüştüm.

Her kimse artık. Peruk takıyordu. Kimliği yoktu. Adının "Violet" bile olmadığından emindim.

Ben: İkiniz de kayıp insanları nasıl bulacağınızı biliyor musunuz?

Garip bir geçiş oldu. Aletinle birini mi ortadan kaldırdın? AMAN TANRIM. Sikin mi kayboldu?

DİCKLERDEN BAHSETMEYİ BIRAKIN.

Oooh, bağıran şapkaları çıkardı, Disney. Biraz gerginim.

Odaklan. Birini bulmam lazım.

Kral Linc: Bu... birinin... horoz çorabıyla bir ilgisi var mı?

Artık sikler hakkında konuşmaya iznimiz yok sanıyordum.

Telefonumu yatağa fırlattım ve oflayarak çarşaflara uzandım, her yere bıraktığı kokuyu içime çekmeye çalıştım.

Bir saniye sonra telefonum çaldı. Üzüntüyle baktım ve doğruldum... çünkü lanet olası Lincoln Daniels arıyordu. Me!!!!

Telefonu ararken boğazımı temizledim. *Sakin ol, Walker. Sakin ol.*

"Hey," dedim, sesimin cızırtısı yüzünden kendimi bir uçurumdan aşağı atmak i s t i y o r d u m .

Siktiğimin *gıcırtısı.*

"Bana bu kızdan bahset," diye sordu.

"Söyleyecek bir şey yok," dedim. "Sadece insanları bulabilecek birini tanıyıp tanımadığınızı merak ettim."

"Bana ayrıntıları vermezsen yardım edemem," dedi ipeksi, yumuşak bir sesle. Vay anasını. İnsanların ona çok sık hayır dediğini hayal bile edemezdim.

"Bu kız bana s o y a d ı n ı vermeden gitti. Ve bana gerçek adını verdiğinden de emin değilim."

"Tamam, son özel dedektifim boktan biriydi. Ama bu yenisi iyi iş çıkarıyor."

"Ummm... Yani, bilgiyi alacağım... ama.... ne için özel dedektif kullanıyorsun?"

"Oh Disney...." diye

mırıldandı. Mırıldandı

amına *koyayım*.

Klik. Piç herif telefonu yüzüme kapattı.

Zeki, mükemmel, tanrı gibi bir piç.

Ve şimdi... Daha da ilgimi çekti.

Bir saniye sonra, Jeff adında birinin iletişim bilgilerini içeren bir mesaj geldi.

Jeff nasıl bir özel dedektifti?

Bekleyiş sonsuza kadar sürdü. Görünüşe göre sadece adınız ve birinin hokey maçında oturduğu yer varsa... bir kişiyi bulmak zordu. Uyurken çektiğim fotoğrafı ona vermemiştim... çaresizliğime rağmen. O anı başka biriyle paylaşamazdım.

Benimdi.

Playoffların ilk turunu kaybettik. Her iç saha maçında tribünlerde onu arıyor, ortaya çıkıp çıkmayacağını görmeye çalışıyordum.

Ama hiç yapmadı.

Kaybetmek her zamankinden daha da kötüydü çünkü artık dikkatimi dağıtacak bir sezon yoktu. Ne Dallas'tan gelen sessizlik, ne L.A.'in beni yeniden imzalamaya zorlaması... ne de onun eksikliği.

Televizyonda kanallar arasında gezinirken NHL Network'ün Seattle'a karşı oynadığımız maçın tekrarını oynattığını görünce alay ettim.

Çünkü tabii ki öyleydiler. Evren benimle dalga geçmeyi seviyordu.

Bekle...Seattle. Onlar hakkında bir şey söylemişti.

Seattle'dan birini tanıdığı için maça gittiğini söylemişti! Kuzeni!

Bunu nasıl unutmuş olabilirim?

Muhtemelen başka bir adamın formasını giydiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştığım içindir.

Çarşaflarımın ve giydiği formanın yıkanmasına daha geçen hafta izin vermiştim... ve sadece onun kokusu nihayet azaldığı için.

Lanet olsun.

Jeff'i aradım, kendisini her gün kaç kez aradığım için muhtemelen yakında beni müşterisi olmaktan çıkaracaktı.

"Kuzeni takımda," diye ağzımdan kaçırdım telefonu açtığı anda. "Sakin ol evlat, bunu nihayet dün gece anladım," diye mırıldandı huysuzca. "Senin sayende değil. Bu önemli bilgiyi hatırlamış olsaydın sana daha erken bir şeyler getirebilirdim." Dramatik bir şekilde

Çalıştığı her saat için benden milyarlarca dolar almıyordu. "Mesajlarını kontrol et."

Kalbimin bu kadar hızlı atması normal miydi? Çünkü öyleydi. Az önce gönderdiği mesajı açtığımda kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Lanet olası *video* aslında.

Arenadaki bir güvenlik kamerasından çekilmiş olması gereken bir videoda, o geceden hayal meyal hatırladığım kızın yanında oturuyordu. Çok sevimli görünüyordu. Ve mükemmel.

Ve benimkini.

"Soyadı ne?" Garip bir ses tonuyla söyledim.

"O *Harley Jacobs'*ın kuzeni," diye açıkladı, soruma cevap vermeyerek. "Ya da en azından soldakini aradığını ve Jacobs'ın kız arkadaşıyla yatmadığını varsayıyorum. Kız arkadaşı onun sağındaki hatun."

"Hayır, o değil," diye mırıldandım, ona bakmaya devam ederken sersemlemiş hissediyordum, aşk acısı çeken bir deli gibi lanet klibi tekrar tekrar izliyordum.

"Biletler tabii ki onun adınaydı, bu yüzden aile geçmişini derinlemesine araştırmak zorunda kaldım. Sadece bir arkadaş olmadığı için şanslısın. O boku asla bulamazdım."

"Kim o?" Hırladım. Eğer odada olsaydı, ellerimi boğazına sarmış, beni asılı tutmaktan zevk aldığı belli olduğu için ondan bilgi almaya çalışırdım.

"Bunun için oturmak isteyeceksin." "Lanet

olsun, SÖYLE BANA."

"Şu kız. O Violet değil. Adı Olivia Jones... diğer adıyla..." Derin bir nefes aldı ve durakladı... çünkü bu adam benimle uğraşmaktan zevk alıyor olmalı.

"Olivia Darling."

"Olivia," adını yüksek sesle söyledim, dudaklarımda ne kadar güzel bir tadı olduğunu düşündüm.

Bu ona "Violet "ten daha çok uyuyor.

Bir saniye... Olivia Darling. Bu ismi nereden biliyorum? "Neden bu konuda daha fazla çıldırmıyorsun? Seni lanet deli

düzenli olarak süperstarlar, evlat?"

Hikâye aklıma geldiğinde, "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdandım. Kimsenin onun hakkında böyle konuşmasına izin yoktu.

Olivia Darling. Şimdi bu ismin neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyordum.

O bir şarkıcıydı. Güya bir sürü boka bağımlıymış ve aklını kaybetmiş. Vesayetle ilgili bir şey.

"Adresini bulmuş olabilirim..." dedi sinsice ve uzun zamandır bir şey söylemediğimi fark ettim.

"Buraya gönder."

"Bu iki katı değerinde olacak... Davası mühürlü olduğu için mahkemedeki bağlantılarımı kullanmak zorunda kaldım."

"Tamam. Sadece bana ver."

Bir saniye sonra mesajlarımda bir adres vardı.

Yakaladım.

"Onun hakkında dışarıda dolaşan şeyler çok *kötü*. Oraya gitmek istediğine emin misin?" diye sordu.

"Sadece daha fazlasını öğren," diye tersledim. Kesinlikle güven çemberinde *değildi*. Bu da kesinlikle bu cevabı alamayacağı anlamına geliyordu.

"Pekâlâ. Tamam, bana sonra teşekkür edersin," diye homurdandı telefonu kapatırken.

Adresi Google'da hızlıca arattım ve kapıdan çıkıp deli gibi onu bulmak için araba sürmeye başladım. Ne yapmak için... Emin değildim. Ama en azından ona yakın olmam gerekiyordu.

Üç gün. Lanet olası kamyonetimde, onun yüksek binasının yakınına park etmiş, gözlerimi lanet olası bir deli gibi onun binasına dikmiş halde geçirdiğim süre buydu.

Kapısına gidip merhaba diyemezdim... beni hatırla... Yani, en azından *artık bunu biliyordum*, kapıcı yüzüme güldükten ve "binayı derhal terk etmezsem" beni polis çağırmakla tehdit ettikten sonra.

Pislik.

Bu yüzden artık kamyonetimde yaşıyordum. Bir an için Onu.

Özel dedektifin dosyası uzun saatler boyunca benim İncil'im oldu. Her bir dosyaya göz gezdirdim. makale, onunla ilgili her bilgi kırıntısı. Aklıma takılan her soruyu Google'da aradım.

Bu bir saplantıydı ve her geçen gün daha fazla kabulleniyordum.

Onun müziğine de takıntılı hale gelmiştim.

Ben bir country çocuğuydum, hayatım boyunca country müzik dinledim... ve Taylor Swift. Ama Olivia'nın müziği benim için bir can simidi, günlerimin müziği ve huzursuz gecelerimin ninnisi haline gelmişti. Kataloğundaki her şarkıyı ezberlemiştim, her birini tekrar tekrar dinliyordum, her nota bir sevgilinin okşaması gibi ruhumu sarıyordu. Tıpkı onun gibi çiğ, dürüst ve akıldan çıkmayacak kadar güzellerdi. Her bir şarkı sözü onun ruhuna bir bakış, dünyayla paylaştığı bir parçası gibiydi.

Olivia Darling benim bağımlılığımdı ve hiçbir şeyin beni daha iyi yapmasını istemiyordum.

Telefonum çaldı.

Disney, namı diğer Dis, namı diğer Walker Texas Ranger... Neredesin lan? Haberlerim var.

Telefonumu görmezden geliyordum. Jeff bana bilgi göndermediği sürece hiçbir şeyle uğraşmazdım. Ama *haber* fikri ilgi çekiciydi.

Ben: Ne oldu?

Ne oldu? Aldığım bu mu? Hayır, "Seni çok seviyorum." Ya da "Bunu bulduğun için teşekkürler."

Kral Linc: Ona haberleri ver Lancaster.

Ooh... büyük silahları çekiyorum. Biraz soyadı aksiyonu.

Ben: Bunu bulduğun için teşekkürler. Şimdi ne öğreniyorum?

Sitenin kapısı açılıp da... yetmiş yaşında bir kadın dışarı çıktığında dik oturdum.

Buzzz.

Koltuğumda geriye yaslanıp telefonuma baktım.

Dallas menajerini aradı.

Metne bakarak gerildim.

Bana şaka yapıyor olmasan iyi edersin Lancaster.

Hah. İyi denemeydi. Ama bu beni altın çocuğun söylediği kadar etkilemiyor. Şu anda sana az önce söylediklerim yüzünden yeterince mızmızlanmıyorsun.
DALLAS AJANINI ARADI.

Telefonum bu kez gelen bir aramayla çaldı. Hay sikeyim. Menajerimdi.

Burası sıcak mıydı? Ateşim mi vardı? Kamyonum gaz mı sızdırıyordu da dumandan deliriyordum?

Aslında düşünülmesi gereken bir şey var. Kabinin zeminine düşmüş bir cips poşetini tekmeledim.

"Merhaba," dedim, kendiliğinden yanmak üzere olabileceğim gerçeğine rağmen sesimi sabit tutmaya çalışarak.

Hattan menajerimin sesi geldi. "Walker, Dallas aradı."

"Lanet olsun. Beni istediklerini söyle," diye yalvardım... sesim biraz histerik çıkıyordu.

Kapı tekrar açıldı ve dürüst olmak gerekirse, şükürler olsun ki gelen yine kır saçlı, yüz yaşında görünen bir nineydi, çünkü Olivia'yı görmekle bu telefon arasında heyecandan ölebilirdim.

"Bir teklif gönderdiler."

Ölüyordum, koltuğumda erimek üzereydim. Mesajlar geldikçe telefonum çalıyordu.

Ari: WALKER PUCKING DISNEY DAVIS, NEDEN CEVAP VERMİYORSUN?

Kral Linc: Belki de Dallas'la ilgilenmiyordur.

Bunu çok asık suratlı, perişan, yıkılmış bir sesle söylemiş gibi davrandım.

Psshh. Disney asla yapmaz.

"Altı yıl. Altmış milyon," dedi Tucker, belli ki ona verdiğim boş sessizlikten bıkmıştı.

"Siktir," diye fısıldadım ve piç kurusu bana güldü.

Olivia'nın binasının kapısı tekrar açıldı ve ben neredeyse dalgın bir şekilde kapıyı izleyerek yukarı baktım, gelen kişinin başka bir yaşlı kadın olmasını bekliyordum... çünkü binadaki diğer sakinlerin yaşlarına bakılırsa Olivia'nın bir tür huzurevinde yaşadığı anlaşılıyordu.

Ama oydu.

Benim meleğim.

Sanki yeniden nefes alabiliyordum. Sanki hayata geri dönmüştüm. Sanki kan damarlarıma geri dönmüştü.

Ve sikime.

Ona aşık bir köpek yavrusu gibi bakıyor, aslında takıntılı olduğum uzun, dalgalı koyu kumral saçlarından taktığı L.A. Cobras şapkasına kadar onunla ilgili her ayrıntıyı ezberliyordum.

O şapka bir işaret olmalıydı. Beni düşünüyordu. O da beni özlüyordu.

Ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum.

Menajerim bana muhtemelen anlaşmayla ilgili *çok* önemli detaylar veriyordu ama ben kızımı incelerken belki de her on kelimeyi yakalıyordum.

Bir saniye sonra, üç parçalı takım elbise giymiş bir adam binadan çıktı. Olivia girişin hemen dışında durmuştu ve kaygan saçlı, sümüksü görünümlü ÖLÜ adamın Olivia'yı kolundan tutup kaldırımda bekleyen bir arabaya götürmesini dehşet içinde izledim.

Onları izlerken kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum. Kimdi o? Ve neden ona *sahipmiş* gibi davranıyordu?

Onun ardından arabaya bindi ve araba uzaklaştı.

Ben de onu takip ettim.

"Walker! Dinliyor musun?" Tucker tersledi, ses tonunda bıkkınlık açıkça görülüyordu.

"Evet, sadece anlaşmayı yap, Tuck. Bana uyar." "Sana

Los Angeles'ın Dallas'ın teklifini geçtiğini söyledim."

"Altmış milyonu geçtiler mi?"

Telefona baktım, bunun nasıl gerçek hayat olduğunu merak ediyordum. Ve neden bunların hepsi aynı anda oluyordu.

Bir gözümü yoldan ve takip ettiğim arabadan ayırmadan, sanki bir James Bond karakteriymişim gibi, Jeff'in bana gönderdiği dosyadaki birkaç fotoğrafa göz gezdirdim ve adamın orada olup olmadığını anlamaya çalıştım.

"Yakaladım seni!" Hırladım. Marco Davine. Olivia'nın menajeri ve annesiyle birlikte vasilerinden biri. Okuduklarıma göre, yargıcın onu ortak vasi olarak ataması şok edici olmuştu. Bir sürü finansal etik sorunu vardı.

"Neyi yakaladım? Seni geri aramama gerek var mı? Burada senin *rüya* takımında *rüya* anlaşmanı yapmaya çalışmıyorum, Walker."

Bu seferki şımarıklık.

"Özür dilerim," diye mırıldandım pişmanlık duymadan arabanın ardından sola dönerken. Bu işte çok kötüydüm. Lanet olsun.

İlk defa Dallas'ın doğru bir hamle olup olmadığını merak ettim. Çünkü onu burada bırakamazdım.

Hayır. Bunu çözmem gerekecek. O da benimle gelecekti.
Her nasılsa.

"Peki plan nedir, Tuck? Dallas'ı istiyorum," Olivia'nın arabası Ray Terapi Merkezi'nin otoparkına yanaştığında nihayet söyleyebildim.

"Ben zaten karşı çıktım, pislik. Yarına kadar bir yanıt vermiş olurum."

Sokağın diğer tarafına park ederken sırıttım. "İşte bu yüzden benim adamımsın."

"Evet, evet," diye havladı, huysuz görünmeye çalışıyordu. Yine de sesindeki kendini beğenmiş gülümsemeyi duyabiliyordum. Tucker onun en iyisi olduğunu biliyordu. Müşterilerinin geri kalanı da aynı fikirdeydi.

Ama Olivia arabadan indiğinde gülümsemem soldu, kliniğe doğru yürürken vücut dilindeki her şey bozguna uğramıştı.

"Seninle sonra konuşuruz," dedim ve telefonu kapatmadan önce sesim kesildi.

Orada gergin bir sessizlik içinde oturdum, telefonumu görmezden geldim ve kapıları izledim. Bir saat sonra dışarı çıktı, başı öne eğik, kollarını kendine sarmıştı.

Belgeleri tekrar elime aldım ve Jeff'in mahkeme dosyasından aldığı vesayet şartlarına baktım.

Davine ve Olivia'nın sürtük görünümlü annesi onun üzerinde tam bir kontrole sahipti.

Ne oluyor lan?

O kadınla ilgili hiçbir şey gözetime ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Üzgündü, uçuktu, seğiriyordu... evet. Ama iki piçin mahkemeye sundukları iddiaları ima eden hiçbir şey yoktu.

Uyuşturucu bağımlısı.

Akli dengesi yerinde değil.

Kendisi ve diğerleri için bir tehlike.

Arabayı dairesine kadar takip ettim, onun binaya girişini izlerken içim içimi yedi... en azından Marco olmadan.

Orada kaldım ve ondan bir işaret bekledim.

Dakikalar saatlere dönüştü ve hala ortaya çıkmadı. Sonunda eve gittim.

O gece saatlerce dönüp durdum, şarkılarından biri tekrar tekrar çalıyordu, benim ve onun ıstırabının müziği.

Kendi tasarladığım bir kafese hapsolmuş durumdayım,

Güneşin parlamadığı bir dünyada
kayboldum. Kalbim haykırıyor ama sesim
kesik,
Bu keder hapishanesinde, hayallerim öldürüldü.
Her gün bir gülümseme çiziyorum,
Bir süredir ağladığım gözyaşlarımı saklıyorum.
Kanatları kırpılmış bir kuşum, uçamıyorum,
Bu pişmanlıklar kafesinde, sonsuza dek.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OLIVIA

Buzzz. Buzzzz. İçinde bulunduğum derin uykunun sisinden sıyrılıp görmeye çalışarak gözlerimi açtım.

Kim arıyordu lan?

Kimse beni aramadı.

En azından beni aramasını *istediğim* kimse yoktu.

Gözlerimi kısarak telefonuma baktım, sonunda Harley'nin aradığını görünce kabul tuşuna basacak kadar kendime geldim.

Görüntülü aramayı kabul eder etmez ekran aydınlandı, Maddie ve Harley'nin gülümseyen yüzleri telefonu doldurdu.

Maddie elini kaldırdı, parmağında kocaman, ışıltılı bir taş vardı. Harley'nin yanındaki kanepede dans ederken heyecanlı bir köpek yavrusu gibiydi.

"Evleniyoruz!" diye bağırdı, sesi bağlantıda yankılanıyordu. Harley'nin sırıtışı da bir o kadar genişti, kolunu omuzlarına doladı ve onu göğsüne çekerek saçlarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Yorgunluğumu unuttum, çenem düştü... hatta ne kadar aşık olduklarını izlerken göğsüme bir sızı saplandı.

O gece bana sarılma şekli, dudaklarının verdiği his... Beni ruhuma kadar sevebilecekmiş gibi bana bakışı...

"Harley. Sonunda ondan dürüst bir kadın yaratıyorsun. Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandım, diğer tüm düşüncelerimi bir kenara itmeye çalışarak.

"Hey! Geçen yıldan beri onu evlendirmeye çalışıyorum, Jones. Gurur duymalısınız."

Homurdandım, gözlerim büyüdü. Bu küçük bilgiyi bilmiyordum.

"İkiniz adına da çok mutluyum," dedim daha yumuşak bir sesle, garip bir şekilde ağlayacakmışım gibi hissediyordum.

Diğer uçta bir duraklama oldu ve Maddie tekrar bana bakmadan önce Harley'e bir bakış attı.

"Ne? Beni geriyorsun!"

"Olivia," diye başladı Maddie çekingen bir tavırla, "nedimelerimden biri olmanı istiyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, kalbim pır pır etti. Teklif beklenmedikti ve düşündüğümden çok daha fazla etkilenmiştim.

Ta ki hayatımın gerçeklerinin ne olduğunu ve neden sormakta bile bu kadar tereddüt ettiklerini hatırlayana kadar.

Gözlerimi mutlu çifte diktim, dünyada her şey olup biterken yanımda olan tek insanlardan ikisine.

Düğünlerine gitmek istedim.

Aslında umutsuzca, ki bunu düşünmek garipti. Onlara baktım, muhtemelen deli bir insana benziyordum. Her şeye rağmen beni etkilemeyi nasıl başarmışlardı?

Berbattı çünkü şimdi bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydım.

Yalvarmak zorunda kalsam bile.

"Maddie. Kesinlikle onur duyarım," diye cevap verdim sonunda.

Maddie uzun duraksamama aldırmıyor gibiydi, sadece Harley'nin burnunu kırıştırmasına neden olan keyifli bir çığlık daha attı çünkü muhtemelen artık sağırdı.

"Evet, evet, evet. Şu anda çok mutluyum. Liv, bu en iyisi olacak!"

"Tamam, peki büyük gün ne zaman?"

Maddie ve Harley sessizce iletişim kurdukları o bakışlardan birini daha attılar. Kelimeleri yüksek sesle söylemeleri gerekmiyordu çünkü birbirlerini çok iyi tanıyorlardı.

İçimdeki sızı büyüdü. Biriyle böyle bir ilişki kurmayı sadece hayal edebilirdim.

"Yani... iki ay sonra... Dallas'ta. Bunu sezon başlamadan önce yapmak istedik. Harley'nin ve benim ailemin çoğu orada olduğu için... bu çok mantıklı." Dudağını ısırdı. "Ama partiyi, bekârlığa veda partilerini ve diğer her şeyi o üç günlük hafta sonunda yapacağız, böylece kimse iki kez seyahat etmek zorunda kalmayacak," diye ekledi, sanki bir satış konuşması yapıyormuş gibi.

Maddie hâlâ gülümsüyordu ama gülümsemesi biraz azalmıştı, sanki kaçınılmaz bir geri itmeyi ya da yapamayacağımı söylememi bekliyordu.

"Tamam o zaman... İki ay sonra Dallas'ta görüşürüz," dedim, beni oraya götürecek konuşmalardan korkuyor olsam da ses tonuma bir parlaklık katmaya zorlayarak.

Konservatuvara karşı bir tepki olarak sahneye çıkmayı reddettiğimde, bu aynı zamanda özgürlüğümün de sonu anlamına geliyordu. Şehir gezileri dışında hiçbir yere gitmedim. Ne tatile, ne de günübirlik gezilere. Hiçbir yere.

Yani bu büyük bir sıçrama olacak.

Ama onlar imzalarken ve ben de onları seyahat planlarımdan haberdar edeceğime söz verirken, buna değeceğine karar verdim.

Bugünlerde bu çok sık oluyor gibi görünüyor.

Kilidin tıklaması Jolette'in burada olduğunu gösteriyordu.

Ona bir şey konuşmam gerektiğini söyledikten iki gün sonra
Onu.

Benim özelim olması gereken bir yere aniden girilmesi
Sığınma her zamanki gibi sinirlerimi bozuyordu, tıpkı çivilerin kara tahtaya değdiğinde çıkardığı cırtlak ses gibi. İçeri girmeden önce kapıyı çaldığını hiç hatırlamıyordum ve Marco ile ikisinde de anahtar olması ve istedikleri gibi girip çıkabilmeleri - elbette güvenlik endişeleri kisvesi altında - buranın hiçbir zaman ev gibi hissettirmemesini sağlamıştı.

Bu, kendi hayatım üzerinde ne kadar az kontrolüm olduğunu sürekli yüzüme vurmalarının bir başka yoluydu.

Bir saniye bile düşünmeden içeri girdiğinde, ne yaparsam yapayım boşuna olacağını bildiğim için saldırma dürtümle savaştım.

"Ben buradayım. Seninle ilgilenmek için yoğun programımdan zaman
ayırdım.
Bir kez daha," diye tersledi.

Doğru... spa bakımları ve boş arkadaşlarıyla sarhoş olmak için üzüm bağına giden özel uçaklarla dolu yoğun programı - hepsi benim paramı kullanarak.

Ne kadar yoğun bir program.

Telefonunda her ne yapıyorsa bitirdiğinde ona baktım.

Uzun, mükemmel taranmış saçları parlak, sarı bir şelale gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Cildi kusursuzdu, ama o plastik parlaklığı vardı.

çok fazla kozmetik işlemden kaynaklanıyordu. Tasarım kıyafetleri vücuduna yapışıyor, Dr. Rothingham'ın 5. Cadde'de bizzat yonttuğu ince fiziğini vurguluyordu. Kulaklarından ellerine kadar her yerinde pırlantalar parlıyordu.

Güzel bir plastik dış yüzey, içindeki zehirli yılanı barındırıyor.

"Harley evleniyor," dedim, doğrudan konuya girerek. "Ve," diye mırıldandı... hâlâ bana bakmıyordu.

"Maddie iki ay sonra Dallas'taki düğünlerinde nedime olmamı istedi."

"Maddie kim?"

"Nişanlısı," dedim yavaşça, çünkü bu çok açık olmalıydı.

"Hayır," dedi basitçe, arkasını dönüp kapıya yöneldi, topuklarının tıkırtısı odanın içinde yankılanıyordu.

"Bekle... Ne demek hayır?" Arkasından seslendim, oturduğum koltuktan zıplayarak kayıtsızmışım gibi davranmaya çalıştım.

Belli ki bu plan suya düşmüştü.

"Harley'nin yanında sana güvenilemeyeceğini defalarca gösterdin Olivia. Geçen sabahki öfke nöbetinin küçük nedeni o değil miydi?" dedi inatçı bir ses tonuyla ve *sonunda* mükemmel şekilli bir kaşını kaldırarak bana baktı.

Ellerim titriyordu ve sesimi kontrol etmeye çalışarak yutkundum. "Sana ve Marco'ya *her şeyi* verdim. Benden daha ne istiyorsunuz? Bu çılgınlığı durdurmak için ne yapabilirim? Beni ölene kadar esir tutamazsınız!"

Göğsümde oturan bu çaresizlik açığa vurmak istediğimden daha fazlaydı. Bu, ona asla göstermemek için elimden geleni yaptığım zayıflığımdı ve şimdi burada, onun kullanması için ortaya serilmişti.

Jolette de bunu biliyordu.

"Sanırım 'küçük durumunuza' neyin yardımcı olacağını biliyorsunuz," diye mırıldandı, öldürmek için içeri girerken gözleri parlıyordu. "Şartlarımızla işbirliği yapmayı reddetmen çok... *hayal kırıklığı yarattı*."

Göğsümde yanan çığlığı bastırmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Mahkemenin beni yapmaya zorlayamayacağı tek şey.

Şarkı söyle.

"Düğünün ertesi günü Dallas'ta sahne alacağım," dedim sonunda usulca, bunu söylerken bile önemli bir şeyi kaybettiğimi hissediyordum.

Onlara asla istediklerini vermeyeceğime yemin etmiştim - sesime erişim.

Sanırım sonunda beni gerçekten kırdılar.

Jolette'in gülümsemesi muzaffer ve soğuktu ve o psikopat beyninde dolar işaretlerinin yığıldığını görebiliyordum. "Marco ayarlayacak," dedi küçümseyerek, sanki son iki yıldır sürdürdüğümüz savaşı kazanmamış gibi.

Gitmek için topuklarının üzerinde döndü.

"Bekle, bu düğüne gideceğim anlamına geliyor, değil mi? Çünkü ancak bu şekilde sahneye çıkabilirim," diye arkasından seslendim.

Jolette omzunun üzerinden bana mide bulandırıcı bir sırıtış attı. "Evet, o küçük düğününe gidebilirsin. Ama eğer bir şey denersen, eğer o şovu yapmazsan..." Sırıtışı genişledi ve b u uyarı karşısında alnımdan soğuk terler süzüldü.

Bu mutlu düşünceden sonra beni korkularım ve şeytanlarımla baş başa bırakarak evden ayrıldı. Kendimi hasta hissediyordum, dünyamın duvarları üzerime üzerime geliyordu. Onu geri aramak, anlaşmanın iptal olduğunu söylemek istedim.

Ama o bir hafta sonu özgürlüğüne ihtiyacım vardı. Hayatta kalmak için suya ihtiyacım olduğu gibi ona da ihtiyacım vardı.

Sadece bir gösteri yapardım. Ve sonra tekrar hayır diyebilirdim. Elimde olan tek şeyin bu olduğunu zaten biliyordum.

Bu Walker'ın hatasıydı.

Onunla o geceyi yaşamamış olsaydım, o bir gecelik özgürlüğü tatmamış olsaydım, olduğum gibi devam edebilirdim. Kaderimi kabullenebilirdim.

Ben teslim olmazdım.

Gözlerim banyo kapısına takıldı ve son iki yıldır her günün aksine... Karşı koymadım.

Titreyen ellerimle, uzak durmak için çok uğraştığım hap şişesini aldım. Jolette ve Marco geçen yıl boyunca beni baştan çıkarmak için şişeleri evde tutmaya başlamışlardı.

Ama bugün zaten o kadar çok şeyden vazgeçmiştim ki, bir tane daha ne olabilirdi ki?

Küçük beyaz tabletler acımasız bir rahatlık hissi veriyordu ve onları ağzıma attığımda dilimde bıraktıkları acı tada bakarak iç çektim.

Bu acı tat, her gün yaşadığım *acı* hayatın mükemmel bir yansımasıydı.

Birkaç yıl öncesine, günde birkaç kez buna bağımlı olduğum zamanlara kıyasla çok daha hızlı bir şekilde duyularımdan geçti.

Yatağıma uzandım, zavallı hissediyordum, hayatımı kontrol edemediğimi hissediyordum, ta ki sonunda uyuşukluk gelip her şeyi alıp götürene kadar... ve tekrar nefes alabiliyordum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

WALKER

"Dari, Dallas'ın barına girerken "isney's in the house" diye bağırdı. Dallas ile kaleci olarak rekor kıran bir sözleşme imzalamıştım ve bu gece... kutlama yapıyorduk. Ayrıca bazı rekorları da kırıyordum. "güven çemberi" için önemli haberler. Ve benim naçizane görüşüme göre, bunlardan biri diğerinden çok daha heyecan vericiydi.

Yine de *sonunda* bir Dallas Şövalyesi olacağım için çok heyecanlıydım.

Ari bir bardak uzattı, bakışlarındaki parıltı bana Linc'le birlikte birkaç kadeh içtiklerini söylüyordu. Bir hafta önce Dallas'la çok iyi bir kontrat imzalamıştı ve bu yıl kazandığımızda Stanley Kupası'ndan içeceğim biranın tadını neredeyse alabiliyordum.

Telefonlarını çıkarmışlardı ve masadaki boş koltuğa gitmek için arkalarından geçtiğimde, ikisinin de Blake ve Monroe'nun Lincoln'ün oturma odasında takılırken çekilmiş video görüntülerini izlediklerini gördüm.

"Siz şu anda eşlerinizi mi takip ediyorsunuz?" Sanki ihtiyacım olan şeyi getirmek için nefesini tutmuş bekliyormuş gibi masanın yanında beliren garsona başımla selam verdim.

Bana bakışına bakılırsa, muhtemelen masadaki teklif buydu.

"Bu gerçek bir soru mu Disney?" Ari cevap verdi, gördüğü şey yüzünden yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Olivia'nın yanında kendi kameramın olmasını dileyerek garsona "Ne içiyorlarsa artık," dedim.

Onu her gün takip ediyordum, terapiye gittiğinde gördüğüm küçük görüntüler için yaşıyordum... aslında gittiği tek yerdi. Tabii geceleri dışarı çıkmıyorsa - ki çıktığını sanmıyordum - çünkü emin olmak için iki geceyi de evinin dışında geçirmiştim.

Garson kız biram ve biraz cips, queso ve kanatlarla geri geldi.

Teksas'ı çok seviyordum. Olivia da aslen buralı olduğunu söylediğine göre, ona da sevdirebileceğime emindim.

"Blake Monroe'ya çok yakın oturuyor," diye homurdandı Lincoln aniden, bakışları hâlâ ekrana kilitlenmişti. Bu, görkemli tanrıdan duyduğum sızlanmaya en yakın şeydi.

"Film izliyorlar," diye homurdandı Ari, gözlerini dramatik bir şekilde devirerek. "Sadece ısınmaya çalışıyorlar."

"Orası film izlediğimiz yer. Ben sevmiyorum."

"Altın Çocuk, şu anda karımı kıskanıyor musun? Çünkü söz veriyorum, onun tek derdi sikim. Düzeltiyorum, o sadece *benim aletimle* ilgileniyor."

Linc gözlerini devirdi. "Sadece söylüyorum."

Telefonum çaldı ve kardeşlerimle yaptığım grup sohbetinin hız kazandığını görmek için aşağıya baktım.

Evet, küçük kardeşim az önce yetmiş milyon dolarlık bir sözleşme imzaladı!

Parker: Bize yollarını göster, Disney.

Gözlerimi devirmiştim.

Senden nefret ediyorum.

Neden hâlâ sarhoş değilsin, Walkie-poo? Bu tür haberler alkolü hak ediyor.

Düzeltiyorum, ikisinden de nefret ederdim. Ben: Üzerinde çalışıyorum.

Parker: Aferin oğlum.

"Büyük haberlerim var," dedim Ari ve Linc'e, birkaç kanat almak için eğilirken.

"Ver şunu bize Disney," dedi Ari boğuk bir sesle, ağzına biraz cips ve queso tıkıştırırken.

Lincoln bir cips almak istedi ve Ari ona bir çatal sapladı. "Bunların hepsini kendim için sipariş ettim. Telafi etmem gereken aylar var."

"Bunu bana neden söylemedin?" diye hırladı ve cipsini tekrar batırmaya başladı.

"Seni tekrar bıçaklayacağım. Ve sonra sopanı tutamayacaksın. Hiçbir şekilde."

Lincoln ukalaca, "Monroe sopamı tutacak," dedi ve Ari kusma taklidi yaptı.

"Baba olacağım," diye duyurdum, ikisi de bana yavaşça göz kırparak ve kurbağanınkini andıran ağızlarını açarak bakarken kendi queso kaplı cipsimi alma şansını yakaladım.

Ari boğulur gibi bir ses çıkardı, sanki ölüyormuş gibi dramatik bir şekilde öksürdü. "Özür dilerim. O da neydi öyle? Şu anda seks sapkınlıklarından mı bahsediyoruz? Çünkü bir tavşanın sana "baba" dediğini düşünmeden önce kendimi hazırlamam gerekiyor. Yoksa sen ve altın çocuk ters rol mü yapıyorsunuz... çünkü *ona* 'Baba' diyenin sen olacağından emindim."

Lincoln da Ari'nin histerisinden yararlanarak cipsini queso'ya batırdı.

"Hayır, gerçek bir babadan bahsediyorum," diye sırıttım, Olivia'yı düşünerek.

"Tamam... Walker. Evlat ediniyor musun? Çünkü etrafta hiç kadın görmedim ve beşinci aşama yapışkanlar söz konusu olduğunda çift sarma yapmamanız gerektiğini size daha iyi öğrettiklerini biliyorum," dedi Ari, bu haber hakkında çok endişeli görünmeye devam ederek.

"Bu yeni bir şey. Ama yakında onunla tanışacaksın," dedim, bir cips daha atıştırırken.

Lincoln bana göz kırptı ve tekrar daldı, Ari benim haberim karşısında queso takıntısını tamamen unutmuş görünüyordu.

"Yani tek gecelik bir ilişkiden hamile mi kaldın?" diye sordu yavaşça, hâlâ kafası çok karışıktı.

"Hayır. O benim hayatımın aşkı." Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Ve buna bayıldım. Doğru hissettirdi.

Benim varlığımı unutmuş olsa bile.

Lincoln ve Ari birbirlerine yan gözle baktılar, yüzlerinde sinsi bir sırıtma vardı. "Adı ne? Bebek için heyecanlı mı?" Lincoln sordu
daha fazla queso için içeri girdi. Ari geçici sersemliğinden uyanmıştı ve cipsiyle içeri girmeden hemen önce elini tokatladı.

Sorusunu düşündüm. Heyecan muhtemelen Olivia'nın o anda hissettikleri için doğru kelime değildi.

Ama fikrini değiştirebileceğimi umuyordum.

Evet, yüzücülerimin oraya girdiğinden emin olmak için prezervatifi milyonlarca kez dürtmüştüm, ancak bir röportaj gördüğümde bu fikir gerçekten kök salmıştı

En zor konulardan bile bir şeyler çıkarma konusunda bir dahi olan Diane Klossrud ile yapmıştı.

Röportaj, vesayet altına alınmasından yaklaşık bir yıl önce, Olivia hala sahnedeyken gerçekleşmişti. Diane, Olivia'ya gelecek için ne istediğini sormuştu, eminim "bir milyon Grammy kazanmak ya da her ülkeyi gezmek" gibi bir şey bekliyordu. Bunun yerine Olivia, "Bir gün bir ailem olsun istiyorum." demişti.

İnanın bana, bu açıklama Diane'i şaşırttığı kadar beni de şaşırtmıştı.

Biraz daha queso alıp atıştırmaya başlarken Lincoln ve Ari'ye sonunda "Heyecanlanacak," dedim.

Bana çılgınca bir şey söylemişim gibi baktılar, ben de her şeyi onlara anlatmaya karar verdim... "Öğrendiğinde..."

Sarhoştuk.

Sarhoştan da öte. Kafayı bulmuştuk.

Lincoln ellerini havada sallayarak, "Eğer bu kızı seviyorsan, ona aşık olmalısın," diye açıklıyordu.

El hareketlerini inceledim, içinde gizli bir mesaj falan olup olmadığını merak ediyordum.

"Bunu nasıl yapacağım?" İki katını görmemek için birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak geveledim. *Bir tanesinin* önünde zar zor konuşabiliyordum, iki Lincoln Daniels'la başa çıkamazdım.

"Disney, seni küçük ahmak," dedi Ari yüksek sesle, bir şut atarak. Kaşlarımı çattım, çünkü bu benim atışımdı.

"Siktir," diye fısıldadım oda dönerken.

"Walker," diye fısıldadı Ari. "Bizim şarkımızı çalmaya başladılar!" "Hangi şarkı?" Lincoln garson kızın içtiği içkiyi geri atarak sordu.

ona vermişti.

"Bu Tay-Tay!" Ari taburesinden zıplayarak ve garip bir kalça itme hareketi yaparak duyurdu.

"Gülünç görünüyorsun," diye mırıldandı Lincoln.

"Ben buna Blake WallBanger diyorum." Ari *komik* bir şey söylemiş gibi gülmeye başladığında neredeyse düşüyordu.

Sonunda ne dediğini anladım. "Bu Tay-Tay!" Dedim, sesim çok tiz çıkıyordu. "Bunu yapacağım. Lanet masanın üzerinde dans edeceğim. Bunu hak ediyor," dedim ve ikisi de tüm zamanların en iyi fikrini bulmuşum gibi ciddiyetle başlarını salladılar.

Sandalyemin üzerinde diz çöktüm ve sonra masanın üzerine süründüm, dengesiz bacaklarım sanki görünmeyen bir güç tarafından yönlendiriliyormuş gibi beni taşıyordu.

Oyuncular oynayacak, oynayacak, oynayacak, diye mırıldandım ayağa kalkmaya çabalarken. "Kahretsin, bu çok iyi," dedi Ari ve şöyle yaptığını görmek için ona baktım

başımı döndüren garip bir dönüş hareketi yaptı. Sonunda ayağa kalktığımda, masa altımda sallanırken Lincoln bulaşıcı ritmin gücüne dayanamayarak başını sallıyordu.

Nakarat vurmak üzereydi, lanet olsun.

Ellerimi havaya kaldırdım, kalçalarımı salladım, ben hareket ettikçe tabaklar ve b a r d a k l a r masanın üzerinde birbirine çarpıyordu.

"Disney! Disney! Disney! Disney!" Ari şarkı söylerken Lincoln'ü işaret ederek "Disney!" diye bağırdı.

"Efendim. Efendim!" diye seslendi garson kız. "Bayım, aşağı gelebilir misiniz lütfen?" "Olivia'yı seviyorum," dedim ona. "Bu sik onun."

"Uhhh," dedi, bakışları aletime kaydı. Önünde bir dilimleme hareketi yaptım.

"O senin değil."

Nedense kıpkırmızı oldu. "Efendim, lütfen aşağı gelir misiniz?"

Masa devrilmeye başladığında ve ben... Lincoln Daniels'ın üzerine düştüğümde "Hay *aksi*" diye düşündüm.

Lincoln'ün kucağına düşmüş olduğum gerçeğine histerik bir şekilde gülmeye başlarken, "Kahramanım," diye hırıldadım.

Yakından daha da altın rengindeydi.

"İşte bu kadar. Ben lanet olası bir dahiyim. Ama anne kısmı hariç," diye ekledi Ari ciddi bir şekilde, Lincoln'ün kucağında oturmam hiç de garip değilmiş gibi aramıza eğilerek.

Lincoln beni itti ve ben de bir gümbürtüyle yere düştüm. Histerik bir kahkaha atarak geriye doğru yığıldım.

"Dinle Linda," dedi Ari, bana doğru eğilerek ve neden bir barın zemininde benimle konuştuğuna hiç de şaşırmış görünmeden.

"Linda kim?"

Lincoln telefonunda bir şeyler yazmaya başlarken kaşlarını çatarak, "Bu bir YouTube olayı," diye seslendi.

Bir saniye sonra annesiyle konuşan küçük sevimli bir çocuğun videosunu gösterdi. Elimi oynattım ve yapışkan bir şey hissettim.

Hala yerdeydim.

Ari beni kaldırdı ve sendeledim, belki biraz su ya da başka bir şey almalıyım diye düşündüm.

"Onu sevdiğini kanıtlamak zorunda," dedi Ari, eli nedense kot pantolonunun önünü kavrarken. "Ve bunu yapmanın tek bir yolu var."

Lincoln ciddi bir şekilde başını salladı ve ben de neşelendim çünkü eğer Lincoln bunun tek yol olduğunu söylediyse, bunu yapmak zorundaydım.

"Yol nedir?"

"Gidelim," diye mırıldandı Ari, kolumdan çekerek beni kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Tek yol bu."

Kapıdan nemli gece havasına fırladığımızda kollarımı havaya kaldırdım. "Nereye gidiyoruz?"

Lincoln kolunu omzuma doladı ve Ari Uber uygulamasını kurcalarken ben donakaldım. "Bunu kanıtlamanın tek yolu," dedi sesi alçak perdeden, "senin... aletinden geçiyor."

Uber yanaştığında kafam tamamen karışmış bir şekilde ona baktım. Arabaya binerken "Şu anda bunu gerçekten yapamam," diye açıklamaya çalıştım. "Aletim bunu kanıtlamaya çalıştı ve o yine de gitti."

Şoför bana garip bir bakış attı. Ari ona, "Bu bir sik meselesi," dedi. "Anlarsın ya."

"Aptallar," diye mırıldandı şoför bardan uzaklaşırken nefesinin altından. "Ana caddede mürekkeplenmişler. Dur tahmin edeyim, siz de aynı dövmelerden yaptırmaya karar verdiniz."

Lincoln'e yan gözle baktım. "Neden bir dövme salonuna gidiyoruz?"

Ari omzumu okşadı. "Bunun için endişelenme. Yapılması gereken bu, genç padawan."

Lincoln homurdandı. "Ben genç çekirge olduğunu sanıyordum." "Yıldız Savaşları daha Disneyvari görünüyordu."

"Doğru," diye yanıtladı Lincoln, telefonunda Monroe'nun bir videosunu açarak. Monroe kanepede sızmış, Blake ise başka bir kanepeye uzanmış, televizyonda hâlâ bir film oynuyordu.

Araba, Inked adında bir yerin önünde durdu, ismi belli etmese de bir dövme salonu olduğu belliydi.

"Bu 'Güven Çemberi'nde olduğum anlamına mı geliyor?" Arabadan inerken umutla sordum. "Çünkü eşleşen dövmeler 'Güven Çemberi' gibi görünüyor.

Güven' gibi bir şey kesinlikle."

Kaldırımda dururken düşmeye başladım çünkü neon ışıkları başımı döndürüyordu. Son çekim kesinlikle iyi bir fikir değildi.

"Sadece bize güvenin. Sadece birkaç hafta acıyacak. En fazla bir ay," dedi Lincoln dükkanın kapısını açarken.

"En fazla bir ay mı?" Dehşete kapılarak sordum. "Ne tür bir dövme yaptırıyoruz?"

"Aslında birkaç ay süreceğini düşünüyorum ama sezon başladığında iyileşmiş olur."

Ari ve Lincoln'ü ön büroya kadar takip ederken "Bu da nesi?" diye mırıldandım, parlak ışıklar dönüp duruyordu ve ben şaşkınlıkla onlara bakıyordum.

Lincoln, yanaklarından dövmeler fışkıran ve kulaklarında pinpon topunun geçebileceği büyüklükte kocaman delikler olan gotik görünümlü kıza, "Evet, penis dövmesi için buradayız," dedi.

Bekle bir saniye. Ona inanamayarak baktım. Az önce "sik dövmesi" mi demişti?

"Ya da bir penis piercingi," diye ekledi Ari, çalan tekno şarkıyla garip bir dans gösterisi yaparak.

"Penis piercingi," diye mırıldandım, ikisine bakıp şu anda sarhoş bir rüya görüp görmediğimi merak ediyordum.

Çünkü herkes sarhoşken görülen rüyaların normal rüyalardan on kat daha yoğun olduğunu bilirdi.

Kesinlikle olan buydu.

Arka odaya götürülürken kendime bunu söyledim.

Yastıklı sandalyeye otururken kendime bunu söyledim.

Lincoln ve Ari, söyledikleri her şey çok mantıklıymış gibi ciddi ciddi başını sallayan dövme sanatçısıyla seçenekleri tartışırken kendime bunu söyledim.

"Disney, sadece derin nefes al. Biz şurada oturacağız," dedi Ari mutlu bir şekilde, omzumu sıvazlayarak karşı yöne bakan sandalyeleri işaret ederken.

"Pantolonunu indirir misin, ben de bölgeyi sterilize edeyim," dedi adam.

İşte o zaman dehşet içinde ona bakmaya başladım.

Çünkü bunun bir rüya olmadığından oldukça emindim.

"Merak etme. Lincoln'ünkini ben yaptım. Mükemmel olacak." Kaşlarını salladı. "Söylentiye göre karısı da çok beğenmiş."

"Karım hakkında konuşma Dave," diye seslendi Lincoln, ben zil zurna sarhoş beynimle neler olduğunu anlamaya çalışırken ona yan gözle bakıyordu.

"Walker, ne diyorsa onu yap," dedi Ari bana, elindeki M&M'lerden birkaç tane patlatarak.

Kim bilir nereden aldığı bir ağız. Şu anda biraz M&M kullanabilirim.

Dave şaka yaptığımı düşünmüş gibi bana güldü. "Merak etme. Çok fazla uyuşturucu krem kullanıyorum," dedi. "Yarına kadar acımayacak."

"Güven Çemberi'nde olmak istemiyorum," diye seslendim kendimi bir şekilde kot pantolonumun fermuarını açarken bulurken.

Dave gözlerini kocaman açarak, "Vay canına, ne kadar büyük bir adam," dedi. "Ona bakmayı kes!" Tısladım.

"Bu bir penis dövmesi. Bir şekilde eline geçirdiği birasını yudumlarken Lincoln, "Bakması gerekiyor," dedi.

"İtiraz ediyorum!" Çığlık attım ama sanki komik bir şey söylemişim gibi hepsi bana güldü.

"Al dostum, bir fırt çek. Sakinleşmen lazım," diye mırıldandı Dave, kim bilir nereden bulduğu bir nargileyi bana uzatarak. İçime çektim ve sonra tekrar çektim - kafamın güzel olmasından neden hoşlanmadığımı unutarak.

Belli ki bunun için ihtiyacım vardı.

"Buna bayılacak!" diye seslendi Ari.

"Gerçek aşk acıtır, Walk," diye ekledi Lincoln, duvardaki televizyonda hava raporunu hayatında gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi izlerken.

Bu şimdiye kadar duyduğum en doğru şey olabilir.

Dövme tabancasının vızıltısı havayı doldurdu... ve işte o zaman bayılmışım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

WALKER

Sikim acıdı.

Sırtım da öyle.

Neden benim de bir kelebek dövmesi yaptırmam gerektiğine karar vermişlerdi?

Piercing yeterli değil miydi?

Telefonum çaldı ve telefona cevap verirken sikimdeki buzu ayarlayarak irkildim. Üç gün geçmişti ve sikim *hâlâ* düşecekmiş gibi hissediyordu.

Telefonu açar açmaz Jeff, "Dallas'ta bir düğüne gidiyor," dedi. Sesi kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, haber karşısında tamamen şok olmuştum. Evinden hiç çıkmadığı için onu bir daha görebilmek için terapist gibi davranmam gerekeceğini düşünmeye başlamıştım.

"Evet. Kuzeni Harley'nin düğünü. Seattle'daki kuzeni." Sanki bunu unutmuşum gibi.

"Düğünde o da var. Orada olacağı tamamen bir sır."

"Nasıl öğrendin?" Bu özel dedektiflerin bu tür bilgilere nasıl ulaşabildiklerinin ürkütücü ve yararlı olduğunu düşünerek sordum.

"Bu bir şekilde kucağıma düştü. Annesi ve menajeri dün gece The Ivy'de bu konuyu tartışıyorlardı. Ben de tesadüfen onların arkasındaki kabindeydim."

"Tesadüfen mi oldu?"

"Size yüklü bir fatura gelecek," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ama etiket şokuna girmeden önce... az önce gönderdiğim bağlantıları kontrol edin

sen."

Bağlantılar internet makaleleriydi ve hemen ilkine tıkladım.

Olivia Darling'in Dönüşü mü?

Olivia'nın yıllar sonra ilk kez Dallas'ta sahne alacağına dair spekülasyonların yer aldığı makaleyi tararken manşet gözüme çarptı.

"Olayların şaşırtıcı bir şekilde yön değiştirmesiyle, anlaşılması zor Olivia Darling'in memleketi Dallas'ı gizli bir performansla şereflendireceği görülüyor. Olivia'nın kampından bir yetkili, merakla beklenen gösterinin gerçekten de hazırlık aşamasında olduğunu doğruladı. Ayrıntılar çok gizli kalsa da, hayranları heyecandan çılgına dönmüş durumda ve kayıp şarkıcı-söz yazarını bir an olsun görebilmek için sabırsızlanıyor. Benzeri olmayan bir müzikal etkinlik vaat eden bu ilgi çekici gelişmeyle ilgili daha fazla bilgi için bizi izlemeye devam edin. Darling'in geçmişine bakınca insan merak etmeden duramıyor... Bu bir süperstarın dönüşü mü... yoksa başka bir felaketin başlangıcı mı?"

Makalenin kız arkadaşımla ilgili alaycı üslubu karşısında dişlerimi sıktım ama bir sonrakine geçtim.

Harley Jacobs Nişanlandı!

"Seattle'ın hokey sansasyonu Harley Jacobs, uzun zamandır birlikte olduğu sevgilisi Maddie Cascio ile nikah masasına oturarak farklı bir zafer kazanmak için saha dışındaki mücadelesine ara veriyor. Seattle'ın yıldız forveti, memleketi Dallas'ta formasını şık bir smokinle değiştirmeye hazırlanıyor."

"Bu şeylerin ne zaman gerçekleşeceğini biliyor olamazsın... değil mi?" Aklımda çılgınca bir plan oluşurken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"16 Ağustos gibi görünüyor."

"İki hafta," diye fısıldadım kendi kendime.

"Harley Jacobs'ın şu anda nerede olduğunu bul," diye emrettim, sesimdeki çaresizliği ve çılgınlığı uzak tutmaya çalışarak. *Jeff* gibi birinin bir şeye ne kadar ihtiyaç duyduğunuzu bilmesini asla istemezdiniz.

Bazı kağıtların karıştırıldığını duydum. "Aslında bunu zaten biliyorum. O ve sevgilisi düğüne kadar Dallas'talar, her şeyi hazırlıyorlar," dedi Jeff bir dakika sonra.

"Mükemmel."

"Ne yapacaksın?" diye sordu, merakla.

"Teşekkürler," diyerek telefonu kapattım ve asistanıma bana bir uçak bileti ayarlamasını ve taşınmaya başlamak için evimi toplamaya başlamasını mesaj attım.

Dallas'a.

Teksas beni çağırıyordu.

Kiralık kamyonu Dallas'ın lüks banliyösünün dolambaçlı sokaklarında gezdirdim, uzun meşe ağaçları yolları kaplıyor ve gölgeler saçıyordu. Sola döndüğümde, beni Harley Jacobs'ın sezon dışında ev olarak kullandığı eve yönlendiren GPS'ime baktım.

"Buh-buh-buh-buh-buh-buh-buh-buh, buh-buh, buh-buh, buh-buh, buh-buh-buh-buh-buh-buh-buh." Ari'nin telefonundan "Görevimiz Tehlike "nin tema şarkısı çalmaya başladı ve ben de en iyi "ne oluyor lan" ifademle ona baktım.

Bana sırıttı. "Sadece gizli özel casusluk görevimiz için ortamı hazırlıyorum."

Homurdandım.

"Buna 'gizli özel casusluk görevi' demeyi bırak," dedi Lincoln telefonda. Ari, Monroe'yu kampüste takip ederken Linc'in de... buna her ne diyorsak... ona katılması için ısrar etmişti.

Bugün bunu yapacağını söylediğinde şaka yaptığından sadece yüzde elli emindim.

Taciz, "güven çemberi" içinde *onaylanan* bir davranış gibi görünüyordu.

"Peki plan nedir Dis?" Ari şarkının geri kalanına eşlik ederken söyledi.

"Sana bahsettiğim bilgiyi kullanacak mısın?" diye sordu Lincoln. "Gerekiyorsa."

"Ne demek 'eğer gerekiyorsa'?" diye homurdandı Ari. "Biraz... ikna edici olmadan sana düğününde yer vereceğinden şüpheliyim."

"Bu bilgi çok ikna edici geliyor," diye not ettim.

"Buraya park et!" Ari çılgınca konuştu. "Şantaj yapmaya çalıştığın kişinin evinin önüne öylece park edemezsin. Bunu herkes bilir!"

"Bunu herkes biliyor," diye onayladı Lincoln.

Kamyoneti kenara çektim ve Ari'ye baktım. "Neden sesiniz daha önce böyle şeyler yapmışsınız gibi geliyor?"

Ari bana sırıttı ve eğer bir sırıtış duyulabilseydi, Lincoln'ün de yüzünde aynı ifadenin olduğundan emindim... her neredeyse.

"Çizginin ne olduğuna karar vermen gereken bir nokta var, Walk. Mesele de bu zaten."

Aslında, sadece tek gecelik bir ilişki arayan bir kız için prezervatife delik açmak için kullandığım iğnenin önemli olduğunu düşünüyorum...

Ama anlambilim.

"Pekala. Ben
hallederim."

"Artık kapatabilir miyim?" diye sordu Lincoln. "Biraz... meşgulüm."

Lincoln onu göremese de Ari kaşlarını çatarak telefona baktı. "Önce tezahüratımızı yapmalıyız."

"Ne demek tezahürat yapmak zorundayız? Ben t e z a h ü r a t
yapmayacağım."

Lincoln bu konuda çok ısrarcıydı.

"Ben de tezahürat yapmayacağım," dedim hızlıca ve Ari bana sırıttı - çünkü evet... Ben kesinlikle tezahürat yapardım.

"Simp," diye mırıldandı
bana. Onu tersledim.

Harley'in nişanlısı ön kapıdan çıkıp Harley'e bir öpücük verdikten sonra yolun sonuna park etmiş arabaya doğru ilerlediğinde donup kaldık.

"Bu çok uygun oldu," diye mırıldandı Ari. "Uygun
olan ne?" Lincoln bastırdı.

"Bilmek istemez miydin? Burada olmalıydın. Süper gizli casusluk görevimiz için," diye alay etti Ari.

"Tamam... İçeri giriyorum," dedim, yapmak üzere olduğum şeyden dolayı biraz midemin bulandığını hissederek.

Ari bana bir matara fırlatarak, "Bekle, senin moral verici bir konuşmaya ihtiyacın var," dedi. "Önce ondan biraz iç."

Başımı salladım. Bu muhtemelen iyi bir fikirdi. Şişeden derin bir nefes çektim, yanık yüzünden irkildim.

"Bu da ne böyle?" Nefesim kesildi, yemek borum alev almış gibi
hissediyordum. "Moonshine. Bill'in bir araya getirdiği bir parti."

"Monroe'nun evsiz arkadaşı mı?" Çığlık attım.

"Şşşt. Bu mükemmelİyi. Sakla İçiyorum, Ben gidiyor üzerinde
"Ari konuşmam için ısrar etti.

İçmeye devam ettim... her şey hakkında daha iyi hissedene kadar. "Pekâlâ.

İşte başlıyor..." Ari bir yumruğunu havaya sallayarak şöyle dedi. "Belki de Bugünün 4 Temmuz olması ve bir kez daha bizim için savaşacak olmanız

Zorbalıktan, baskıdan ya da zulümden değil, yok olmaktan özgürlük. Yaşama, var olma hakkımız için savaşıyoruz-"

"Neden şu anda 'Independence Day' filminden alıntı yapıyorsun?" diye sordu Lincoln, sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Tanıdık geldiğini biliyordum.

"Çünkü bu sinema tarihinin en ilham verici konuşması," dedi Ari öfkeyle ve beni bir içki daha içmeye zorladı.

"Oooh iyi bir tane buldum," dedim, koltuğumda daha dik oturarak. "Yunan mitolojisinde Titanlar tanrılardan bile daha büyüktü. Evrenlerini mutlak güçle yönetirlerdi. Şuradaki futbol sahası bizim evrenimiz. Hadi onu Titanlar gibi yönetelim."

Ari sırıttı. "Titanları hatırla." Oh...bu da iyi bir tane." Lincoln iç çekti...

ağır ağır.

"Disney, bitir şu lanet işi," diye homurdandı.

Şimdiye kadarki en iyi pompa konuşması.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Haftalardır bu küçük takıntımla ilgili hiçbir şey yapamadıktan sonra... sonunda bir adım atıyor olmak güzeldi.

Çılgınca bir adım olsa bile.

Kaldırımdan Harley'in kırmızı tuğlalı malikânesine doğru yürüdüm, sokak lambaları çimenlerin üzerine gölgeler düşürüyordu ve bu da yaptığım şeyi biraz ürkütücü hissettiriyordu. İyi ki damarlarımda dolaşan alkol beni özgür ve rahat hissettiriyordu.

Nefes alarak kapının zilini çaldım, kilidin açıldığını duyduğumda rahat bir tavır takındım.

Harley kapıyı açtı, beni orada görünce yüzünde bir şok ifadesi belirdi. "Evimde ne halt ediyorsun Davis?" diye sordu, sesi şaşkınlıkla karışıktı.

"Buralardaydım ve bir uğrayayım dedim," diyerek onu geçip eve girdim.

Güzel bir yerdi. Çok ev hissi-

"Ne oluyor lan?" Harley tısladı. Döndüm, hâlâ kapının yanında durduğunu ve ağzı açık bana baktığını görünce kaşlarımı çattım. Antrenman kıyafetleri giymişti ve giydiği Seattle tişörtüne bakıp yüzümü buruşturdum - bana Olivia'nın o gece *onun* formasını giydiğini hatırlattı.

Bu düşünce içimde biraz kıpırdanma hissetmeme neden oldu.

"Bira var mı?" Kanepede rahatıma bakarak sordum. Televizyon biraz küçüktü ama sanırım ev mükemmel olamazdı.

Harley bana göz kırptı ve onu kırdığımdan korktum.

"Otur lan," diye mırıldandım, çünkü belli ki bu konuda sakin davranmayacaktı.

Gece geç saatlerde evine gelen ve hiç tanımadığı rastgele bir kişiye verdiği çok mantıklı bir yanıt.

"Polisi aramalıymışım gibi hissediyorum... Polisi aramalı mıyım?" Harley duraksayarak sordu, sonunda oturma odasına girdi... konuşurken olduğu kadar yavaş hareket ediyordu.

Bu adamın Olivia'nın kuzeni olduğuna inanamadım.

"Öncelikle düğün için tebrikler dostum. Bu harika bir şey. Umarım ben de yakında evlenirim."

Ari bana büyüleyici bir şekilde girmemi söylemişti... ama işe yarıyor gibi görünmüyordu. Harley bana bakıyordu ve açıkçası bu biraz tedirgin ediciydi çünkü gözlerini pek kırpmıyordu.

"Teşekkürler?" dedi sonunda.

Başımı salladım. Pekâlâ, bu iyiye işaretti.

"Biran olmadığına emin misin?" Sordum, çünkü bu gerçekten garipti. "Belki biraz viski ya da başka bir şey..."

Hmm...belki de Ari'nin matarasını getirmeliydim. Harley biraz kaçak içki kullanabilirdi.

"Ot, belki? Aletimi yaptırdığımda çok işe yaramıştı. Sen de denemelisin. Aleti değil tabii ki... otu."

Harley'nin gözleri tuhaf bir şey söylemişim gibi irileşti.

Dudağımı yaladım, kaçak içkinin ağızda bıraktığı tadı yakaladım... Aslında o kadar da kötü değildi.

"Hâlâ can alıcı noktayı bekliyorum, Davis. Nişanlım yirmi dakika içinde dönecek... ve senin hala burada olmanı gerçekten istemiyorum çünkü beni ürkütüyorsun."

Alay ettim. Gözünü kırpmadan bana bakan oydu. Kime ürkütücü diyordu?

Odaklan, Walker. Odaklan, dedim kendime.

Sikim acıyordu. Gerçekten ayarlamak istedim... ama o beni böyle izlerken bunu yapamayacağım açıktı.

"Tamam... O zaman sadede geleyim. Beni düğününde sağdıç yapmanı istiyorum." Dik oturdum, bunu anladığım için mutluydum.

Dışarı.

Bana bön bön baktı.

"Dostum, göz kırpmalısın. Beni korkutuyorsun. Gözbebeklerin falan düşecek," dedim ona, bu konuda çok ciddiydim.

"Az önce benden seni düğünümde sağdıç yapmamı mı istedin?" diye tükürdü, yardımcı tavsiye sözlerimi tamamen görmezden gelerek.

Kaba.

"Şey... aslında bundan biraz daha fazlası var," dedim ona, rahatlamaya çalışarak çünkü kanepe işkence gören aletim için yeterince rahat değildi. "Beni kuzeninle eşleştirmeni istiyorum. Sanırım bunu düğünde insanların eşleştirildiği geleneksel yöntemle yapıyorsunuz-"

Harley kanepeye oturdu ve öne doğru eğilerek telefonunu çıkardı. "Walker, dostum. Kimi arayabilirim? Sen iyi misin? Yakın zamanda kafanı çarptın mı? Çünkü seni düğünümde sağdıç olarak görmemin imkanı yok. Ve kuzenimle bir şey yapman daha da imkânsız."

İçimi çektim, çünkü dürüst olmak gerekirse bunu zor yoldan yapmak istemiyordum. Olivia'nın evinden hiç ayrılmamasına bakılırsa, Harley'nin maçına gitmiş olması kuzeninden hoşlandığı anlamına geliyordu. Hem de çok. Bu, Olivia için Harley'le arkadaşlık kurmamda geçici bir aksama olacaktı ama eninde sonunda toparlanacağımızdan emindim.

Muhtemelen iyileşebiliriz.

Dürüst olmak gerekirse her iki şekilde de olabilir.

"Bak Harley, bu çok kolay bir şey. Olivia konusunda çok iyi niyetliyim. Zaten tanıştık. Bu iyi bir şey."

"İşte bu kadar. Polisi arıyorum," diye hırladı ve korkunç 9-1-1'i yazmaya başladı.

Ayağa fırladım ve telefonu elinden kaptım, hızlıca bir video başlattığım telefonumu kaldırdım.

Şu anda kesinlikle bir dikkat dağıtıcıya ihtiyaç vardı. Ben ondan biraz daha iriydim ve belli ki çok daha belalıydım. Ama büyük hafta sonundan önce ikimizin de gözle görülür bir şekilde morarmasını istemiyordum ve Olivia'nın en sevdiği kuzeninin ağzını burnunu kırmak zorunda kalmak istemiyordum.

Bir kulübün karanlık bir köşesinde Maddie'nin en iyi arkadaşıyla öpüşmesini izlerken yüzünün renginin solmasını izledim.

"Bu yaklaşık bir yıl önceydi, değil mi? NHL All Star maçında?" Kendimi hiç suçlu hissetmeden gelişigüzel bir şekilde söyledim.

Ne de olsa aşkta ve savaşta her şey mubahtı. Ve bu kesinlikle aşk içindi.

"Ayrılmıştık," dedi kısık sesle, video başladığından beri on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Ayrılmış mıydınız? Yoksa son evlilik teklifinize hayır deyip biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu mu söyledi?" Başımı eğerek konuştum... açıklaması her ne olacaksa hiç ilgilenmiyordum.

Müstakbel eşimle tanıştıktan sonra başka bir kadına dokunmaktansa ölmeyi tercih ederim, bu yüzden ilişki kuramadım.

Ve eğer evlilik teklifime hayır derse... Fikrini değiştirmesi için gerçekten ikna edici olmam gerekecek.

"Bak. Sarhoştum. Kendimden geçmiştim. O hayır dedikten sonra kafayı buldum. İşimizin bittiğini sanmıştım. Yatakta Carlie ile uyandım ve..." Kelimeler karmakarışık bir şekilde yuvarlandı. Onları bir araya getirmek için çalışmam gerekti.

Tüm vücudu titriyordu ve gözlerinden iri yaşlar akıyordu.

Ama iyi haber, artık çok daha fazla göz kırpıyordu. Yani bir sorunu çözmüştük.

"Beni hedef aldı. Adımı bile bilmediğim zamana kadar bekledi. Maddie'yle tanıştığımdan beri benimle flört etmeye çalışıyordu. Bunu asla ama asla yapmazdım. Başka hiçbir zaman yapmadım. Cazip bile gelmedi. Bu bir hataydı! Bunun olmasının tek sebebi baygın olmamdı!"

Vücudunu bir hıçkırık kapladı ve ben de sempatik görünmek umuduyla başımı salladım.

"Kulağa iyi ve hoş geliyor. Yani, dürüst olmak gerekirse, geçen gece ben de sarhoş oldum ve bazı şüpheli kararlar verdim, bu yüzden anlıyorum... Gerçekten anlıyorum," dedim ona, dişlerimin arasından yalan söyleyerek - şüpheli karar meselesi yalan olmasa da, sik durumum şu anda eğlenceli değildi. Beynim tutarlı olmasa bile, *Herkül*'ün artık sadece Olivia'nın amcığı türünden bir adam olduğunu anladığından oldukça emindim. "Ama... gerçek şu ki Maddie'ye en iyi arkadaşının senin sikini almaya çalıştığını söylemedin, değil mi? Ve kesinlikle en iyi arkadaşı senin aletini *aldıktan sonra* da ona söylemedin."

Sanki onun tüm dünyasını yok ediyormuşum gibi bana baktı. Dürüst olmak gerekirse, Lincoln'e görüntüleri ele geçirdiği için tebrikler. *Nereden* bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ama bu durumda en iyi hareket tarzının sorma, söyleme olduğunu düşündüm.

"Ona o videoyu gösteremezsin. Bu bizi mahveder. Beni asla ama asla affetmez. Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Videoyu *tekrar* oynatırken düşünüyormuş gibi yaptım... sadece içinde bulunduğu duruma dikkat çekmek için.

İrkildi ve koltuktan fırladı, saçlarını çekip çıkarmaya çalışır gibi tuttu.

"Sanırım ikimiz de onun bu videoyu görmemesini sağlamak için ne yapabileceğinizi biliyoruz," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sağdıçlarımdan biri olmak istiyorsun..."

Tekrar iç çektim. "Yani, evet, ama önemli olan Olivia ile eşleşmem. Bütün mesele bu."

"O kızın neler yaşadığını tahmin bile edemezsin," diye fısıldadı, belli ki kendi canını kurtarmak için kuzenine ihanet etmekten çekiniyordu. Bu, Harley Jacobs hakkında kesinlikle unutamayacağım bir şeydi.

"Bu biraz garip bir durum, değil mi? Çünkü Carlie onun baş nedimesi. Yani, bu gerçekten *sorunlu* bir şey."

"Sen lanet olası bir pisliksin," diye tısladı ama bana saldırmadı. Sanki ona beş haftalık ömrü kaldığını söylemişim gibi minderlerin üzerine yığıldı. "Bunu nasıl ele geçirdin?" diye sordu, sesi tamamen yenilmiş gibiydi.

Sorusunu elimin tersiyle ittim. "Önemli değil," diye cevapladım ayağa kalkarken. "Tamam, telefonuna numaramı yazayım. Bana tüm bilgileri mesaj atabilirsin. Bu kadar geç haber verdiğim için smokinimin parasını ben ödeyeceğim elbette." Ben kanepeden telefonunu alırken başını bile kaldırmadı. Sadece yere umutsuzca bakmaya devam etti. Numaramı yazdım ve telefonu ona fırlattım.

"Seni bunu silmeye ikna etmek için verebileceğim bir şey var mı?" diye fısıldadı, sonunda tüm vücudu titreyerek yalvarırcasına bana bakarken.

Kapıya doğru yürürken tatlı bir sesle, "Bu işi batırmazsan hiçbir sorun çıkmaz," dedim. "İlk etkinlik ne zaman?" Omzumun üzerinden seslendim.

Sadece sessizlik olduğunda durdum ve arkamı döndüm, ona en korkutucu bakışımı atarken dudağım kıvrıldı. "Eğer bunu mahvedecek bir şey yaparsan

Benim için... eğer bundan başka birine bahsetmeyi aklından bile geçirirsen... ya da beni düğünden engellemeye çalışırsan... bu videoyu ülkedeki tüm haber kanallarına gönderirim. Yeterince açık konuştum mu?" Sesim soğuk ve biraz da korkutucu çıkmıştı ve keşke Linc beni şimdi görebilseydi.

"Herhangi bir sorun çıkmayacak," diye mırıldandı Harley, tüm vücudu fiziksel bir acı çekiyormuş gibi çökmüştü.

"Harika!" Parlak bir şekilde söyledim. "Ve tekrar, düğün için *kocaman* tebrikler. Gelmiş geçmiş en iyi hafta sonu olacak."

Evden çıktım, kaldırımdan aşağı indim ve Maddie eve varır varmaz kamyonete geri döndüm.

Mükemmel zamanlama.

Ben kamyonun etrafından dolanıp içine atlarken Ari pencereden bana sırıtıyordu.

"Gururlu bir baba gibiyim, Linc. Oğlumuza bak, dışarıda bir psikopat gibi insanlara şantaj yapıyor," diye bağırdı ben içeri girer girmez.

Gözlerimi kırptım. "Lincoln hala telefonda mı?"

Lincoln hoparlörden, "Beş kez kapattım," diye homurdandı. "Ama sürekli 911'e mesaj atıyor ve ben de tutuklandığını falan düşünüp duruyorum."

Awww. Biraz duygusallaştım. Sanırım Lincoln Daniels benden hoşlandı. "Aklına bir şey gelmesin Disney. Altın Çocuk hâlâ *benim* en iyi arkadaşım." Sırıttım. "Asla... ama sanırım ben de senin en iyi arkadaşınım."

Ari böyle bir fikir mantıksızmış gibi alay etti. "Muhtemelen, Disney. Muhtemelen," dedi sonunda ve ben de içimden yumruklarımı sıktım.

"İki hafta sonra bir düğüne katılacak mısınız?" Lincoln sordu. "Ayrıntılara ihtiyacımız var."

"Düğüne katılacağım. Lanet olası bir sağdıç olarak, bebeğim. Kız arkadaşımla. İşte bu."

Ari kamyonun kabininde yankılanan yüksek bir çığlık sesi çıkardı.

"Linc, sadece soruyorum... dışarıda insanlara şantaj yapabileceğin şeylerle dolu gizli bir odan falan mı var?" diye sordum.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Hâlâ orada mı?" Az önce açtığı Justin Bieber şarkısına başını sallayan Ari'ye sordum.

"Hmm? Oh...evet, kapattı. Bu tür sorular *ayrıcalıklıdır*, Walk. Öylece soramazsın."

Ona şaşkın bir bakış attım, ama hiç dikkat etmiyordu, Blake'in köpekleri Waldo ile oynadığı bir video vardı ve onu hevesle izliyordu.

Bunun neden artık tuhaf bir davranış olduğunu düşünmediğimi başka bir zaman inceleyeceğim.

Ama şimdi değil.

Planlamam gereken bir düğün hafta sonu vardı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OLIVIA

Sözel uçağa binmek özgürlük gibi geldi.

Ve özgürlük... harika hissettirdi.

Yanımda oturan koruma bile ruh halimi bozamadı. Her ne kadar asıl işi beni güvende tutmaktan ziyade Jolette ve Marco'nun istemeyeceği bir şey yapmadığımdan emin olmak olsa da.

En azından sessiz bir tipti.

Deri bir koltuğa yerleştim, kulaklıklarımı çıkardım ve L.A. silüetinin gözden kayboluşunu izleyerek yolculuğa hazırlandım.

Ona veda edebilmeyi diledim... kalıcı olarak.

Bir zamanlar Los Angeles'ın dünyadaki en büyülü şehir olduğunu düşünürdüm. Jolette'in benim için kurduğu hayalleri gerçekleştirmenin anahtarı olduğunu düşünmüştüm.

Buranın benim hapishanem olacağını fark etmemiştim.

Güneş ışığı ve palmiye ağaçları bile bundan daha ağır basamazdı.

Uzaklaşmak iyi gelecekti. Bir kafeste yaşamaya alışmıştım ve bu hiç iyi değildi.

Hiç iyi değil.

Bir an yaşadığım için... düşüncelerimin o geceye kaymasına izin verdim.

Bu anılar yüzünden itiraf etmek istemediğim kadar çok kez boşalmıştım. Ve Bay Hulk Wannabe her hareketimi izlerken, şimdi tahrik olmanın zamanı değildi.

Ama Walker'ın bana bakışı.

"Kahve ister misiniz hanımefendi?" diye sordu bir ses.

Koltuğumda irkildim ve elinde bir tepsiyle koridorda duran uçuş görevlisine doğru döndüm. Kahve kokusu üzerime sinmişti.

"Bir sürü krema ve vanilya şurubunuz yoktur herhalde... değil mi?" Umutla sordum.

Yüzünü buruşturdu ve bizi dinlemiyormuş gibi davranan Bay Sir Hulk A Lot'a yan gözle baktı. "Uçuş için onaylananlar listesinde yok hanımefendi," diye mırıldandı, gözlerimin içine bakmadan.

"Sorun değil," dedim sahte ve tuhaf bir şekilde yüksek bir sesle. Bir an için kendimi kaptırmıştım... bu hafta sonunun aslında olmadığı bir şey olduğunu düşünmüştüm. Resmi "Olivia Darling" işindeyken Jolette'in onayladığı yiyecekler listesini hatırlatmak, kendimi unutmadığımdan emin olmak için ihtiyacım olan şeydi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı katran karası kahve dolu bardağı önümdeki masaya bırakırken.

Ona dokunmadım.

Birkaç dakika sonra elinde kapalı bir tepsiyle geri geldi. "Yumurta beyazı omletiniz ve salatanız, hanımefendi," diye mırıldandı ve bakıcıma bir kez daha kaçamak bir bakış attı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, önümde hâlâ dolu bir fincan olmasına rağmen tepsinin yanına bir fincan kahve daha koydu.

"I-" Yeni bardağın kremsi bir ten rengi olduğunu fark etmeden önce başladım, bu da en sevdiğim şeylerle dolu olduğunu gösteriyordu.

Ona baktım ve diğer kahve fincanıyla koridora geri dönerken bana göz kırptı.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

Bir anlığına hissetmeme izin verdim, o küçük iyilik parıltısını. Keder dolu damarlarıma sızmasına izin verdim, altın renginde, acımın bir kısmını dışarı atma kapasitesine sahip.

Ve sonra onu sildim.

Kupayı elime aldığımda dudaklarımda en az bir saat daha sürecek küçük bir gülümseme vardı.

Belki de bu hafta sonu hayal ettiğim gibi olabilir.

Merdivenlerden inip beni bekleyen arabaya doğru yürürken Dallas'ın nemli sıcağı tenime merhem gibi geliyor, sıcak bir battaniye gibi üzerimi örtüyordu. Asfalta adım atmak gerçeküstü hissettirdi.

Dramatik.

Ama doğru bir ifade.

Bay Bodyguard beni arabaya kadar takip etti, ben arkaya geçerken şoförle birlikte ön koltuğa oturdu.

"Evet. Arabadayız. Otelde güvenlik var," dedi telefonuna ve ben diğer uçtaki Jolette'in yumuşak mırıltılarını duyabiliyordum. Sesinin fısıltısı bile iyi ruh halimin üzerine bir kova çivi atılması gibiydi.

Seyahat programını çıkarıp şöyle bir göz attım. Bu gece bir nişan partisi vardı, ardından bekârlığa veda partileri gelecekti. Yarın kızlar için bir spa günü, Maddie için küçük bir duş ve ardından prova yemeği vardı. Pazar günü büyük gündü.

Bu hafta sonu Maddie ve Harley dışında kimseyi tanımayacaktım ve bu şartlar altında onları da pek görmeyi beklemiyordum. Umarım en azından takılabileceğim birkaç kişi olurdu. Bu konuda hiç şansım olmamıştı -Olivia Darling kısmı yerine *benimle* gerçekten ilgilenen yeni insanlarla tanışmak.

Harley bana kameraların ve telefonların etkinlik için yasak olduğunu söylemişti, ancak birileri her zaman gizlice bir tane sokmayı başarıyordu. Bu yüzden hiç rahatlayamadım.

Umarım bir şeyler için eşleştirileceğim kişi tam bir alet değildir. Maddie bu hafta telefonda bundan bahsederken kendini çok beğenmiş görünüyordu ama bana kim olduğunu söylemeyi reddetmişti. Onları tanıyacak değildim. Harley'nin kolej ya da NHL takımlarındaki takım arkadaşlarından hiçbiriyle tanışmamıştım.

Dallas caddelerinde araba kullanmak kalbi parçalayan bir şeydi - geçmişte acı verici bir yolculuk. Kısa bir süre içinde yaratabileceğiniz tüm anılar inanılmazdı. Yıllar geçse bile asla tam olarak iyileşmeyen bir acıyla içinizi yakabilmeleri.

Bir sokağa saptık ve ilk performanslarımdan birini sergilediğim barı gördüğümde bakışlarım genişledi. Açıkçası bir çocuğun barda olması kurallara çok aykırıydı ama Jolette bir şekilde beni açık mikrofon gecesi için içeri sokmuştu.

O gece kendimi uçuyormuş gibi hissetmiştim.

Gitarımı titreyen ellerimle tutmuştum, o loş sahneye adım attığımda altıma işemeye hazırdım, çok gergindim. Ama sonra...

Sahne ışıklarının yumuşak, sıcak parıltısı tenime değdi ve birdenbire her şey daha kolay oldu... sanki kendi küçük dünyamdaymışım gibi.

Gitarımı tıngırdatırken seyircilerin sessiz konuşmaları yavaş yavaş azaldı ve sonra şarkı söylemeye başladığımda diğer her şey eriyip gitti. Sadece ben ve müzik vardı; yarattığım sözler ve melodiler benden bir parçaydı ve beni izleyen insanlara ruhumun bir p a r ç a s ı n ı hediye ediyormuşum gibi dökülüyordu.

Alkışlarını hâlâ hatırlayabiliyordum. Oyunun sonunda, sözüm ona oyunun zirvesindeyken olduğundan farklıydı. Ve insanlar benim fikrimi ağzımdan çıkan her şeyden daha çok sevdiler.

Nedenini bilmiyordum... ama o küçük kalabalığın tanımadığım bir yabancıya verdiği alkış benim için daha anlamlıydı.

Daha gerçekçi hissettirmişti.

Belki de o zamanlar pembe gözlükler takıyordum. Ya da belki de dünyam artık griye boyanmıştı, her şey son birkaç yılda kirlenmişti. Girişin üzerinde asılı duran neon tabela artık yorgun bir ışıltıyla titriyor gibiydi. Dışarıdaki ahşap cephe yıpranmış ve aşınmış görünüyordu... Sanki büyük işler başarma umuduyla eşiğinden geçen sayısız hevesli müzisyenin hayalleri gibi unutulmuştu. Acaba o insanlardan kaçı başarılı olmuştu, yoksa onlar da şarkılarının ve kırık hayallerinin yankılarını o barda bırakmış gibi mi hissediyorlardı?

İçimdeki korkuyu bastırmaya çalıştım ama o barı görmemle ilgili bir şey yolculuğun geri kalanında da aklımdan çıkmadı. Rosewood Malikanesi'ne vardığımızda, hafta sonu tatili için istediğim kafa yapısında *değildim*.

Girişi geçtik çünkü bu hafta sonu gizliliğimi korumak istiyorsam arka tarafa gitmem gerekiyordu. Otel uzun ve zarifti, sarmaşıklarla kaplı duvarları ve dalları rüzgârda hafifçe sallanan yüksek meşe ağaçlarıyla zamansız bir lüks havası yayıyordu. Ferforje kapılar arnavut kaldırımlı bir avluyu ve fener tarzı ışıkların yumuşak parıltısını ortaya çıkarmak için açıldı.

"İyi iş Maddie," diye fısıldadım, çünkü her şey bir rüya gibi görünüyordu. Düğünün mükemmel olacağını şimdiden söyleyebilirim.

Jolette'in protokolü uyarınca biri beni içeri almıştı, ben de otel odama girdim, kapı açılırken yumuşak ve zarif mobilyalara göz gezdirdim.

arkamdan kapandı ve sonunda Jolette'in bekçi köpeğinin gözleri altından kurtuldum.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Çünkü garip bir şekilde burası bana evimden daha çok evim gibi gelmeye başladı.

L.A. çatı katı hiç yaptı.

Kendimi yatağa attım, yastıkları başımın etrafına sıkıştırdım. Ve kumaşa doğru çığlık attım, tam ve mutlak rahatlamamın sesini boğdum.

Umarım bu bir nişan partisi için uygundur. Maddie bunun bir tür etkilemek için giyinme etkinliği olduğunu söylemişti - bu gerçekten ne anlama geliyorsa artık.

Ama aynanın önünde durmuş, siyah kokteyl elbisemin içinde kendime bakarken... kendimi biraz çıplak hissettim.

Eski konser kıyafetlerimden çok daha fazlasını örtüyordu. Ama şapkam ve güneş gözlüklerim olmadan... ya da peruğum olmadan... kendimi av sezonunun ortasında uçmak üzere olan zavallı, sıkıntılı bir yaban ördeği gibi hissediyordum.

Sadece nefes al Olivia, diye mırıldandım kendi kendime, hayatımın bu noktasına nasıl geldiğimi merak ediyordum... kendi kendime konuşmak diğer insanlarla konuşmaktan daha doğal geliyordu.

Telefonum çaldı.

Terbiyeli ol.

Jolette'in göndermeyi seçtiği kelime buydu.

Sir Hulksalot bütün gece beni takip edecekti, bu yüzden uslu *durmaktan* başka bir şey yapmamın nasıl mümkün olacağından emin değildim.

Bu kelime hâlâ içimi yakıyor.

Ellerim titriyordu ve onları yumrukladım, haplarımdan biri için nasıl çaresiz kaldığımdan nefret ediyordum. Marco'dan sonra iki gün boyunca kendimi komaya sokmuş, sonra da geri kalanını tuvalete atıp sifonu çekmiştim.

Şu anda bu kararımdan kesinlikle pişmanlık duyuyordum.

Derin bir nefes alarak dışarı çıktım, ne yazık ki korumam beni bekliyordu.

"Senin adın ne?" Kafamda ona isimler uydurmaktan bıkmış bir şekilde sordum - karikatür gibi olmasına rağmen bunu yapmak olması gerekenden çok daha kolaydı.

"Toby," dedi sonunda, uzun ve abartılı bir duraksamadan sonra, sanki önce Jolette'e mesaj atıp izin alması gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi.

Onunla resmi olarak tanışmanın güzel olduğunu söylemedim. Çünkü bu yalan olurdu.

Toby beni otelin ana arterlerinden kaçınan arka yoldan bahçelere götürdü. Dışarı çıktık ve gülümsedim, çünkü düzenek muhteşemdi.

Büyük beyaz bir çadır açık bir alanda duruyordu, dalgalanan kumaşı batan güneşin yumuşak ışıltısında parıldıyordu. Çadır, narin perdeler ve çiçek çelenkleriyle süslenmişti ve tavandan sarkan pırıltılı ışıklar, halihazırda içinde bulunan konuklara sıcak ve davetkâr bir parlaklık yayıyordu. Masaların bir ucu titizlikle düzenlenmiş, bembeyaz örtülerle kaplanmış ve yumuşak pembe ve fildişi tonlarında taze çiçeklerle süslenmişti. Çadırın diğer ucunda ise canlı müzik için küçük bir sahne kurulmuştu. Yetenekli bir grup havayı dolduran yumuşak, melodik melodiler çaldı. Kahkaha ve sohbet sesleri esintide süzülüyordu.

Çok masalsıydı.

Eğer bunlar gerçekten var olsaydı.

Toby'ye bakmak için döndüm, aniden normal bir gece geçirmek için umutsuzluğa kapıldım. Gerçi muhtemelen Jolette'e bunu yaptığımı söyleyecekti ve bu beni kıçımdan ısıracaktı.

Yine de denemeye değerdi.

"Bak, gördüğün gibi burada, bu özel partide hiçbir tehlike altında değilim... sana bin dolar verirsem... ve hiçbir şey söylemeyeceğine söz verirsen, beni yukarıda bekleyebilir misin?" Ona daha fazla para teklif ederdim ama Jolette ve Marco'nun kendi paramdan bana vermeye tenezzül ettikleri para şu anki limitimdi.

Teklifimle onu aşağılamışım gibi alay etti.

"Sana roleximi vereceğim. Darius Jane'in kendisine ait koleksiyonluk bir model," diye tükürdüm ve bunu yaparken midemin bulandığını hissettim. Darius Jane benim müzik idolümdü. En güzel çağında aşırı dozdan trajik bir şekilde ölmüştü. Onun hayatının benimkini yansıttığını düşünmüştüm ve gerçek para kazanmaya başladığımda ilk satın aldıklarımdan biri de bu olmuştu.

Toby elini saate doğru uzatırken, "Delirmişsin sen," dedi.

Pislik.

"Bütün hafta sonu uzak durmalısın," diye ısrar ettim, "ve onlara her şeyin yolunda olduğunu rapor etmelisin."

"Almışsın," dedi açgözlülükle, saate bakarak.

Ona uzattım ve muhtemelen aklımın başıma gelip geri isteyeceğimi düşünerek kaçtı.

Belki de aklımı kaçırıyordum.

"Liv!" Maddie yakınlardan fısıldayarak seslendi ve ben de dönüp bakışlarının dramatik bir şekilde etrafta dolaşmasını izledim, sanki sesi kesinlikle bunun için fazla yüksek olsa da beni bir sır olarak saklamaya çalışıyordu. Kollarını bana doladı ve alametifarikası olan çığlıklarından birini attı.

"Burada olmana çok sevindim!" diye mırıldandı. Maddie omzunun üzerinden baktı. "Harley, o nefis kıçını buraya getir. O burada!" Çılgınca, kendi takımından olduklarına bahse girebileceğim bir grup yapılı adamla konuşan Harley'i işaret etti.

Hokey oyuncularının kıçları daha iyi olamazdı.

Harley, Maddie'nin yorumu karşısında donup kaldığında ve sonra bize doğru yürümeye başladığında biraz kafam karışmıştı.

"Selam kuzen," diye sırıttı... ama bunu söyleme şekli... normalden biraz daha soğuk görünüyordu. Kolunu omzuma atıp beni sıkarken bunu sinirlerine bağladım. Ama Maddie de onu inceliyor, onun yaydığı genel havaya benim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Her şey yolunda mı bebeğim?" diye sordu, Harley'nin bakışları bahçede birini arıyormuş gibi dans ederken onu izledi.

"Oh evet. Burası sıcak mı? Vantilatörler çalışıyor ama yemin ederim çok sıcak. Yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Bebeğim," dedi Maddie etkilenmemiş bir sesle. "Neler oluyor?"

Onu kollarının arasına çekti ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Kesinlikle hiçbir şey," diye mırıldandı Harley'nin şüpheli davranışları yüzünden dikkati tamamen dağılmış olan Maddie'den uzaklaşırken. "Ama sanırım gidip vantilatörün durumunu kontrol etmeliyiz - misafirler için."

Belli ki sihirli sözcük buydu çünkü Maddie'nin gözleri büyüdü ve endişeyle etrafına bakınmaya başladı. "Düğün organizatörü nerede? Onu soğutma durumu hakkında bilgilendirebiliriz-oh! İşte orada!" Harley'i elinde bir pano ile partiyi inceleyen telaşlı görünümlü bir kadına doğru çekmeye başladı.

Harley, "Burada olmana sevindim Liv," diye mırıldandı ama sesi her şeyden çok üzgün geliyordu.

Onlar uzaklaşırken şaşkınlıkla izledim, neden büyük bir fedakârlık yapmışım gibi hissettiğimi merak ettim... Jolette ve Marco'ya kalan son gücümden vazgeçmiştim... bir hiç uğruna.

Şu ana kadar parti tam bir fiyaskoydu. Kabul, daha on dakika olmuştu. Ama kimsenin herkes iyi vakit geçirirken bir köşede tek başına şampanya yudumlamaktan hoşlandığını sanmıyordum.

"Arkadaşa ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi arkamdan derin bir ses.

Arkamı döndüğümde orada duran hafif çekici bir adam gördüm. Muhtemelen pek çok kız onun o dağınık siyah saçlarıyla *inanılmaz derecede* çekici olduğunu düşünürdü.

Ama Walker'la yattığımdan beri kendimi biraz kırılmış hissediyordum. Sanki güneşe dokunmuşum ve diğer herkes sadece bir hiçmiş gibi?

Bu iç karartıcı bir düşünceydi.

"Merhaba," dedim, yıllarca toplum içinde sahte olmak zorunda kaldığım için sesime bir parlaklık katmaya zorlayarak. Aslında söylemek istediğim şey, "Bu gerçekten senin tavlama cümlen mi?" idi.

Ama muhtemelen partide benimle konuşan tek kişiye kaba davranmamalıyım.

"Hiç kimse size şu şarkıcıya benzediğinizi söyledi mi, hani şu birkaç yıl önce delirdiği için haberlere çıkan şarkıcı."

Gözlerimi kırptım, içimden bir ses dünyanın büyük bir kısmının benim tabiri caizse "kafayı yediğimi" düşündüğünü hatırlatarak ölmek istiyordu.

"Biliyor musun, bu komik bir şey... Bunu her zaman duyuyorum. Ama dürüst olmak gerekirse benzerlik göremiyorum. Hiç," diye kibarca cevap verdim, kafam iğnelemelerle dolu olsa da kendimi ele vermemeye çalışıyordum.

"Yani, ben de öyle düşünmüştüm," diye kıkırdadı, sanki çok komik bir fıkra anlatmış gibiydi. "Ben Ryan, Ryan Taylors," diye ekledi, elini uzatarak... ama sıkmam için uzatmak yerine... belime koydu.

Bir kaşımı kaldırdım ve şampanyamın kalanını içtim.

"Ryan Taylors... Seattle Strikers'tan mı?" diye sordu, sanki Seattle'ın kadrosunu ezberlemiş olmalıymışım gibi.

Ona boş boş baktım, birkaç ay önce Seattle'ın Los Angeles'la oynadığı maçı izlememiş gibi davrandım.

Öksürdü ve kim olduğunu söylediği anda kendimi ona atmadığım gerçeğinin üstesinden gelmeye çalışırken saçlarını yüzünden süpürdü.

"Bir içki daha ister misin? Sanırım bu gece kafayı bulup bir sürü kötü karar vermemiz gerekiyor," dedi bana, sevimli olmaya çalıştığından emin olduğum bir ifadeyle.

"İşte içkin, bebeğim," diye mırıldandı bir ses, güçlü bir kol belime sarılıp beni Ryan'ın elinden çekip alırken.

Düşüp başımı mı vurdum acaba diye donup kaldım. Çünkü o sesi tanıyordum.

Yıldızların aydınlattığı bir gecenin kadife tuvaline takımyıldızların kazınması gibi hafızama kazınmıştı.

Ya az önce karşı karşıya geldiğim, içimi bir Temmuz gecesindeki havai fişekler gibi tutuşturan beden?

Walker Davis buradaydı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

WALKER

Geldiği andan beri onu izliyor, partinin kenarlarında dolaşıyor, mükemmelliğine bakarken bağımlılığımı besliyordum.

Kimse henüz aralarında kimin olduğunu fark etmemiş gibiydi. Anlaşılabilir bir durumdu, zira bir nişan partisine müzik kraliyet ailesinden birinin gelmesini beklemiyordunuz. Yine de insanlar onun özel biri olduğunu bilmeliydi. Sıradan insanlar böyle parlamaz, gece gökyüzünde süzülen nadir ve parlak bir kuyruklu yıldız gibi etraflarındaki havayı aydınlatmazdı.

Bu gece için kılık değiştirmişti. Onu bu kılıkta görmeye alışmıştım. L.A. her zaman şapka ve güneş gözlüğü takardı... hatta bazen sarı peruk bile takardı. Onu böyle görmek akıllara durgunluk veriyordu.

Siyah elbisesi kıvrımlarını tam olarak sarıyor, hayal gücüne yeterince yer bırakıyor ve etrafındaki her erkeği o elbisenin altında ne sakladığını merak ederek çıldırtıyordu.

Koyu kumral saçları mükemmel dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor, ışığı yakalayarak neredeyse başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu. Altın rengi gözleri, ışık tellerinin altında uzak yıldızlar gibi titreşiyordu.

Ve o gözlerin bana bakmasını istiyordum. O uzun saçlarını avucumun içine almak, onu arkadan becerirken geriye doğru çekmek istiyordum.

Kahretsin, sertleşmeye başlamıştım.

Siktir, acıttı. Kesinlikle hâlâ iyileşmemiştim.

Lincoln ve Ari'ye mesaj gönderdim.

Sikim ikinizden de nefret ediyor.

Ari'nin tepkisi tabii ki anında oldu.

Ne kadar kaba bir söz Disney.

Kral Linc: Oliviaaaaa bunu gördükten sonra bunu uzun süre söyleyemeyeceksin.

Benimle alay ediyorsun.

Ari: Bize daha sonra teşekkür edebilirsin... Kardeşin sana ne diyordu... Walkie-poo mu?

Ve böylece sohbet sona erdi.

Onunla rastgele "karşılaşmanın" yumuşak yolunu tartışıyordum, tabii ki onu orada görünce şok oldum.

Ama sonra lanet olası Ryan Taylor'lar t a ş ı n d ı ve bu gerçekleşmedi.

Tepsiden bir kadeh şampanya aldım ve "o benim" dercesine kolumu ona dolayarak içeri girdim.

"İşte içkin, bebeğim," dedim, o anda ölmemeye çalışarak.

Sonunda ona tekrar dokunabildim.

Bana karşı sertleşmişti ve çıldırdığını hissedebiliyordum. Yani, anladım.

Beni bir daha görmeyi hiç beklemiyordu.

Yine de bu gerçek içimi yaktı.

Son bir ayımı onun hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenerek, Olivia'yla ilgili her şeye kendimi kaptırarak geçirdim. Müziğinden, yaptığı her röportaja kadar - kaydedilmiş ve yazılmış... Bulabildiğim *her* performansı da izledim.

Bunun onu tanıdığım, bildiğim anlamına gelmediğini biliyordum... ama neredeyse her gün, her saniye aklımda olduğu anlamına geliyordu.

Eminim onun için durum böyle değildi.

Sanırım daha akılda kalıcı olmalıydım, tabiri caizse oyunumu geliştirmeliydim. Aletime yeni eklenenler muhtemelen bu konuda yardımcı olacaktı. *Onları* gördükten sonra beni unutabileceğini sanmıyordum.

"Davis, siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Taylors bana hançer gibi bakarken yanağında bir tik oluştuğunu söyledi.

"Kesinlikle öyle diyebilirsin," diye sırıtarak cevap verdim ve alnına bir öpücük kondurarak daha da gerilmesini sağladım. "O benim *flörtüm*."

Taylors başını eğdi. "Harley'nin sağdıçlarından biri olduğunu doğru mu duydum? İkinizin arkadaş olduğunu bilmiyordum."

Olivia bana baktı, gözleri geniş ve sorgulayıcıydı. Yanaklarına güzel bir kızarıklık yayılırken biraz şaşkınlıkla ona göz kırptım.

Gözlerimi cevap verecek kadar ondan ayırmayı başardığımda, "Evet, çok eskiden beri tanışıyoruz," diye mırıldandım.

Bunun üzerine bir kaşını kaldırdı, ama bu konuda benimle mücadele etmeye çalışmadı. "Seninle tanışmak güzeldi-" Taylors Olivia'ya bakarken durakladı ve Olivia'nın ona adını söylemediğini fark ettim.

"Violet," dedi çabucak, küçük sevimli bir el sallayışla ve ona sahne gülümsemesi olduğu belli olan bir gülümseme verdi. Sahte isim karşısında sırıtmamak imkânsızdı... ve sadece onun *sahte* gülümsemesini alabildiği gerçeği.

Vücuduna girip çıkarken onun gerçek gülümsemesini

görmüştüm. Farkı anlayabiliyordum.

Taylors başını salladı ve gitti, sonunda hoş karşılanmadığını anlamıştı.

Yani ben de hoş karşılandığımdan şüpheliydim ama Taylor'larla benim aramdaki fark, pes etmeyen biri olmamdı.

"Seni burada görmek ne güzel," diyerek dikkatimi tekrar ona çevirdim ve güzel yüzünü seyrederek kendime ziyafet çektim. Yakından bakınca gözlerinin altın rengi, büyüleyici bir ateşin titreyen alevleri gibi yoğunlaşıyordu ve gözlerimi kaçırabileceğimi sanmıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye mırıldandı, kıpırdanıyor ve etrafına bakınıyordu... sanki benimle görülmekten utanıyor gibiydi.

Öyle bir şey olmadı.

Kolundan tuttum ve yanından geçerken soran bakışları umursamadan onu aniden otele doğru çekerken ciyakladı.

Girişe ve üzerinde "tuvaletler" yazan bir koridora ulaştım ve sonra kendimi daha fazla tutamadım.

Bir şey söyleyemeden onu duvara doğru ittim, elimi başının arkasına koyarak darbeyi hafifletmeye çalıştım. Göğsü kabarıyordu, göğüslerinin üst kısımları, onları görebilmek için elbisesini yırtmak, o lanet olası mükemmel meme uçlarını ağzıma almak istememe neden olan nefis bir alaydı - kendimi *çok* çılgınca bir şey yapmaktan alıkoymak için dudaklarımı onunkine çarptım. Açılıp beni içeri almasını sağlamak için herhangi bir ikna gerekmedi ve onun tadına bakarken inledim, dilim, aletimin onun amıyla yapmak için çaresiz olduğu şekilde içeri girip çıktı.

Öpücüğüyle, ondan yayılan yumuşak iç çekişlerle, ellerinin gömleğimin önünü çekişiyle uyuşturulmuş hissettim, sanki o da benim kadar bunun için çaresizdi.

Ellerini boynumda ve omuzlarımda gezdirdi ve aylarca bu olmadan nasıl yaşadığımı merak ederek ürperdim.

Elim elbisesinin altına kaydı, parmaklarımı sırılsıklam külotunun dikişinde gezdirebilmek için elbisesini yukarı kaldırdı.

Fuuccck. Mükemmeldi, o kadar ıslaktı ki içinde olsaydım taşaklarımı ıslatırdı.

Parmaklarımı iç çamaşırının altına kaydırdım ve sonra içine soktum, iniltisini ağzımda yakaladığımda nefesi onu bir solukta terk etti.

"Bu lanet olası ıslak, mükemmel amcık," dedim bağımlılık yapan öpücüklerinin arasında. "Benim için damlıyorsun, meleğim. Lanet olası damlıyor."

O gece onu çılgına çeviren o noktayı içinde ovaladım, bana karşı titreyene kadar başparmağımla klitorisine masaj yaptım. Boşalırken amı parmaklarımı sıktı ve çığlıklarını bastırmak için alt dudağımı ısırdı.

Çekildiğimde kanıyordu, parmaklarım hala onun içine girip çıkıyordu ve gözleri genişledi, eli şokla ağzına geldi. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı.

"Değilim," diye homurdandım, onu tekrar öptüm ve kanımı tadabilmesi için dilini emdim. Yani, lanet olası bir vampir değildim ama bir parçamın onun içinde olmasıyla ilgili bir şeyler vardı.

Parmaklarım, aletim, dölüm, kanım... bebeğim. Hepsi

için çaresizdim.

Ari ve Linc'e yalan söylememiştim. Baba olacaktım. Eğer tek gecemiz işe yaramadıysa, Olivia'nın karnı çocuğumuzla dolana kadar onu döllerimle dolduracaktım.

"Bunu yapmamalıyız," diye nefesini tuttu, elime karşı kıvranırken bir orgazm daha yaşıyordu.

"Olmaması için tek bir neden bile düşünemiyorum Olivia," dedim ona ve hemen boşalmasını hayranlıkla izledim. Sanki onun gerçek adını kullanmam amına giden sihirli bir parolaydı.

Sihirli bir şifre amcığı. Kulağa doğru geliyor.

İsteksizce parmaklarımı geri çektim, onları aletimle değiştirmek istiyordum ama bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını anlayacak kadar beyin fonksiyonum vardı.

"Adımı biliyorsun," diye fısıldadı, bana bakarken yüzü soluyordu.

Dölünü alt dudağına sürterken onunla göz temasını sürdürdüm ve ardından başka bir öpücükle tadını kovaladım.

Lezzetli.

Ama sikim acıyordu.

"Adını *artık* biliyorum... gizlice kaçtığında öğrenmek zorunda kaldım... ve bayıldım," diye mırıldandım sonunda, altın rengi bakışlarının duygularla parlayışını izlerken. "Violet'ten çok daha iyi. Gerçi bunu pantolonuna girmeye çalışan tüm oğlanlara vermende bir sakınca görmüyorum..."

"Peki sen fuckboy değil misin?" diye sordu kuru bir sesle.

"Mmmh. Ben hiç fuckboy değilim. Yatakta rol yapmadığımız sürece ve o zaman senin için kesinlikle bir fuck boy olabilirim. Dileğin benim için emirdir, bebeğim."

Ağzından gergin bir kıkırdama çıkmadan önce bir saniye bana baktı.

Çok tatlıydı.

"Sorun değil..." dedi sonunda. "Yatakta aradığım şeyin 'sikiş çocuğu' olduğunu sanmıyorum... ya da 'puck çocuğu' mu demeliyim?" Olivia yine kıkırdadı.

Homurdandım, daha da düştüm. Kızım biraz klişeydi. Ve

ben bunu sevdim.

O zaman göğsüme hafifçe bastırdı ve ben bunu sevmedim.

"Bunu gerçekten yapamayız. Adımı biliyorsun, dolayısıyla hayatımın karmaşık olduğunu da biliyorsundur. Ben sadece Harley ve Maddie için buradayım ve... sonra eve gideceğim," son kısmı hızlıca söyledi, sanki kelimeleri içinde tutmaya dayanamıyormuş gibi. Olivia burnunu çekerek derin bir nefes aldı. "Ama güven bana... Sana bir iyilik yapıyorum. *Bunların* hiçbirini istemiyorsun," dedi, gözleri yaşlarla dolarken eliyle kendini işaret ederek.

"Bu küçük açıklamayı sonra konuşuruz," dedim, dışarıdan gelen insanların konuşma ve gülme sesleri kulak zarıma *saldırıyordu*

-Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu anı bozmaya nasıl cüret ederler? Kur yapılıyordu, lanet olsun.

Eğildim ve alnımı onunkine bastırdım, sadece ona dokunmak istiyordum. Sizi tanımayan birine, onun için nefes aldığınızı nasıl anlatırdınız? Kalbinin her atışında damarlarındaki kanın kabardığını ve onların varlığının senin varlığının özü olduğunu.

Özellikle de siz hala her şeyin nedenini anlamaya çalışırken?

Bu gece için sorun değil.

Bu gece ona vücudumun onun için neler yapabileceğini hatırlatacaktım. Sonra kalbi üzerinde çalışmaya başlayacaktım.

"Bu konuda pek çok fikrim var ama şimdilik sadece şunu söyleyeceğim... Bunların hiçbiri için endişelenmiyorum. Bence sen m ü k e m m e l s i n."

Kekeleyerek konuştum, soğukkanlılığımı ve sakinliğimi tamamen kaybetmiştim.

Kızardı, sanki uzak bir gezegenden gelen bir uzaylıymışım gibi bana baktı.

Olivia onunla ilgili değerlendirmeme itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ve sonra kapattı, onun yerine bozuk bir "tamam" sesi çıkardı.

Burnunun ucunu öptüm ve geri çektim... isteksizce ekleyebilirim, elini tutmadan ve onu dışarıdan gelen ve bekarlığa veda partileri için hazırlanmaya gittiği varsayılan insan kalabalığına götürmeden önce.

Birçoğu şimdiden sendelemeye ve sağa sola savrulmaya başlamıştı, yani bu gecenin tam bir şov olacağı kesindi.

Harley ve Maddie kapının yanında yaşlı, kır saçlı bir çiftle sohbet ediyorlardı, yüzlerindeki gülümseme neşe saçıyordu. Ancak Harley beni görünce yüz ifadesi soğudu. Bana ters ters baktı, belli ki küçük şantaj olayından dolayı hâlâ kızgındı.

Dürüst olmak gerekirse biraz sert çıkıyordu... Gerçek aşk adına küçük bir şantajın ne önemi vardı ki?

Ona gülümsedim, kuzeniyle evleneceğim için arkadaşça ve silahsız davranmaya çalıştım... ama belli ki bu işe yaramadı... yüzünün buruşmasına bakılırsa, bakışlarını hızla kaçırmadan önce yüz hatlarında bir korku belirdi. Nişanlısını vücudunun içine soktu, sanki bu onu elimdeki bilgilerden koruyacakmış gibi.

"Demek bir sağdıç, ha? Bu da demek oluyor ki sanırım bütün hafta sonu birbirimizi göreceğiz," dedi Olivia ve kalabalığı asansörlere doğru takip ederken dikkatimi Harley'den uzaklaştırdı. Herkesin birkaç adım gerisinde kaldığını fark ettim, grupla birlikte olmamak için kasıtlı olarak ayaklarını sürüklüyordu. Asansörlere geldiğimizde, başını öne eğerek herkesin ilerlemesini işaret etti.

"İtiraf etmeliyim ki, sarışın kılık değiştirmek için iyi olabilirdi ama ben bu renge takıntılıyım," dedim ona, uzanıp saçlarını parmaklarımın arasında düzleştirirken koyu, zengin tellere hayran kaldım.

"Sadece bunu söylüyormuşsun gibi hissediyorum," diye mırıldandı asansör önümüzde çınlayıp açılırken. İçeri girdik ve kimsenin bize katılmaması için hızlıca kapatma düğmesine bastım.

Sonra Olivia'yı aynalı duvara yasladım. "Bunu neden söyledim ki?"

Gözlerini devirdi, beni kendinden uzaklaştırmaya çalışmıyordu. Bu iyiye işaretti.

"Ağartıcı sarışın, büyük göğüsler, sessiz... hepsinin istediği bu Olivia," diye tersledi, belli ki geçmişten bir pislikten alıntı yapıyordu.

Hırladım ve bakışları benimkilere kaydı. "İstediğim şeye bakıyorum," dedim ciddiyetle, ne kadar ciddi olduğumu anlamasını istiyordum. Hayatımda daha önce hiçbir konuda olmadığım kadar ciddiydim, hokeyde bile.

Ve bu konuda çok ciddiydim.

Öne doğru eğildim, konuşurken dudaklarımın kulağına değdiğinden emin oldum. "Sikimi emerken o saçların üzerimde olmasını istiyorum. Sen bana binerken o saçların yüzüme düşmesini istiyorum. Seni saatlerce arkadan becerirken o saçları yumruklamak istiyorum." Bir elimi aramızda gezdirdim, elbisesinin ve sütyeninin ince astarının arasından dikleşmiş meme ucunu kopardım. "Ve bu muhteşem göğüslere bayılıyorum. Daha iyisini hiç görmemiştim."

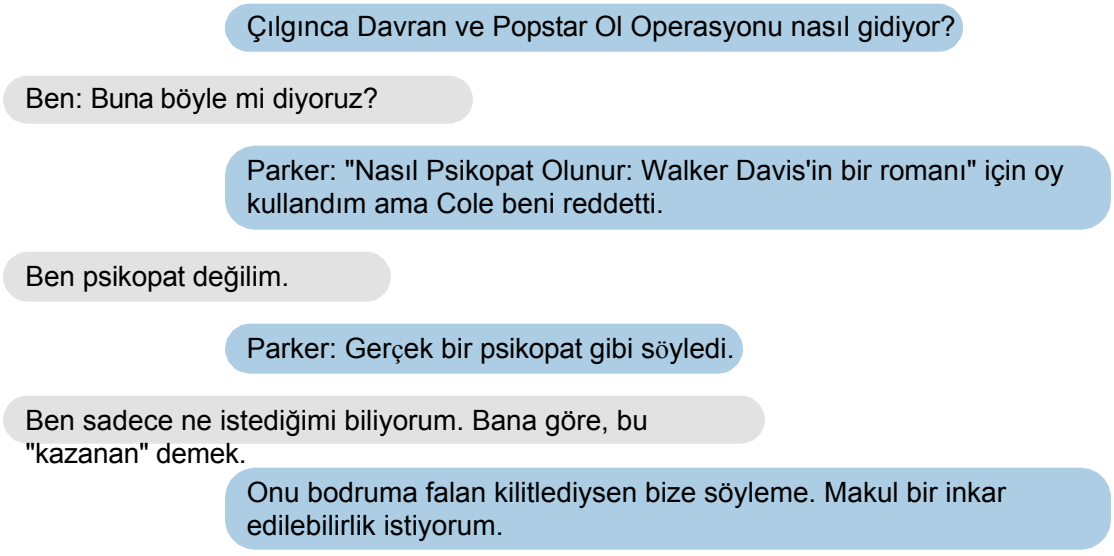
O sırada kapılar açıldı ve ben geri çekildim, bir çift bize katılırken umursamaz davranarak yüzlerindeki bilmiş gülümsemeleri ve Olivia'nın asansörden kıçı yanıyormuş gibi fırlayışını görmezden geldim.

Kapılar beni katıma götürmek üzere kapanmaya başlarken "Sonra görüşürüz tatlım," diye seslendim. O da bir şey söylemedi.

Asansör yukarı çıkmaya devam ederken ıslık çaldım ve çok başarılı bir buluşma için kendimi tebrik ettim.

Ari'nin her zaman söylediği gibi... başarılarınızı kutlamak önemliydi.

Asansörün katıma çıkmasını beklerken mesajlarımı kontrol ettim ve bana gönderilenleri görünce sırıttım.

Onu bir bodruma kilitlemeyeceğim.

Parker: Neden bunu yazmadan önce durakladığınızı hayal edebiliyorum.

Ben: Bu gerçek zamanlı... Duraklatmış olsaydım görürdün.

Cole: Bu doğru.

Parker: Ama cidden, etrafta dolaşıyor, herhangi bir yere bağlı değil mi?

Cole: Bunu çok düşünmüş gibisin küçük kardeşim. Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?

Garip bir şekilde... Parker'ın buna cevap vermesi uzun zaman aldı. O kadar uzun sürdü ki, telefonum çalmadan önce koridorun sonuna kadar yürümüş ve odama girmiştim.

Parker: Hayır. Ben aklı başında olan kardeşinim, unuttun mu?

Sana yan gözle bakıyorum, Parker.

Ben: Büyük zaman.

Parker: Bodrumumda ünlü bir şarkıcıyı bağlayan ben değilim!

Ben: Bu otelin bodrumu bile yok!

Cole: Birini arayan biri gibi söyledi.

Telefonumu yatağa fırlattım, sinirlenmiştim. Ama eğlendim.

En azından birkaç kişi benim ani, hayatımı değiştiren takıntımın komik olduğunu düşündü.

Gecenin bundan sonraki kısmından korkarak takım elbisemi değiştirdim. Bekârlığa veda partileri bir barda yan yana odalarda yapılıyordu ama Olivia yan odadayken Seattle'daki oyuncularla iyi geçinmek zorunda kalmak en sevdiğim şey değildi. Bir şekilde gece bitmeden onu nasıl dışarı çıkarıp odama geri götüreceğimi bulmam gerekecekti ama bu arada bir şeyler bulabileceğimi düşündüm.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

WALKER

T Bekarlığa veda partisine giden erkeklerin hepsi bara götürüldü - ne yazık ki aynı lanet yere gitmemize rağmen bayanlar yoktu. Bar iyiydi, her zamanki loş ışıklı

İç mekan, eski dekor ve kızarmış yiyeceklerin aromasına karışan dökülmüş biranın hafif kokusu. Ancak Olivia'nın benden bir duvarla ayrılmış olması mekânı gerçek bir cehennem gibi hissettirdi.

Ondan ayrı kalmaktan bıkmıştım.

Her sabah uyandığımız ve uyuduğumuz yere gitmeye hazırdım.

-Sonsuza dek birlikte olacağız.

Walker, psikopat gibi konuşuyorsun.

"Hey Davis, bilardo oynamak ister misin?" Seattle'ın savunmacılarından biri, Mike O'Connell, içeri girdiğimizde bana seslendi.

"Hadi yapalım," diye karşılık verdim ve yanımdan geçen garsonun tepsisinden bir bira aldım. Buna ihtiyacım olacaktı. Genelde Lig'deki oyuncuların çoğuyla iyi geçinirdim ama Seattle'da her zaman bir şeyler olmuştu.

Hem Seattle hem de Soto beni kızdırma konusunda harikaydılar. Yine de bir gece için iyi oynayabilirim.

Eğer her şey beni kıza götürdüyse.

Bir saat geçti ve biz partiye yerleşirken top şıngırtıları ve şamatalı kahkahalar havayı doldurdu.

Kolay bir şutu kaçırdığında ona sırıtarak, "Bu işte kötü olmana şaşırmadım, Taylor'lar, o maçta berbat ettiğin tüm şutları düşünürsek," dedim.

Oynayan diğer çocuklar gülerken o bana homurdandı, ama biri eline bir shot daha attı ve o da omuz silkip geri fırlattı

bir karşılık vermeden.

Sohbet kaçınılmaz olarak yan odada gerçekleşen bekarlığa veda partisine dönmeden önce içkileri sıralamaya ve saçma sapan konuşmaya devam ettik
-Şu anda gerçekten ilgilendiğim *tek* konu buydu.

"Kızların striptizci getirdiğine inanamıyorum," diye mızmızlandı adamlardan biri, başını inanmaz bir şekilde sallayarak. "Ve bizim Harley de bu gecenin sadece kardeşlere özel bir parti olmasına karar verdi."

Daha dik durdum, bakışlarım duvara yöneldi, sanki duvar açılıp yan tarafta yaşanan sefahati ortaya çıkaracakmış gibi.

Olivia'nın etrafında bir striptizci olması fikri hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

Odada müstakbel gelin olsa bile dikkatleri üzerine çeken kişi o olurdu. Adam onun ne kadar ateşli olduğuna bir kez bakar ve çarpışmaya ve sürtünmeye başlardı... ya da her ne yapıyorlarsa.

Masanın etrafında başka bir şey hakkında kahkahalar patladı, ama ben sadece herkesle birlikte gülüyormuş gibi yapabildim.

Olivia'nın altın amcığı söz konusu olduğunda *başka siklere hayır* politikam vardı. Ve bu gece bir striptizcinin siki gelirse çıldırabilirdim. Eminim dölleri hâlâ dudaklarına bulaşmıştır. Yaklaşıp onun mükemmelliğini koklayacaklardı.

Ya da onu öpmeye çalışsalar? Ve onun tadını alabilselerdi?

"Affedersiniz çocuklar," diye mırıldandım, çıldırmış gibi değil de havalı görünmeye çalışarak. Koridora çıkarken yürüyüşümü düzgün tuttum... hemen eski moda bir müzik kutusu taşıyan iki yağlanmış adamın görüntüsüyle karşılaştım. Biri kovboy, diğeri polis memuru gibi giyinmişti ve üniformasının içinde biraz rahat görünüyordu.

Böyle bir şey olmayacak.

"Kahretsin, kimse sana söylemedi," diye haykırdım, üzülmüş gibi davranarak. "Damat konserini iptal etti, müstakbel gelininin üzerinde başka bir adamın taşaklarının olmasından çekindi." Başımı salladım. "Şirketinizi aradık..."

Kovboy ve polis iç çekti. "Lanet olsun. Son bir hafta içinde bu iki oldu," diye homurdandı polis ve müzik kutusunu yere bıraktı.

Baktım, böyle bir şeyi nereden bulmuşlardı ki? Bu noktada temelde bir koleksiyoncu baskısıydı.

"Evet, buraya geldiğiniz için kendimi çok kötü hissediyorum. Ücretinizi ödememe izin verin. Zaten muhtemelen geç iptal saçmalığı vardı. Borcum ne kadar?"

Çocuklar birbirlerine baktılar, geç iptal konusunda hâlâ kararsız görünüyorlardı. Cüzdanımdan para çıkararak büyük bir gösteri yaptım ve

onlara uzattı. "Şuna ne dersiniz, işte her biriniz için 300 dolar, çünkü bu gece bahşiş alacağınızı varsayıyorum." Bir tomar banknotu ellerine sıkıştırdım.

İkisinin de gözleri parladı ve sorgusuz sualsiz parayı aldılar, belli ki fazla para vermiştim. Bugünlerde erkek striptizcilerin ne kadar kazandığını tam olarak bilmiyordum.

Kovboy şapkasına baktım, keşke benim de olsaydı diye düşündüm. Yine de yeni Dallas Knights şapkam işimi görecekti, o adamdan şapkasını istememin imkânı yoktu. Sadece nerede olduğunu hayal edebiliyordum.

Bu hayatımda yaptığım en saçma şey olabilirdi.

Neyse ki çocuklar burada değildi, çünkü bunu asla unutamazdım.

Gerçi Lincoln'ün Monroe'ya karşı ne kadar sahiplenici olduğunu bilseydi, muhtemelen barı yakıp yıkardı, böylece bekârlığa veda partisi hiç gerçekleşmemiş olurdu.

Bir daha böyle bir durumda kalırsam düşünmek için yiyecek.

Olivia'nın benim olmadığım bir bekarlığa veda partisi vereceğinden değil.

Derin bir nefes alarak Spotify'da bulduğum bir "striptizci çalma listesinden" rastgele bir şarkı açtım - adı tam olarak buydu. Sonra önlerinde bir tepsi içki kadehi, masalardan birinde Maddie ile fısıldaşan Olivia hariç tüm kızları görmezden gelerek odaya daldım. Ona bakarken sırıttım, çünkü tüm bu mükemmellik karşısında nasıl sırıtmayabilirdiniz ki?

Bir çeşit siyah askılı üst ve dar kot pantolon giymişti ve bu bana bir şeyler yapıyordu... ve taşaklarıma.

"Hepinizin sorun çıkardığını duydum ve biri destek çağırmış," diye anons ettim, sesimde şakacı bir otorite vardı.

Salon alkışlar ve çığlıklarla inledi, kimse bu düğünde gerçekten bir konuk olduğumu fark etmemiş gibiydi. Gerçi nişan partisinde çok kılık değiştirmiştim, kız arkadaşıma asılmak için beklerken bir sürüngen gibi gölgelerde gizleniyordum, yani bu anlaşılabilir bir şeydi. Olivia'yla göz göze geldik, yanakları şaşkınlık, kafa karışıklığı ve temkinlilikle kızarmış bir halde bana bakıyordu.

"Hadi şu partiyi başlatalım, millet!" diye bağırdım, şapkamı geriye doğru çevirerek, nedense bütün kızları çıldırtan bir hareket yaptım. Kadınlar tuhaftı.

"Don't Blame Me "yi açtım... "striptizci çalma listesi "nde yoktu ama şu anki hayat durumuma kesinlikle uygundu ve başladım

kalçalarımı hareket ettirmek için.

Bu ana planımla unuttuğum şey... aslında berbat bir dansçı olduğumdu.

Yani bu eğlenceli olacaktı.

Tay-Tay, lütfen beni yüzüstü bırakma.

Olivia

Kendimi alternatif bir evrene adım atmış gibi hissettim - ayrılmak istemediğim bir evrene. Walker'ın telefonundan "Don't Blame Me" çalarken, bana bir kasede zıplayan jöleyi hatırlatan garip bir sallama hareketi yaptı.

Korkunç olduğu için ağzımdan bir kıkırdama çıktı ve sanki bunu bekliyormuş gibi bana sırıttı.

Ve sonra işler değişti.

Hareketleri birden hipnotize edici bir hal aldı, kalçalarının her sallanışı ve vücudunun her kıvrılışı içime doğru bir sıcaklık dalgası gönderiyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Dudaklarındaki sırıtış beni çıldırtıyordu; bu lanet gezegendeki en ateşli şeyin kendisi olduğunu biliyordu.

O bile sıcaktı.

Bir an için kıskandım ve bu tür işlerde nasıl bu kadar iyi olduğunu düşündüm. Açıkçası onu çok iyi tanımıyordum ama hokey antrenmanından sonra ek iş olarak striptizcilik yaptığı şüpheli görünüyordu.

Bir parçam herkesin gözlerini oymak istiyordu çünkü sadece kendim için istediğim bir şeyi göreceklerdi.

Daha önce bunu pek yaşamamıştım.

Ama hayatımda istediğim ve asla elde tutamayacağım her şey arasında Walker Davis'in bu listenin en başına doğru ilerlediğini fark ediyordum.

Kalabalığa oynamıyor, alkış almak için tüm kadınlarla flört etmiyordu... bunun yerine, bakışları benimkine kilitlenmişti... tüm zaman boyunca.

"Vay anasını," diye fısıldadı Maddie yakınlardan.

Ama ona bakmak için bakışlarımı ondan ayıramadım. Onun yerine "Gözlerini kapat," diye mırıldandım.

Ve cevap olarak verdiği homurtu masayı salladı. "Bir milyon dolar için değil, hanımefendi."

Kaba.

İçimden elektrik ve şehvet fışkırıyordu. Sanki gerçekten yalnızmışız gibi hissediyordum, sanki sadece benim için dans ediyordu, yaklaştıkça gözleri arzuyla yanıyordu.

Sanki onu yeterince uzun süre izlersem boşalabilirmişim gibi *geliyordu*.

Göğsümde bir başka kıskançlık kıvılcımı çaktı. Sanki bedenim onun bana ait olduğuna çoktan karar vermişti ve başka hiç kimse onu bu şekilde görme ayrıcalığına sahip olmamalıydı.

"Sanırım bir sonraki için bir gönüllüye ihtiyacım var," diye açıkladı, o hafif güneyli tonu dizlerimin bağını çözdü.

Ben ve diğer herkes.

Erkeklerin okula gitmesi gerektiğine yemin ettiğim o evrensel seksi erkek hareketiyle tişörtünü çıkarırken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde baktım - çünkü hareket mükemmeldi.

Walker'ın gömleği bedeninden sıyrılarak göğsünün gergin hatlarını ve karın kaslarının belirgin çizgilerini ortaya çıkardı.

Ağzım açık kaldı ve aniden acıktım. Dilimi o karın kaslarında gezdirdim. Parmaklarımı o tene batırmıştım. O beni boşaltırken göğsünü ısırmıştım.

Hareket ederken kaslarının her bükülüşü ham bir güçle dalgalanıyordu. Karın kasları, mutlu olduğum yere giden bir yol haritası gibiydi ve muhtemelen en sevdiğim kısmına kadar uzanıyordu...

Bar o anda etrafımda yanabilirdi ve ben bunu umursamazdım bile.

Bir erkek grubu konserindeymişiz gibi çığlık atan diğer kadınları görmezden gelerek, yüz hatları ukala ve lezzetli bir şekilde bana doğru ilerledi.

Sandalyemin tam önünde durduğunda olduğum yerde donup kalmıştım, kıpırdayamıyordum bile. Gösterinin bu kısmının müstakbel gelinle ilgili olması gerektiğinden oldukça emindim ama üzerime eğilirken eli benimkine dolandı.

"Buraya gel, melek yüzlü. Biraz eğlenelim."

Sanki hayatımı ellerinde tutuyormuş gibi, onu her yerde, her ne olursa olsun takip edecekmişim gibi, onu odanın uzak tarafındaki sahneye kadar takip ettim.

Beni sahneye çıkardıktan sonra bir sandalye kaptı ve yanına koydu.
Ben.

"Devam et ve otur," diye mırıldandı ben ona bakmaya devam ederken.
Farların parıltısına yakalanmış bir kurbağa gibi.

Onun ilgisine bu şekilde sahip olmak, sanki onun için var olan tek kişi benmişim gibi... Bu baş döndürücü... güçlü bir duyguydu. İlgi görmeye alışkındım, ama bu şekilde değil, "Olivia Darling" cilasının ötesinde gerçekten görüldüğüm türden bir ilgi değil.

Tehlikeli bir şeydi bu duygu.... Bir kız

buna bağımlı hale gelebilirdi.

Ve bu ihtiyacım olan son şeydi.

Walker telefonuyla oynadı ve bir saniye sonra "Candy Shop" çalmaya başladı.

Sırıttım çünkü bu şarkıyı eskiden çok severdim. Bu küçük andan sonra benim için bir geri dönüş yapacağına dair bir his vardı içimde.

Walker sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana seksi bir göz kırptı.

Etrafımda dans etmeye başladı, ellerini tenimde gezdiriyor, bakışları vücudumun her kıvrımını keşfediyor gibiydi. Oturduğum yerde eridim, bir an için kalabalık bir odada olduğumuzu, etrafta bizden başka kimse olmadığını unuttum.

Vücudu boğucu melodiyle senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Bileğinin her hareketinde ve kalçalarının her dönüşünde onun büyüsüne daha da kapılıyordum-

Vay canına... ve aleti yüzümdeydi... kot pantolonuyla bile o canavar gürültülü ve gururluydu.

Yalamak istedim.

Beni yakaladı ve etrafında dönerek sandalyeye oturdu, ben de onun üzerine oturdum. Aleti pantolonumun dikişine baskı yapıyordu ve bana doğru iterken iniltimi tutmak için yapabildiğim tek şey buydu.

Bir eli saçlarıma gitti ve aniden beni aşağı indirmeden önce bir saniye boyunca başıma masaj yaptı, aletini göbeğime çarptı ve gıcırdattı.

Lanet olsun.

Beni koltuğuma geri savurmadan önce hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı ve önümde yere düşerek bacaklarımı ayırdı, ayağa kalkmadan önce beni yiyormuş gibi yaptı, beni yakaladı ve kollarına aldı.

Bacaklarımı beline doladım, şarkının son notaları kaybolurken bana doğru iterken nefes nefese kaldım.

Birbirimize bakarken uzun bir sessizlik oldu.

"Vay canına," diye fısıldadım ve onun cevap veren sırıtışı hayatımı aydınlatmakla tehdit etti.

Sonra tüm oda çığlık atmaya başladı ve etrafımıza dolarlar yağmaya başladı.

"Yağmur yağdırmak" deyimini şimdi daha iyi anlıyorum.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye homurdandı, kalçaları hâlâ göbeğime doğru küçük hareketler yapıyordu.

Soru sorarcasına Maddie'ye baktım, sandalyesinin üzerinde durmuş, ele geçirilmiş gibi zıplıyordu. "Hadi, hadi, hadi! O adamı *Pound Town*'a götürün!" diye bağırdı ve ben sırıtmaktan kendimi alamadım.

"Lütfen," dedim sonunda Walker'a, içim dışım yanıyormuş gibi hissediyordum ve tek çare onun sikiydi.

Walker koridora doğru yürürken beni kollarının arasında tuttu, eşikte durdu ve gürültülü kadın kalabalığına geri döndü. Kasketini ters çevirdi ve dudaklarında hâlâ seksi bir sırıtışla ona doğru eğildi. "Hanımlar," diye seslendi. "Benden bir içki daha."

Cevap niteliğindeki çığlıkları ve bağırışları neredeyse duymama mal oluyordu.

Odadan çıkar çıkmaz dudakları ağzıma çarptı, bir eli saçlarıma dolanırken diğer kolu beni beline doladı.

"Siktir," diye inledi, dili umutsuzca ağzıma giriyordu. "Eğer içine girmezsem, sanırım ölebilirim."

Dudaklarına karşı kıkırdadım ama o bana karşılık vermedi. Bunun bir şaka olduğundan da pek emin değildim.

Bizi koridorda çıkışa doğru yürütmeye başladı ve ben yüzümü boynuna gömüp kendime gelmeye çalıştım. Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı ki?

"Olivia?" Harley'nin sesi bizi çağırdı. Yüzümü kaldırdım ve Walker'ın omzunun üzerinden kuzenime baktım. Walker onu duymamış olmasına imkân olmamasına rağmen yürümeyi bırakmadı. "Nereye gidiyorsun?"

"Otele dönüyoruz," dedim Harley'e sırıtarak ve benim için mutlu olacağını düşünerek.

Harley hiç de mutlu görünmüyordu. Kaşları çatılmıştı ve yüzünde çatık bir ifade vardı. "Parti için kalmalısın Davis," diye hırladı Harley. Bu da ne böyle?

"Yarın görüşürüz, dostum," dedi Walker dostça ve rahat bir sesle, sonunda durdu ve arkasını dönüp ona baktı. "Ama merak etme! O videoyu güvende tutuyorum. Ne kadar özel olduğunu biliyorum."

"Ne videosu?" Kendimi onun göğsüne daha fazla sokulmaktan alıkoyamayarak sordum.

Şu anda kendimi bile tanıyamıyordum. Birkaç kadeh içmiştim ama davranışlarımın suçunu alkole atamazdım.

Walker alnıma bir öpücük kondurarak, "Harley'nin düğünde göstermeyi düşündüğü eğlenceli bir video," diye mırıldandı. Bir elini veda etmek için kaldırdı, beni hâlâ bir şekilde mükemmel bir şekilde yerinde tutuyordu.

Walker koridora geri dönerken ben de umutsuzca Harley'e el sallayarak sevgiyi içime çektim. Hmm, kenarları biraz yeşil görünüyordu. Belki de çok fazla içmişti. "Biraz su getir!" diye bağırdım ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Walker nabzımı yalamak için o anı seçti... ve ben Harley'i tamamen unuttum.

Nemli gece havasına çıktığımızda başımı buldum. "Beni yere bırak," diye mırıldandım endişeyle. Elleri bir an için kalçalarımı kavradı, sanki beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi... ve sonra kendi başıma ayakta durana kadar beni vücudundan aşağı kaydırdı.

"Otele nasıl döneceğiz?" Birdenbire sinirli göründüğümün farkında olarak sordum.

Ama tek ihtiyacım olan buydu, birinin bizi görmesi ve fotoğrafımızı çekmesi. Uber hakkında bir şeyler mırıldandı ama ben hala korkuyordum.

Vay anasını. Ve muhtemelen sosyal medya meraklısı kadınlarla dolu bir odada üzerimde dans etmesine izin vermiştim. İçeride en az otuz kadın vardı. Gerçekte kim olduğumu anladıklarında.

Artık hiçbir şeyi değiştiremezsin, diye düşündüm kendi kendime...

Ama aynı zamanda... istiyor muydum? Walker elimi tutmuş, telefonundan Uber uygulamasını açıyordu.

Bir zamanlar hayalini kurduğum türden bir adamdı.
Aslında var olmadığını düşündüğüm kişi.

Onunla tanıştığım andan beri onunla ilgili fanteziler kuruyordum.

Tanıştığımız gece, ona bir gece istediğimi söylemiştim.

Şimdi mükemmel bir hafta sonu geçirmek çok mu kötü olurdu? Sefil hayatıma geri dönmeden önce geceleri beni sıcak tutacak birkaç anı daha yaşamak?

Walker bir hafta sonu için birkaç fotoğrafa ya da dedikodu makalesine.... değer olabilir.

Bu kararı verdiğimde omuzlarım gevşedi ve arabayı beklerken beni göğsüne çektiğinde kollarını kabul edebildim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, kucaklaması uzun zamandır ilk kez kendimi g ü v e n d e hissetmemi sağlarken.

Onun sözleri karşısında midemde kelebeklerin uçuşmasını görmezden geldim.

Çünkü deneyimlerimden biliyordum ki o kelebekler hep ölürdü.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OLIVIA

Araba yolculuğu sessizdi, ama altta yatan gerilim kesilecek kadar yoğundu. Deri koltuğu kavradım ve kendimi onun üzerine atlamak gibi çılgınca bir şey yapmaktan alıkoymaya çalıştım.

Bir Uber'in arka koltuğunda seks yapmak muhtemelen çok ileri bir adımdı.

Walker'ın yumrukları kucağında sıkılıydı, sanki o da benden uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı.

Bunu sevdim. Böyle bir çaresizlik tek başına yaşanmamalıydı. Ben onun için acı çekeceksem, o da benim için acı çekse iyi olurdu.

Otele vardığımızda ikimiz de hızla asansöre doğru yürüdük, ben tabii ki başımı eğmiştim. Yine de göz önünde saklanmakla ilgili bir şey olduğunu öğreniyordum. Kimsenin benden beklemeyeceği bir yerde ortaya çıktığımda sanki kılık değiştirmiş gibi oluyordum.

Sadece devam etmesini umabilirdim.

Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdik; Walker hemen karşımdaki duvara yapıştı. Yükselmeye başladığımızda bir kaşımı kaldırdım.

"Şu anda kendimi senden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum meleğim. Eğer duvara karşı becerilmek istemiyorsan, kendimi burada tutmam gerekiyor."

Dudağımı ısırdım ve o da inledi, kurtuluş için dua ediyormuş gibi gözlerini tavana dikti.

Asansör çaldı.

"Sonunda," diye homurdandı ve beni kucaklayıp omzuna atarak koridorda hızla ilerlerken ciyakladım.

Anahtarını kapıda çalıştırmak için üç deneme yaptı ve sonra... içerideydik.

Walker beni usulca yere bıraktı ve gömleğini yırttım, o şeyi çıkarmaya ve tüm o lezzetli tene dokunmaya hazırdım.

Ama ellerimi tuttu ve onları susturdu. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp baktım.

"Beni düşündüğünü söyle bana. Her dokunuşu, her öpücüğü, her iç çekişi... o gecenin her saniyesini takıntı haline getirdiğini söyle" diye yalvarırken bileklerimi sıkıca göğsüne bastırdı.

Bakışlarımı onunkilerden çektim. Bu çok fazlaydı.

"Bana bak," diye homurdandı ve çenemi tutarak beni bakmaya zorladı. "Bak.

At. Bana."

"Aynı kurallar geçerli," diye fısıldadım. "Sadece bu hafta sonu. Hepsi bu kadar.

-Size verebileceğim tek şey bu."

Başını salladı ama hemen bir şey söylemedi, yanağında bir tik vardı ve bana bakarken bakışlarında ateş vardı.

"Benim için yanmanı sağlayacağım."

Kelimeler etrafımızda uçuşuyordu ve bir parçam endişeliydi... çünkü kelimelerin gücü olduğunu herkes gibi ben de biliyordum ve az önce söylediği şey... bu kelimeler beni dehşete düşürdü.

Çünkü ya gerçekleşirlerse?

Walker hırlayarak başımı geriye çekti ve boynumla omzum arasında saplantılı gibi göründüğü noktayı ısırdı. Beni bırakıp bıraktığı izi gördüğünde mavi bakışları memnuniyetle parıldadı.

"Seni her yerinden işaretlemek istiyorum. Her santimini. Böylece benim olduğuna dair kimsenin aklında bir şüphe kalmayacak," dedi sert bir sesle. "Senin için yanıp *tutuşuyordum*."

Ayak parmaklarımın ucuna kalktım ve onu öpmeye çalıştım ama başını çevirdi.

Bu hareket beni mantıksız bir şekilde incitti.

"Bana kendinle ilgili gerçek bir şey söyle. Eğer bana başka bir şey vermeyeceksen. Bana gerçek bir şey söyle," dedi sonunda, burnunu burnuma sürterken alnını bana yasladı.

Bir saniye sonra *nihayet* bana o çok istediğim öpücüğü verdi.

Öpücük içimi yaktı ve kehanet gibi hissettirdi... sanki daha önceki sözleri zaten gerçekleşiyordu.

"Söyle bana," diye fısıldadı tekrar biz havalandıktan sonra.

"Ben deli değilim," diye ağzımdan kaçırdım, beynimin düşünmeye karar verdiği şeyin bu olduğunu *ölmek* istiyordum.

Homurdandı, "Bunu zaten biliyorum. Bana başka bir şey söyle." Ellerinden biri boğazımı gevşekçe tutana kadar önümden yukarı kaydı. "Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle."

Başımı tekrar hareket ettirmeye çalıştım, çünkü bana öyle baktığında çok fazla şey gördüğünden emindim. Hafta sonu daha yeni başlamışken tepelere doğru kaçmasına izin veremezdim.

Ama tabii ki gitmeme izin vermedi.

"Sadece sevişmek istiyorum, tamam mı? Bunu yapmamıza gerek yok." Kelimeler boğazımdan çıkarken boş ve yanlış geliyordu, ama bunu olmadığı bir şey haline getirmeye devam etmesine izin veremezdim.

Olamayacağı bir şey.

Sanki çok güzel bir şey söylemişim gibi bana gülümsedi. "Sevişeceksin, ama bunu yaparken bana istediğim her şeyi vereceksin. Sarılıp sarmalanacaksın ve kur yapacaksın leydim. Ama bunlar benim şartlarım. Ne zaman sikimi istersen... bana gerçek bir şey vermek zorundasın."

"Bana sikinle şantaj mı yapıyorsun?" Alay ettim.

Pişmanlık duymadan sırıttı ve söz konusu aleti karnıma bastırdı.

"İyi, ama sadece gerçekten çok iyi bir alet olduğu için."

Walker alay etti, gülümsemesi genişledi.

"Büyük kalabalıklar karşısında sahne almaktan nefret ediyorum. Oradayken kendimi gerçek bir insan gibi hissetmiyorum. Sanki eğlendirmek için numaralar yapan bir kukla ya da makineymişim gibi geliyor. Her gösteriden önce kendimi uyuşturmak zorunda kalıyorum, sırf bunu başarabilmek için."

Kaşlarını çattı. "Bunu asla tahmin edemezdim. Orada inanılmazsın."

"Gösterilerimden birine gittin mi?"

Yüzü kızardı. "Sırf bağımlılığımı besleyebilmek için internette bulabildiğim tüm performansları izlemiş olabilirim."

Şimdi yüzü kızaran bendim, göğsümde bir sıcaklık yayılıyordu. "Yine de gerçek değil, sana verdiğim gerçek şey bu. 'Olivia Darling' ile ilgili hiçbir şey gerçek değil."

"Bu yüzden mi sahneye çıkmayı bıraktın? Çok nefret ettiğin için mi?"

Gözlerimi kapattım, içim acıyordu. Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım... ve ağzımı... çünkü bu gece bir gerçek daha neydi ki?

"Sahneye çıkmaktan vazgeçtim çünkü benden istedikleri ve beni yapmaya *zorlayamayacakları* tek şey buydu. Açıkçası, sizi haklarınızdan, paranızdan ve diğer her şeyden mahrum edebilecekleri bir yerde bile... sizi binlerce insanın önünde şarkı söylemeye *zorlayamazlar*. Bu aslında komik bir şey." Ama belli ki sesimde mizah yoktu.

Ağzını açtı ve bileğimi tuttuğu yerden çekip bir parmağımı dudaklarına koydum.

"Benim doğrularımı istedin. Şimdi bana aletini ver."

Walker bu yorum karşısında kaşlarını özellikle çattı ama şu anda kendimi özellikle savunmasız hissediyordum ve artık konuşmamaya hazırdım...

"Sikimi mi istiyorsun Olivia?" diye mırıldandı.

Ona baktım, omurgamdan aşağı bir ürperti akıyordu, göbeğim kesinlikle zonkluyordu.

"Koca sikimin o mükemmel amcığını sikmesini mi istiyorsun meleğim? Amını germemi, beni günlerce hissetmeni sağlamamı ister misin?"

Dudaklarımdan istemsiz bir inilti döküldü ve karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Arkanı dön," diye emretti ve tıpkı geçen seferki gibi, kontrolü ele aldı

Bu tavır amım için kedi nanesi gibiydi.

Düşünmek değil, hissetmek istedim.

Pantolonumun düğmelerini açtı ve eli pantolonumun içine kaydı. Yarığımı avuçladı, bir parmağı kıvrımlarımda hafifçe kaydı.

"İhtiyacın olan şey bu mu?" diye hırladı.

İnledim ve kalın parmağı içime daldı.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye duyurdu, sesinde derin bir erkek memnuniyeti vardı. Diğer eliyle korse üstümün iplerini çekti, göğsümü ortaya çıkarırken nefesi biraz düzensiz geliyordu. Göğüslerim çıplak kaldıktan sonra, başını sallayıp parmağını göbeğimden çekmeden önce göğsümü avuçlamak için kendine bir dakika verdi.

"Arkanı dön."

Yanağım serin duvara dayanana kadar itaatkâr bir şekilde döndüm. Walker pantolonumu indirdi ve kıç yanaklarımdan birine masaj yapmadan önce dantel tangamı bir kez çekti.

Dişleri derime batarken "Ah," diye nefes nefese kaldım. "Mükemmel."

Walker tangamı yırttı ve pantolonumu tekrar çekiştirdi. "Adım at," diye emretti ve ben de itaatkâr bir şekilde ayağımı kaldırdım, böylece deri pantolonumu

Pantolonunu sonuna kadar indir. "Bacaklarını aç ve eğil."

"Çok anlamlı," diye takıldım, sesim nefes nefese ve utanç verici değilmiş gibi davranarak.

Beni görmezden geldi ve arkama baktığımda onun arkamda dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüm. Ben bir şey söyleyemeden, ağzı seksimin üzerine indi. Emdi ve yaladı, iki parmağını içime sokarken diliyle kıvrımlarımı ayırdı.

Walker yüzünü amıma bastırdı, ağzı ve dili beni yaladı.

Her yerde.

"Oh," diye haykırdım, dili yarığım boyunca kayarken ve sonra kıç deliğimi daire içine alırken. Yabancı bir hisle doğruldum ve o da karşılık olarak bana şaplak attı.

"Sakın kıpırdama," dedi kabaca, beni yutmaya devam ederken kirli sakalları tenimi tırmalıyordu. Geriye doğru eğildim ve sırtımı dikleştirdim, kalçalarım yüzüne karşı kıvranıyor, daha fazla sürtünme elde etmeye çalışıyordum. Walker içime bir parmak daha soktu ve boşalırken hıçkırdım, dili klitorisime kayarken döllerim bacaklarımdan aşağı damlıyordu. Dizlerim zayıfladı, içime doğru hırlarken vücudumda titremeler başladı, parmaklarını ve ağzını kullanarak beni başka bir orgazmın içine sokmaya devam etti. Bir şekilde daha da yoğundu ve amım parmaklarının etrafında kenetlenirken bir gözyaşı yanağımdan aşağı kaydı.

Parmakları içimden çıkarken nefes nefese kalmıştım ve bir saniye sonra sikinin kalın boyu içime girmeye başlamıştı. Sert bir şey içimdeki o noktayı sıyırıp geçerken hıçkırarak ağladım. Daha önce olduğundan daha farklı hissettiriyordu... neredeyse daha büyük görünüyordu... ve bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Eli boğazıma dolandı ve beni sırtım onun önüne bastırana kadar çekti.

"Bu güzel amcık tamamen benim, değil mi bebeğim?" dedi içime doğru iterken. Serbest eli benimkilerden birini tuttu ve kendi parmaklarımı klitorisimle oynamak için kullanırken onu göbeğime getirdi. "İşte bu, tatlım. İşte benim iyi kızım."

Aletinin etrafından tekrar fışkırdım ve sanki bu şimdiye kadar yaşadığı en ateşli şeymiş gibi inledi.

"Birileri iyi bir kız olmayı seviyor," diye mırıldandı, eli boğazımda kısa bir süre sıkılaştı, başparmağı nabzıma sürtündü.

"Sadece senin," diye fısıldadım, kelimeler ağzımdan kaçtı çünkü zevkten sarhoş olmuştum.

Ya da en azından bu konuyu gündeme getirseydi ben de bunu savunurdum.

Herkes için "iyi kız" olmaktan nefret etsem de en azından Walker'ın "iyi kızı" olmayı sevdiğimi *kendime* itiraf edebilirdim.

"Evet," diye inledi. "Sadece benim."

"Kendine dokunmaya devam et," diye homurdandı Walker elini amımdan göğüslerime götürürken, beni becerirken meme uçlarımı yoğurup masaj yapıyor ve çekiştiriyordu.

Kıvranan, çaresiz bir karmaşaydım. Daha fazlası için çaresiz, boşalmak için çaresiz, onun için çaresiz.

"Benim tatlı kızım. O kadar mükemmelsin ki. Siktir... Ben-"

Çenemi tutup yukarı kaldırarak dudaklarımı yalayıp yutmaya devam ederken söylemek üzere olduğu şeyi düşünecek zamanım olmadı.

Kalçalarını döllerimle ıslattığımda ıslak bir ses odayı doldurdu.

Walker'ın kolu belime dolanmıştı, böylece hareket edemiyordum, tek yapabildiğim hissetmekti. O kadar dolu hissediyordum ki, beni terk etmeye cüret ederse çığlık atabilir, ağlayabilir, ölebilirdim.

Paramparça oldum, çığlıklarım odayı aydınlatırken görüşümün kenarları karardı, Walker'ın kalçaları hala acımasız bir hızla içime girip çıkıyordu.

Her santimime sahip oluyor, beni kendi zevki için kullanıyor, hatta bana on katını geri veriyordu.

Öne doğru yatağa düştük, bir şekilde vücudumun üzerine eğilirken bağlı kaldık, beni horozunun üzerine becerirken beni tamamen kapladı.

Ritmi durakladı ve aleti içimde nabız gibi atarken titredi.
Sıvı ısı içime doldu, dışarı taştı ve bacaklarımdan aşağı damladı.

Ben yatağa yığıldım, o da beni takip etti, dikkatlice arkama geçti, aleti hala amımın içindeydi, sanki durmaya dayanamıyormuş gibi yavaşça girip çıkıyordu.

Dudakları boynumdan aşağı inerken parmakları birleşik dağınıklığımızda oynuyordu.

Sonunda çekildiğinde, dölümüzle oynamaya devam etti, sanki hiçbirini kaybetmemi istemiyormuş gibi içime geri itti.

Prezervatif kullanmadığımızı fark ettiğimde gözlerim fal taşı
gibi açıldı. Doğum kontrolüne şükürler olsun.

Bunun dışında... bana bu şekilde sarılmış bir görüntüsü, karnımı okşayan eli... düşüncelerimi doldurdu ve başımı sallamak zorunda kaldım çünkü bu... bu çok çılgıncaydı.

Boynuma bir öpücük daha kondurdu ve ben de bacaklarımın arasındaki ağrı, ruhumdaki o derin tatmin ve hayatım boyunca hiç o anki kadar huzurlu olmadığım gerçeği dışında her şeyi unutarak ona doğru gevşedim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OLIVIA

Gözlerimi kırpıştırarak uyandığımda, yumuşak sabah ışığı perdelerdeki aralıktan süzülürken, tanıdık bir yönelim bozukluğu hissi üzerime çöktü. Sersemlemiş zihnimin nerede olduğumu algılaması bir an aldı ve Bunu yaptığında, göğsümde bir heyecan dalgalandı - bir heyecan ve bir korku.

Walker'la yataktaydım. Yine.

Yan döndüğümde kendimi onun hâlâ uyuyan haline bakarken buldum; göğsünün hafifçe inip kalkması odanın sessizliğinde rahatlatıcı bir ritim oluşturuyordu. Yüz hatları uykunun etkisiyle yumuşamış, gerginlik çizgileri uykunun kırılganlığıyla silinip gitmişti.

Kısa bir an için, her gün bu manzarayla uyanmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek kendimi şımartmama izin verdim; onun sıcaklığını, düzenli nefes alışını, güven veren varlığını yanımda hissettim.

Ama tabii ki gerçekliğin bir dalga gibi üzerime çökmesi ve beni fantezilerimin kenarından geri çekmesi uzun sürmedi.

Kendimi ona kaptırmayı göze alamazdım; ne riskler bu kadar yüksekken, ne de hayatım bu haldeyken.

Her gün tam bir yıkımın kıyısından döndüm.

Walker beni kırabilir, hayatta kalmak için yaptığım her şeyi kırılgan bir camdan başka bir şey değilmiş gibi yok edebilirdi.

Bu tür düşüncelerin "mükemmel hafta sonumu" bozmasını istemediğim için yataktan kalkıp tuvalete gitmek üzere hareket ettim. Yüzüme biraz soğuk su çarpmak harikalar yaratacaktı.

Çarşaflardan sıyrılmak üzereyken sert bir şey bileğimi ısırdı.

Kafam karışmıştı, aşağı bakınca bir kelepçe gördüm. Walker beni ona kelepçelemişti.

Ne oluyor be?

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda dudaklarında uykulu, çapkın bir sırıtış gördüm.

"Benden bir daha gizlice kaçamayacağından emin olmaya çalışıyordum," diye mırıldandı, sesi alçak ve uykudan boğuktu, beni kelepçeli bileğimden kendine doğru çekerken sert göğsüne yuvarlandım.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Beni kelepçelediğinize inanamıyorum!" Homurdandım, sesim istediğim kadar öfkeli çıkmıyordu. "Hem neden yanında kelepçe taşıyorsun ki?"

Bana göz kırptı ve ben bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Kelepçelenmekten hoşlanacağım kimin aklına gelirdi ki... çünkü adam beni elinde tutmak için yanıp tutuşuyordu.

"Seni elimde tutmak için yapmayacağım şey var mı bilmiyorum," diye mırıldandı, boştaki eli usulca yanağımı okşuyordu, ta ki birbirimize bakmaya devam ederken ben mırıldayan bir kedi gibi ona yaslanana kadar.

"Sadece hafta sonu için," diye hatırlattım ve derin bir nefes almadan önce sanki ona vurmuşum gibi irkildi.

"Sen nasıl istersen," dedi hafifçe, sanki bana inanan bir yanı yokmuş gibi.

Ne yazık ki kendime inanmamaya başlamıştım.

O anda işemem gerektiği gerçeği beni çok etkiledi ve kelepçeyi sallayarak çıngırak sesinin havayı doldurmasını sağladım. "Beni bundan kurtaracak mısın?"

Bir kaşını kaldırdı. "Duruma göre değişir... Bunu yaptığım anda kaçacak mısın?"

Öfkelendim. Ama aynı zamanda... Bu hafta sonu koşmak gibi bir planım yoktu. Her saniyenin tadını çıkarmak istedim.

Onun muhteşem yüzüne bakarken içimi bir huşu kapladı. Sanki benim için yaratılmıştı, en büyük zayıflığım olmak için mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı.

Yüz hatları yontulmuş ve sertti, çene çizgisi keskin ve belirgindi. Gözleri mavinin delici bir tonundaydı, karanlıkta bir fener gibi beni kendine çeken bir derinliği ve yoğunluğu vardı.

"Kaçmayacağım," dedim usulca ve cevap olarak sırıtması yürek parçalayıcıydı... çünkü onu çok sevmiştim. Eşit derecede çekici ve yaramazdı, yüzeyin altında gizlenen bir miktar kırılganlık vardı. Bu konuda göründüğü kadar kendinden emin olmadığı konusunda beni rahatlatmaya yetecek kadar.

Belki o da korkmuştur.

"Duymak istediğim de buydu," diye mırıldandı ve vücudumun kesinlikle bir molaya ihtiyacı olmasına rağmen içimi titreten bir öpücüğü dudaklarıma kondurdu.

O canavar aletine am yok edici de denebilir.

Yanındaki komodinden küçük bir anahtar aldı ve kelepçelerin kilidini açarak bileğimde hafif bir iz olan yere yumuşak bir öpücük daha kondurdu.

Yataktan zıpladım ve banyoya doğru yürürken hâlâ çıplak olduğum gerçeğinin bilincinde olmamaya çalıştım.

Arkama baktığımda, başını dövmeli elinin arasına almış beni izlediğini gördüm.

Bakışları benimkileri tutarken, mavi derinliklerinde sessiz bir emniyet ve güvenlik vaadi varken, belki de -sadece belki de- onun için riske girmenin sonunda buna değip değmeyeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Walker

Olivia sabah rutinine devam ederken, ben bir çift külot giydim - aletimdeki sürprizi keşfetmesine hazır değildim.

Dün gece Olivia'yı arkadan becermemin bir nedeni vardı ve bunun Olivia'nın hayatımda gördüğüm en mükemmel göte sahip olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Gerçi bu da bir bonus oldu.

Kelepçelerin ardından koşmamış olabilirdi... ama muhtemelen hâlâ görse koşacak aşamadaydı... Sikimi düzelttim, inledim çünkü çok acıyordu.

Şikâyetlerimi sorumlulara iletmek için komodinin üzerinden telefonumu aldım.

Sikim acıyor.

O da öyle dedi. Kral Linc:...

Ne? "O dedi" esprimi beğenmedin mi?

Ben: O bağlamda hiç mantıklı gelmedi.

Haklısın. Çalışmaya devam edeceğim.

Kral Linc: "Atölye çalışması" yerine bir daha asla "o dedi" esprisi yapmayacağınıza dair yemin etmeye ne dersiniz?

Bu ne cüret. Ben sanatımda ustalaşmaya çalışıyorum ve sen negatif bir Nancy oluyorsun. Kimse negatif bir Nancy'yi sevmez, Altın Çocuk. HİÇ KİMSE!

Ben: Aslında bu konuda Lincoln'e %100 katılıyorum.

Ari: Ve bu kimseyi şaşırtmıyor.

Sikime geri dönebilir miyiz?

Yani tam anlamıyla sikime geri dönmek değil. Ama...

Bunu sana daha önce de söyledim, aletini bilmek istemiyorum Disney.

Özür dilerim. Bunu yapmak

zorundayım. Kral Linc: Yapma.

Ben: Lütfen yapma.

O da öyle dedi!

Kral Linc: ...

Olivia, mükemmel vücudunu saran bornozuyla banyodan çıkarak beni telefonumdaki saçmalıklardan uzaklaştırdı. "Duş için hazırlanmam gerekiyor," dedi, muhtemelen onu gözlerimle becerdiğim için yanakları kızarmıştı. "Bu konuda bir şey yapabilir misin?" diye sordu, elleriyle çılgınca işaretler yaparak.

"Ne?" diye sordum. Göğsüme bakarken kaşlarımı çatarak sordum. Yani, evet, ereksiyon olmuştum ama odada o varsa bu beklenen bir şeydi.

"Üzerine bir gömlek giy. Sonra da belki bir çörek falan ye de biz ölümlüler de kendimizi daha iyi hissedelim," diye mızmızlandı, sanki kendisi mükemmelliğin vücut bulmuş hali değilmiş gibi.

Yine de Cole'a o replikten bahsedecektim. *Kalbini dışarıda ye, rock yıldızı. Hokey oyuncuları bok gibiydi.*

O anda onu günün bir bölümünde daha göremeyeceğim aklıma geldi ve keşke kelepçeleri çıkarmasaydı da şu anda yatakta birbirimize kenetlenmiş olsaydık diye kaşlarımı çattım.

Hayatım boyunca bunu istedim.

Belki kelepçe kısmı değil ama her saniyeyi birlikte geçirme kısmı kesin.

Giysilerini toplarken, "Gidip duş alacağım, berbat haldeyim," diye açıkladı.

"Eğer amının durumundan bahsediyorsan, bence bu en iyi türden bir karmaşa," dedim ona, sadece döllerimin onun içinde olduğunu düşünerek sikim sertleşiyordu. O amcığın benimle dolu olmasını istiyordum.

Onunla odasına kadar yürüyebilmek için isteksizce yataktan kalktım. Muhtemelen gitmem gereken bir sağdıç vardı -Harley beni orada istemezdi. Ama görünüşümü korumalıydım... ya da en azından onun da bir rol oynaması gerektiğini hatırlatmaya devam etmeliydim.

Dün geceki neredeyse sinir krizi geçirmesi kesinlikle kabul edilemezdi.

"Benimle gelmene gerek yok. Söz veriyorum, sonra görüşürüz," diye atıldı ve kot pantolonumu giyerken beni izledi.

"Evet, öyle bir şey olmayacak. Mecbur kalmadıkça seni gözümün önünden ayırmayı düşünmüyorum. Bana *tüm* hafta sonunu geçirebileceğimi söylemiştin. Bundan kaçmaya çalışmıyorsun, değil mi Jones?"

Olivia'nın cevap vermesi bir saniye sürdü, bakışları tişörtümü giyerkenki görüntüme takılmıştı.

"Jones?"

Sanki bir trans halinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Asla yapmam."

Yüzüme biraz su dökmek ve belki biraz saç jölesi kullanmak için banyoya girerken "Güzel," diye seslendim. "Çünkü o kelepçeleri tekrar kullanmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı.

Kesinlikle şaka yapmıyordum.

Banyoya girdiğimde, yüzümü yıkarken ve saçlarımı tararken aynada kendime baktım ve canlı göründüğümü düşündüm. Belki de ilk defa.

Her zaman nispeten rahat ve aklı başında biriydim.

Sanki bu taktığım bir maskeymiş ve Olivia'yla birlikte olduğum kişi her zaman olmam gereken kişiymiş gibi hissediyordum.

Kesinlikle çılgınca bir düşünce.

Ama eğer deli gibi aşık değilseniz... gerçekten aşık mıydınız?

Tüm nefret edenler için düşünecek bir şey.

Geri döndüğümde yatakta oturuyordu, ağzı sıkışık ve mutsuz bir şekilde telefonuna bakıyordu, sanki telefon ona kişisel bir haksızlık yapmış gibiydi.

"Her şey yolunda mı meleğim?" Onu öpmek için eğilerek sordum, çünkü kendime engel olamıyordum.

"Sadece her zamanki hatırlatma," diye mırıldandı, öpücükten uzaklaştı ve umutsuzca pencereden dışarı baktı. "Tüm bunların gerçek olmadığını."

Olivia odasına giderken yol boyunca sessizdi ve biz yürürken benden uzaklaştığını hissedebiliyordum.

Ona bunun gerçek olduğunu söylemek istedim. Bu şimdiye kadar hissettiğim en gerçek şeydi.

Ama aynı zamanda *odayı* da okumam gerekiyordu *ve* Olivia'nın *odası* bana bu tür bir yorumun beni şu anda hiçbir yere götürmeyeceğini söylüyordu.

"Duştan sonra görüşür müyüz?" Orada dikilirken çaresizliğin gözeneklerimden sızmamasını umarak ona söyledim.

"Hoşça kal," dedi basitçe, içeri girerken soruma cevap vermedi ve onu nasıl mutlu edeceğimi henüz bulamadığım için kendimi tam bir başarısız gibi hissetmeme neden oldu.

Uzun bir süre kapıda durdum, kapıyı açmasını ve beni içeri çekmesini umdum, benim ona yakın olmak istediğim kadar o da bana yakın olmak istiyordu.

Sonunda bunun olmayacağı gerçeğini kabullenmem birkaç dakikamı aldı.

Odama geri döndüm ve bugün nerede olmam gerektiğini görmek için e-postalarımı kontrol ettim.

Havuz Partisi: 14:00.

Pekâlâ, kendimi biraz güneş fikrine kaptırabilirdim.

Telefonum çaldı ve arayanın Parker olduğunu gördüm.

"N'aber küçük kardeşim?" diye sordum.

"Annem yine yemek yemiyor," diye yanıtladı ciddiyetle ve ben lanet ettim... çünkü her zaman bir şey olmaz mıydı?

"Dr. Calloway'i aradınız mı? Onu görebilir mi?"

"Dr. Calloway ile görüşüyor. O sadece..." diye iç geçirdi ve söylemek istediği her şeyi duydum.

Annemizin kırılmış olduğu gerçeği gibi.

Onarılamaz gibi görünüyordu - çünkü babamız gideli on yıl olmuştu ve o asla iyileşememişti.

Elbette, iyi gibi göründüğü bazı aylar olmuştu.

Ama bu hiç uzun sürmedi.

"Do-" Yutkundum çünkü en son istediğim şey gitmekti. "Eve gelmemi ister misin?"

Parker batı yakası yerine Tennessee Üniversitesi'nde futbol bursu kazanmıştı, böylece annesine yakın kalabilecek ve gerektiğinde yardım edebilecekti. Annemin sorunlarının yükünü o çekiyordu.

Cole ve ben bunu iyi idare edemedik... Sadece ayrıldık.

"Sevgilini bırakıp bana yardıma gelmeyi teklif ettiğine göre beni seviyor olmalısın," diye dalga geçerek omuzlarımda oluşan gerginliği hafifletti. Hâlâ şaka yapabiliyorsa, işler henüz o kadar da vahim değildi.

Ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum.

Olivia'nın onu kaçırıp Tennessee'ye götürmeme hazır olduğundan emin değilim.

Bebek adımları falan.

"Sen kız arkadaşını al... Disney. Ve bunu yaparken tutuklanmamaya çalış." "Anneme yemek yedireceğim... öyle ya da böyle."

"Özür dilerim," dedim sonunda, çünkü söyleyebileceğim tek şey buydu. Küçük kardeşim çoğu gün benim kahramanımdı. Cole ve benim yapmaya dayanamadığımız şeyi yapıyor, annemizin çürüyüp gitmesini izliyordu.

"K, beni ağlatmaya başladın. Kes şunu," dedi Parker ve ben de kıkırdadım... çünkü bu doğruydu.

Telefonu kapatırken tek umudum, annemin içinde bulunduğum durumu çözmeme yetecek kadar uzun süre kendini toparlayabilmesiydi. Olivia'nın hayatında ihtiyacı olan son şey annem gibi bir problemdi.

Kendi başına yeterince sorunu vardı.

Çözülecek listemde bir şey daha var.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

WALKER

Olivia dün gece ya da bu sabah hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Ve bu beni deli ediyordu. Yemekte yanıma oturmak yerine iki nedimenin arasına oturmaya çalışmıştı, kızlardan birine gülümsediğimde hiç mutlu olmamıştı ve hiç düşünmeden yerini bana vermişti.

"Yine koşuyorsun," diye mırıldandım, sanki evrenin sırlarını saklıyormuş gibi yemek tabağına bakarken.

"Sadece bir aptal olduğuma karar verdim," diye cevap verdi, sesi bomboştu. Elbisesinin eteğini yumrukladı. "Senin yanında geçirdiğim her saniye daha da zorlaşıyor. I

-"Zor yapamam..."

Hay sikeyim. Sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyordu ve bu beni çıldırtacaktı.

Bu aynı zamanda onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmeye en çok yaklaştığı andı.

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey var," dedim dikkatlice ve bakışları bana dikildi, bir anda kendimi *çok* temkinli hissettiğim bir kızgınlık vardı.

"Söyle bana Walker. Benim hakkımda aptal diye bağıran bir şey var mı?" Gözlerimi kırpıştırdım, neden bahsettiğini anlamamıştım.

"Üzgünüm melek yüzlü, ama şu anda neyi ima ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Bana o sabah yaptığı gibi çılgınca bir hareket yaptı.

"Kendine bir bak. Her şeye sahip olabilirsin, herkese sahip olabilirsin. Beni neden isteyesin ki?" Sessiz kalıyordu ama bakışları etrafımızda geziniyordu, birden etrafımızın insanlarla çevrili olduğunu hatırladı.

İlk kez o zaman anladım - çünkü görünüşe göre ben bir aptalmışım.

Başına gelenler için kendini suçluyordu.

Kendisinde bir sorun olduğunu, o pislikler yüzünden mahvolduğunu düşünüyordu.

Buna izin veremezdik.

"Gitmem gerek. Odamda bir şey unuttum," diye kekeledi birden, titreyerek ayağa kalktı ve aceleyle dışarı çıktı. Arkasından kaşlarımı çattım, Harley'nin bakışlarını yakaladım ve bana doğru gönderdiği ölüm bakışları karşısında gözlerimi devirmemeye çalıştım.

Cidden, dostum.

Yirmiye kadar saydım, ki bu gerçekten de bir azizin sabrına sahip olduğumu gösteriyordu... ve sonra odasına doğru yöneldim.

Koşuyor olmalıydı, çünkü hiçbir yerde görünmüyordu.

Odasına gitmek için acele etmemeye çalıştım, sakinleşmesi için ona biraz zaman tanıdım... ama bunun bir faydası olmadı.

Kapısına gittim ve çaldım.

Cevap vermedi.

"Olivia, benim. Beni içeri al," diye

homurdandım. Sessizlik.

"Bırak. Beni.

İçeri al." Hala

bir şey yok.

Sabırla iç çektim, çünkü dürüst olmak gerekirse... kapı gibi küçük bir şey beni ondan uzak tutamazdı.

Dün bir hizmetçinin arabasından bir kart aşırmıştım... ilk planım işe yaramazsa diye. Ve şu anda kesinlikle işe yarayacaktı.

İçeri girdiğimde gözleri komik bir şekilde açılmıştı. Yatağın kenarında oturmuş, yine o lanet olası alt dudağını ısırıyordu.

"Ne? Nasıl!" diye haykırdı, ağzı güzel, küçük bir lepistes balığı gibi genişti.

"Seninle olmak istiyorum." Kabaca söyledim. "Bana bir şans vermeni istiyorum."

Olivia gözlerini ve ağzını kocaman açmıştı.

İsterse ağzına bir şey koyabileceğime dair bir şaka yapmak istedim ve hemen Ari Lancaster'a küfrettim - çünkü bu *onun* etkisiydi.

Ben bir beyefendiydim, lanet olsun!

Sonunda sanki çılgınca bir şey söylemişim gibi benimle alay etti.

"Yani hayatım üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığı gerçeğinin dışında mı?"

"Bu konuda size yardımcı olabilirim," diye ısrar ettim.

Olivia

Umut tehlikeli bir şeydi. Bunu daha önce de söylemiştim.

Ve şu anda karşımda duran Walker Davis'in görüntüsünden daha umut verici bir his olamazdı. Benimle birlikte olmak istediğini söylüyordu.

Beni istediğini.

Vesayeti düşünmek bile dilimde bir acı bırakıyordu ama hayatımın gerçekliğini anlamadığı açıktı. "Hayatımla ilgili her şey boğucu, annem ve temsilcim varlığımın her yönünü kontrol ediyor. Özgürlüğüm yok, özerkliğim yok. Onlara istediklerini vermediğim sürece fildişi bir kuleye hapsolmuş bir kuklayım."

Bir şey söylemeyince devam ettim.

"Bir de paparazziler var," diye devam ettim, sesim bastırılmış hayal kırıklığıyla titriyordu. "İki yıl önce gece gündüz peşimdeydiler, mahremiyetimin her zerresini işgal ettiler. Hakkımda yalanlar uydurdular ve onları durduracak kimse yoktu. Sadece gülümsemek ve bana uyuşturucu bağımlısı, sürtük ve diğer her şeyi söylediklerinde benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi d a v r a n m a k zorundaydım." Gözlerimi başka tarafa çevirdim çünkü o sırada gidecekti.

"Ve o şeylerden bazıları hakkında yanılmadılar," diye fısıldadım.

Walker'a gizlice bir göz attım, çenesinin öfkeyle nasıl gerildiğini, ellerinin nasıl yumruk olup iki yanında kenetlendiğini fark ettim.

"Ve eğer tüm bunlar iki geceyi birlikte geçirdiğin *yabancıdan* kaçman için yeterli nedenler değilse... kendini düşünmelisin." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Sana her şeyini verebilecek birini hak ediyorsun, sadece paramparça olmuş parçaları değil."

"Şimdi konuşabilir miyim?" diye sordu, sesi o kadar nazik... ve şefkatliydi ki zırhımdan bir parça koptu. "Uzun zamandır gerçek bir şey arıyormuşum gibi hissediyorum sevgilim. Ve bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum... ama o gece seninle tanıştığımda. *Gerçeğimi* buldum."

Burnum sızladı çünkü anlamıyordum... Olayların nasıl bu kadar hızlı gelişebildiğini anlamıyordum.

Bana hep çok hızlı yükselen bir şeye güvenmemem gerektiği söylenirdi. Ve aramızdaki bu şey... yıldırım gibi hareket ediyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Şaşkınlıkla ona bakarak fısıldadım.

"Ne?" diye sordu, eğildi ve yanağımdan süzülen gözyaşımı öptü.

"Başıma hiç kötü bir şey gelmemiş... sanki daha önce hiç kırılmamışım gibi hissetmemi nasıl sağlıyorsun?"

Bana baktı, yüz ifadesi anlaşılmazdı, yanağında kendini tutmaya çalışıyormuş gibi bir tik vardı. "Sen de bana öyle hissettiriyorsun. Sanki sana sahip olduğum için tüm üzücü şeyler geride kaldı. Sanki sana sahip olduğum için tüm kötü şeyler artık yokmuş gibi."

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Peki sen ne düşünüyorsun melek yüzlü? Bana bir şans verecek misin?" diye iç geçirdi tenime karşı.

"Belki," diye cevap verdim. Çünkü sanırım *verebileceğim* tek cevap buydu. ver.

Sanki kazanmış gibi muzaffer bir sırıtışla, "'Belki' ile çalışabilirim," dedi.

Dudakları dudaklarımı kapladığında ve beni yatağa geri ittiğinde... belki ben de kazanmışım gibi hissettim.

Walker

Eğer o b e r b a t durumdaysa, ben de berbat durumdaydım. Çünkü onunla ilgili her şey beni çağırıyordu.

Hâlâ onun içindeydim, amı hâlâ sikimi sıkıyordu. Resmen cennetteydim.

Olivia kıpırdandı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Sorun nedir?"

"Konuşmadığımızı yeni fark ediyorum," dedi... Birdenbire biraz hasta görünüyordu.

"Konuşma mı?"

"Mesela, temiz miyiz? Yani birden fazla kez korunmasız seks yapmadan önce bir şeyler söylemeliydik... ama... bana sadece kötü haberi ver."

"Kötü haber mi?" Ağzımdan çıkan her kelimenin aptalca olduğunu biliyordum ama gerçekten kafam karışmıştı.

"Bir şeyiniz var mı?"

Ohhhh. Şimdi anladım. Ve biraz alındım. Özellikle de

aletim hala içinde olduğu için.

"Hiçbir şeyim yok. Takımdaki fiziksel kontrollerde sürekli kontrol ediliyoruz... ve aylardır kimseyle birlikte olmadım." Herkül sanki onu da ikna etmeye çalışıyormuş gibi içinde esnedi.

Yüzü rahatlamayla doldu... ve sonra şaşkınlıkla.

"Bunu sormanızın belli bir nedeni var mı?" diye sordum.

Onu ters çevirdim, böylece ben sırtüstü yatıyordum ve o da bana biniyordu. Siktir, çok seksiydi.

Odaklan, Walker. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olduğunu düşünüyor. Şu an kesinlikle onun mükemmel göğüslerini düşünmenin zamanı değil.

"Sadece... sen... sikinde... şu anda bir yumru var." Ellerini kaldırdı. "Beni yanlış anlama, gerçekten çok iyi hissettiriyorlar... ama ilk kez... ilk kez seks yaptığımızda orada olduklarını sanmıyorum."

Kahretsin. Fark etmişti.

Yani, iyi tarafından bakarsak, iyi hissettirdiğini söyledi. Ama bu sabah onu kelepçelemiştim, çalıntı bir oda kartıyla otel odasına girmiştim... ve şimdi ona... süslü sikimi gösterecektim.

Onun için dekore edilmiş.

Bundan sonra ya Lincoln Daniels ve Ari Lancaster'a küfredecektim.... ya da onlara deli gibi aşık olduğumu söyleyecektim.

Şu anda ne olacağı kesinlikle belirsizdi.

"Sanırım bu bize çok yatırım yaptığımın kanıtı," dedim temkinli bir şekilde onu aletimden kaldırırken, bunu yaparken biraz inledim, çünkü bana izin verseydi onun içinde yaşayabilirdim.

"Neden birdenbire gerginleştim?" diye mırıldandı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona bir hediye sundum.

"Bunlar... boncuk mu?" dedi yavaşça, kocaman gözlerle sikime bakıyordu.

"Sadece boncuk değil," dedim gururla, kendime biraz daha güveniyordum çünkü

Her şeyden çok şaşkın görünüyordu. "Daha yakından bak."

"Bunlar arkadaşlık bilekliklerindeki boncuklar! Onları hiç böyle görmemiştim, ama ben-" O anda aklına geldi... Boncukların üzerindeki harfler neyi ifade ediyordu.

Gördüğünüz gibi, baygın halimde Lincoln ve Ari, Olivia'nın adını aletime dövme yaptırmak yerine deldirmemin çok *komik* olacağını düşündüler. Kelimenin tam anlamıyla onun ismini yazan boncuklar vardı, aletimin dibinden aşağıya doğru mızraklanmıştı.

"Bu benim adım," dedi yutkunarak. "Benim adımı aletine kazımışsın..." Geri çekilmeye başladı. "Lütfen bana bunun bir deri kıyafet ya da başka bir şey olarak son bulmayacağını söyle."

Homurdandım, sikim önümde sallanıyordu. "Deri kıyafetin ne olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle ilgilenmeyeceğim bir şeye benziyor." Gözlerini aletimden kaçırmaya çalıştığını görebiliyordum ama ne zaman denese bakışları hemen aletime geri dönüyordu.

Uzun bir dakika daha sessiz kaldı ve ben Linc ve Ari'nin ölümlerini planlamaya başladım - belki de sadece Ari'ninkini. Linc'in sonunu getirebileceğimden emin değildim.

Birdenbire dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve hemen ardından bir kıkırdama duyuldu. "Benden gerçekten hoşlanıyorsun... değil mi?" dedi sonunda, birkaç *sevimli* kıkırdama daha havayı doldurmadan önce.

Sırıttım, rahatlamaktan biraz başım döndü çünkü biriyle sadece bir gece geçirmişken aletini onun adıyla delmek biraz riskli bir girişim.

Tabii ki ben de aylardır onu her gün takip ediyordum ama kesinlikle bu küçük haberle onu şereflendirmeyecektim.

"Senin için deli oluyorum, melek yüzlü. Deli gibi."

Yüz ifadesi yumuşadı ve sonunda gözlerini Herkül'den ayırıp bakışlarımla buluşabildi. Ve sonra günümü gün etti.

"Ben de."

O anda yaşadığım duyguyu nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum.

Mest mi

oldun?

Neşeli

mi?

İçi erimiş mi?

Kesinlikle sonuncusu.

Onu sırt üstü yatırdım ve parmaklarımı amına soktum, inledim çünkü tekrar içine girmek için sabırsızlanıyordum. Islaklığını her tarafına yaydım.

en sevdiğim uyuşturucuymuş gibi tadını takip ediyordum.

Tam içine girmek üzereydim ki bir şeyi iki kez kontrol etmem gerektiğini fark ettim. Girişinde durakladım. "Boncukların iyi hissettirdiğini söylemiştin, değil mi?"

Onları söktürmeyi gerçekten istemiyordum ama eğer isterse onun için yapardım.

Lütfen istemeyin.

Beni çıldırtacak şekilde dudağını ısırdı ve gözlerini bana dikti. "Onları çok seviyorum."

Ona çarptım ve Ari ile Linc'e haklı olduklarını asla söylememeyi aklıma not ettim.

Etki altındayken daha fazla penis aksesuarı teşvik etmek istemedim.

Ama aynı zamanda... O adamları severdim.

Güven Çemberi, sonuna kadar.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OLIVIA

A Maddie'nin diğer nedimeleri odanın içinde koşuştururken havadaki gerginliği fark etmeden edemedim. Hafta sonu boyunca mutluluktan havalara uçan Maddie garip bir şekilde seğiriyor, hareketleri dikkatini dağıtıyordu.

ve garip.

"Sen iyi misin?" Fısıldadım, o da başını salladı ve endişeli bir ifadeyle dudağını ısırdı. Bacakları muhteşem elbisesinin altında saatte milyonlarca mil hızla hareket ediyordu ve onu sakinleştirmeye çalışarak dizine hafifçe dokundum.

"Benimle banyoya gelebilir misin?" Maddie aniden sordu, elimi tutup beni kapıya doğru sürüklemeye başlarken sesi şüphe uyandıracak kadar yüksekti.

İçeri girer girmez kapıyı arkasından kilitledi, sanki içeride bizimle birlikte saklanan biri varmış gibi bakışlarını odanın içinde gezdirdi.

"Neler oluyor?" Solgun yüzünü incelerken sesime endişe karışarak sordum.

Maddie derin bir nefes aldı, bakışlarımla buluştuğunda elleri titriyordu. "Bu sabah hamilelik testi yaptım," diye itiraf etti, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ve... pozitif çıktı."

Sözleri karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, tamamen

şok olmuştum. Ayrıca kıskanmıştım.

Bunu düşünmek çok garipti.

Bir şey söylememi beklediğini fark ettim. "Anne olacaksın," diye fısıldadım, gözlerim garip duygularla sulanmaya başlamıştı.

hissediyordu. Onun adına çok mutluydum. Harley ve o en iyi ebeveynler olacaklardı.

Ama kendim için de biraz üzülüyordum.

Walker bunun işe yarayacağını ne kadar düşünürse düşünsün, vesayet altındayken bir aileye sahip olmamın imkanı yoktu.

Ona doğru uzandım ve onu rahatlatıcı bir şekilde kucakladım. "Ve ben de acayip bir teyze olacağım," diye bağırdım. "Kuzen teyze," diye düzelttim, aile semantiğini düşünürken.

Güldü ama sesi boş geliyordu.

"Sen iyi misin? Harley bu konuda ne hissediyor?"

Maddie titrek bir kahkaha attı, sesi belirsizlikle doluydu. "Emin değilim," diye itiraf etti, gözleri endişeyle bulutlanmıştı. "Ona söylediğimde beti benzi attı ve sessizleşti. Mutlu olup olmadığını anlayamıyorum."

Ona daha sıkı sarıldım. "Eminim çok heyecanlanmıştır. Harley her şeyi seninle yapmak istiyor. Muhtemelen o kadar heyecanlanmıştır ki bayılmamak için kendini zor tutuyordur."

"Oh, sanırım kesinlikle bayılmak üzereydi," diye homurdandı. "Kelimenin tam anlamıyla titriyordu... ve sonra ben odadan çıktım."

"Odadan çıktın mı?"

"Korkmuştum," diye fısıldadı. "Ne söyleyeceğini bilmiyordum. Onu çok uzun süre beklettim. Sadece benimle evlenmek istediğinde ona çok fazla saçmalık verdim. Bunun çok fazla olacağından korkuyorum."

Tam bunu söylediği sırada kapı çalındı.

"Evet?" Maddie seslendi, sesi biraz tiz çıkmıştı.

"Benim," diye seslendi bir ses.

İçim burkuldu, çünkü ne yazık ki ses Carlie'ye, nedimesine aitti. O kızdan hiç hoşlanmamıştım. Onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı, sahte ve samimiyetsiz bir şeyler, tüylerimi diken diken eden bir şeyler.

Maddie doğruldu ve gözlerini silerek, "İçeri gel," dedi.

Carlie güzel yüzüne yapışmış sakarin bir gülümsemeyle odaya daldı, bakışları merakla üzerimizde geziniyordu. "Selam kızlar," diye cıvıldadı, sesi gerçek olamayacak kadar parlaktı. "Her şey nasıl gidiyor?"

Maddie zorla gülümsedi, ağlamaktan gözleri hâlâ kızarmıştı. "Biz iyiyiz Carlie," diye cevap verdi, ses tonu şaşırtıcı derecede kısıktı. "Sadece düğünden önce arayı kapatıyoruz."

Carlie havadaki gerginliği fark etmemiş gibiydi, bakışları bir an Maddie'nin üzerinde kaldı. "Hiçbir şeyi ikinci kez tahmin etmiyorsun... değil mi?"

Nedense bu fikre çok da üzülmüş gibi görünmüyordu.

Carlie'yi çok az tanıdığım için kendimi Maddie'nin halletmesine izin vermeye zorlayarak alaycı bir karşılık verdim.

"Hayır, tabii ki hayır! Sadece yakında kuzenim olacak kişiyle duygusal bir an yaşıyorum," dedi Maddie neredeyse gerçekmiş gibi çıkan parlak bir sesle.

Carlie başını salladı, yüz ifadesi neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. "Güzel. Bu iyi," diye mırıldandı yavaşça.

"Dışarıda görüşürüz, tamam mı?" Maddie kibarca ona kaybolmasını söyledi.

Neyse ki Carlie mesajı aldı. Kapıdan çıkarken "Yakında görüşürüz," dedi ve ben de arkasından kapattım.

"Neden ona söylemedin?" diye sordum. "En iyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Maddie'nin sahte gülümsemesi düştü ve içini çekti. "Sanırım bir noktada öyleydik, ama yıllar geçtikçe bana daha çok, NHL seksi kızlarıyla takılabilmek için canını dişine takan bin kiloluk bir sülük gibi geldi. En eski arkadaşım olduğu için onu nedimem yapmak bana yapmam gereken bir şeymiş gibi geldi."

Bu bilgi üzerinde daha fazla duramadan kapı bir kez daha çalındı.

Kapı tekrar çalındığında, "Sanırım dışarı çıkıp Harley'nin törene gelmesini ummaya başlamanın zamanı geldi," diye şaka yapmaya çalıştı.

"Maddie, beni içeri al tatlım," dedi Harley ve Maddie'nin gözleri komik bir şekilde açılarak bana baktı.

"Ne yapacağım?" diye çılgınca bağırdı.

"Onu içeri alacağım," diye fısıldadım, çünkü kuzenimi tanıyordum... Maddie'ye çok aşıktı. Aklımda hiç şüphe yoktu, iyi olacaklardı. Eğer iyi olmazlarsa, gerçek aşkın var olmadığına resmen ikna olacaktım.

Harley açık kapıdan içeri girdi, Maddie'ye bakarken gözleri o kadar çok sevgi ve hayranlıkla doluydu ki, hemen ağlamaya başladım.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandı, sesi duygusallıktan yumuşaktı. "Ben bir şey söyleyemeden kaçıp gittin."

Maddie'nin ağzından hıçkırıklarla dolu bir hıçkırık döküldü ve gitmem ve bu anı yalnız yaşamalarına izin vermem gerektiğini biliyordum ama olduğum yerde donup kaldım.

"Sadece sana söylemek istedim," diye başladı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi ona bakarken sesi duygusallıktan titriyordu. "Hayatım boyunca bana bebeğimi doğuracağını söylediğin andaki kadar mutlu olmamıştım. Bunca yıldır tek istediğim sendin. Ve şimdi, yolda olan bu bebekle, tüm hayallerim nihayet gerçekleşiyor gibi hissediyorum."

Maddie o anda hiçbir şey söyleyemiyor gibiydi, sanki hiç bu kadar şaşırmamış gibi ona bakıyordu.

Onu reddedeceğini düşündüğüne inanamadım.

Gözyaşları yağmur damlaları gibi düştü ve adam ona doğru bir adım attı, kendi gözyaşları da yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Sana sarılabilir miyim?" diye sordu.

Daha sert ağlamaya başlarken başını salladı.

Orada durmuş, aceleyle gelip onu kollarıyla sarmasını izlerken boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

Aşk böyle bir şeydi - o kişi olmadan hayatınızı hayal edemeyeceğiniz, onun mutluluğunun nerede başlayıp sizin mutluluğunuzun nerede bittiğini bilemeyeceğiniz kadar derin ve derin bir bağ.

Kucaklaşmalarını, gözyaşlarının kahkahalarına ve neşelerine karışmasını izledim... ve o özlem bir kez daha içimi sızlattı.

Onları görmek bende Walker'la bir ilişkiye balıklama atlama isteği uyandırdı. Ruhumu söküp ona vermek, sadece böyle bir aşk için bir şans.

Odadan çıktım, kapıyı arkamdan kapattım, bu hafta sonu ilk kez içimi bir huzur kapladı, belki de... hayalini k u r d u ğ u m şey olasılıkların tamamen dışında değildi.

Belki de sonsuza dek mutlu sonlar her şeye rağmen var olabilir.

Marco konserin yarın olacağını resmen duyurmuştu. Haber çıkar çıkmaz bana mesaj atmıştı.

Fısıltılar başladığında resepsiyonda duruyordum - belli ki internette çoktan viral olmuştu. Ve belli ki konuklar telefon yasağı kuralına uymuyorlardı.

Şok edici.

Marco ve Jolette'in planı buydu, bir kargaşa yaratmak, bu yüzden mutlu olduklarını umuyordum.

Ya da en azından onlar gibi sefil insanların olabileceği kadar mutlu.

Marco, son dakikada duyurulursa daha büyük bir olay olacağını, insanların her şeyi bırakıp "hayatta bir kez görülebilecek" bir konsere gitmezlerse bir şeyler kaçırmış olacaklarından korkacaklarını düşünmüştü. "Olivia Darling", neredeyse ölümden döndü.

Manşetlere geri dönmenin insanların noktaları birleştirmesini bu kadar hızlı sağlayabilmesi inanılmazdı. Gerçekten de tüm hafta sonu boyunca kimse beni tanımamıştı. Ve şimdi, Walker'la dans ederken, sanki herkes bana bakıyormuş, sanki herkes benim hakkımda konuşuyormuş gibi hissediyordum.

Derimin altındaki o tanıdık kaşıntı başladı. Tanınmaz hale gelene kadar etimi tırmalamak istememe neden olan...

Yakınlarda birinin telefonu çaldı ve ben Walker'ın göğsüne doğru büzüldüm, sanki bir şekilde beni olacaklardan koruyabilirmiş gibi.

"Haberler hızlı yayılıyor," diye mırıldandı Walker, telefonunu smokininden çıkarıp ona bakarken. Ona konserden dün bahsetmiştim, bu yüzden haber sürpriz olmadı.

"Adımı Google'da arama," diye yalvardım nefesimin altında. "Gördüklerin hoşuna gitmeyecek."

Sanki saçmalıyormuşum gibi oflayıp pufladı. "Kim olduğunu öğrendiğim andan itibaren Google'da seninle ilgili uyarılar aldım. Senin hakkında bilmek istemediğim, fikrimi değiştirecek hiçbir şey yok."

Şimdi gülen bendim. Ama sesim sert ve alaycıydı. "Bunu göreceğiz."

Sanki kucaklaması yanıldığımı kanıtlayabilirmiş gibi beni kendine daha sıkı bastırdı.

Gözlerimi kapattım, hepsi bana bakmıyormuş gibi davranmak için kendimi zorladım. Çok güzel bir tören olmuştu. Maddie ve Harley tören boyunca ağlamışlardı. Ve smokini içinde bir rüya gibi görünen Walker, sanki birbirlerine ettikleri yeminlerin aynısını ediyormuş gibi tören boyunca bana bakmıştı.

Ya da en azından içimdeki dengesiz bir parçanın hayal ettiği buydu. Her geçen saat onu elinde tutmak için daha da çaresiz olan yanım.

Bir süre daha böyle kalacak, onun baloncuğunda kalacak ve yarınki konser her şeyi değiştirmeyecekmiş gibi davranacaktım.

"Benden şüphe etmiyorsun, değil mi?" dedi aniden, sesinde keskin bir endişe vardı.

"Şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum," dedim ona, yüzümü göğsüne yaslayarak. "Ya da en azından korku dışında ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Dün geceki küçük ifşaatımın bugün kendini daha iyi hissetmeni sağlayacağını umuyordum."

"Küçük ifşası" karnıma bastırırken homurdandım. Walker'ın aleti normal bir günde görülmeye değer bir manzaraydı. Ama benim adımın onun uzunluğunun alt tarafında boncuk boncuk döküldüğünü görmek... Şey, bundan hâlâ emin değildim.

Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Özellikle de benimle sadece bir gece geçirdikten sonra bunu yapmış olması hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Yatakta *o kadar* etkileyici değildim.

Yine de psikopat yanım bu ifşadan çok daha iyi hissetti. Birinin beni sevmesi... beni istemesi için çaresizce çırpınan yanım, onun kendisi için bu kadar kalıcı, bu kadar tuhaf bir şey yapmış olmasını sevdi.

Psikopat yanımın takıntıya ihtiyacı vardı. Ve birinin sikindeki adın bunun tanımı olmalıydı.

"Hâlâ senin... arkadaşlık boncukların hakkında ne hissettiğimi analiz ediyorum," diye takıldım ve kaçmamdan korkuyormuş gibi beni daha sıkı sardı.

"Araya girebilir miyim?" dedi derin bir ses arkamdan.

Walker beni kendisine yapıştırarak, "Hayır," diye cevap verdi.

Geriye dönüp baktığımda nişan partisinde benimle konuşmaya çalışan adamın Harley'nin ekibinden biri olduğunu gördüm. Adı neydi?

"Hadi ama dostum. Geri kalanımıza onunla bir şans ver. Olivia Darling hiçbir zaman tek kişilik bir kız olmadı zaten."

Bunun üzerine donakaldım, mantıksız bir acı ve utanç göğsümü doldurdu. İşte yine başlıyoruz. Sanırım iki yıl insanlara hakkımdaki tüm söylentileri unutturmaya yetmemişti.

Walker'ın da nasıl sertleştiğini fark etmem bir saniye sürdü. "Az önce ne dedin sen?" diye tısladı, sesi karanlık ve... biraz
Korkunç.

Ondan daha önce böyle bir ses tonu duymamıştım.

Walker beni yanına çekti, hâlâ bir kolunun altında tutuyordu.

Adam bir adım geri çekildi, Walker'ın tavrındaki ani değişimden korktuğu belliydi ama gergin bir kahkaha attı. "Davis, ben sadece

Şaka yapıyorum," diye kekeledi, Walker'ın yoğun bakışları altında cesareti kırılmıştı.

Walker'ın gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle parladı, yumrukları iki yanında sıkıldı. "Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" diye homurdandı, sesi gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bunu söyleyebileceğini ve benim de bunu yanına bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Walker aralarındaki mesafeyi kapattı, adamın üzerinde yükselirken bile beni de kendisiyle birlikte sürükledi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diye mırıldandı, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Olivia benim. Eğer bir daha 'benim' olan bir şeye saygısızlık etmeyi aklından bile geçirirsen... Senin işini bitiririm."

Adamın gözleri korkuyla irileşti, cesareti Walker'ın saldırganlığının ağırlığı altında parçalandı. Sözlerinde tökezledi, geri adım atmaya çalıştı ama Walker buna izin vermedi.

"Sanırım partiden ayrılma vaktin geldi," dedi bundan sonra "seri katil" sesi olarak adlandıracağım bir sesle - çünkü o kadar korkutucuydu. "Seni bir dahaki sefere buzda gördüğümde çok eğleneceğim."

Adam döndü ve odadan kaçtı, sanki Walker gerçek bir bıçak çıkarmış ve ona doğru sallıyordu.

Walker sanki yeniden ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi bir an için ona baktı.

Sonunda bana döndü, gözleri hemen yumuşadı. "İyi misin?" diye sordu, sesi endişeyle pürüzlüydü.

"Evet," diye fısıldadım titrek, huşu dolu bir sesle. "Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu."

Bana başını salladı. "Bunu sana eninde sonunda kanıtlayacağım," dedi sessizce.

"Neyi kanıtlamak?"

"Artık güvenli bir yerin var Olivia. O güvenli yer *benim*."

Bir yanıt beklemeden beni tekrar kollarına çekti ve kalp atışları, gerçek dünyanın geri döneceği anları geri sayan bir saat gibiydi... ve bunun doğru olup olmadığını görecektim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OLIVIA

To soyunma odası, kendinden şüphe ve umutsuzluğun *tanıdık* boğucu bir odasıydı. Aynadaki yansımama baktım, ellerim titriyor, altın sarısı gözlerimden dökülmek üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. halkalı gözler.

Bunu neden kabul etmiştim?

Aklıma hemen Walker'ın yüzü geldi.

Bu hafta sonunun bir parçası olacağını bildiğimden değil.

Oda çok küçük geliyordu, sanki duvarlar etrafımı sarıyordu. Zihnim hızlandı ve o özlem beni vurdu.

Bir hapla dışarı çıkabilir ve hiçbir şey hissetmezdim.

Bir hap ve tüm o yüzlerin önünde bende hiçbir sorun yokmuş gibi davranabilirdim.

Hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum.

Bir hap.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve ona kadar saydım. Sonra tekrar saydım. Çaresizlik hissi azalana kadar tekrar tekrar.

En azından birazcık.

En azından hayır diyecek kadar.

Walker'ın beni bu halde görmediğine sevinmiştim.

Kapı açıldı ve kim olduğunu görmek için bakmama gerek kalmadı. O ve Marco'dan başka kimse odaya dalacak değildi ya.

Kendini beğenmişliği zehirli dumanlar gibi yayılıyordu.

Jolette.

Sadece onun varlığı bile kanımı dondurmaya yetiyordu. Her zaman tüylerimi diken diken eden o zalim gülümsemesini takınmış, konuşurken sesi alaycılıkla damlıyordu. "Orada kendini utandırmamaya çalış," diye mırıldandı, sözleri zehirle doluydu. "Kim bilir, yeterince iyi yaparsın ve belki de halk seni böyle acınası bir insan bahanesi olduğun için affeder."

Cevap vermedim.

Kelimeler her zaman olduğu gibi içimi oyuyordu ama bunu ona göstermeyecektim. O her zaman bir vampir olmuştu, yaratmaya ve şarkı söylemeye duyduğum sevginin her zerresini ben boş ve kırık kalana kadar emmişti. Bana zarar veremeyeceği, içimdeki küçük kızın - hala birinden sevgi görmeye layık olduğuna dair umut besleyen - o kişinin annem olmasını istemediği bir zaman olacak mıydı bilmiyordum.

Ama belki de Walker'ın kollarında, sanki hayattaki tek görevi buymuş gibi vücudumun her kıvrımını ve eğimini ezberlediği bir hafta sonundan sonra kendimi biraz daha güçlü hissediyordum. Çünkü ilk kez yüzümü tamamen boş tutabildim.

Orada öylece durup dağılmamı beklediği garip bir dakikadan sonra... sonunda bir hmmph sesi çıkardı ve başka bir şey söylemeden çıkıp gitti.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz nefesimi bıraktım, önümdeki makyaj masasının üzerine eğildim ve hasta olmamaya çalıştım. Başım dönüyordu, sadece onun birkaç kelimeyle çağırma gücüne sahip olduğu anılar ve duygulardan bunalmıştım.

Başımı sallayarak nihayet doğruldum ve kırmızı rujumu yeniden sürdüm, sanki savaş boyasıymış ve beni başka birine dönüştürme yeteneğine sahipmiş gibi sürdüm.

Aynaya bakarken kendimi Olivia Darling olmaya *zorladım*. Ondan ne kadar nefret etsem de.

Sahneye çıktığımda, kendi derimin içinde bir sahtekâr gibi hissettim. Işıklar çok parlaktı ve kalabalık çok gürültülüydü, enerjileri tükeniyordu, tıpkı yaşam gücümü alan bir succubus gibi. Bu öyle bir kalabalıktı ki

Nefret ettiğim Walker. Hiçbir şey geri vermeden benden aldıkları türden.

Bana eşlik eden grup, eskiden birlikte sahne aldığım tanıdık yüzlerden çok farklıydı. Eski ekibim belli ki yoluna devam etmişti. Vesayet altında olduğum sürece bir daha asla sahne almayacağımı söyledikten sonra onlardan beni beklemelerini isteyemezdim.

Çığlık atan hayranlarıma bir gülümseme yapıştırırken bunu söylediğim gerçeği kendimi yalancı gibi hissetmeme neden oldu.

Derin bir nefes alarak sesimi ve sakinliğimi bulmaya çalıştım.

"Herkese merhaba. Herkes nasıl? Benim adım Olivia. Ve bu gece sizin için birkaç şarkı söyleyeceğim," dedim mikrofona.

Daha önce sayısız kez söylediğim bir cümleydi ama hiç bu kadar yanlış hissetmemiştim.

Kulaklarımdaki monitörlere rağmen, müziğin ilk akorlarının havayı doldurduğunu zar zor duyabiliyordum - kalabalık o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki. Kendimi şarkı söylemeye zorlamak zorunda kaldığım için neredeyse sıramı kaçırıyordum. Şarkı sözleri dilime yabancı geliyordu ve geçmişimin ağırlığı, bu sözlerin en acı derinliklerimden sürüklenip geldiği gerçeğini yok ederek tökezledim.

Bu kelimelerin ben olduğumu.

Kalabalığın içinde Walker'ı aramak istedim. Aşık olduğunu söylediği kızın bu versiyonu hakkında ne düşündüğünü görmek istiyordum. Sözlerimden derimi yırtan bir bıçak gibi akan acıyı anlayıp anlamadığını.

Ama sahne ışıkları kör ediciydi, ben şarkı söylerken kalabalığın sağır edici uğultusu kulaklarımda çınlıyordu. Ve içimde şarkı söylemekten başka bir şey yapacak güç yoktu.

Hayatta kal.

Her şarkı boynumda bir ağırlık gibi hissediyor, beni bir hoşnutsuzluk denizine sürüklüyor.

Akustik setimin ilk akorlarını tıngırdattığımda işler düzeldi, üzerime bir sakinlik çöktü, gitarımın tanıdık telleri, diğer enstrümanların çınlaması huzurumu bozmadan yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı.

Gözlerimi kapadım, müziğin yumuşak bir dalga gibi üzerimden geçmesine izin verdim, gitarımın yumuşak tınıları havayı acı-tatlı bir melodiyle dolduruyordu. Ve ben

Şarkı söylemek için ağzımı açtım, kelimeler uzun zamandır unutulmuş bir dua gibi döküldü, her nota özlem ve pişmanlıkla doluydu.

"Gecenin durgunluğunda, rüyalarda seni arıyorum, Ama
fısıldanan bir anı gibi, ulaşılmazsın,
Acaba sen de hissediyor musun, dinmeyen bu acıyı,
Yoksa ben sadece gelgitte kaybolmuş bir aptal mıyım?"

Dışarı bakarken sesim hafifçe titredi ve bir şekilde Walker'ın bakışlarını kalabalığın içinde, birkaç sıra geride yakaladım, gözleri beni nefessiz bırakan bir yoğunlukla yanıyordu.

Birbirimize bakarken bir kelime üzerinde tökezledim, şarkıyı söylemeye başladığımda kalbim göğsümde çarpıyordu... ona.

"Ve mesafeler bizi ayırsa da, Ve zaman
günlerimizi çalsa da,
Bu karışık labirentte
umudumu
kaybetmeyeceğim."

Aşkı ve özlemi, kalp acısını ve kurtuluşu söylerken kelimeler dudaklarımdan zahmetsizce akıyordu. Sadece biz varmışız ve kalbimin bir parçasını onunla paylaşıyormuşum gibi davrandığımda şarkı söylemek daha kolaydı.

Vermek zorunda olduğum tek parça.

Son akorlar çaldı ve kalabalık alkışa boğuldu, tezahüratları beni gerçekliğe ve kapalı gişe oynadığım gerçeğine geri getirdi... ve sadece Walker'a değil.

Ama o an devam etmem için yeterliydi.

Birkaç şarkı sonra işim *bitmişti*, son şarkımın son notaları kayboluyor ve alkışlar havayı dolduruyordu. Sahneden inmeden önce kalabalığa titrek bir gülümseme ve hızlı bir el sallama teklif ettim. Performansım boyunca beni besleyen adrenalin azalmaya başlamış, yerini içimi kemiren bir huzursuzluk duygusuna bırakmıştı.

Her adımda içimdeki panik, beni yutmakla tehdit eden bir gelgit dalgası gibi yükseliyordu. Kalbim göğsümde çarpıyor, nefesim kısa, sığ soluklarla geliyor, kendimi soyunma odama ulaşacak kadar uzun süre bir arada tutmak için mücadele ediyordum.

Tökezleyerek ilerlerken sahne arkasının koridorları etrafımda bulanıklaştı, görüşüm baş döndürücü bir bulanıklık içinde yüzüyordu. Duvarların üzerime kapandığını, baskıcı ağırlıklarıyla beni boğduklarını hissedebiliyordum.

Soyunma odama daldım ve kapıyı arkamdan kapattım... tam da panik atağımın tüm gücüyle beni vurduğu anda. Dizlerimin bağı çözüldü ve titreyen bir yığın halinde yere yığıldım, dünya etrafımda çılgınca dönüyordu.

Göğsümü tuttum, ciğerlerime hava çekmeye çalışırken parmaklarım elbisemin kumaşına batıyordu. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kontrolü yeniden ele alamıyordum.

Gözlerimi sıkarak paniğin azalmasını diledim ama panik her geçen saniye daha da artıyor gibiydi. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyor, sıcak ve acı bir şekilde tenime değiyordu.

Ve sonra... O oradaydı...

Walker.

Güçlü kolları beni sarıp sarmaladı ve bir anda kalbimde bir huzur hissi belirdi. Göğsü nefes alış verişinin sabit ritmiyle yükselip alçalıyordu ve ben onun kucaklayışının sıcaklığında teselli buluyordum.

Ve aniden, her şey o kadar da kötü görünmemeye başladı. Sanki bir şekilde o benim kişisel iyi şeyimdi.

Kucağında döndüm ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yüzümü göğsüne gömdüm. Nasıl davrandığımdan utanmak için bile kendimde bir güç bulamıyordum.

"Sus," diye fısıldadı usulca, avuç içiyle başımı okşarken, sesi paramparça olmuş sinirlerime yatıştırıcı bir merhem oldu. "Her şey yolunda Liv. Sen iyisin."

Ona daha sıkı sarıldım, bedenim ona karşı titriyordu. "Özür dilerim. Sorunumun ne olduğundan emin değilim," diye boğuldum, onu bırakmayı reddediyordum.

"Adrenalin yüzünden, buna alışık değilsiniz. Ve o ölçekte. Kahretsin, meleğim. Bu inanılmazdı. Çılgıncaydı. Ama inanılmazdı. Hiç böyle bir kalabalık görmemiştim."

Hâlâ titriyordum ama en azından kalbim artık göğsümden fırlayacakmış gibi atmıyordu. Onun yerine... başka bir şey beni ele geçiriyordu.

Şehvet gibi hissettiren bir şey.

Daha fazla düşünemeden başımı kaldırdım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bir saniye boyunca cevap vermedi ve içimde bir panik zonklaması başladı.

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle başımı başka yöne çevirdim. Eminim şu anda benden dolayı en kötü kırbaç darbesini yaşıyordu.

"Senden faydalanmak istemiyorum-" diye başladı ve ben başımı salladım, zaten sert olan aletine sürtünmek için aramıza uzandım.

"Sana ihtiyacım var," dedim ona, ne kadar çaresiz göründüğümün tamamen farkındaydım. "Lanet olsun. Cehenneme gideceğim," diye homurdandı ama dudakları dudaklarıma çarptı.

Beni kaldırıp bacaklarımı ona dolamamı sağladı.

Walker'ın parmakları elbisemin altından geçerek bacağımdan yukarı doğru kaydı ve giydiğim şortun kenarları boyunca ilerleyerek kalabalıktan kimsenin elbisemin altında görmemesi gereken bir şey görmediğinden emin oldu.

Beni kısa süreliğine yere bırakıp şortumu ve iç çamaşırımı yırttıktan sonra beni tekrar kaldırıp duvara doğru yürüdü ve parmakları hassas bedenimde gezinirken beni duvara yasladı.

İnledim, klitorisimi yavaşça ovalarken başım duvara yaslandı.

"Daha fazla," diye yalvardım ve o da beni böyle görmekten zevk alıyormuş gibi hınzırca güldü.

Hayatımda başka hiçbir şey için olmadığım kadar onun için çaresizdim.

"Çok ıslaksın, meleğim. Benim koca sikim için yanıp tutuşuyorsun, değil mi bebeğim?"

Karşılık olarak inledim, parmakları içime girerken yüksek sesle ağladım.

Ben.

"İşte böyle, bebeğim. Bana bunun gibi bir tane ver, sonra sana ne vereceğim

İstiyorsun. Seni dolduracağım, o tatlı amcığın sikimi boğmasına izin vereceğim."

"Evet," diye nefes aldım, beni duvara bastırırken parmaklarını sürüyordum, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yerimde tutuyordu.

Elbisemi bir meme ucunu serbest bırakacak kadar aşağı çekerken beni yere indirdi, mükemmel parmakları hala içime girip çıkıyordu. Tepe noktamı sıcak, ıslak ağzına alıp mükemmel miktarda basınçla emerken hıçkırdım.

Boşalmam, nefes nefese kalmam ve ona karşı titrememem sadece birkaç saniye sürdü.

"Sikeyim evet," diye tısladı, mavi gözleri beni izliyordu. Soyunma odası loş bir şekilde aydınlatılmıştı, köşedeki küçük lamba dışında hiçbir şey yanmıyordu. Saçlarından bir tutam yüzüne düşmüştü ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Daha güzel ya da daha tehlikeli görünümlü.

Parmaklarını içimden çıkardı ve onları yaladı, tadımı alırken inledi.

Bunun beni neden bu kadar tahrik ettiğinden emin değildim. Belki de benim bir parçamı o mükemmel bedenin içine aldığı içindi. Özümün artık onun içinde olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Umarım sonsuza kadar.

Kot pantolonunun düğmelerini açtı, horozunu çıkarırken bakışları ateşli ve vahşi görünüyordu, mantar kafası kırmızı ve öfkeli görünüyordu, sütlü cum zaten dışarı sızıyordu.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, kendimi birdenbire *açlıktan ölürken* buldum. Paniğin, Marco bana bunu yaptırdığında her zaman hissettiğim kirlilik ve umutsuzluk hissinin içeri girmesini bekledim.

Ama Walker'ın önünde diz çöktüğümde hiçbir şey yoktu. Sadece bu güzel adamı boşaltmak için duyduğum saf, acılı, çaresiz şehvet vardı.

"Kahretsin, ne yapıyorsun?" diye soludu, eli sikini kavradı ve bana bakarken yavaşça yukarı aşağı kaydı.

"Neye benziyor?" Mırıldandım, dilim dışarı fırladı ve başını yaladı, misk kokulu tadını alırken inledim.

"Lütfen," diye yalvardı, sesi uyarılmayla kalınlaşmıştı ve bu muhteşem alfa erkeğinin benim için çaresiz olduğu düşüncesiyle amım fışkırdı.

Dilim yarığını yalıyor, sonunda başını ağzıma çekerken çıkardığı seslerin tadını çıkarıyordu.

Dudaklarım onu daha derine çekti, mümkün olduğunca çok parçasını ağzıma almaya çalışırken dilim uzunluğunu okşadı.

Alt taraftaki boncukların hissi biraz tuhaftı ama bir şekilde her şeyi daha da sıcak hale getirdiler.

"Evet, em onu. Lütfen durma." Daha sert emdim, sesindeki o acıyı daha fazla arzuluyordum.

Öğürme refleksimi daha fazla aşmasını sağlamaya çalıştım... ama bunu nasıl yapacağımdan tam olarak emin değildim. O kadar büyüktü ki.

Boğazımı daha fazla açmak için onu iterken nefesini kesen bir ritim bularak uzunluğunu çektim.

"Yeter," diye homurdandı bir an sonra, beni sikinden çekip kollarına aldı, siki bir saniye sonra içime girdi.

Beni gererek açtığında başım geriye düştü, sikinin çıkıntılı alt tarafı içime doğru kayarken tüm tatlı noktalara çarptı.

"Evet amına koyayım," diye mırıldandı, çıplak kıçımı tutarak sanki girişe vurmaya çalışıyormuş gibi cezalandırıcı bir hızla içime girip çıkarken

rahmimin. Zevkten çılgına dönmüştüm, gözlerimden yaşlar akıyordu çünkü çok iyi hissettiriyordu.

"Walker," diye bağırdım.

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum," diye cevapladı gergin bir sesle, itişleri hızlanırken.

Şiddetli bir öpücükle dudaklarımı yakaladı, dili benimkine doğru ilerliyordu, agresif, derin yalamaları amıma kadar hissediyordum.

Çok iyi geldi. Dayanamadım. Beni sert ve hızlı bir şekilde becerirken çığlıklarımı tutmaya çalışarak ona karşı çırpındım.

Amım onun etrafında zonkluyordu ve ben şiddetle boşalırken dudaklarına karşı onun adını söyledim.

Dudaklarını benden ayırdı ve boynumun kıvrımındaki en sevdiği yerde dişleriyle beni işaretleyene kadar boğazımı yaladı. Isırığının acısını yalayarak dindirirken inledim.

Ellerinden biri karnıma doğru hareket etti ve kasık kemiğimin hemen üzerine baskı uyguladı, hemen başka bir zevk turunu ateşledi. Walker alnını benimkine dayadı, içime girip çıkarken gözlerimin derinliklerine bakıyor, hâlâ o mükemmel noktaya baskı yapıyordu.

"Bu da ne?" Başka bir orgazma yaklaşırken nefes nefese kaldım.

"Sakin ol meleğim. Bana bir tane daha ver," diye yalvardı ve ses tonundaki tatlılık benim felaketim oldu. Boşalırken vücudum sarsıldı ve titredi, zevk o kadar yoğundu ki nefes alamıyordum.

"Fuuuuck," diye homurdandı, ben onun uzunluğunu sağarken, sıcak spermi bir kez daha uyluklarımdan aşağı damlayana kadar içimde patladı.

Başım geriye düştü ve tamamen onun güçlü kolları tarafından tutulan akılsız, zayıf bir karmaşaydım.

"Çok mükemmelsin," diye fısıldadı, içime yavaşça girip çıkarken, ben bu hissin etkisiyle inlemeye başladım. Bir saniye sonra çekildi ve parmakları aletinin yerini alarak döllerini tekrar içime itti.

"Bunu neden yapıyorsun?" Beni tutmasına izin verirken hâlâ gözlerimi açmadan mırıldandım. "Doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun."

"Sanırım hüsnükuruntu," diye söylendi.

Bunun üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bununla ne demek istediğini sorgulayamadan... yakınlardan gelen sesler duyuldu.

"Siktir," diye mırıldandı Walker, parmaklarını çekip beni dikkatlice yere bıraktıktan sonra elbisemi ayarladı, böylece göğüslerim bir kez daha örtülmüş oldu.

Aletini tekrar pantolonunun içine soktu ve kapı çalınırken bir adım uzaklaştı.

Rahat bir nefes aldım çünkü kapının çalması iyi bir şeydi. Bu, Jolette'in bu gece kazandığı parayı kutlamaya gittiği ve benim de onun yerine astlarından biriyle uğraştığım anlamına geliyordu.

"Evet," diye seslendim, sesimin az önce duvara çarpmışım gibi çıkmamasından gurur duyuyordum.

Kapı bir santim açıldı ve Jolette'in asistanlarından Becky başını içeri uzattı. "Arabanız sizi otele götürmek için dışarıda bekliyor." Walker'ı görünce gözleri büyüdü, az önce burada olanlarla ilgili noktaları birleştirirken bakışları aramızda gidip geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim, Becky'nin bunu kesinlikle Jolette'e anlatacağını bilmeme rağmen kendimi hâlâ garip bir şekilde sakin hissediyordum.

Sanki Walker içimdeki tüm paniği söküp atmıştı.

Buna alışabilirdim. Uyuşturuculardan çok daha etkiliydi çünkü kötü sonuçları ve kendinden nefret etme duygusu yoktu.

En azından henüz değil.

Kapı arkasından kapandı ve bir saniye sonra Walker'ın kolları bana sarıldı. "Otele dönmeye hazır mısın?" diye sordu, başımı salladım ve sıcaklığının tadını çıkardım.

Soyunma odasından çıkarken Walker elini benimkine doladı. Hâlâ ne kadar iyi hissettiğimi anlayamıyordum. Bir performanstan sonra hiç böyle hissetmemiştim. Sanki performans boyunca hissettiğim korku hiç yaşanmamış gibiydi.

Çıkış kapısına giden tünelden aşağı doğru yürüdük.

"Ne için açsın?" Walker dış kapı açılırken sordu ve-

Flaşlar.

Milyonlarca gibi görünüyorlardı. Her yönden geliyorlardı.

Tamamen durdum, gözümü alan kameralar yüzünden nereye gittiğimi göremiyordum.

"Olivia, buraya gel!"

"Bu Walker Davis mi?"

"Bize bir gülücük ver,

Olivia!" "Kafan iyi mi,

Olivia?"

"Panik atak mı geçirdin?"

"Hey, Walker, bu kadar çok yükü olan biriyle çıkmak hakkında ne düşünüyorsun?"

"Olivia, gülümse!"

Bunu beklemiyordum.

Hiç de değil. Rahatlamıştım - eğlence dünyasının sülükleri tarafından takip edilmenin ve peşime düşülmesinin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Yanıp sönen ışıkları engellemek için elimi kaldırdım.

Kalbim hızla çarpmaya başlarken tanıdık bir çaresizlik hissi üzerime çöktü.

Her şey kaos içindeydi.

Walker bana "Sakın bırakma," diye bağırarak ilk kez yalnız olmadığımı hatırlattı.

Kolunu bana doladı ve fotoğrafçıların arasından geçip bizi bekleyen cipe doğru götürürken beni kendine yakın tuttu.

Koluna sıkıca sarıldım, sanki bir can simidiymiş gibi tutuyordum.

"Olivia, hamile misin?" diye seslendi içlerinden biri ve ben soru karşısında hazırlıksız yakalanarak sendeledim.

Fotoğrafçılar bize doğru koşarken Walker, "Devam et tatlım," diye ısrar etti, kameraları neredeyse sağır edici bir yoğunlukla tıklıyor ve yanıp sönüyordu.

Walker vücudunu benimle ilerleyen kalabalık arasında bir kalkan olarak konumlandırmaya devam etti.

Onlar soru sormaya devam ederken, "Geri çekilin lan!" diye bağırdı.

Sonunda arabaya ulaştık. Walker kapıyı açtı ve arkamdan içeri girerken beni neredeyse içeri fırlattı. İçerisi daha sessizdi ama kameralar camlardan içeri girmeye devam ediyor, her hareketimizi, her ifademizi yakalıyordu.

Şoför küfredip uzaklaşırken bir kameraman cama vurarak onları ezmekten ve yeni bir habere neden olmaktan kaçınmaya çalıştı.

Koltuğuma geri gömüldüm, adrenalin yavaş yavaş azalmaya başlarken ellerim kucağımda titriyor ve geride boş bir inançsızlık duygusu bırakıyordu. Bu bir... kâbustu.

Ama...

Parmaklarımın hâlâ Walker'ınkilerle iç içe geçtiği yere baktım, onun yanımda olması daha önce hiç sahip olmadığım bir rahatlıktı.

"Siktir, tatlım. Bu çok yoğundu," diye mırıldandı ve dudaklarımdan bir kıkırdama döküldü. Çünkü az önce olanlar için "yoğun" kelimesinin doğru kelime olduğundan emin değildim.

Bedlam belki?

"Benim dünyama hoş geldin," dedim ona, yüzünde çığlık atarak kaçacağına dair bir işaret ararken.

Onun yerine dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve sonra ellerimizi birleştirdi. "Burada olmaktan mutluyum," dedi bana.

Ve komik olan şey... Doğruyu söylediğini düşünmüştüm.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

WALKER

"My bro, the up and coming Hollywood *starlet*," dedi Cole telefonu açarken. Kaldırımdan aşağı, özel dedektifimin Jolette ve Marco'nun buluşacaklarını söylediği restorana doğru yürüyordum.

Şu anda yemek yiyor.

Tabiri caizse görevdeki bir adam.

"Starlet?" Nereye gittiğimi görmek için telefonumu kulağımdan çekerek mırıldandım.

"Kamera için bu kadar güzel bir yüzün olduğunu bilmiyordum, Walkie Poo." "Her oynadığımda tam anlamıyla televizyona çıkıyorum," diye hatırlattım ona, rahatlamaya çalışarak

ve restorana gittiğimde ikisini de vuramamamın nedenlerini sıraladım.

Hapis cezası.

Olivia ile eş ziyaretlerinin olmaması.

Bu sonuncusu önemli olan.

"Yine de yüzünü saklayan o çirkin masken var. Altında saklanan efsaneyi kimse bilmiyordu. Filmlerdeki kız gibisin, adamın gözlüğünü çıkarmasıyla birden okulun en seksi kızı oluveriyorsun."

"Neden beni kızlarla kıyaslayıp duruyorsun?" GPS'ime tekrar bakarak şikâyet ettim.

"Ne diyebilirim ki, aklımda kadınlar var."

"Bu normalden farklı mı?" Sordum, devam ettim ve onu hoparlöre aldım çünkü şimdi Olivia'nın dairesine kurdurduğum kamera yayınını kontrol etmem gerekiyordu. Katında gaz kaçağı olduğuna dair bir şikâyette bulunmuştum ve sonra adamım müteahhit gibi davranarak gelmişti

kontrol etmek için kiraladı. Olivia'nın dairesini "teftiş" ettiğinde, Lincoln ve Ari'nin bana bahsettiği küçük kameraları yerleştirmişti.

En iyi iki arkadaşımın da evlerinde kamera olmasının ne anlama geldiğini bilmiyordum, böylece orada olmadıklarında kızlarını görebiliyorlardı... ama bunun bir güven çemberi olayı olduğunu düşündüm. Sik süslemeleri gibi.

Başka bir canlıya asla söylemeyeceğimiz bir güven çemberi.

Kanepesinde oturmuş gitarıyla oynuyordu ve ben de şu anda orada olup onu dinlemeyi dileyerek deli gibi ekranı izliyordum.

Yine de bebek adımları. Bu "buluşma" Olivia ve benim bir sonraki aşamaya geçmemiz için gerekliydi.

Fedakarlıklar yapılmalıdır.

Cole bana hâlâ telefonda olduğunu hatırlatarak, "Kuku molasındayım," dedi. Bir saniye cevap vermeyince "Walker?" diye sordu.

"Özür dilerim, az önce şoktan ölmek üzereydim. Söylediklerinizi sindirmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı."

Ölümcül bir şekilde gücenmiş gibi ofladı.

"Dün gece yanlışlıkla beşinci aşama bir yapışkanla yattım, Walk. Prezervatifte bir delik açmaya çalıştı... prezervatif aletimin üzerindeyken... böylece onu hamile bırakabilirdim. Ben hâlâ onun içindeyken telefonundan gelinlik resimleri çekti." Bana anlatırken sesi çok korkmuş gibi geliyordu.

Kulağa korkunç geliyordu. Eğer kız Olivia olmasaydı. Aletimin üzerindeyken onunla memnuniyetle elbiselere bakardım. O pozisyonda istediği her şeyi memnuniyetle yapardım.

"Eğer internette sörf yapmaya başlayacak kadar sıkıldıysa, çok iyi bir iş yapmıyormuşsun gibi görünüyor, Cole. Belki de o efsanevi Davis dayanıklılığı seni atlamıştır."

"Har, Har. Durum öyle değildi," diye tersledi. "Ben çok iyi olduğum için bunu yapıyordu. Beni tuzağa düşürmeye çalışıyordu!"

"Kendine bunu söylemeye devam et kardeşim," diye takıldım. "Şu anda duyduğum tek şey düzgün bir şekilde sikmatize edilmediği."

Sonunda restorana vardığımda "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum Coco Bean," dedim ona, çocukluk lakabını kullanmama homurdanırken gülümseyerek. "Yine de gitmem gerek."

"Pekala," diye yakındı, "git ve tekrar fotoğraf çektir. Bu sefer sol tarafı dene, çünkü sağ taraf biraz eksikti." Vedalaşıp telefonu kapatırken kıkırdıyordum.

Ne yapmak üzere olduğumu hatırladığımda yüzümdeki gülümseme hemen kayboldu.

Olivia'nın nerede çıkacağı konusunda fotoğrafçılara tüyo vermek pek hoşuma gitmemişti ama onunla birlikte görünmem gerekiyordu... ve bunun her yerde olması gerekiyordu.

Her şey tam istediğim gibi gitmişti. Dedikodu manşetleri bizimle doluydu.

"Aşk Müziğin Vahşi Çocuğunu Evcilleştirdi mi?"

"Yeni bir davası olan asi mi? Olivia Darling ve NHL'in Beyaz Atlı Prensi Çıkıyor mu?"

"Beyaz Atlı Prens ve Kurbağa Prenses?"

Manşetler beni çileden çıkarıyordu ama amacıma hizmet ediyorlardı. Olivia'yla çıkmam onun itibarı için iyiydi.

Ve bu konuda çaresiz olan iki kişi tanıyordum.

Olivia'nın itibarını en başta mahveden ve çöpe atan onlar olmasına rağmen.

Şerefsizler.

Restorana girerken *Lincoln Daniels* suratımı takındım. Belalılığın kralı, erkekler arasında bir prens olduğumu söyleyen yüzümü. Ve tüm bu piçler benimle aynı havayı soludukları için şanslıydılar.

Tam olarak başarabildiğimden emin değildim ama aynada alıştırma yapıyordum ve bunun ulaşılabilir bir hedef olduğuna inanıyordum.

Ve hepimizin bildiği gibi... ulaşılabilir hedefler önemliydi.

Hostese nerede oturduklarını sormama gerek kalmadı. İlgi odağı olmak isteyen ama bir gram bile yetenekleri olmayan iki insan için her zamanki gibi restoranın en görünür masasına oturmuşlardı.

Planın bu kısmının gizli kalmasına ihtiyacım olduğu için en sevdiğim şey bu değildi ama en azından burası paparazzilerin uğrak yeri değildi. Ve etraftaki herkes etraflarında kimin oturduğunu umursamıyor gibiydi, sadece yemek için buradaydılar.

Masalarındaki boş sandalyeye oturduğumda yüzlerindeki şaşkın ifadeden sadece biraz tatmin olabildim.

Jolette buz gibi bir sürtük olduğunu ve soğukkanlı davranması gerektiğini hatırlamadan önce bir an bana baktı. Marco daha çabuk toparlandı, muhtemelen dolar işaretleri görüyordu, çünkü onun hakkında araştırma yaptığımdan son zamanlarda müşterilerine eklemek için bazı saf atletler aldığını biliyordum.

Muhtemelen benim burada olmamdan dolayı ağzı köpürüyordu.

Onları incelemek için bir saniye ayırdım.

Olivia'da Jolette'ten hiçbir şey göremiyordum ama belki de kaltak o kadar çok estetik ameliyat geçirmişti ki artık gerçekte neye benzediğini anlayamıyordunuz. Buz sarısı saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı, derisi kemiklerinin üzerinde gergin bir şekilde duruyordu ve ona zalim bir gülümsemeye sahip porselen bir bebek görünümü veriyordu. Soğuk ve hesapçı gözleri üzerimde gezindi ve ürpermemi tuttum çünkü gerçekten beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Senin için ne yapabiliriz, Walker Davis?" diye mırıldandı ve sesinin tınısı kulağa bıçak gibi saplandı.

Onu dinlerken aletim küçülüyordu. Eve gittiğimde ölçmem gerekecekti çünkü sadece onun yanında iki santim kaybetmiş olabilirdim.

Olivia çok kızacaktı. Onu sikime bağımlı hale getirdiğimden emindim.

Jolette boğazını temizledi ve ben de kızını becermeyi düşünmenin şu an için iyi bir fikir olmadığına karar vererek kötü kaltak maskemi geri taktım.

İlgisiz. Yapmam gereken buydu.

"Kısa süre önce imzaladığınız sözleşme ne kadar da güzelmiş," diye mırıldandı Marco, mırıldandı demek istiyorum. Her fırsatı değerlendirmeye hazır bir leş yiyiciyi andırıyordu. Çaresizlik kokuyordu, aslına bakarsanız buram buram çaresizlik kokuyordu.

"Sana küçük bir teklifim var," dedim, koltuğuma yerleştim ve bir galeta aldım.

Bakışları bana kilitlenmiş, devam etmemi bekliyorlardı. Marco öne doğru eğilmiş, söyleyeceklerimi duymak için sabırsızlanırken, Jolette soğukkanlılığını koruyor, soğuk mavi gözleri dikkatle beni inceliyordu.

"Eminim son manşetleri görmüşsünüzdür. Kızınız için oldukça iyi oldular." Telefonumu elimden bıraktım ve bu sabah en az iki kez gözden geçirdiklerinden emin olduğum makalelere göz attım.

Enerjilerinin değiştiğini hissedebiliyordum, ikisi de nereye varmak istediğimi anlamaya başladıklarında ağızlarından köpükler saçılıyordu.

"Olivia'yla çıkmayı teklif ediyorum. Dallas'la yeni işim için reklama ihtiyacım var ve onun da itibarının artmasına ihtiyacı var." Onlara parlak göründüğünü umduğum bir gülümseme fırlattım, az önce söylediğim sözler lanet dilimde kül gibi hissediliyordu. "Ve hepimiz benim gibi biriyle çıkmanın onun için iyi olacağını biliyoruz."

"Özür dilerim," diye kıkırdadı Jolette ve sesi çok tizdi, sanki bu andan önce saatlerce deli bir palyaço çocuk gibi konuşmaya çalışmış gibiydi. "Olivia'nın size ne sunabileceğini anlamakta zorlanıyorum. Büyük ihtimalle hastalıklı *amcığı* dışında."

Gözlerimi yavaşça kırptım, çünkü... onun şeytani bir kaltak olduğunu biliyordum ama bu kelimelerin ağzından çıkmasını beklemiyordum. Masanın altında yumruklarımı sıktım, sakin görünmek ve onu bayıltmamak için mücadele ettim.

Kural olarak kadınlara vurmaya karşıydım ama karşımdaki bu "amcık" bir kadın değildi.

Korkunç bir kaltaktı.

"Şimdi Jolette, sakin olmaya çalış. Bize yaşattığı onca şeyden sonra zor olduğunu biliyorum," dedi Marco, Bond kötü adamlarından biriymiş gibi arkaya yatırdığı saçlarını düzelterek.

Bir gülümseme yapıştırdım, bu sefer Lincoln'ü kanalize etmedim çünkü Jolette'in bacağımı becermeye başlamasını istemiyordum... tehlikeli bir şekilde yapmaya yakın hissettiği bir şey.

"Sakin ol. Dallas'ta beni farklı kılacak küçük bir şeye ihtiyacım var. Takım All Star'larla dolu. Binada Lincoln Daniels ve Ari Lancaster gibi insanlar varken arka planda kaybolmak kolay."

"Camden James'i unutmayın. Dallas için oldukça iyi bir sezon oldu," diye ekledi Marco.

Başımı salladım çünkü Camden çok iyi biriydi.

Sanki bunların hiçbir anlamı yokmuş gibi omuz silktim. "Bunu yapmanın Olivia'yla çıkmaktan ve onu tekrar ilgi odağı haline getirmekten sorumlu adam olmaktan daha iyi bir yolu var mı?"

Jolette'in iğrenç cilveli gülümsemesi yerinde duruyordu ama kafasında dönen dişlileri görebiliyordum. Marco ise bu fikir karşısında kendinden geçmiş görünüyordu, sanki geleceğindeki dolar işaretlerini şimdiden görebiliyordu.

Tüm bu konuşma kendimi en kötü şekilde kirli hissetmeme neden oldu ve bu insanlardan olabildiğince uzaklaşabilmek için acele etmesini umuyordum.

Bu iki aptalı yok edecektim. Hiç doğmamış olmayı dilemelerini sağlayacaktım.

"Anlıyor musunuz Bay Davis... Olivia'*nın sahibi* biziz?" Jolette bana bakarken sonunda yavaşça sordu, Marco araya girmeye çalıştığında parmağını kaldırdı.

Öfkemi yuttum... ve yüzümü boş tuttum. "Neden burada olduğumu sanıyorsun?" Hafifçe söyledim.

Başını bana doğru eğdi, belli ki bu cevap hoşuna gitmişti.

"Bu onun Dallas'a taşınması gerektiği anlamına gelecek. Sezon boyunca Los Angeles'ta biriyle ilişki yaşayamam. Bu benim için hiçbir şey yapmaz."

Taşınma fikrini ortaya attım ve Olivia bunun imkansız olduğunu düşünerek konuşmayı bile reddetti.

Umarım bu küçük değişiklikten memnun olur.

Jolette'in tırnakları masaya vurdu.

"Sorun değil," diye onayladı Marco, telefonunu eline alıp bir mesaj atarken konuşmadan sıkılmış gibiydi. "Dallas konseri mükemmel geçti. Bunlardan birkaç tane daha planlayacağım ve bu, seninle yeni manşetlerle birleştiğinde altın olacağız."

Jolette başını salladı, delici bakışları hâlâ alnımda bir delik açmaya çalışıyordu.

Gitmek için ayağa kalktığımda Jolette kırmızı bir tırnağını havaya kaldırdı. "Geçen gece neden kızımla birlikteydiniz Bay Davis?"

Bir gülümseme daha yapıştırdım.

"Seninle bir toplantı ayarlıyorum," diye göz kırptım, cevap olarak kızarması ve kıkırdaması beni hasta etmiyormuş gibi davrandım.

Restorandan çıktım, telefonumda numaraları vardı, az önce yaptığım şeyin iğrençliğinden arınmak için kaynar sıcak bir duş almam gerektiğini hissediyordum.

Öğrendiğim kadarıyla... bazen *doğru* kızı bulduğunuzda... onu elde etmek için... tüm *yanlış* şeyleri yapmak zorunda kalıyordunuz.

"Kabul etseler Dallas'a taşınır mıydın?" Daha sonra kollarımda kanepede uzanmış film izlerken sordum.

Dondu kaldı ve sonunda güldü, sesi kulaklarımda sahte ve yanlış yankılanıyordu. "Böyle bir şey hakkında konuşmak için biraz erken," dedi sonunda.

Bu konuyu ne kadar zorlamam gerektiğini düşünerek kaşlarımı çattım. Dallas'a taşınmak üzereydi. Bu konuda mutlu olması güzel olurdu.

"Erken olan ne? Ben varım. Sen de varsın. Gitmeye hazırız," diye bastırdım.

Dikkatli gözlerle bana baktı. "Bunu neden zorluyorsun? Acelen ne?"

"Yakında Dallas'a gitmek için yola çıkmam gerekiyor. Benimle gelmeni isterim," diye cevap verdim sessizce.

İç çekti ve ben bu sesten nefret ettim. "Özür dilerim. Aramızdaki bu şeyi aceleye getiremem. Kaybedecek çok şeyim var."

Ne dediğini anlıyordum. Ama bu, kabul etmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Olivia-"

"Yapma," diyerek kollarımdan fırladı ve bana döndü, televizyonun yumuşak titreşimi güzel yüz hatlarında oynaşıyordu. "Anlamıyorsun. *Berbat* haldeyim. Her gün kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum. İster inan ister inanma, beni en iyi halimde gördün ve aramızda ne oldu? Birkaç panik atak... bir sürü ağlama. Bu sadece başlangıç."

Bunun umurumda olmadığını, ne olursa olsun onun yanında olduğumu söylemek için ağzımı açtım.

Ama başını şiddetle salladı.

"Bugün saatlerce dikkatimi dağıtmak zorunda kaldım çünkü o hapları istiyordum. *Yıllardır* her gün aldığım hapları. Beni aptala çeviren ve kafam çok iyi olduğu için her şeyimi yavaş yavaş elimden almalarına izin verdiğim hapları." Olivia başını salladı ve kendinden ne kadar nefret ettiğini görmek göğsümü *ağrıttı*. Ayağa kalktı. "Seninle bir şeye balıklama atlayamam Walker. 'Beyaz Atlı Prens' gibi görünsen bile. Başıma gelen en iyi şey gibi görünsen bile. Dallas'a taşınmak kesinlikle balıklama atlamaktır," diye sessizce bitirdi.

"Buraya gel," diye homurdandım, alt dudağının titremesini izlerken. "Neden?" diye fısıldadı.

"*Buraya* gel," diye tekrar bastırdım ve bu sefer neredeyse kendini kollarıma attı, yüzünü boynuma gömdü, tüm vücudu titriyordu.

Tatlım, her şeyi halledeceğim, diye sessizce yemin ettim. Ne pahasına olursa olsun.

Olivia

"Bizim için bir yer olduğunu düşünmek istiyorum, sürekli boş dolaşan, içlerinde bir şeyler eksik olan tüm insanlar için. Ait olabileceğimiz ve bu... acı olmadan var olabileceğimiz bir yer," diye mırıldandım tenine karşı.

Beni yavaşça göğsünden kaldırdı, bakışları gözyaşı lekeli bakışlarımı yakıyordu. "Bir yer var," dedi bana şiddetle, gözlerindeki bağlılıkla ölmek istememe neden oldu. "Ben bu dünyaya *o* yer olmak için geldim. O eksik parçalar olmak için."

Ona bakmaya devam ettim. Ona inanmak istiyordum. Ama tanıştığım her insan bu eksik parçaları daha da büyütmüştü.

O yerin gerçekten var olduğunu düşünmek *istiyorum*. Ama ona bilmediğimi söylemem.

"Tenine sarılmak istiyorum... kemiklerine. Her parçanı istiyorum, her yerimde. Seninle ilgili istemediğim hiçbir şey yok. Göz dikmediğim hiçbir şey yok," diye fısıldadı. "Bana göstereceğin hiçbir şey fikrimi değiştiremez."

"Fikrini mi değiştirdin?"

"Benim olduğunu. Bedenin bana ait. Kalbin bana ait. Ruhun. Benim. Benimdir."

Bana sahipmiş gibi öptü.

Ve göğsüne tekrar yerleştiğimde... biraz korktum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OLIVIA

"W "Seni Dallas'a taşıyoruz," dedi Jolette, beklenmedik ziyaretinden bir dakika sonra.

Walker duygusal çöküşümden sonra bütün gece bana sarılmıştı. bu sabah çalışmaya gitmeden önce.

Ama şu anda kendimi çok açıkta hissediyordum. Sanki son iki yıldır duygularımı gizli tutma çabalarım yerle bir olmuştu.

"Ne?" Neredeyse kendimi tokatlayacaktım çünkü onu doğru duymuş olmamın imkânı yoktu.

"Marco ve ben L.A.'in sana göre bir yer olmadığına karar verdik. Burada bocalayıp duruyordun. Dallas'ta bir hafta sonu geçirdin ve değiştin. Yanaklarının kızarmasına bak." Sanki kendimi görebiliyormuşum gibi bana eliyle işaret etti. "Bunun doğru hamle olduğu çok açık."

Ne söylemek için ağzımı açtım?

Neredeyse kısmet gibi geldi. Sanki evren, karşı koyduğum ve istediğimi kabul etmediğim dileği almış ve bir şekilde bana vermişti.

"Neden Dallas?" Mırıldandım.

"Kuzeninin orada bir evi yok mu? Bu yüzden düğünü orada yapmadılar mı? Ayrıca, orası senin büyüdüğün yer. L.A. dışında, bildiğin eve en yakın yer orası."

Kaşlarımı çattım, çünkü bunu daha önce hiç umursamamıştı. Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

"Görüştüğün çocuk da orada yaşamayacak mı?"

Kalp atışlarım hızlandı. Dallas'taki hafta sonundan beri bana Walker'dan ilk kez bahsediyordu. Her gün bunu bekliyordum. Ve işte buradaydı.

"Orada yaşıyor. Ama onunla daha yeni tanıştım," dedim.

Bana duymak istediklerimi ya da en azından duymak istediğimi sandığım şeyleri söylüyordu... ama *neredeyse* nazik davranıyordu.

Jolette'in bana iyi davrandığına dair tek bir anım bile yoktu. İlk gün şarkı söylediğim ve Marco'nun dikkatini çektiğim zaman bile. Ne haltlar dönüyordu?

"Ne olursa olsun. Dallas'ı yeni bir başlangıç olarak düşünelim. Eğer orada işleri yoluna koyabilirsen, kim bilir... belki de vesayet artık gerekli olmaz."

Rüya görüyordum. Olan şey bu olmalıydı.

"Özür dilerim, hâlâ anlamıyorum. İki yıldır gitmeme neredeyse hiç izin vermedin. Ve şimdi... şimdi de gitmeme izin mi veriyorsun?" Fısıldadım, çok şüpheciydim. En son *mantıklı* davrandığını düşündüğümde, tüm hayatım elimden alınarak uyuşturulmuştum.

Olay neydi?

İçini çekti ve kanepeye oturdu, yorgun görünüyordu diyebilir miyim? "Son birkaç yıldır hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi. Ve... sen kazandın. Hayatı bıraktın. Hiçbir şey umurunda değil... Ben sadece... seninle kavga etmekten bıktım," dedi Jolette sert bir şekilde, bana bakarken yüzü bomboştu.

Gerçekleşiyordu. Umut, beni bir kez daha yok etmek için göğsümün içine giriyordu.

Ama lanet olsun. Onu istiyordum. Dün gece Walker'a itiraf etmeyi reddetmiştim ama istiyordum. Los Angeles'ın boğucu pençesinden gerçekten kaçma düşüncesi... Bunu hayal etmeme bile izin vermemiştim.

"Başka seçeneğim var mı?" Sonunda, ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olsam da, diğer kelimeler beni başarısızlığa uğrattığında söyledim.

"Seçim yapmak ister misin?"

Koltuktan kalktı, bu sorunun havada kalmasına izin verdi ve tüm bu cehennem başladığından beri ilk kez... emin değildim.

Jolette başka bir şey söylemeden gitti ve beni olanlarla ilgili stres içinde bıraktı.

Dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümsemenin belirmesi sadece biraz zaman aldı.

Telefonu aldım ve Walker'ı aradım.

"Merhaba meleğim," dedi, seksi sesi beni ta içime kadar etkiledi.

"Hâlâ Dallas'a taşınmamı istiyor musun?" Tereddütle sordum, içimde gergin bir heyecan vardı.

"Ciddi misin sen?" diye hırladı. "Çünkü bu komik bir şaka değil, bebeğim."

"Ben ciddiyim. Dallas'a taşınıyorum."

"Pişman olmayacağından emin olacağım," diye yemin etti.

"Bu benim balıklama atlayışım," diye fısıldadım ve sanki fiziksel bir okşayışmış gibi cevap veren rahatlama iç çekişini duyabiliyordum.

"Ben de seninle birlikte oraya dalıyorum."

Walker

Olivia'nın uyumasını izledim, mükemmelliğine hayran kaldım, zeytin tenindeki çilleri saydım, bakışlarımla dudaklarını izledim.... giderek daha fazla saplantıya kapıldım.

Şu anda o kadar huzurlu görünüyordu ki, tüm üzüntüsü ve endişesi içinden akıp gitmişti.

Ama uyandığında bu huzur kaybolacaktı. Bunu biliyordum.

İçinde bir fırtına vardı ve bugün taşınacağı için heyecanlı görünse de, ruh halinin rüzgarla birlikte değişebileceğini biliyordum.

Dün gece ona sarıldım, gözlerindeki acıyı, tereddüdü gördüm... bana... bize olan inançsızlığını.

Bunu daha önce de söylemiştim ama her zamankinden daha doğruydu. O bir kaçış riskiydi, her zaman kaçmanın eşiğindeydi.

Uzun zaman olmamıştı, beynimin mantıklı kısmı bunun farkındaydı... ama bir parçam ona güvenebileceğinden emin değildi.

Bazen kırık şeyler ne yaparsanız yapın kırık kalır. Annem bunun kanıtıydı.

Paniğe yatkın değildim ama beni terk edişini hayal etmek kadar beni uçurumun kenarına yaklaştıran bir şey yoktu.

Yanında uzanırken, kararlılığım göğsüme yerleşti.

Hareket etmesi yeterli değildi.

Benim yanıma taşınması için bile yeterli değildi.

Benimle evlenmesi için bile yeterli olmazdı.

Onu sonsuza dek kendime bağlamam gerekiyordu... ve bunu yapmanın tek bir gerçek yolu vardı.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kayarak çıktım. Banyoya doğru ilerlerken adımlarım serin fayans zeminde sessizdi. Küçük doğum kontrol hapı paketi tezgâhın üzerinde duruyordu; almayı asla unutmamak için onu dışarıda tutuyordu.

Uzun bir süre pakete baktım, bunun bir prezervatife birkaç delik açmaktan çok daha farklı olduğunu biliyordum.

Yine de sabit bir elle haplara uzandım, içindekileri internetten aldığım şeker haplarıyla dikkatlice değiştirdim, bu hareket tamamen heyecan verici hissettirdi. Doğum kontrol haplarının etkisinin ne kadar sürdüğünü araştırmam gerekiyordu.

Görünüşe göre Güven Çemberi'nde yeni bir "Baba" olacaktı. Ve bu Lincoln Daniels *değilmiş*.

Paketi tam olarak onun koyduğu yere geri koyduğumdan emin oldum, içimi bir tatmin duygusu kapladı. Tatmin ve huzur.

İçimden bir homurtu geçti ve gerçekten delirip delirmediğimi merak ettim. Çünkü tabiri caizse kaleciyi çekiştiriyordum.

Gidişime bak.

Yatağa döndüm, yüzümde kocaman çılgın bir sırıtışla yorganın altına girdim ve koluma yaslanıp uyumasını izlemeye devam etmeden önce bir saniyeliğine onun sıcak, mükemmel bedenine sokuldum.

Gece uzadı ve ben onun yanında uzanırken, deliliğin yerleşmesine izin verdim, olduğum kişi haline geldim.

Bu kız benimdi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

WALKER

İçaylak sezonumdan beri hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Bu bir gerçekti.

Dallas Şövalyeleri logosu duvarda kocaman bir şekilde karşımda duruyordu ve her nasılsa bir Kobra'dan çok daha korkutucu görünüyordu.

Çok gergin olmama rağmen havada bir doğruluk h i s s i vardı.

Burası ait olduğum yerdi.

Soyunma odasına adımımı atar atmaz Ari abartılı bir güneyli aksanıyla, "Yaşadığım ve nefes aldığım gibi," dedi. "Bu Walker Davis mi?"

"Seni daha dün taco yerken gördüm," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Ari'nin bakışları benden giyinmekte olan Lincoln'e kaydı. "Yapma,"

diye mırıldandı Lincoln, başını sallamaya başlamıştı bile.

"Cidden yapma," diye yalvardım eşyalarımı üzerinde parlak yeni bir isim levhası olan bir dolabın önüne koyarken.

Soyunma odasındaki herkes homurdanırken Ari, "O da öyle dedi," diye patladı.

Lincoln havlusuyla onu tersledi. "Bu senin antrenmandaki ilk günün."

Ari kollarını kavuşturdu ve arkasındaki duvara yaslandı. "Geçen sezonu uzun bir tatil olarak düşünmeyi seviyorum," dedi. "Sanki hiç ayrılmamışım gibi."

Giyinmeye başladım, hâlâ gergindim, bakışlarım soyunma odasındaki tüm yüzleri tarıyordu. Çoğu birbirlerine karşı oynadıkları için tanıdıktı.

ama herkesi tanımıyordum. Ayrıca, Lincoln ile aynı takımda oynama konusunda duyarsızlaşacağımı düşünmenize rağmen, çok korkuyordum.

"Binadayım," diye bir ses duyuldu ve tek kaşımı kaldırarak baktığımda yeni çaylaklardan Logan York'un soyunma odasına doğru kasıla kasıla ilerlediğini gördüm.

"Tanrım, beni bağışla," dedi yanımdan bir ses ve ben de takıma yeni katılan Camden James'in yanımdaki sıraya yerleştiğini görmek için baktım.

"Yani ilk başladığında hokeye Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşünmedin mi James?" Lincoln alaycı bir tavırla Logan'a sinirli bir bakış fırlattı ama adam bunu fark etmemiş olmalıydı... çünkü bana öyle baksaydı altıma sıçardım.

"Muhtemelen o kadar eskiyi hatırlamıyordur. Kaç yıldır Lig'desin, bir milyon yıl mı?" Logan, Camden'ın diğer tarafına oturmaya geldiğini söyledi.

Camden alay etti ve gözlerini o kadar geriye devirdi ki, biraz şaşırdım.

Logan üstünü değiştirmek için tişörtünü çıkardı ve açıkta kalan her santim derisinin mürekkeple kaplı olduğu gerçeğini gözler önüne serdi; karmaşık desenler kollarının üzerinden geçerek boynuna doğru ilerliyordu. Ve o... Gözlerimi kırpıştırdım, iki meme ucunda da piercing olduğu gerçeğine takıldı gözlerim.

"Mürekkebin olmadığı bir yer var mı?" Ari, muhtemelen hepimizin aklındaki soruyu sordu.

Logan göz kırptı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sonra bakışları Lincoln'e kaydı. "Sikimi saklıyorum."

Ari ve ben gülmekten kırıldık ama Lincoln kesinlikle daha az eğlenmiş görünüyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Camden bana, Ari'ye bakıp kıkırdarken.

"Oh...duymadın mı, Hero? Lincoln Daniels kız arkadaşının adı sikine dövmeyle kazınmış," dedi Logan.

Lincoln ofladı, dudaklarında biraz psikopatça görünen küçük bir gülümseme vardı, sanki Logan'ın cezasını şimdiden hayal ediyordu.

"Gerçek erkeklerin sik dövmeleri vardır, York. Bunu hatırlasan iyi edersin," dedi Camden, tabii ki hepimizin dikkatini çekerek.

"Vay, vay, vay... bu yıl ilginç bir yıl olacak," diye homurdandı Ari, bakışları odanın içinde gezinirken. "Muhtemelen bizden

Bir çeşit takvim gibi bir şey. '12 Aylık Süslü Penisler' gibi bir motif."

Olivia'nın "süslü sikim" sayesinde cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olduğunu düşündüğü gerçeğini düşünerek huysuzca yerimde kıpırdandım. Bir dövme çok daha iyi olurdu.

Kafamı kaldırdığımda Ari'nin bana sırıttığını gördüm. "Seninkiyle gerçek bir 'Swiftie' gibisin, Disney," diye fısıldadı ve Lincoln homurdanarak başını tekrar salladı, çünkü bazen... Ari Lancaster ile yapabileceğiniz tek şey buydu.

"Takma adın 'Kahraman' mı yoksa Logan komik olmaya mı çalışıyor?" Lincoln patenlerini giymeye başlarken sordu.

Logan sırıtarak Camden'dan önce cevap verdi. "Ah, 'Hero' tamam. Bir keresinde boğulmak üzere olan bir taraftarın yanından geçtiği için maçın ortasında buzdan atlamıştı. Ona kalp masajı falan yaptı." Başını muzipçe eğdi. "Kız gerçekten ateşliydi, yani belki de tamamen özverili değildi, değil mi James?"

Camden'ın yanakları kızarmıştı.

"Aman Tanrım. Ondan sonra onu kesinlikle siktin," diye homurdandı Ari, Camden'a biraz hayretle bakarak.

Camden banktan ayağa kalktı. "Gerçekten çok ateşliydi ve minnettarlığını göstermek istedi. Ben kimdim ki hayır diyeyim?" Kulaktan kulağa sırıtan Logan'a döndü. "Ama ayrıca, sen bunu nereden biliyorsun?"

"O maçta tribünde oturuyordum, ihtiyar. Her şeyi gördüm."

Bir an sessizlik oldu ve ardından soyunma odasındaki herkes histeri krizine girdi.

"Evet, evet, yaşlı adama gülün," diye homurdandı Camden, hepimizi tersleyerek. "Dalga geçmeyi bırakın ve buza çıkın," diye homurdandı koçlardan biri

Kapı aralığından gelen sesle dikkat kesildim, biraz korkmuştum çünkü iyi bir ilk izlenim bırakmak istiyordum.

"Sakin ol Walker," diye mırıldandı Lincoln, buza açılan tünelde yürürken omzuma bir elini vurarak. Başımı salladım, neden birdenbire midemin bulandığını hissettiğimden emin değildim.

"'Disney Babası Olma Operasyonu' nasıl?" Buzun üzerine çıktığımızda Ari fısıldayarak bağırdı ve tökezlememe ve neredeyse ısırmama neden oldu.

"Bunun için teşekkür ederim," diye tısladım buzun ortasında koçların ve oyuncuların toplandığı yere doğru kayarken.

"Eee?" Lincoln yüzünde bir sırıtışla sordu.

"Çalışıyor," dedim belli belirsiz.

"Bekle! Bunu gerçekten yapıyor musun?" Ari'nin yüzünde tam bir şok ifadesi vardı. Şaşkınlıkla ona baktım. "Tabii ki yapıyorum."

Lincoln kafa karıştırıcı bir kıkırdamayla sırtımı sıvazladı ama belli ki Ari'yi çileden çıkarmıştım.

"Şaka yaptığını sanmıştım. Bunun bir şaka olduğunu sanmıştım," dedi yanımda kayarken.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ahh. O gece queso yüzünden dikkatin dağılmış olmalı. Ya da tekila shotları. Ya da bir şekilde beni sikime piercing yaptırmaya ikna ettin - Evet, muhtemelen oydu."

Ari'nin bakışları Lincoln ve benim aramda gidip geliyordu. "Altın Çocuk, sen kötü, çok kötü bir etkensin. Zavallı Disney'in aklını çeldiğin için seni suçluyorum."

"Disney'in aklını kim çeliyor?" diye sordu Camden arkasından kayarken Biz.

"Bir saniye, Kahraman. Bu 'Güven Çemberi' arasında bir toplantı. Sadece yakın çevre üyeleri," dedi Ari kavgacı bir tavırla ve elini kaldırdı. Camden başını eğdi. "'Güven Çemberi' de neyin nesi?"

Ari cevap vermeden önce Koç Porter boğazını temizledi ve ben Ari'nin mırıldanmalarını duymazdan geldim, devasa kontratım başımın üzerinde milyonlarca kiloluk bir ağırlık gibi hissediyordu.

"Pekâlâ, Şövalyeler, dinleyin," diye başladı, sesi pistte yankılanıyordu. "Bugün yeni bir yolculuğun başlangıcına işaret ediyor - birçok yeni yüzle dolu yeni bir yolculuk. Büyüme sancıları, zorluklar, zaferler ve bunların arasında kalan her şey olacak. Ama hata yapmayın beyler, biz... kazanmak için buradayız."

"Aynen öyle!" diye bağırdı Logan ve Koç sırıttı.

"Çok çalıştın. Sen en iyinin de iyisisin, yoksa Dallas Şövalyesi olamazdın." Bakışları sanki şu anki ruh halimi görebiliyormuş gibi bir an üzerimde gezindi. "Şimdi dünyaya neyden yapıldığımızı gösterme zamanı." Bir parmağını kaldırdı. "Başarı verilmez, kazanılır. Sıkı çalışma, adanmışlık ve oyuna sarsılmaz bağlılıkla kazanılır. O yüzden bu sezon o orospu çocuklarına Dallas Knights'ın nasıl bir takım olduğunu gösterelim!"

Lincoln hemen bir Şövalyeler! tezahüratı başlattı ve antrenmana başlamak için ara vermeden önce bir araya toplandık.

Antrenman başladığında, boruların arasındaki pozisyonuma yerleştim, kaleci pedlerimin ağırlığı rahatlık ve aşinalık hissi veriyordu. Disklerin tahtalara çarparken çıkardığı ses ve buzdaki patenlerin ritmik gümbürtüsü etrafımı sarıyor, beni o ana bağlıyordu.

Bu o kadar da farklı değildi. Bu boku yapabilirdim.

Forvetler ve defans oyuncuları antrenmanlarına başlarken ben de ısınmaya, kaslarımı esnetmeye ve eklemlerimi gevşetmeye odaklandım. Önüme gelen ilk birkaç şut rutindi, eldivenimin hızlı bir hareketiyle ya da bacak pedlerime hızlı bir tekmeyle kolayca savuşturuluyordu.

"Aferin Walker," dedi Lincoln kalenin arkasına doğru kayarken.

Bu övgü-sevişme olayını gerçekten incelemem gerekiyordu. Lincoln Daniels ne zaman bir şey söylese verdiğim tepkiye bakılırsa Olivia'nın bana birkaç "atta boys" vermesi beni öldürebilir.

Antrenman ilerledi ve takımın yarısının bana her yönden yaylım ateşi açtığı hızlı atış taliminde dayak yedim.

Koç, forvetlerle bire bir karşı karşıya gelmemi gerektiren bir dizi hücum çalışması yapmaya karar verdiğinde ritmimi bulmaya başlamıştım.

Lincoln bana doğru hücum ederken kendimi hazırladım, aramızdaki mesafeyi kapatırken disk sopasının ucunda dans ediyordu. Hareketleri akıcı ve hesaplıydı, her adımı onu bir amaç ve hassasiyetle kaleye yaklaştırıyordu.

Hash işaretlerine ulaştığında, şimşek hızında bir deke yaptı ve beni dengemden uzaklaştırmak için pakı bir o yana bir bu yana kaydırdı. İçgüdüsel olarak hareketlerini takip ettim, bir sonraki hamlesini beklerken gözlerim pakta kilitlenmişti.

İleri fırladı, pakı bacaklarımın arasından geçirip kaleye sokmaya çalıştı. Bölmeye girdim, pedlerim beş deliği tam zamanında kapatarak şutunu engelledi.

Disk, pedlerimden tatmin edici bir gümbürtüyle sekti ve zararsız bir şekilde pistin köşesine doğru uçtu.

"Siktir," diye mırıldandı Lincoln, başını bana doğru eğerek.

"Walker 'Disney' Davis sen lanet olası bir duvarsın," diye bağırdı Ari patenle yanından geçerken.

Sırıttım.

"Lincoln'ün şutunu engellediği için neden bu kadar mutlu görünüyor? Benim beş şutumu falan durdurdu," diye yakındı Logan.

"Disney'le tanıştınız mı? İzin verse Altın Çocuk'un öğle yemeği artıklarını bile yer," diye duyurdu Ari.

Logan, Ari'nin kendisine doğru fırlattığı paktan eğilerek, "Kıskanmış gibisin Lancaster," diye söylendi.

Düdük çaldı ve mola için yedek kulübesine doğru kaymaya başladık. Saate baktım. İki saat olmuştu. Olivia'nın ne yaptığını merak ettim.

Lincoln'ün telefonunu havlunun altından çıkarmasını ve Monroe'nun ekranda belirmesini izledim.

"Ne?" diye sordu bana bakmadan. "Onu kontrol etmeden saatler geçireceğimi mi sanıyorsun? Bu çaylakça bir hata Walk. Çaylakça bir hata."

Kendime not, bir sonraki antrenmanda telefonumu saklayayım ki molalarda Olivia'yı takip edebileyim. Çaylak olmak istemezdim.

Camden yakınlardan, "Dur sana yardım edeyim," dedi. Bir kadın çalışanın düşürdüğü havluları beceriksizce almaya çalıştığını görmek için ona baktım. Camden bir tanesini kaparken neredeyse düşecekken Ari homurdandı.

"Şimdi anlıyorum," diye düşündü. "Kesinlikle 'Kahraman' lakabını görüyorum."

"Doğru mu?" Logan kollarını kavuşturup başını eğerek, Camden'a yardım etmesi için ay gözleri veren kıza baktı. "Yine de kadınlar üzerinde çok ama çok etkili. Bu adamın kaldırdığı kalça sayısı efsanevi."

Camden kibarlıktan başka bir şey yapmadan kıza el salladı ve sonra dönüp tekrar buzun üzerine atladı.

"Kendime not, Camden James'in kadınımın yanına yaklaşmasına izin yok," dedi Ari neşeyle, biz antrenmana başlarken bir diskle oynuyordu.

Ben de aklıma not aldım. Bilirsin... her ihtimale karşı.

Çok yorgundum ama Olivia'nın yanına dönmek için sabırsızlanıyordum. Bir yer bulmaya çalışırken benim evimde kalıyordu. Normalde Jolette onun kalacağı yeri ayarlardı ama bütün amaç onun mümkün olduğunca benim yanımda olması olduğu için böyle bir şey olmamıştı. Elbette Olivia'nın bundan haberi yoktu ve emlakçısına ona taşınacak bir yer bulmaması için para ödediğimden, şu anda kendime tüm zamanların en güzel, en mükemmel ev arkadaşına sahiptim.

Lincoln spor arabalarından biriyle yanıma park etmişti ve yürürken sessizdi, biz yürürken biriyle -yani Monroe'yla- mesajlaşıyordu.

Kamyonetimin kilidini açarken ona "Görüşürüz," dedim.

"Hey, sadece bir şey söylemek istiyorum," dedi Lincoln, ben taksiye binmeden önce.

Sesi "Kaptan Linc" gibi ç ı k ı y o r d u ve ben hemen gerildim.

"Ne oldu?"

"Olivia'nın başına gelen her şeyi bilmiyorum ama bildiğim bir şey varsa o da büyük olasılıkla bir gün her şeyi öğreneceği."

Lanet olsun. Bugün böyle bir konuşma beklemiyordum. Ona ihtiyatla baktım.

"Sadece hazırlıklı olun," dedi. "Kaçmak isteyecektir... ve ona izin vermemenizi öneririm."

Bu bilgece ve önsezili sözlerle arabasına doğru yürüdü ve içi
nd Tüylerim diken diken oldu.
e. Eve dönerken derin düşüncelere dalmıştım, hızımın çok üzerinde gidiyordum.
Çünkü sözleri beni çok endişelendirmişti.

Ya döndüğümde orada değilse?

Ya bir gün gittiyse ve onu bir daha bulamadıysam?

Garaj yoluna girip kamyoneti park ettiğimde, kendimi içeri gireceğime ve onun orada olmayacağına ikna etmiştim.

Eve girdiğimde tüm endişelerim kayboldu. Ve işte oradaydı.

Olivia kanepede benim tişörtlerimden biriyle oturmuş, gitarını tıngırdatıyordu. Beni gördüğünde gözlerinin parlaması... Zaten aşık olmasaydım, şimdi olurdum.

"Tatlım, ben geldim," diye seslendim ona dramatik bir şekilde, çantamı yere koyarken, son yirmi dakikadır çıldırdığım gerçeğini örtbas etmeye çalışıyordum.

Cevap olarak attığı kahkaha içimde bir şeyleri yatıştırdı.

"Antrenman nasıldı?" diye sordu ben tereddütle orada dururken.

Sonunda "siktir et" diye karar verdim ve çaresizliğimi kucaklayıp kanepeye doğru yürüdüm ve onu kaldırıp kucağıma oturttum, böylece ona sarılabildim.

Kalbimin çarpıntısı durana ve kendimi onun gerçekten burada olduğuna ikna edene kadar onu içime çekmek için bir saniye bekledim.

Sessizdi, muhtemelen saklamak için elimden geleni yapmama rağmen ruh halimi hissediyordu.

"Antrenman nasıldı?" diye sordu usulca, odadaki ruh hali bir tür rüya gibi alt uzaya sürüklenirken.

"Takım inanılmaz. Bunu hissedebiliyorum... Bu yıl çok özel olacak." Başını omzuma yasladı ve usulca kolumu okşadı.

"Stanley Cup sonuna kadar."

"Şşşt. Bunu söyleyemezsin. Bu kötü şans getirir!" Elimle ağzını kapatarak söyledim. Elimi ısırdı ve ben de onun altında sertleşerek hırladım.

Son zamanlarda cinsel tercihlerim hakkında her türlü şeyi öğreniyordum. Isırmak da dahil.

"Yeni bir şarkı üzerinde mi çalışıyorsun?" diye sordum ve sanki bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyormuş gibi utangaç bir şekilde başını salladı.

"Bunu duymama izin var mı?"

Mırıldandım. Bir an durakladı. "Elbette."

Onu kucağıma aldım ve kollarımın arasına aldım, gitarı hâlâ elindeydi. "Ne yapıyorsun?" dedi gülerek.

"Bir fikrim var. Bence biz yataktayken şarkı söylemelisin."

"Yatakta, ha?"

"Evet, yatakta. Ben senin içindeyken. Bu şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir olabilir."

Homurdandı.

"Peki, ne düşünüyorsun?" Onu bırakmak istemediğim için yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtım.

"Kesinlikle denemeye değer," dedi ciddi bir şekilde.

"Bu tavrını sevdim Jones," diye mırıldandım, onu yavaşça yatağa yatırırken. Bana baktı, yüz hatları solan ışıkta yumuşamıştı. Onu her gördüğümde nefesimi kesiyordu.

Bazen onun bir rüyadan, hayatta en çok istediğim şeylerin tek bir kişide toplandığı karanlık bir rüyadan çıkıp çıkmadığını merak ederdim - elde etmek için ruhumu satmak zorunda kaldığım bir kişi. Etrafında bir hale gibi yayılan saçları ve yumuşayan ışığın aydınlattığı narin yüz hatlarıyla gerçekten bir meleğe benziyordu.

Yüzünün her kıvrımı, her çizgisi ve konturu mükemmeldi, varlığının katıksız sanatının bir kanıtı. Parmak uçlarımla yüzünün kıvrımlarını takip ettim, onunla ilgili her şeye hayret ettim - kirpiklerinin yanaklarına değme şekli, dudaklarının bir gülümsemeye dönüşme şekli. Şimdiye kadar tanıdığım her şeyin ötesindeydi. Bazen bana cennetin bir anlık görüntüsü bahşedilmiş gibi hissediyordum; peşinden koşarken beni cehenneme götürecek bir cennet.

"Sana kafayı taktım," diye mırıldandım ve o da şaka yaptığımı düşünerek gülümsedi.

Eğilerek dudaklarımı boynuna götürdüm, cevap olarak gelen iç çekiş sikimi daha da sertleştirdi.

Ayağa kalktım.

"Şimdi soyun."

Olivia

Ona bu kadar yakından bakmak... neredeyse bunaltıcıydı. Bir erkeğin bu kadar güzel olması yasaklanmalıydı. Her yerini yalamak istiyordum... ve sonunda bunun garip olmadığına karar vermiştim.

Bugünü yalnız geçirdiğimi düşünürsek, uzun zamandır yaşadığım en iyi günlerden biriydi. Jolette ve Marco'nun girmesine izin verilmeyen bir yerde olmak. Güvende hissetmek. Walker'ın eşyalarının etrafımda olması... Belki de hiç sahip olmadığım bir rahatlık seviyesiydi.

Walker'la şehirde çektirdiğimiz fotoğrafları internette görmek beni rahatsız bile etmemişti. Hatta bazılarını saklamıştım çünkü fotoğraflarda birbirimize aitmişiz gibi görünmemizi seviyordum.

Bu kesinlikle daha önce hiç olmamıştı. Manşetler bile, söylemeye cesaret edersem... güzeldi.

Uzun zamandır ilk kez elime bir gitar almıştım... ve kelimeler gelmişti.

Walker kapının kilidini açıp içeri girene kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim bile.

"Şu anda ne düşünüyorsun meleğim?" diye mırıldandı, eli tenimi okşuyordu.

"Kendimi mutlu hissettiğimi," diye fısıldadım, dudağımı ısırdım çünkü kelimeleri söylemek garip geliyordu.

Cevap sırıtışı göz kamaştırıcıydı.

"Bugünlerde tek hedefim bu, bu yüzden yaklaştığım için mutluyum."

Omuzlarından çekerek üzerime eğilmesini sağladım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Birinin yanında bu kadar rahat hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu kadar çabuk.

Kendi evimi bulduğumda taşınma düşüncesinden zaten nefret ediyordum.

"Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle, sonra sen bana şarkı söylerken ben de seni sikeyim," dedi eve geldiğinden beri kullandığı o yumuşak, romantik tonda.

Ağzım açık kaldı ve sanki az önce külotumu *mahvetmemiş* gibi bana göz kırpma cüretini gösterdi.

"Önce sen," diye emrettim.

Walker üstüme çıktı ve tişörtümü çekerek çıkardı. "Bir gün seni tişörtümle sikeceğim... sonra da formamla... ama bu başka bir günü beklemek zorunda. Senin çıplak gitar çaldığın özel bir fantezim var ve bugün bana bunu vermeni umuyorum."

Üzerimdeki jean şortu da çıkarırken tenimin ısındığını hissedebiliyordum.

Bir saniye sonra, külot ve sütyen bir şekilde sihirli bir şekilde kayboldu ve ben onun altında çıplak yatıyordum. Şansıma bu sefer o da soyunmuştu.

"İşte," dedi memnun bir havayla. "Şimdi her şey mükemmel."

Gözlerimi devirdim ama kendimi gizlemek için bir hareket yapmadım. Kafasını çevirirse ölecekmiş gibi bana bakması hoşuma gidiyordu.

İnsanlardan her zaman aç bakışlar alıyordum ama bu 'Olivia Darling' içindi. Walker, 'Olivia Jones'un tüm kırık parçalarını görmüştü ve ben var olduğum için bana hâlâ güneş doğup batıyormuş gibi bakıyordu.

Bana farklı hissettirdi. Sanki dünya artık gri olmak zorunda değilmiş gibi. Sanki renklerin var olduğu bir dünyada yaşamak benim için mümkünmüş gibi.

Ona sahip olsaydım nasıl olurdu diye merak ettim - aynı zamanda bana böyle şeyler düşündürdüğü için nefret ettim.

"Bir bakalım. Benim hakkımda bilmen gereken yeni bir şey var mı?" diye düşündü ve her zaman yaptığı gibi beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Kimsenin senin hakkında bilmediği bir şeyi kastediyorsun," diye düzelttim ve şımarık ağzım onu tahrik etmiş gibi beni öptü.

Ya da beni susturmaya çalışıyordu. Ne olursa olsun, onun yöntemlerinin büyük bir hayranıydım.

"Buna hazır ol, çünkü bunu öğrenmenin bir 'öncesi' ve bir de 'sonrası' var. Ve bunun geri dönüşü yok," dedi bana, sesi çok ciddiydi.

"Pekala, ver onu bana, Davis."

"Soyadı, tarzını beğendim."

"En iyisinden öğreniyorum," dedim göz kırparak, bakışları bir an için yüzümden göğüslerime kayınca.

Bir an için çıplak olduğumu unutmuş gibiydim.

"İşte burada. Ananastan korkuyorum."

Bir an için ona bakakaldım. "Pardon... Ne dedin sen?" "Şey, sadece benim pizzamın üzerindeyken ama..."

Karnını dürttüm ve oflayıp pufladım. "Ciddi olduğumuzu sanıyordum. Burada çırılçıplak yatıyorum ve beni becermen için yanıp tutuşuyorum."

"Farkındayım. Ama lütfen tekrar "sik beni" demekten çekinme. Çünkü bu çok ateşliydi."

Parmak uçları yanlarımda gezinirken, "Bana gerçek bir şey söyle," diye ısrar ettim usulca.

Bir an sessiz kaldı, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı - ya da göğüslerime bakıyordu, gerçekten anlayamadım.

"Babam on yıl önce öldü. Bir gün uyandı, annemi öptü, yataktan kalktı... ve sonra öldü. Annem de... O da ölmüş olabilir. O aslında bir zombi. Tatlı, üzgün bir zombi. Her gün."

Şok içinde ona baktım. Ve sonra... utanç içinde. Bunu nasıl bilmezdim? Benim hakkımda her şeyi biliyor gibiydi... ve bu büyük bir şeydi.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Yani, bu korkunç bir hikâye. Annem için de berbat bir şey. Ama şimdi anlıyorum."

"Şimdi anladın mı?" Dedim, kafam karışmıştı.

"Seni kaybettikten sonra geri dönemedim. O yüzden anlıyorum. Nasıl hissettiğini."

Ona baktım, onunla tanıştığımdan beri sık sık olduğu gibi sözcükler beni tamamen yüzüstü bıraktı. Yüzümden bir damla gözyaşı süzüldü ve o şeyi yapmadan önce bir saniye boyunca büyülenmiş bir şekilde onu izledi...

Ve yaladı.

"Şimdi bana gerçek bir şey söyle," dedi, dilini yüzümden kaldırırken şaşkın görünüyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Burnumu kırıştırarak

sordum. "Ne?"

"Gözyaşlarımı yala," dedim, ağzımdan tuhaf bir kıkırdama çıktı.

"Bence bu çok açık olmalı, tatlım."

"Hayır, belli olmuyor." Aleti karnıma doğru bastırıyor, dölleri tenime akıyordu.

Dudakları kulağıma değecek şekilde tekrar üzerime eğildi. "Çünkü hepinizi istiyorum. Seni arzuluyorum. Gözyaşlarını, döllerini, sözlerini, nefesini istiyorum. Her şeyini istiyorum."

Tüm vücudum onun sözlerine şiddetle tepki verdi ve içim kıpır kıpır oldu. Sadece sesinden bile orgazm olabileceğime emindim... özellikle de böyle çılgınca şeyler söylediğinde.

"Şimdi şarkını dinlemek ve seni becermek istiyorum," diye mırıldandı.

Buna nasıl karşı çıkabilirdim ki?

Tek bir yumuşak hareketle bizi ters çevirdi, böylece şimdi onun üstünde yatıyordum. Aletini kavradım, elimi uzun, mükemmel uzunluğunda yukarı ve aşağı doğru hafifletirken elim etrafına zar zor sığdı. Bu açıdan baktığımda adımın aletinden aşağıya doğru boncuk boncuk döküldüğünü görebiliyordum.

Ve her zamanki gibi, onun deliliğinin kanıtı beni çok azdırdı.

Ben onun sikiyle oynarken o da meme uçlarımı sıkıyor ve onlarla oynuyordu, yarı kapalı bakışları ellerimin hareketini izliyordu.

Bir eli klitorisime gitti ve tembelce okşadı, parmakları hassas tomurcuğun üzerinde geziniyor ve beni çılgına çeviriyordu. İçim hafifçe kasılırken aletini daha sert sıktım ve prekum boncuklarının aletinin başından aşağı kaymasını izledim.

Evet. Lanet olsun. Ateşli.

"Sür beni, tatlım. O mükemmel amcığınla sikimi sık ve sür beni."

Ucunu ıslak yarığım boyunca kaydırdım ve bu his karşısında inledim. Beni hevesle izliyordu, bakışlarında yine o şaşkın ifade vardı.

Elleri tenimde gezinirken, "Benimle dalga geçmeyi bırak, tatlım," diye inledi.

Ayağa kalktım ve kendimi yavaşça, santim santim aletinin üzerine indirdim, beni rahat edebileceğimden çok daha fazla gererken inledim.

Başım geriye düştü, taşakları kıçımın kıvrımına otururken nefesim kesildi.

"Vay canına," diye mırıldandım ve o da güldü, vücudunun titreşimi şu anki pozisyonum için çok fazlaydı.

"Çok sıkısın. Her seferinde nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun?" diye homurdandı. "Sikeyim."

Yukarı doğru sallandım, *sırılsıklam* olduğum için havayı bir gıcırtı sesi doldurdu. Ve sonra aşağıya indim, sikinin başı o kadar derine vuruyordu ki. Ellerim göğsüne gömüldü ve öne doğru eğilerek ona daha sert binmeye çalıştım. Göğüslerime masaj yaparken klitorisim sikinin tabanına sürtünüyordu.

Göbeğim sıkıştı ve o hırladı.

"Lanet olsun. Şu haline bak. Sikime bir kraliçe gibi biniyorsun. Sikimi ıslatıyorsun. Sen benim için yaratılmışsın." Kalçalarımın yuvarlanışıyla mükemmel bir uyum içinde içime pompaladı.

"Evet, evet, evet," diye mırıldandım, orgazmım yaklaşıyordu. Karın kasları parmak uçlarımın altında sıkılaşıyordu ve kalçaları içime doğru itilirken inledim. "Neredeyse," diye bağırdım, bir tür seksi erkek oturuşu hareketi yaptı ve meme ucumu emdi, yumuşakça ısırdı ve beni orgazma itti.

Zevk omurgamdan aşağı inerken göbeğim onun uzunluğunun etrafında sıkıştı.

Ben öne düştüm ve o içime girmeye devam etti.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ve gözlerim fal

taşı gibi açıldı. Az önce ne söylemişti?

Boşalırken dölleri sıcak patlamalar halinde içime doldu. Döküldü, kalçalarımı ve sikinin tabanını ıslattı.

Hâlâ ona bakıyordum ve o da başını eğdi, uzanıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

"Hâlâ oynamamı istiyor musun?" Fısıldadım ve başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, sanki az önce söylediği şey yüzünden çıldırdığımı biliyordu ve ikimizin de dikkatini bu gerçekten uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Lütfen," dedi, aleti içimde seğiriyordu.

Yanımızdaki yatağın üzerinde bir şekilde hâlâ sağlam duran gitarımı dikkatlice aldım, hareket ettikçe daha fazla sıvı sızıyordu.

Biraz inledi ve kalçalarımın dışını okşamaya başladı, akuamarin rengi bakışları beni izlerken yanıyordu. İçimde yeniden sertleşiyordu ama bunu görmezden geldim... şimdilik. Ona bu şekilde bağlanmayı, tamamen dolmayı seviyordum. Gözlerimi kapattım ve tanıdık telleri tıngırdatmaya başladım ve sonra sadece onun için yazdığım şarkıyı söylemeye başladım - ilk kez gerçek biriyle ilgili bir aşk şarkısı yazmıştım...

Derin gölgelerde, kayboldum,
Ne bir sığınak bulabildim, ne de geçecek
bir köprü. Sonra sen ortaya çıktın, yol
gösterici bir ışık, Beni en karanlık
geceden kurtaran.

Şarkı söylerken sallandım, bir noktada hareket ederken aslında onunla seviştiğimi fark ettim.

Başka bir şey diyemezdim.

Bunu yaparken ruhunuzu ortaya koyarken buna nasıl "sikişmek" diyebilirsiniz?

Gözlerimi açtığımda alnında hafif bir ter tabakası olduğunu gördüm. Gözleri parlaktı, gözbebekleri dışarı fırlamıştı... sanki kafası iyiydi... belki de öyleydi. Belki de bizimle kafayı bulmuştu... benimle kafayı bulmuştu.

Ben de aynı şekilde hissettim.

Bu... bu bana şimdiye kadar verilen tüm haplardan daha iyiydi.

Sen benim güvenli yerimsin, fırtınadaki
sığınağımsın, Yanımdayken kendimi yeniden
doğmuş gibi hissediyorum.
Kollarında tesellimi ve lütfumu buluyorum,
Seninle umudumu, sevgimi, güvenli yerimi buldum.

Şarkı söyledim ve amım onun etrafında sıkıştı ve sanki benim bir parçam haline gelmiş gibi hissettim. Sanki bir ruhun iki yarısıydık, bir şekilde ayrılmıştık ve şimdi birbirimize geri dönmenin yolunu bulmuştuk. Şaşkınlıkla ona baktım, bedenlerimiz birlikte hareket ederken yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü. Müzik böyle bir şey olmalıydı. Zihin, beden ve ruh dedikleri zaman kastettikleri buydu.

Onu her yerde hissettim.

Kollarında, tüm korkular sona erer,
Seninle, aşkım, huzur buluyorum.

Şarkının son notaları odanın içinde yankılandı ve gitarı nazikçe benden uzaklaştırdı, yatağın diğer tarafına fırlattı, bizi yuvarladı ve beni ciddi bir şekilde becermeye başladı.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye mırıldandı, duygulu bakışları benimkilere kilitlenmişti.

Bana sahipti.

Bedenime sahipti.

Kalbimin sahibiydi.

Her şeyin sahibiydi.

Boşalmaya başladım, her yerde zevk şok dalgaları vardı, sanki beni yakmak yerine enerji veren bir canlı tele dokunmuştum.

Sanki beni yeterince sert sikerse sonsuza dek içimde kalacakmış gibi itişlerini hızlandırdı.

Bu fikre karşı değildim.

"Söyle," diye yalvardı, beni umutsuzca öperken yüzümü kucakladı. "Söyle," diye fısıldadı.

Ağzımdan "Seni seviyorum," sözleri döküldü ve asla tahmin edemeyeceğim bir şey oldu.

Pişman olmadım.

Bu gerçek benim 'gerçek' bir şeyimdi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

WALKER

My ayaklarım asfalta düştü ve Olivia'nın kamyondan inmesine yardım etmek için diğer tarafa yürürken kalabalık insan topluluğuna baktım. İnsan kalabalığını görünce yüzümdeki sırıtışı silemedim.
insanlar içeri girmeye çalışıyor.

Ağabeyim büyük bir başarıya imza
atmıştı. Hanımım "Seni seviyorum."
demişti.

Sonunda.

Ve en iyi arkadaşlarım bugün bizimle konserde takılıyorlardı.

Daha iyi olacak tek şey Olivia'nın hamilelik testinin pozitif çıkması.

Bu sabahki test *negatif* çıkmıştı... aynı zamanda hayatımın en garip deneyimlerinden biriydi.

Hamilelikle ilgili her şeyi araştırabilmek için takma isimle birçok hamilelik Facebook grubuna katıldım. Okulda yumurtlama döngüleri hakkında herhangi bir bilgi öğretildiğini hatırlamıyordum - ya da belki de elime bir sopa aldığım ilk andan beri içime işlemiş olduğu için unutmuştum... bir kızı hamile bırakma.

Bu muhtemelen eğitimimdeki bir delikten daha olasıydı.

Ne olursa olsun... Arayı kapatmak zorundaydım. Yumurtaların salınmasından, fallop tüplerinden ve yirmi sekiz günlük döngülerden bahseden tuhaf bilim makaleleri okudum.

Çok fazlaydı.

Tüm annelerin yardımseverliğine bayıldım. İsteyen herkese tüm bu ücretsiz bilgileri vermeye istekliydiler.

Kadınların tüm bunları nasıl takip ettiğini bilmiyordum. Telefon takvimimde tarihleri işaretliyor ve herhangi bir işaret için vücudunu dikkatle izliyordum... şişmiş göğüsler, vahşi duygular, kuru ve ıslak kedi... adetinin zamanlaması. Telefonumda ne zaman yumurtlaması gerektiğine dair şifreli kelimeler vardı... ve erken teşhis gebelik testleriyle ne zaman test yapmaya başlayabileceğinizi.

Ve bu sabah olmuştu...

"Olivia!" Tam işemesini bitirmişken banyoya daldım. Şok içinde bana baktı. "Acele et, bunu görmelisin... bu haberi!"

Bunu yaparken uyduruyordum... ama o tuvalete girmem gerekiyordu. Ne kadar uygunsuz ve saçma olsa da.

Ama yeni tanıştığım bir kızın üzerinde kullanmak için prezervatifte delik açmaya istekliysem... dürüst olmak gerekirse bu bir sonraki adım gibi görünüyordu.

"Walker, banyoda sınırlar hakkında konuştuğumuzu sanıyordum," diye kıkırdadı pantolonunu yukarı çekerken.

İleri atıldım ve onu çekiştirdim... sifonu çekmeye fırsat bulamadan ve kasenin içinde bir poşet olduğunu fark etmeden önce.

Suda seyreltilmiş çişi doğru bir şekilde test edemeyeceğinizi okumuştum, bu yüzden çişini yakalamak için bir torba buldum.

Ve evet, bunun ne kadar garip olduğunu fark ettim.

Eğer onu yeni yakalamanın bir yolunu bulsaydım daha garip olurdu...

Tanrım bana yardım et.

"Devam et... Hemen arkandayım," diye ısrar ettim.

"Önce ellerimi yıkayacağım," dedi ve suyu açtı. Onu kapıdan aceleyle çıkarmadan önce iki saniye kadar zaman tanıdım ve telefondan zamanlayıcıyı ayarlayarak hamilelik testini poşete soktum.

"Ben bir şey göremiyorum?" diye seslendi.

"İzlemeye devam et!" Hissettiğim kadar deli gibi görünmediğimi umarak bağırdım.

Yedi saniye olmuş muydu? Bazı sohbet grupları bundan daha uzun süre öneriyordu.

"Walker?"

"Geliyorum!"

Hamilelik testini çıkardım ve üç ila beş dakika içinde kontrol etmek üzere lavabonun altına koymadan önce kapağını açtım.

Poşeti atmak için çabalayarak sifonu çektim ve ellerimi yıkadıktan sonra Olivia'nın televizyonun önünde durduğu oturma odasına doğru koridorda ilerledim.

"Katil arıların yeniden ortaya çıkışıyla ilgili bir haber ve Dallas Cowboys'la ilgili bir sakatlık raporu vardı... şüphesiz heyecan verici bir eğlence... ama tam olarak neden bunu görmemi istedin?"

"Hmm, takım hakkında güncel bilgiler vereceklerini söylediler. İlgileneceğini düşündüm," diye dişlerimin arasından yalan söyledim. Gerçi gerçekten de ihtimal dışı değildi. İlk maçımıza çıkmak üzereydik.

Kaşlarını çattı. "İzlemeye devam etmeliyim. Belki hâlâ geliyordur," dedi, çünkü çok destekleyici bir tatlıydı. Bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

"Hayır, yanlış duymuş olmalıyım. Endişelenme melek yüzlü."

Onu öperken kollarımın arasında eridi. "Git hazırlan," dedim, mükemmel kıçına bir şaplak atarak.

"Sanırım Bayan Bentley'nin sana verdiği kahvaltılık burritoları ısıtacağım. Kafayı taktım. Sen de ister misin?"

Aşermek hamilelik belirtisiydi, değil mi?

Gerçi herkes Bayan Bentley'in burritolarını arzulardı. Onlar dünyadaki en iyi şeydi.

İkinci en iyi şey. Açıkçası Olivia'nın amı en üst sırada yer aldı.

"Evet, lütfen," diye mırıldandım ve testi kontrol etmek için banyoya gitmeden önce ona bir öpücük daha verdim.

Kapıyı arkamdan kapatarak dolaba doğru yürüdüm ve çubuğu çıkardım.

Bir mavi çizgi. Bir mavi çizgi... Bu da ne demekti?

Talimatları çıkardım ve kaşlarımı çattım.

Olumsuz.

Denemeye devam etmekle ilgili bir sorunum yoktu. Aslında yapmaktan en çok hoşlandığım şey buydu.

Olivia Jones bebeğimi doğuracaktı.

Kardeşim başarmıştı. Hayalini yaşıyordu.

AT&T otoparkına girdiğimizde ve onu görmeye gelen insan kalabalığını gördüğümde düşünebildiğim tek şey buydu... ve tabii ki Sounds of Us.

Ama tüm bu insanlar sadece kardeşimi görmek için buradaymış gibi davranıyordum.

Adrenalin derimin altında atıyordu, büyük bir maçtan önce hissettiğim aynı gerginlik hissi. Onu barlarda, yaz festivallerinde görmüştüm ve şimdi buradaydı...

Evet.

Olivia'nın kamyonetten inmesine yardım ettiğimde etrafımızdaki hava beklentiyle uğulduyordu, aletim ne kadar ateşli göründüğüyle kıpırdıyordu... büyük boy gözlükler ve gizli kalmaya çalışmak için kullandığı şapkayla bile. Bir mil uzunluğundaki bacaklarını gösteren dar deri bir mini etek ve kelimenin tam anlamıyla ağzımın suyunu akıtan bir üst giymişti.

Çok ateşli olduğu için ona bakmaktan kendinizi alamadığınızda şapka ve güneş gözlüğünün işe yarayacağından emin değildim.

Boşta kalan elimle sikimi düzelttim ve o da çektiğim acıya sırıtmaya cüret etti. Gerçi daha önce ters bir kasketle dışarı çıktığımda bana uzun süre bakmıştı ve muhtemelen ben de ona benzer bir sırıtma yapmıştım. Sanırım ödeşmiştik.

Lincoln, Monroe, Ari, Blake... ve Camden'ın toplandığını görebildiğim VIP girişine doğru ilerledik. 'Kahraman' bana ısınmaya başlamıştı... Tabii Olivia'dan uzak durduğu sürece.

"İyi misin?" Onu kontrol ederek sordum. Kalabalıktan nefret ederdi ve konseri kaçırıp evde kalmayı teklif etmiştim ama Cole için orada olmamızı istemişti. Aile üyelerimi destekleme fikrinden hoşlanıyor gibiydi. Muhtemelen daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığı içindir. Parker ve Cole onun FaceTime aramalarımıza katılması için ısrar etmeye başlamışlardı çünkü piçler onunla konuşmayı benimle konuşmaktan daha çok seviyorlardı.

Ama aynı zamanda beni gerçekten çok mutlu etti. Paylaşmak benim için ne kadar zor olsa da, Olivia'nın hayatında onun sihrini gören daha fazla insana ihtiyacı vardı.

"Ben iyiyim," diye söz verdi, yürürken başını koluma yasladı.

Kahretsin... Çok şanslıydım.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez telefonum çaldı ve kaşlarımı çatarak hemen mesajı sildim. Mesaj Jolette'den geliyordu. Dallas Knight'ın aile gecesinde Olivia'nın benimle birlikte buzun ortasında kayarken çekilmiş fotoğraflarını paylaştığı için beni "tebrik ediyordu".

Özel dedektifim ikisi hakkında bulabildiğim her şeyi toplamakla meşguldü, Olivia'nın durumu hakkında rapor yazmaları için para ödedikleri doktorlar gibi. Jeff, Marco'ya ait bazı büyük iskeletlere dair kanıt bulmaya da çok yaklaştığını düşünüyordu.

Sadece acele etmesini umuyordum.

Olivia elimi sıktı, grubun yanına vardığımızda birdenbire gerginleşmişti.

Hepsi onu şimdiden sevdi. Bu yüzden artık Tupperware kaplarını Bayan Bentley'in burritolarıyla dolduruyorduk. Olivia yine de her takıldığımızda geriliyordu, beyni gerçek arkadaşları olamayacağına inanmaya programlanmıştı.

"Olivia," diye bağırdı Ari, kollarını iki yana açarak ilerledi. Ne yaptığını anlamam bir saniye sürdü ve hemen Olivia'yı bedenimin arkasına çektim.

"Ne yapıyorsun sen?" Dehşete kapılarak sordum. Güven Çemberi'nde "Kıza Dokunma" diye bir kural yok muydu?

Ari homurdandı, kollarını hâlâ uzatmıştı. "Neler oluyor Walker? Sadece yeni en iyi arkadaşlarımdan birine sarılmaya çalışıyorum."

"Lancaster, ölmemeni ve beni ilk maçın her saniyesinde buzun üzerinde tutmanı tercih ederim," diye atıldı Camden, bu etkileşimi komikmiş gibi izliyordu.

Bu hiç komik değildi.

Yine de Lincoln sırıtıyordu. "Vay canına, ne kadar da değişmiş," diye söylendi.

Ari bu yorumla konuyu saptırdı. "Pikaplar döndü mü? Aklına gelen bu muydu?"

"The Office'de var, çok komik."

Ari iğrenerek Lincoln'e baktı. "Orijinallik için sıfır puan, Altın Çocuk. Çizim tahtasına geri dön."

Blake kıkırdadı ve Ari tüm dikkatini karısına verirken sırıttı. Bazen sırf karısının ona dikkatini verdiğinden emin olmak için bu kadar saçma davrandığından emindim.

Gerçek bir "Güven Çemberi" hareketi.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Monroe Olivia'ya, ona sarılmak için yanıma geldi, sanki onu çatalla falan bıçaklayacakmışım gibi yan gözle bana baktı.

Olivia, Blake ve Monroe'yu sevdiği için bu yoruma izin verdim ama yine de gergindim. Lincoln'ün Olivia'yı bırakır bırakmaz Monroe'yu tekrar kollarına almasına bakılırsa... o da gergindi.

"Hepiniz psikopat olduğunuzu başarıyla kanıtladığınıza göre artık içeri girebilir miyiz?" Camden kayıtsızca sordu.

"Dinle *Kahraman*, sadece bekle... bir gün uyanacaksın ve delireceksin. Sadece. Bizim gibi. Bizim gibi," dedi Ari ve kolunu Blake'e dolayarak VIP girişinde görevli bir çalışanın olduğu yere doğru ilerledi.

Olivia, Camden'ın telaşlı bakışları karşısında homurdandı.

İçeri girebilmek için rozetlerimizi gösterdik ve içeri girdiğimiz anda tekrar sırıttım - burada o kadar çok insan vardı ki. Cole'un altına nasıl sıçmadığını bilmiyordum.

Stadyumun içindeki koridorlar, gecenin etkinliği için hazırlık yapan ekip üyelerinin koşuşturmasıyla canlıydı. Ayak sesleri duvarlarda yankılanıyor, uzaktan gelen sohbet uğultusuna ve ilk açılış gösterisinden gelen hafif müzik sesine karışıyordu.

Sahne arkasına vardığımızda Cole'un etrafının kadınlarla çevrili olduğunu görünce homurdandım. Bir tanesi kucağına sarılmış, onu besliyordu... Cheetos muydu onlar?

Parker'a kesinlikle bundan bahsediyordum.

"Walkie-poo!" Cole beni görünce kollarını havaya kaldırarak seslendi ve kucağındaki kızı kabaca kanepeye bırakıp ayağa kalktı.

Bugün etkilemek için giyinmişti; kovboy şapkası, deri yelek ve dar kot pantolon. Bir de tüyü vardı. Şapkasında her zamanki kocaman tüyü vardı.

Şunu da eklemeliyim ki kardeşim bir country şarkıcısı değildi... bu yüzden alışılmadık moda seçimleriyle dünyayı tahmin etmeye devam etti.

"'Disney' lakabının sizi bu kadar rahatsız etmemesi gerektiğini düşünüyorum, *Walkie-Poo*," diye yorum yaptı Lincoln. Onu tersleme zahmetine girmedim. Çünkü bu doğruydu.

Cole yanımdan geçip gitti ve sonra... Olivia'yı kucağına aldı. "En sevdiğim kız nasılmış bakalım?" diye mırıldandı.

"Tamam, tamam. Onu yere bırak," diye homurdandım.

Ve belki de Cole aslında benim değil, Ari'nin uzun süredir kayıp olan kardeşiydi... çünkü göz kırptı.

Camden, "Vay canına Walker, alnındaki o damarı daha önce hiç fark etmemiştim," diye yorum yaptı.

Diğerleri kıkırdadı ve ben hala Olivia'yı playboy kardeşimin pençelerinden kurtarmaya çalışırken iç çektim.

Cole sonunda onu yere bıraktı ve beni kucaklamak için kendine çekti. Ailemiz birbirine karşı her zaman şefkatli olmuştu. Bunun temelini babam atmıştı. Bazen kardeşlerime sarılırken ona sarılıyormuşum gibi hissederdim.

"Burada olmana sevindim," diye mırıldandı ve içimde bir gurur dalgası daha kabardı.

"Seninle gurur duyuyorum," diye karşılık verdim ve sırtını sıvazladım.

Ayrıldığımızda ikimizin de gözleri şüpheli bir şekilde parlıyordu ama bu adamlar en iyisi olduğu için kimse yorum yapmadı.

Bir saniye sonra Monroe "Aman Tanrım," diye bağırdı. Hepimiz ona baktık ve bir hayran kıza dönüşmesini izledik. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," d i y e fısıldadı, elleri ağzını kapatmak için yukarı kalktı ve garip küçük bir jig hareketi yaptı.

"Monroe?" Lincoln sordu, Blake'in de aynı şeyi yapmaya başlaması için!

Kadınlarımız arasında bulaşıcı bir hastalığın yayılmasını izlemek gibiydi.

Bir hastalık yerine, dünyanın en büyük müzik gruplarından biri olmaları dışında.

The Sounds of Us.

Olivia'*ya* baktım, en azından nispeten sakin görünüyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü Lincoln, Ari ve benim şu anda psikopatlaşmamız muhtemelen kardeşimin gösterisi için ideal değildi.

Lincoln parmağını Monroe'nun yüzünün yakınında birkaç kez şıklattı. "Hey, beni hatırladın mı, üzerinde adının dövmesi olan muhteşem hokey oyuncusu kocan-"

Monroe, odaya giren Jesse Carroway, Tanner Crosby ve Jensen Reid'e bakarken, "Onlarla aynı odada olduğuma inanamıyorum," diye fısıldadı. Az önce kardeşimin etrafında pervane olan kızlar kelimenin tam anlamıyla çığlık attılar. İçlerinden biri gözyaşlarına boğuldu ve gevezelik etmeye başladı.

"Pekâlâ, gidiyoruz," diye homurdandı Lincoln, Monroe'yu kollarının arasına aldı ve gerçekten gidecekmiş gibi geriye doğru bir adım attı.

"Lincoln 'anasını siktiğim' Daniels, beni hemen yere indir," dedi Monroe, o güne kadar duyduğum en sert ses tonuyla.

Lincoln alay etti ama yürümeyi bıraktı. Onun yerine eliyle gözlerini kapattı, böylece artık grubu göremiyordu.

Olivia gömleğimin yan tarafına doğru gülmeye başladı, Blake ve Monroe'nun grup hakkında çıldırmalarını ve Lincoln ve Ari'nin diğer erkeklere verdikleri tepkiler hakkında çıldırmalarını izlerken tüm vücudu titriyordu.

"Oh hey, bu ağır görünüyor. Yardım lazım mı?" Güzel bir esmer elinde büyük bir tekerlekli çantayla içeri girerken Camden'ın söylediğini duydum. Ona doğru bir adım atmıştı ki Jensen Reid birdenbire ortaya çıktı, bir koluyla kadının beline sarılıp çantayı ondan aldı.

"Sana yardım etmem için beni beklemen gerekiyordu," diye mırıldandı Jensen onun kulağına. Birden Jesse yanına geldi ve boynuna bir öpücük kondurdu.

"Bu Ariana Kent... Grupla birlikte. *Bütün grupla*," diye fısıldadı Olivia bana ve ben başımı salladım. Yani, onlar için iyi... ama Olivia'yı paylaşma fikri beni kana susamış hissettirdi.

Başka bir adamın onu almasına izin vermeden önce ölürdüm.

"Selam çocuklar. Kardeşim Walker'la tanıştınız. Ama bu onun sevgilisi Olivia ve bunlar da arkadaşları," dedi Cole ve grubun geri kalanına eliyle işaret etti.

"Bu Lincoln Daniels," dedim yardımsever bir şekilde, altın tanrıyı göstererek. Ari gözlerini devirdi. "Disney, seni küçük ahmak."

"Bir imzanızı alabilir miyim?" diye ciyakladı Monroe birden, yüzü sevimli bir pancarı andırıyordu.

Jesse ona öyle bir sırıttı ki Blake ve Monroe bayılacak gibi oldular. "Evet, tabii ki. Neyi imzalamamı istiyorsunuz?"

Monroe başını sallamadan önce "Gömleğin," diye fısıldar gibiydi. "Yani bir gömlek. Gidip bir gömlek getireyim, sen de imzalarsın!"

Lincoln onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve kız bir şekilde daha da kızardı.

"Vay anasını. Sen Olivia Darling'sin," diye fısıldadı Tanner aniden.

Cole gülerek, "Onu daha yeni tanıştırdım," dedi. "Ayrıca, neden kimse bana böyle tepki vermiyor? Kendimi dışlanmış hissediyorum."

"Olivia *Darling* demedin!" Tanner sesi biraz yüksek ve cırtlaktı. Kız arkadaşı Ariana, erkek arkadaşlarından birinin kız arkadaşım yüzünden tamamen dağılmasını izlerken kıkırdamaya başladı.

Birbirlerine çok bağlı olduklarından eminim... ama yine de bir kolumu Olivia'nın beline doladım ve onu vücuduma çektim... bilirsiniz, her ihtimale karşı.

"Merhaba," dedi Olivia utangaç bir sesle, güneş gözlüklerini çıkarırken bir tutam saçını kulağının arkasına itti.

"Nasılsınız çocuklar?"

"Nasılız?" Jesse alay etti. "Sen nasılsın lan?"

Küçük bir sessizlik oldu. "Karmaşık bir durum," dedi sonunda beceriksizce.

"İşte, gitarımı imzalar mısın?" Jensen gitarı Olivia'ya hevesle uzatarak sordu.

"Evet, elbette," diye mırıldandı, sesi neredeyse... dokunmuş gibiydi.

Adını güzel bir şekilde imzaladı ve ben de hemen o anda imzasını üzerime dövme yaptırmaya karar verdim.

Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyordum. El yazısına bile takmıştım.

Siyah polo giymiş, telaşlı görünümlü bir çalışan koşarak geldi. "Bayım. Davis, sıra sende," dedi Cole'a.

Cole garip bir dönüş hareketi yaptı ve nedense kadın hayranları bayıldı. Ben sadece aptal gibi göründüğünü düşündüm. "Birazdan görüşürüz çocuklar," dedi başını sallayarak ve sahneye doğru yürümeye başladı.

Jesse, Jensen ve Tanner'ın setlerinden önce biraz daha hazırlık yapmaları gerekiyordu, bu yüzden geri kalanımız Cole'u izlemek için yürürken yollarımızı ayırdık.

"Gerçekten acıktım," diye mırıldandım kardeşimin çıkmasını bekleyen çılgın kalabalığa bakarken. "Sen de aç mısın?" Ari'ye sordum.

"Sosisli sandviç yiyemeyecek kadar *travma* yaşıyorum, Walker," diye yakındı. "Neyin var senin?"

"Karısının dünyaca ünlü bir rock grubuna aşık olmasını kıskanıyor," diye önerdi Camden, kelimenin tam anlamıyla havadan topladığı bir kutu patlamış mısırı atıştırırken.

Kaşlarımı çattım çünkü ben de bundan biraz istiyordum.

Ari alay etti ama Blake'in etrafını lanet bir boa yapıcısı gibi sararken bunu inkâr etmedi. Muhtemelen arkası dönükken ateşli bir rock yıldızının onunla kaçmadığından emin olmak için.

Kalabalığa bakıp derin düşüncelere dalarak sessizleşen Olivia'ya, "Burada sahne aldığın bir klibi izledim," dedim.

Sırıttı, her zamanki gibi böyle bir hayran çocuğu olduğum için şaşkın görünüyordu.

"Burayı her zaman kendi şehrimin kalabalığı olarak düşünmüşümdür. Bu yüzden kendimi hep biraz özel hissettim," diye mırıldandı.

Bir gitar melodisi başladığında kalabalık aniden çılgına döndü ve ben sahneye baktım. Bir saniye sonra kardeşim karşımızdaki yan girişten çıktı.

Cole'un sesi stadyumda yükseldi, zengin ve güçlü, ruhani tınısıyla havayı doldurdu. Sesi herkesi olduğu gibi beni de her zaman büyülemişti.

Kalabalığı coşturan sadece Cole'un vokalleri değildi; Cole'un sahnedeki varlığı, karizması ve inkar edilemez yıldız niteliğiydi. Sahnede

zahmetsiz bir zarafetle sahneye çıkıyor, dans hareketleri akıcı ve kendinden emin, seyircilerdeki herkesin dikkatine hükmediyor.

Onu izlemek tüylerimi diken diken etti. Çocukken bunları hayal ederdik, benim profesyonel spor yapmamı... onun kalabalıklar için şarkı söylemesini. Gençken her şey mümkün görünüyor, ama bizi şimdi görmek yine de çılgıncaydı.

Cole hit şarkılarından birinin nakaratına başladığında kalabalık alkışlarla kükredi, sesi net ve güçlü bir şekilde çınladı. Ritim eşliğinde başımı salladım, en sevdiklerimden biriydi. Özellikle Olivia'nın kıçını sikime sürtmesine bayılıyordum.

Şarkının son notaları kaybolup kalabalık alkışlamaya başladığında Cole'a bakıp gülümsedim. Bir anlığına göz göze geldik, başardığımız gerçeğini sessizce kabul ettik.

O an geçti ve bir sonraki şarkıya başladı ve ben bir kez daha duygusal değilmişim gibi davrandım.

Olivia

Cole harikaydı ama The Sounds of Us sahneye çıktığında kalabalık bir şekilde çıtayı yükseltmişti. Grubun geri kalanıyla birlikte kenarda durdum, Walker'ın kolları etrafımda Jesse, Tanner ve Jensen'ın on binlerce hayranın dikkatini çekmesini izledim.

"Walker, sana ilk çocuğumu borçluyum," dedi Monroe, grubun performansını kocaman gözlerle izlerken, elleri kalbinin üzerinde her şarkının sözlerini mırıldanırken.

"Böyle bir şey olmayacak," diye hırladı Lincoln, başının yan tarafına bir öpücük kondururken.

Homurdandım ve Walker'ın kolları bana daha sıkı sarıldı.

Şarkı sona erdi ve grubun solisti Jesse mikrofona yaklaştı.

"Bu gece bizi izlemeye kimin geldiğine asla inanamayacaksınız," diye anons etti, sesi kalabalığın uğultusunu bastırıyordu. Bahsettiği yıldızı bulabilecekmişim gibi hayran sıralarına baktım.

"Onu buraya getirelim mi?" Jesse, insan kalabalığı çığlık atmaya devam ederken sırıtarak sordu. Benim durduğum yere doğru baktı.

ve bana sırıttı.

"Olivia, neden bize katılmıyorsun?" diye seslendi bana, kalbim kulaklarımda atmaya ve adrenalinim yükselmeye başlamıştı.

Jesse sanki ele geçirilmiş gibi bana el sallayınca Walker dondu kaldı.

"Oraya gitmek zorunda değilsin," dedi Walker şiddetle, bunu yapmak istemezsem Jesse Carroway'in üzerine atlamaya hazırmış gibi görünüyordu.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve sahnedeki gülümsememi takınıp dışarı çıkmadan önce derin bir nefes aldım.

Mikrofonda Jesse'yle buluştuğumda seksen bin kişinin tezahüratları ezici bir güçle, güçlü bir enerji dalgası gibi üzerimden geçti. Polo giyen bir başka çalışan koşarak geldi ve bana bir gitar uzattı.

"Merhaba!" Binlerce çift gözün bana baktığı o anda dehşete kapılmamış gibi y a p a r a k seslendim. "Ben Olivia. Bu gece burada olmak çok güzel."

Konuşurken, gurur ve endişe karışımı bir duyguyla beni izleyen Walker'a bir bakış atmadan edemedim. Kalabalığa dönmeden önce ona güven verici bir gülümseme sundum, rastgele bir akor tıngırdatırken parmaklarım titriyordu.

"Kraliçenin bu gece ortaya çıkmasına ne kadar şaşırdığımızı hayal edin. Şanslıyız, değil mi?" Herkes çığlık atmaya devam ederken Jesse bağırdı. Hayranlara tekrar el salladım, hayranlıklarını dinlerken gülümsemem... gerçek oldu.

En büyük şarkılarımdan birinin ilk notalarını tıngırdatırken mikrofona "Bakalım bunu biliyor musunuz?" dedim. Çığlıkları beni neredeyse devirecekti.

"Sanırım öyle," dedi Tanner gülerek.

"O zaman birlikte söyle, Dallas!" Bağırdım. "Bu Walker için."

Ona göz kırptım ve yemin ederim bayıldı.

Dünyada kaybolmuş, mücadelenin içinde kalmış,
Yolumu aydınlatacak bir şey arıyordum.
Ama kaosun içinde kendi gerçeğimi buldum,
Sadece seninleyken özgürüm.

Genellikle bu kadar büyük bir kalabalıkta kendimi kaybedemezdim. Stresli ve endişeli olurdum, özellikle de haplarım olmadan.

Ama Walker'la tanıştığımdan beri bir şeyler değişmiş gibiydi. Eskiden söylediğim şarkılar -hayalimdeki adamı ya da hayalimdeki hayatı hayal ederek söylediklerim- artık hayal değildi.

Şarkı sözleri zahmetsizce içimden döküldü, ben kalbimi ve ruhumu şarkıya dökerken her kelime duyguyla doldu, Sounds of Us da sanki konserlerinden birine gelmem ihtimaline karşı gizlice pratik yapıyorlarmış gibi sorunsuzca eşlik etti.

Son notalar kayboldu ve stadyum tezahüratlara ve çığlıklara boğuldu, ses etrafımda yankılandı ve içimi bir... sevinç duygusuyla doldurdu. O anın ışıltısının tadını çıkardım, kalabalığın hayranlığını içime çekerken kalbim yükseliyordu.

Son bir kez el salladım, Jesse'ye sarıldım ve sahneden çıktım.

Walker ulaşabildiğim anda beni kollarının arasına aldı. "İnanılmazsın amına koyayım," dedi ve ben ona bir ağaç gibi tırmanmak isteyene kadar beni öptü.

"Aferin *kardeşim*," dedi Cole ve şaşkın ifadem karşısında bana göz kırptı. Walker'ın bu konuda ne düşündüğünü anlamak için yan gözle baktım ama çok mutlu görünüyordu.

Blake ve Monroe hemen bana koştular ama belli ki Ari ve Lincoln hayran kız anları konusunda biraz alıngandılar çünkü yanlarına çekilmeden önce bana sadece bir saniye sarılmalarına izin verildi.

Camden bana sarılacakmış gibi kolunu uzattı ama Walker beni geri çekti. "Disney, ne oldu?" Camden sırıttı.

"Olivia'nın yumurtalıklarından uzak durmalısın," diyerek beni kızarttı ve herkesin sırtlanlar gibi kıkırdamasına neden oldu.

"Bunu derlemekte olduğum 'güven çemberi' kural kitabına koyacağım," diye cevap verdi Camden. "Olivia'nın yumurtalıklarından uzak dur."

Ari alay etti. "Sen 'güven çemberi'nde değilsin."

Camden sırıtarak, "Olacağım," dedi.

The Sounds of Us'ın sahneyi sallamaya devam etmesini izledik ve uzak tutmak için elimden geleni yaptığım umut...

Lanet olası büyüdü.

"Olivia!"

"Olivia! Buraya gel!"

"Bu Blake Lancaster mı?"

Ari, ışıkları engellemek için elini Blake'in gözlerinin önüne koyarken, "Vay anasını," diye yorum yaptı.

Stadyumdan yeni çıkmıştık ve *her yerde* kameralar ve muhabirler vardı.

Walker hemen koruma moduna geçti, vücudu muhabirleri engellemeye çalıştı. Yine de etrafıma bakındım, saldırı karşısında garip bir şekilde hissizleştiğimi hissettim.

"Olivia, bize bu geceki performansından bahseder misin?"

"Walker, bir süperstarla çıkıyor olmak nasıl bir duygu?"

Sorular neredeyse hoştu ve ilk kez kendimi gülümserken buldum... ya da en azından yüzümü ekşitmezken. Belki sahneye çıkmanın verdiği adrenalindi, belki de Walker'dı, ama nedeni ne olursa olsun, kendimi garip bir şekilde... rahat hissediyordum.

Walker bizi aceleyle kamyona götürdü, herkes kameralardan kaçmak için dağıldı. Kabine tırmandı ve her zamankinden daha sessizdi, kamyonu kalabalığın arasından geçirirken kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Ben iyiyim," diye söz verdim, ona uzandım ve elini güven verici bir şekilde sıktım. "Her zamankinden çok daha naziklerdi."

Başını salladı ama yüz ifadesi temkinli kaldı ve hâlâ bir şey söylemedi.

"Sen iyi misin?" Sessizce bastırdım, gergin hissetmeye başlamıştım - beynimde en kötü senaryolar çiçek açıyordu... ya her şey onun için çok fazla olursa gibi...

"Ben iyiyim, melek yüzlü. Sadece o adamlardan nefret ediyorum ve seni takip etmelerinden de nefret ediyorum." Bir duraksama oldu ve sonunda otoparktan çıkarken neredeyse kendi kendine güldü. "Seni takip etmesine izin verilen tek kişi benim."

Ben de güldüm ve sonunda rahatlamış görünüyordu.

"Gerçekten söylüyorum. Sen inanılmazsın. İnanılmazsın. Şimdiye kadar tanıdığım en yetenekli insansın," dedi usulca, elini benimkini tutarak.

Kızardım ve başımı koltuğa yasladım.

"Seni seviyorum," dedi kararsızca, sanki geçen gecenin bir şans olduğunu ve onu reddedeceğimi düşünüyordu.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdim hemen, bana verdiği gülümseme şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha iyiydi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

WALKER

Game day, baby.

Dallas Knights ile ilk maçım. Ve çok gergindim.

Soyunma odasında oturup görselleştirmelerimi yaptım.

Ben bir duvardım. Lanet bir duvar.

"Biraz yeşil görünüyorsun Disney," dedi Camden, patenlerini çekerken banka oturdu.

"Kendimi biraz yeşil hissediyorum," diye homurdandım. Ona baktım ve papatya gibi taze görünüyordu. "Senden nefret ediyorum."

"Kırıldım diyeceğim ama şu anda üzerime kussan daha çok kırılırdım," dedi benden uzaklaşarak.

"Walker iyi. Sadece küçük bir dans partisine ihtiyacı var," dedi Ari, kalçalarını yüzüme doğru sallayarak. Onu uzaklaştırdım ve taşaklarına vurmadan hemen önce geri sıçradı.

"Dans partisi mi?" Logan, lanet bir köstebek gibi duvarın arkasından fırlayarak, "Dans partisi mi?" dedi. "Dans partisi" kelimesi onu harekete geçirmiş gibi küçük bir salınım yaptı.

"Dans partisi yapmıyoruz," dedim Ari'ye ve komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı.

Ari bir dönüş hareketi yaptı. "Altın Çocuk, hepsine ne kadar harika bir dansçı olduğumu söyle."

Lincoln formasını çekiştiriyordu. "Dans etmiyoruz. Ben dans etmiyorum."

Ari, "Kimse kaka yapan birini sevmez, Linc," diye yorum yaptı.

Lincoln bir kaşını kaldırdı.

"Pardon, onu geç. Kimse *parti* bozanları sevmez. Orada bir şey unuttuğumu biliyordum."

Logan hoparlör sistemine gitti ve bir saniye sonra hoparlörlerden "Sexy Back" çalmaya başladı. Hemen Justin Timberlake'in onaylayacağından hiç şüphe duymadığım bir tür kalça hareketi yapmaya başladı.

"Lanet olası çaylaklar," diye homurdandı Lincoln, sistemin yanına gidip düğmelere basarken.

"Hey!" Logan karşılık verdi.

Camden, "Çenende kıllar çıktığında bir şarkı seçebilirsin Çaylak," dedi.

Logan alay etti. "Saçların hakkında yorum bile yapamam, çünkü hâlâ tatlı buklelerin var."

Camden kaşlarını çatmadan önce saçlarını dramatik bir şekilde yüzünden savurdu. "Ben lanet bir dinozor değilim York!"

Logan küçümseyerek bir kaşını kaldırdı.

Camden onu tersledi ve tüm soyunma odası kahkahalara boğuldu.

Bir saniye sonra, "Love Story "nin kulüp ritmi odayı doldurdu.

Ari parmaklarını şıklatıp bir o yana bir bu yana kayarken, "İşte ben de bundan bahsediyorum," diye böbürlendi.

Logan yumuşak hareketlerine devam ederken, "Tamam, bunun arkasında durabilirim," dedi.

"Gerçekten umurumuzda değil çaylak," dedi Ari.

Tüm ekip gösteriş yapmaya çalışıyordu ve ben de ayaklarımı hafifçe yere vuruyordum, sinirlerimin bir kısmı uçup gidiyordu.

Ari ve Tay-Tay ile geçen koca bir sezondan sonra bu normal geldi. Bu kendi içinde biraz garipti.

Yirmi üç yetişkin adam kendilerini gaza getirmek için dans partisi veriyor.

"Hadi ama Disney. Bu senin işin," dedi Ari, kıçını bana doğru sallayarak.

Duvara yaslanmış olan Lincoln'e baktım, herkesin kendini aptal yerine koymasını izlerken dudaklarında küçük, soğuk bir gülümseme vardı.

"Ooooh, Altın Çocuk. Sanırım Walker'ı daha iyi hissettirmek için dans etmen gerekecek," diye yorumladı Ari, Lincoln'e doğru kıvrılarak.

Lincoln ona tiksintiyle baktı... ve sonunda iç çekti.

Lincoln, hepimizin ağzını açık bırakan pürüzsüz, kaygan hareketlerden oluşan bir telaşı serbest bıraktığında çenem düştü. Dönüp duruyordu ve ben büyülenmiştim.

"Beni iğrendiriyorsun," diye seslendi Ari. "Şimdi Disney daha da sertleşecek."

Artık ayaktaydım, çünkü Lincoln 'Lanet' Daniels bir melek gibi dans edecekse... ben de dans edecektim.

Camden, elektrikli kaydırağımı ve para kazanma makinemi çıkarırken haykırdı.

-Koşan adam.

Koç Porter içeri girdi ve hepimize hayretle baktı. "Lanet olası kafalarınızı oyuna verin ve ısınmaya çıkın," diye homurdandı ve tünele doğru hışımla ilerlerken başını salladı.

"İyi misin, Davis?" Lincoln sırtıma vurarak sordu. Başımı salladım, bu saçmalıktan sonra kendimi çok daha sakin hissediyordum. "O benim kalecim."

Buza çıkarken gözlerim parlıyordu.

Maç başlamak üzereydi ve Olivia'nın Blake ve Monroe ile birlikte oturduğu yere baktım. Bu sefer kılık değiştirmemişti ve en iyisi de... *benim* formamı giyiyordu.

Hemen maç *sonrasını* düşünmeye başladım... Onu o formadan başka bir şey giymeden becereceğimden emindim.

Şimdi sertleşme, Disney.

Lanet olsun... Az önce kendimden *Disney* diye bahsettim.

Ona bir öpücük verdim, kızardı ve oyunlarımdan birinde oturduğu son seferin aksine... beni terslemedi.

Birkaç ay ne kadar fark yaratabilirdi. Disk

düştü ve başladık.

İlk periyodun ortalarında Denver mükemmel zamanlanmış bir pasla karşı karşıya çemberden bir vuruş yaptı. Pak içeri girdiğinde, sol *bacağımı* süpürme hareketiyle savurarak topu kaleden uzaklaştırdım.

Ari yanımdan geçerken başımı tokatladı. "Evet!" diye bağırdı yumruk sallayarak. Sırıttım ve Olivia'ya baktım... sadece dikkatini verdiğinden emin olmak için. Ayağa kalkmış çığlık atıyor ve alkışlıyordu, her yönden mükemmeldi.

Her neyse... Olivia'nın yanında duran ve kesinlikle onun kıçına bakan bir adama ters ters baktım. Ama tabii ki dikkatimi çektiğini fark etmedi... Kaskım ölüm bakışlarını biraz zorlaştırıyordu.

Pak buzun üzerinde bir ileri bir geri uçarken seyirci heyecanla kükredi. Denver tekrar içeri girdiğinde, Camden forvetlerden birini cama çarptı ve ardından onu buza savurdu.

Clayton ayağa fırlarken tısladı: "Bu çok ucuz bir atış, pislik herif!" Camden'ın sırıtışı tamamen dişliydi. "Lanet olası bir pislik olmak nasıl bir duygu?"

"Bakalım... Ne hissediyorum? Acı tatlı değil. Hmm. Oh, anladım. Tatlı. Hissettiğim şey *bu*," dedi Camden.

Homurdandım ve kayarak uzaklaşmadan önce bana göz kırptı.

"Rüya gibi biri Disney," diye yorumladı Ari arkamdan yaklaşırken. "Blake'e belini bağlasa iyi edeceğini söyleyeceğim."

"Bu da ne demek oluyor?" Düşündüm. "Bunu her zaman duyuyorum. Sanırım ben de kullanıyorum. Ama ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hey, Altın Çocuk, 'belini kuşan' ne demek?" diye seslendi yüzleşmek için sıraya girmekte olan Lincoln'e.

"Yerine geç demek Lancaster," diye kaşlarını çattı ve hakemin yanında durdu.

"Dokunaklı, dokunaklı. Bu tartışmayı masaya yatırmamız gerekecek. Duvar olmaya devam et, Disney!" Ari ileriye doğru koşarken bağırdı.

Olivia'yı tekrar kontrol ettim, aynı adamın Olivia'ya o kadar yaklaştığını gördüm ki Olivia biraz yer açmak için Blake'e doğru eğilmek zorunda kaldı.

"Walker!" Ari homurdandı ve başımı kaldırıp baktığımda Denver forvetinin Fredericks'i geçip bana doğru geldiğini ve pakın kaleye doğru savrulduğunu gördüm. Pakın üzerine atıldım ve kale çizgisini geçmeden birkaç santim önce yakalamayı başardım.

Lanet olsun, çok yakındı.

Saat periyodun son saniyelerine doğru ilerliyordu. Ari sopasında pakla buzda hızla ilerledi. Bileğinin bir hareketiyle pakı buzun üzerinden Lincoln'e doğru yolladı, Lincoln ileri doğru koşarak pası aldı ve kaleye doğru savurdu.

Pak havada süzülürken tüm salon nefesini tutmuş gibiydi. Bir saniye sonra, kale ışıkları pakın

Periyodun sonunu işaret eden zil sesi duyulur duyulmaz top ağın arkasına çarptı.

Kalabalık kükreyerek onayladı. Lincoln zaferle kollarını kaldırdı, Monroe'ya doğru kaymadan önce yüzüne ukala bir sırıtma yayıldı, bir kalp işareti yaptı ve sonra çıkmaya başladıklarından beri yaptığı gibi ona doğru işaret etti.

Ancak o zaman takım arkadaşlarımız tarafından kuşatıldı.

"Disney, Altın Çocuk'un peşinden koşmayı bırak ve asistim için bana iltifat et," diye tersledi Ari biz yedek kulübesine doğru ilerlerken.

"Sana bir tokat atayım mı Lancaster? Yoksa ne arıyorsun?" Olivia'nın koltuğuna doğru bakarken ofladım, adamın hiçbir yerde bulunmamasına sevinmiştim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ve gülümsemesi beni benden aldı.

Camden aniden, küçük bir kızın camın üzerinden tünele düşürdüğü köpük parmağı alarak, "Hay aksi, dur sana yardım edeyim," diye seslendi.

Logan dramatik bir şekilde gözlerini devirdi ve bir şey fırlatıyormuş gibi yaptı.

Yukarı.

"Ne?" Camden hepimizin onu beklediğimizi fark edince sordu

Tünelden aşağı inin.

"Yürümeye devam et Kahraman, işemem lazım," diye tersledi Logan. Camden savunmaya geçerek, "Sadece hayranlara yardım ediyorum," dedi.

"Elbette, yanındaki seksi annesiyle hiçbir ilgisi yoktu."

Camden göz kırptı ve Logan başını salladı... mola için soyunma odasına kadar.

"Kahretsin, koçun burada olduğunu biliyor mu?" dedi Logan şok olmuş bir sesle, karşı karşıya geldiği Denver'lı adama.

Ben alay ettim, o da bana göz kırptı.

Arsız küçük çaylak.

İkinci periyodun yarısındaydık ve hala bir sayı öndeydik. Ama şu ana kadar gole izin vermemiştim.

Logan kazandı ve kaleyi buzun altına götürdü, ben de Olivia'yı kontrol etmek için bir saniyemi ayırdım.

Cidden, bu ne lan?

Adam geri dönmüştü. *Yine* çok yakın oturuyordu. Dikkatini oyuna vermek için elinden geleni yapıyordu ama herif onunla konuşmayı bırakmıyordu.

Kahretsin, disk tekrar bizim tarafımızdaydı.

Denver topu kalenin arkasına götürdü, ben de sol direğe sarıldım ve bizimkiler pakı geri almaya çalışırken ileri geri takip ettim. Bir saniye sonra pak ceza sahasının kenarındaydı ve Denver onu benim arka tarafıma doğru itmeye çalışıyordu. Açıyı kapatmak için hızla ağırlığımı değiştirdim ve pakı yakalamak için eldivenimi indirdim.

Kalabalık tezahürat yaptı ama benim odağım tekrar Olivia'daydı, adamın uzanıp onun lanet koluna dokunmasını izliyordum.

Hakem düdüğü çaldı ama pakı geri vermek yerine buza bıraktım ve ardından sopamla sert bir vuruş yaparak cama doğru fırlattım.

Pak önündeki bariyere çarpıp kırılınca adam sıçradı, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Yanındaki biri bir şey söyledi ve bakışları benimkilere kaydı. Kaskımı çıkardım ve ona en iyi ölüm bakışımı attım, kelimeleri ağzımdan çıkarırken boğazımda kesik bir hareket yaptım: "O benim."

Adamın yüz ifadesi değişti, yüzünde korku ve belirsizlik karışımı bir ifade belirdi. Bir saniye sonra oturduğu yerden fırladı ve merdivenleri koşarak çıktı, sanki peşinden geleceğimden korkuyormuş gibi her iki adımda bir arkasına bakıyordu.

Amcık.

Olivia'nın ağzı açıktı, yüzünde küçük sevimli bir şok ifadesi vardı ve oyuna geri dönmek için kaskımı geri çekmeden önce ona göz kırptım.

Takım arkadaşlarım şaşkın bir şekilde beni izliyorlardı.

Lincoln ve Ari hariç... Onlar da beni yavaşça alkışlıyorlardı?

"İşte böyle yapılır, Disney. Gerçek bir 'Güven Çemberi' davranışı. Yani, ulusal bir programda birini bitirmekle tehdit ettiğin için uzaklaştırma alabilirsin... ama bu iş böyle yapılır," diye bağırdı Ari.

Hakemler ne yapacaklarını bilemeyecek kadar şaşırmış olmalılar çünkü lig tarihinde böyle bir şeyin yaşanmadığından eminim... böylece oyun yeniden başladı.

Adam bir daha geri gelmedi ve ben de Olivia'nın en azından bu oyunun geri kalanında dangalaklara karşı güvende olduğunu bilerek kafamı oyunda tutabildim.

Ki kazandık.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OLIVIA

Sekinlik bizi oyuncuların çıkmasını beklememiz için tünele götürdü. "Hokeye bayılıyorum," dedi Monroe hayallere dalmış bir şekilde bir postere bakarken.

Duvardaki Lincoln. Monroe ve Lincoln birlikte çok etkileyiciydiler ve bu beni Walker ve benim diğer insanlara nasıl göründüğümüzü merak etmeye itti. Sanki kendi küçük dünyamızdaymışız gibi benzer göründüğümüzü umuyordum.

Blake, "Oyun günü seksi en iyi gün seksidir," diye mırıldandı ve Monroe ile ben kıkırdamaya başlamadan önce hafif bir duraklama oldu.

"Ne? Doğru olduğunu biliyorsun. Tüm o adrenalin. *En iyisi* bu." Bana spekülatif bir şekilde baktı. "Eminim bir gösteriden sonra da aynısı oluyordur, değil mi?"

Dallas'taki gösteriden sonra Walker'a deli gibi saldırdığımı düşünerek kızardım.

"Evet, şu kızarıklığa bak. Şu anda ateşli seksi düşünüyor," diye şaka yaptı Monroe.

"Ve o oyundan sonra... sana mağara adamı gibi davrandı..." Blake bir öpücük sesi çıkardı. "Çok ateşli olacak."

Walker o anda dışarı çıktı ve bana doğru bir hamle yaparak beni kollarının arasına aldı ve sanki birkaç saat değil de günlerdir ayrıymışız gibi yüzünü boynuma gömdü.

Blake kaşlarını aşağı yukarı kaldırdı. "Bow chicka wow wow," diye mırıldandı, Ari belli ki onu etkilemişti.

"Harikaydın!" Beni tutmaya devam ederken fısıldadım.

"Buradan çıkalım mı?" dedi, sesi hırçındı ve ben başımı salladım.

Beni yere bıraktı ve elimden tutarak tünelden oyuncu çıkışına doğru götürdü. "Sonra görüşürüz çocuklar," diye seslendim arkamdan çünkü

Walker selam bile vermemişti.

"İyi eğlenceler!" Monroe seslendi ve ben de homurdandım, hiç kız arkadaşım olmamasının şaşırtıcı olduğunu düşündüm... ve şimdi oldukça harika görünen iki tane vardı.

Otoparktan çıkarken Walker sessizdi.

"Dallas için ilk maçına çıkmak nasıldı? Daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm."

Elimi tuttu ve sertleşmiş sikinin üzerine koydu. "Çok heyecanlıyım Olivia. Şu anda seni bu kamyonun içinde becermemek için elimden gelen tek şey bu. Bu yüzden eve gidene kadar sessiz kalacağım... tamam mı?"

İçime çektim ve başımı salladım, ses tonundaki hırıltıyla tenim kızardı.

Eve dönüş yolculuğu boyunca hiç konuşmadık ve bana dokunmadı.

Walker kapının kilidini açıp karanlık koridora adımını attı, ben de onu takip ettim.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi aniden, ipeksi bir sesle.

"Ne?"

"Dizlerinin üzerine çök, meleğim."

"Tamam," diye fısıldadım yere çökerken.

"Aferin kızıma," dedi elini yanağımda gezdirerek. "O mükemmel ağzını açacaksın ve döllerim yüzüne damlayana kadar sikimi yalayacaksın... ve sen rahatladıktan sonra... seni becereceğim. Formamın içinde. Önce amından, sonra da o mükemmel götünden."

Ona baktım, şok ve tahrik kan dolaşımıma karıştı.

Külotum sırılsıklam olmuştu.

Bunu ben istedim.

Hepsini istedim.

Şimdi.

Aletini Şövalye eşofmanlarının içinden çıkarırken, "Aç k a p ı y ı ," diye homurdandı. "Daha geniş."

İtaat ettiğimde memnun bir onay sesi çıkardı.

Maç için saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamıştım ve Walker at kuyruğunu eline dolayarak başımı daha da geriye çekti.

"Çok ateşlisin," diye mırıldandı.

Sikinin ucunu alt dudağıma sürttü ve sikini ağzıma sokmadan önce üzerine pre-cum yaydı.

Tatlı misk kokusu amımdan fışkırıyordu ve sikinden durmadan sızan dölleri yuttum.

"İyi kız, tatlım. Sikimi yala."

Boyunun etrafında inledim ve boğazımı daha fazla açmaya çalıştım. Onu memnun etmek istiyordum. Piercing'inin boncukları dilimin üzerinde kayıyordu ve üzerlerine bastırdım, inlemesini ve horozunun etrafında öğürene kadar ağzımın içine daha fazla dalmasını sağladım.

"Hepsini," diye emretti, boğazımın arkasına vurarak daha derine iterken.

Walker bir an için çenemi okşadı, diğer eli hâlâ atkuyruğumu gergin tutuyordu.

"Boğazını gevşet meleğim," diye homurdandı, aletinin başı bir şekilde daha derine itiliyordu.

Eğer varsa, *bunun* "derin boğazlama "nın ders kitabındaki tanımı olduğundan oldukça emindim.

Ve bunu oldukça iyi yaptığımı düşünüyordum.

Walker yavaşça çekildi ve tekrar içeri girdi, ben onu hevesle emerken bakışları ağzıma yapışmıştı.

Ellerim gömleğinin altından yukarı doğru itildi, sıcak tenine dokunmak için çaresizce çırpınıyor, ondan alabildiğim her parçayı istiyordum.

"İşte böyle, bebeğim. Sikimi yala. Son damlasına kadar yutacaksın, değil mi Olivia?" diye homurdandı, eli saçlarımda sıkılaşmıştı. İticileri daha sertleşti ve sertleşti ve uyarı olmadan, horozu nabız atıyordu ve sıcak cum ağzıma fırladı, yeterince hızlı yutamadığım kalın patlamalar. Sonunda çekilmeden önce birkaç kez daha ağzımı sikmeye devam ederken dudaklarımdan çeneme döküldü.

Çenemden aşağı damlayan dölleri topladı ve ağzıma geri itti. "Hepsini senin almanı istiyorum." Boynumda da döl vardı ve onu gömleğimin yakasının altına sürerek göğsümü okşadı.

Aleti önümde sallanıyordu ve ağzım sulandı. Hâlâ sertti.

"Sana sadece biraz rahatlamak istediğimi söyledim. Başka bir adamın sana dokunduğunu görmek, meleğim. Bu beni vahşileştiriyor. Gecenin geri kalanını her deliğini sikerek geçireceğim, ta ki döllerimle o kadar dolacaksın ki kurtulamayacaksın. Bu gece benim uslu kızım olacaksın, değil mi bebeğim?" diye dalga geçti, formamın üzerinden göğsümle oynuyordu.

Başımı salladım, bu gece onun iyi kızı olmak için kesinlikle çaresizdim. Bir kez daha, ona boyun eğmenin, tam olarak ne isterse onu yapmanın neden bu kadar iyi hissettirdiğini merak ettim.

istedim... hayatımın diğer her alanında nefret ettiğim halde.

"Formam hariç her şeyimi çıkar," diye mırıldandı, saçlarımı bıraktı ve bir adım uzaklaştı, mavi gözleri karanlık koridorda parlıyordu.

Ayağa kalktım ve taytımı ve külotumu çıkardım, ardından formanın altına uzanıp sütyenimi çıkardım. Her kızın ara sıra öğrendiği bu numaranın bu kadar işe yarayacağını kim bilebilirdi?

Walker sikini avuçladı ve bana bakarken kökten uca doğru yumruk yaptı.

"Yakında bu senin soyadın olacak, o yüzden buna alışmanı öneririm.
Giy onu meleğim. O mükemmel amcığını sikerken takmaya alış."

Birbirimize bakarken kalçamdan aşağı bir tahrik damlası kaydı ve sanki biliyormuş gibi sırıttı.

Walker bana doğru yürüdü ve nedense geri çekildim, koridordan çıkıp oturma odasına girene kadar attığı her adıma uydum.

"Bir adım daha atma tatlım," diye homurdandı. "Yolun geri kalanını kanepeye kadar sürünerek gitmeni istiyorum, o mükemmel kıçının üzerine o kazağı geçir ki hareket ederken amını izleyebileyim."

Vay anasını. Adamımın pis bir ağzı vardı... ve ben buna bayılıyordum.

Kendimi bu gece ikinci kez dizlerimin üzerine çökerken buldum. Eğildim ve kıç yanaklarım çıplak kalacak şekilde formamı yukarı çektim ve sonra yavaşça kanepeye doğru süründüm, bakışları tenimi yakıyordu.

"Sana bakarken bile boşalabilirim bebeğim. Gerçek olduğundan bile emin değilim. Bazen uyanacağım ve sen sadece en karanlık rüyalarımın bir ürünü olacaksın diye endişeleniyorum." Sesi acı dolu geliyordu.

Kanepeye kaydım, bacaklarımı açarken formanın yukarıda kaldığından emin oldum, böylece onun için ne kadar ıslak olduğumu görebilecekti.

Walker karşımdaki duvara yaslanmış, sanki transa geçmiş gibi aletini yavaşça okşuyordu.

"Kendinle oyna," dedi kısık sesle ve ben parmaklarımı kıvrımlarımın arasından geçirirken gözleri parmaklarımı takip etti.

"Bu nasıl bir his?"

"Çok iyi," diye fısıldadım, klitorisimin etrafına ıslaklık yaymak için kullanmadan önce bir parmağımı bir saniyeliğine amıma kaydırırken inledim.

Eli şaftı boyunca daha hızlı hareket ediyordu, bu manzara beni daha da tahrik ediyordu.

"Tadına bak. Tüm o tatlılığı içine çek," diye homurdandı.

İtaat ettim, parmaklarımı ağzımda kaydırdım, şeker gibi yalayarak tadını çıkardım.

Duvardan fırladı ve bana doğru yürüdü. "Formayı yukarı çek. O mükemmel göğüsleri görmek istiyorum."

Bir kez daha istediğini yaptım, önümde dizlerinin üzerine çökerken titriyordum, dudakları meme uçlarımdan birinin üzerine kapandı ve iki parmağını içime sokarken sertçe emdi. Dişleri hassas ucumu hafifçe ısırırken diğer göğsümü de sıktı. Hepsini çekip diğer deliğime götürmeden önce üçüncü bir parmağını daha sokmaya zorladığında inledim ve ıslak arzumu her tarafına yaydım.

Ağzı diğer göğsüme geçti ve iki parmağını kıçıma sokmaya başlarken yaladı ve emdi. Deliğimi gerip ıslatırken nefesim kesildi, duyumlardan titriyordum.

"Kahretsin, göğüslerine bayılıyorum," dedi göğüslerimin arasında ileri geri gidip gelirken, yalayıp emerken ve beni çıldırtırken.

Kıçımı germeye devam ederken içinden aç bir ses yükseldi. Beklenmedik ve sert bir orgazm beni vurdu ve dölüm amımdan aşağı damlayıp deliğimi daha da ıslatırken haykırdım. Walker parmaklarını geri çekti ve ben boşluğa bakarak sızlandım.

"Sana çok iyi bakacağım," diye mırıldandı üzerime eğilirken.

Kalçalarım ona doğru eğildi ve siki göt deliğime sürtünürken nefes nefese kaldım. Klitorisime masaj yaparken "Rahatla bebeğim," diye fısıldadı. Sikinin başı açıklığıma doğru bastırırken kocaman hissettirdi, yarısına kadar içime inç inç itti.

"Siktir," diye soluk soluğa kaldım, nefes alamayacak kadar doluymuşum gibi hissettiğim için kelimeler zar zor çıkıyordu.

"Çok iyi gidiyorsun," diye övdü ve ben de onun iltifatları karşısında sanki kıçımı kaldırmayı sevmesi benim hayat amacımmış gibi gururlandım.

Gittikçe daha fazla içeri iterken haykırdım, bir şekilde kendini tamamen içeri sokana kadar, taşakları bana oturdu.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve her birini öptü, tüm odağım şu anda kıçımda olan devasa sopada olduğu için bilincime zar zor süzülen övgüler mırıldandı.

Daha önce sahiplenildiğimi hissettiğimi düşünmüştüm... ama bu başka bir seviyedeydi. Piercing'inin boncukları sinirlerime sürtünüyor gibiydi ve hiç böyle bir zevk hissetmemiştim. Çok fazlaydı.

"Bana benim olduğunu söyle," diye
hırladı. "Evet," diye fısıldadım.

"Daha yüksek sesle istiyorum. Tüm dünyanın bunu bilmesini istiyorum. Beni asla terk etmeyeceğini söylemeni istiyorum."

"Seni terk etmeyeceğim. Ben seninim," diye hıçkırdım, yüzümden daha fazla gözyaşı döküldü çünkü o anda dönüştüğümü, tanıyamayacağım bir şeye dönüştüğümü hissettim.

Çekildi ve tekrar içime girdi, bir eli klitorisimle oynarken diğeri göğüslerime masaj yapıyordu.

"Kıçına çok iyi alıyorsun, tatlım," diye mırıldandı. Yine de bir şey söyleyemedim, hislere çok kapılmıştım.

"Şimdi o amcığı dolduracağım, seni döllerimde boğacağım."

Söylediklerinin biraz korkutucu olduğunun yarı yarıya farkındaydım... ama geri kalanım önerdiği şeye karşı çıkmıyordu.

Şehvetle doluydum, her parçama sahip olmasını istiyordum.

Kalçalarım ona karşı hareket ediyor, bana sadece onun verebileceği yüksekliğin peşinden koşuyordu. Yükseldiğini hissedebiliyordum, neredeyse oradaydı ve sonra vurdu, içime girerken öfori omurgamda zonkladı... tohumu içimi kapladı. Görüşümün kenarları kararırken ve bilinçsizliğe kayarken hissettiğim son şey buydu.

Gerçekten de ölümüne sikilmiş.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

WALKER

"W Bu koku da ne?" Olivia mutfağa girerken inledi.

"Yumurta mı?" Elimde tabaklarımıza kaşıklamak üzere olduğum kahvaltı tavasıyla ona doğru dönerken şaşkınlıkla sordum.

"Sanırım hasta olacağım," dedi, odadan çıkarken yüzü solgundu.
Yüzümde kocaman bir sırıtış belirmeden önce bir an donakaldım.
Sonra kızımın saçını tutmak için aceleyle banyoya girdim.
Bir saat sonra istediğim haberi aldım.
Bir çubuk üzerinde iki
pembe çizgi. Hamile.
Hayatımın en güzel günü.

Olivia'nın mutfak dolaplarını karıştırmasını izledim, üzerinde onu tamamen boğan tişörtlerimden başka bir şey yoktu. Yakası omuzlarından birinden kaymıştı ve bakışlarım pürüzsüz teninde gezinirken aletim seğirdi. Bu manzara karşısında sırıtmaktan kendimi alamadım.

Kahveyi arıyordu, en az benim ona verdiğim değer kadar değer verdiği bir sabah ritüeli. Ne yazık ki onun bu küçük ritüeli için evdeki son kahve çekirdeğini de atmıştım.

Kafeinin hamilelikte kullanılmaması gerektiğini okumuştum, bu yüzden mutfaktaki tüm kahve ve diyet kolaları kaldırdım. Ben de hamileliği boyunca kahveyi bırakacaktım... her ihtimale karşı kafein bir şekilde benim spermlerime geçebilirdi.

Risk almıyordum.

"Hey, bebeğim, dünkü kahveyi bitirdin mi?" diye sordu kaşlarını çatarak, saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırarak. Bana döndüğünde kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı, eli hâlâ boş kahve kutusunun üzerinde duruyordu.

Bir hafta içinde üçüncü kez doldurduğu.

Alıştırılmış bir kayıtsızlıkla tezgâha yaslandım. "Hayır, bir demet kaldı sanıyordum."

Kaşları daha da çatıldı. "Ben de öyle. Daha dün almamış mıydık?"

Omuz silktim. "Antrenmandan sonra biraz alırım."

"Starbucks'a gidelim," dedi, sesi biraz paniklemiş gibiydi. "Düzeltmeye ihtiyacım var."

Olivia'nın kafein bağımlılığı bir sorun olacaktı.

"Onun yerine sana bir smoothie yapmama ne dersin?" diye sordum. "Oh, ve Mrs.
Bentley'nin burritoları. Lincoln'la antrenman yapması için biraz gönderdi."

"Onu Lincoln'den çalmayı denemeliyiz," diye mırıldandı, Lincoln'ün hizmetçisinin burritolarından bahsedince geçici olarak kafein arayışından uzaklaştı.

Ben sustuğumda döndü ve bana baktı. "Disney, seni ahmak," dedi Ari'nin sesini en iyi şekilde denediğini varsaydığım bir sesle, "Lincoln'den bir şey almayı düşünürken bile şortunun içinde titriyorsun."

Bu doğruydu. Bayan Bentley'i asla çalmaya çalışmazdım. Hayatımın aşkı için bile olsa. Pişmanlık duymadan sırıttım ve o da güldü.

Smoothie için malzemeleri çıkarmaya başladım. Geçen hafta boyunca meyveleri, sebzeleri ve sağlıklı dozda doğum öncesi vitaminleri bir araya getirerek hamilelik smoothie'lerinde uzmanlaşmıştım. Olivia'nın sabah içeceğinin artık büyümekte olan bir bebeği beslemek için her türlü malzemeyle dolu olduğundan haberi yoktu.

Hamile olduğunu anlamasını çok istiyordum ama şu ana kadar mide bulantıları, göğüslerinin büyümesi ve adet görememesi konusunda hiç de şüpheli görünmüyordu. Telefonunda özellikle hamilelikle ilgili konuları aratmıştım, bu yüzden artık tüm reklamları bebekle ilgiliydi.

Hala bir şey yok.

Görünüşe göre hamile kalmak onun için olasılıkların o kadar dışındaydı ki en belirgin işaretleri bile kaçırıyordu.

Musluktan biraz su almaya gitti ve ben de aceleyle "yanlışlıkla" bardağını devirdim, böylece hepsi döküldü.

"Bebeğim, buzdolabındaki filtrelenmiş suyu kullan, lavabo suyu berbat," dedim ve bardağı alıp onun için doldurdum. Musluk suyunun içinde bir sürü toksin olduğunu okuduğum için buzdolabına kötü olan her şeyden arındıran süper süslü bir filtre taktırmak için para ödemiştim.

Kim bilebilirdi ki?

Beş bebek kitabıma göre, görünüşe göre hamileyken her şey sizin için kötüydü. Bu da şu anda *her şeyi* ondan uzak tutmak için işimi gerçekten zorlaştırıyordu.

Smoothie'yi hazırlamayı bitirdim ve ona uzattım, onun mükemmelliğine bakarken kendimi daha da çılgın hissediyordum. Keşke bu habere nasıl tepki vereceğini bilseydim. Onunla bir bebek sahibi olmak hayal edebileceğim en iyi şeydi... ama onun da aynı şekilde hissedeceğinden emin değildim. Onu işaret edebilirdim

ama fırtına öncesi bu küçük sakinliğin tadını çıkarmaya çalışıyordum... sadece korkması ihtimaline karşı.

En azından *nasıl* hamile kaldığını asla öğrenemeyecekti. Bu haberi vermek çok daha zor olurdu.

Bu küçük düşünceye güldüm ve Olivia soran bir kaşını kaldırdı. Yine de bana ne düşündüğümü sormadı, çünkü bunu çok sık yapma eğilimindeydim - kafamdaki rastgele şeylere gülmek.

"Smoothie'ni iç," diye emrettim ve burnunu kırıştırdı.

"Bunların içine ne koyuyorsunuz? Tadı her zamankinden biraz farklı," diye yorumladı pipetinden uzun bir nefes çekerken.

"Sadece biraz vitamin," diye masumca cevap verdim, belli ki paranın satın alabileceği en pahalı doğum öncesi takviyeleri yuttuğu gerçeğini atlamıştım.

İki bebeğim için hiçbir şey çok iyi değildi.

Smoothie yapan, kahve yasaklayan, aşırı korumacı partner rolünün hayatımın amacı olduğundan oldukça emindim.

Umarım bunu sorun etmemiştir.

O günün ilerleyen saatlerinde, antrenmanımdan sonra parkta yürüyüşe çıktığımızda, ona göz kulak olmaya özen gösterdim. Piknik malzemelerimizin bulunduğu ağır çantayı taşımakta ısrar ettim ve itirazlarını geçiştirdim.

"Bugün parlıyorsun bebeğim," diye mırıldandım, bana o öğleden sonra yazdığı bir şarkıdan bahsederken onu hayranlıkla izliyordum.

Yanakları pembeleşti ve ağzım sulandı. Onun hamile olduğunu öğrendikten sonra cinsel dürtülerim daha da delirmişti, sanki bir tür hamilelik saplantım varmış gibi.

Daha sonra inceleyeceğim başka bir şey.

Çimlerin üzerine yerleştik ve battaniyeyi çıkarıp yaydım, Olivia'nın yanına gitmeden önce rahat olduğundan emin oldum. Bakışlarım dümdüz karnına kaydı, keşke şişlik zaten orada olsaydı diye düşündüm.

Onun benim olduğunu gösteren büyük ve sorumlu bir işaret.

Sepeti açtım ve piknik için sandviç hazırladığını görünce çılgına döndüm. Aşçımız Marsha market alışverişine gitmişti.

Bu hafta test pozitif çıkmadan önce buzdolabımız kaçak ürünlerle doluydu.

Öğle yemeğindeki şarküteriyi nasıl kaçırmışım?

"Bu iyi görünüyor," dedim, vücudum yaptığım şeyi engelleyecek şekilde sepetin üzerine eğildim ve sandviçleri arkama atabilmek için kaptım. "Bakalım neyimiz varmış. Meyve salatası, cips, makarna salatası ve lanet olsun.... bunlar Marsha'nın Alman çikolatalı kekleri mi?"

"Evet, bu öğleden sonra bizim için bir parti yaptı. Ama içinde sandviç yok mu?" diye sordu sepetin içine bakmaya çalışarak.

"Bu çocuk ne yapıyor?" Mırıldandım, sandviçleri arkama atabildiğim kadar uzağa fırlattım, o da dikkatini benim baktığım yere çevirdi.

"Hangisi?" diye sordu, kafası karışmıştı çünkü o sırada parkta bir sürü çocuk vardı.

"Biraz ot yiyordu. Gerçekten tuhaf," diye cevap verdim, bana dönüp baktığında omuzlarımı silktim. "Peki ondan önce ne diyordun?"

"Ne? Oh, um. Sandviçler. Sepette sandviç olması gerekiyordu."

Eşyaların yerini değiştirmek ve etrafa bakmak için büyük bir gösteri yaptım. "Sandviçleri göremiyorum ama geri kalanı harika görünüyor."

"Kahretsin. Özür dilerim," diye mırıldandı, makarna salatasını açtığımda burnunu kırıştırdı.

"Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Belki de onu yememelisin. Bir şeyler kokuyor."

"Oh," diye cevap verdim, makarna salatası yeme şansımın yasını tutarken hemen kapağı kapattım. En sevdiğim salataydı.

"Görünüşe göre bu piknikte pek de iyi bir iş çıkarmamışım," diye homurdandı ben kalanları çıkarırken.

"Bana mükemmel görünüyor," dedim ona aç gözlerle bakarken.

Bir cips kapıp ısırmadan önce romantik bir şey söylemişim gibi bayıldı.

Onunla böyle dışarıda olmak güzeldi. Geçen hafta Jeff nihayet Marco ve Jolette'e karşı daha fazla kanıt bulduğunda nereye gittiğimizi gazetecilere sızdırmayı bırakmıştım ve artık numaramı bırakabilirdim.

Bütün hafta boyunca onlardan gelen mesajları görmezden geldim, hepsi de yeni hikayelerin eksikliğinden şikayet ediyordu.

Aptallar başlarına geleceklerden habersizdi.

Fotoğraf makinelerine ara vermek güzeldi, her ne kadar fotoğrafları sevmiş olsam da. Bilgisayarımda hepsinin bulunduğu bir klasör vardı.

Birkaç hafta sonra her şeyi yerli yerine oturtmuş olacaktım, böylece ömür boyu böyle günler geçirebilecektik.

Sepette kalanları yedikten sonra -tabii ki makarna salatası hariç- kollarıma uzandı.

Ve tüm bu süre boyunca karnını kucaklamam tamamen normalmiş gibi davrandım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

OLIVIA

Yıllardır -ünlendiğimden beri- özel jetlerle uçmuştum ama nedense Walker ilk deplasman maçı için kendi jetim yerine Lincoln ve Ari'nin jetiyle uçmam konusunda ısrar etmişti.

Lincoln ve Monroe'nun özel arabası Blake ve beni aldı ve uçağa binmek için özel uçak pistine gittik.

İşte o zaman işler tuhaflaştı.

Muhteşem bir uçaktı, son modeldi ve Lincoln'ün Tanrı'dan daha fazla parası olduğu gerçeğine uygundu, ancak çok tuhaf bir uçuş ekibi vardı.

Herkes kadındı.

Ve sadece kadın değillerdi... yaşlılardı.

Ticari havayollarında pilotlar için altmış beş yaşında emeklilik kuralları vardı. Bu ekibin yetmiş yaşın altında olduğundan emin değildim. Belki de bu yüzden üçüncü bir pilot vardı... belki de içlerinden biri havadayken tozlanırsa acil durumlar için.

Uçuş görevlileri Mabel ve Edna kedi kazakları giymişlerdi ve uçağa adımımı atar atmaz beni sıcak kurabiyelerle karşıladılar.

Koltuklarımıza yerleştik ve Blake ile Monroe gerçekten sessiz davranıyorlardı. İkisine de baktım ve şüpheli bir şekilde boş yüzleri vardı.

Telefonumu çıkardım.

Ben: Etrafım büyükannelerle çevrili... ve gerçekten kafam karıştı.

Walker: Büyükanneler mi?

Ben: Uçuş ekibi, pilotlar... Lincoln burayı huzurevinden mi kiralıyor yoksa neler oluyor...

Walker: Harika değiller mi? Sana kurabiye verdiler mi? Benim için birkaç tane alır mısın?

Bu sana neden garip gelmiyor? Bunu daha önce hiç görmemiştim!

Walker: Bana biraz kurabiye getir, melek yüzlü. Seni çok seviyorum.

"Walker'a 'Büyükanne Havayolları'nı soruyorsun, değil mi?" Monroe masumca sordu.

"Büyükanne Airways?"

Blake kollarını uçağa doğru uzattı. "Lincoln ve Ari'nin hiçbir erkeğin ya da yaşına uygun bir kadının bize yaklaşamayacağından emin olmak için verdikleri cevap."

Monroe sırıttı. "Lincoln'e şaka yapıyorum, Edna ya da Mabel ile sırf kurabiyeleri için gözümü kırpmadan evlenirdim."

Ağzımdan garip, şok edici bir kahkaha döküldü... tam da Edna ve Mabel, üzerinde tam bir çay servisinin yanı sıra bir tepsi çikolatalı kurabiye bulunan bir arabayı taşıyarak koridordan aşağı inerken.

"Al canım, bunlar ısıtıcıdan yeni çıktı, istediğin kadar al." Yıpranmış eliyle tepsiyi aldı ve bana uzattı.

Biraz deli gibi göründüğümden eminim, bakışlarım kurabiyelerden kedi kazaklarına... yüzlerinde kocaman gülümsemelerle beni izleyen Blake ve Monroe'ya gitti. Bunun bir şaka olup olmadığından emin değildim.

Kurabiyeyi yavaşça ağzıma götürüp tereddütlü bir ısırık alırken sonunda "Teşekkür ederim," dedim... Tat alma tomurcuklarım hemen patladı çünkü kutsal kurabiyem.

"Aşık oldum," diye haykırdım, gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. "Bu inanılmaz!" Ağzıma bir lokma daha attım, elimde değildi. Daha bir tanesini bile bitirmeden kaç tanesinin benim için çok fazla olduğunu merak etmeye başlamıştım.

Blake ve Monroe birbirlerine bilmiş bakışlar attılar, dudakları bastırılmış bir eğlenceyle seğiriyordu.

"Sana söylemiştim," diye sırıttı Monroe. "Mabel'ın kurabiyeleri efsanedir." Kendisi için bir kurabiye aldı. "Bunlara erişebilmeyi her gün erkek şekerine erişmeye tercih ederim."

"Aynen," dedi Blake ağzı dolu bir şekilde, pembe rujuna kurabiye kırıntıları yapışmıştı. "Bu bebekleri rüyamda görüyorum."

"Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım... Lincoln ve Ari bu uçağı satın aldılar... ve sonra bir tane kiraladılar" - Hepimizi dolduran Mabel ve Edna'ya baktım

çay-"*olgun* uçuş ekibi, hepsi diğer erkekler seninle konuşmasın diye mi?" Blake başını salladı. "Teknik olarak her şeyi Lincoln başlattı."

"Birinci sınıftaki tüm koltukları satın almak için o kadar çok para harcıyordu ki sonunda özel uçmam gerektiğine karar verdi. Ve sadece 'olgun' bir mürettebatla uçabilirdim." Monroe az önce söyledikleri hiç de çılgınca değilmiş gibi kıkırdadı.

Blake muhteşem sarı saçlarını tokayla tuttururken yüzümdeki ifadeye homurdandı. "Kaleci erkek arkadaşını hatırlıyorsun, oyunu durdurup pakı cama vurmuştu... Sırf bir erkek seninle konuşmaya cüret etti diye... değil mi?"

"Bizimkiler biraz... çok," dedim sonunda şaşkın bir ses tonuyla.

"'Çok' onları tanımlamanın bir yolu," diye kabul etti Monroe, ağzına bir kurabiye daha tıkıştırırken.

Walker'a mesaj atmak için telefonu elime aldım.

Üzgünüm, hiç kurabiye kalmayacak.

Walker hemen yanıt verdi.

Walker: Sorun değil, tadı daha güzel olan bir şey biliyorum ve yakında onu yemeye niyetliyim.

Kukum. Kesinlikle amımdan bahsediyordu.

Mabel ve Edna bize çay verirken ve biz kurabiyelerle karnımızı doyururken kızarmamaya çalışarak yerime oturdum.

Mutlu bir şekilde yemeğimi yerken ve çayımı yudumlarken kesin olarak bildiğim bir şey vardı... "Grandma Airlines" en iyisiydi.

Uçak St. Louis'e indi ve bizi arenaya götürmek üzere hazır bekleyen bir arabayla karşılaştık. Arabayı sürerken üçümüz heyecanla sohbet ettik, Blake ve Monroe bana Ari ve Lincoln'ün kalplerini kazanmak için yaptıkları şeylerle ilgili saçma hikayeler anlattılar.

Lincoln'ün Monroe'yu kendisiyle çıkmaya ikna etmek için yaptıklarına hâlâ inanamıyordum. Walker'ın hayranlığını şimdi biraz daha iyi anlıyordum. O adam bir kraldı.

Arabayla giderken Şövalye şapkamı ve güneş gözlüklerimi taktım, ancak bu noktada bir kılık değiştirmenin ne kadar etkili olduğundan emin değildim. Fotoğrafçılar bir hafta öncesine kadar dur durak bilmiyorlardı ve ben de bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

Walker ve benim birlikte olduğumuzu bilmeyen popüler kültür dedikodularını takip eden herkes.

Arenaya vardığımızda, insan kalabalığının arasından ön sıradaki koltuklarımıza doğru ilerledik, adamlarımıza tezahürat yapmak için sabırsızlanıyorduk. Koridorda ilerlerken, bizimkilerin iki yanındaki koltuklarda oturan iki heybetli kadın dikkatimi çekti. Simsiyah giyinmişlerdi ve bir güç havası yayıyorlardı, terlemeden küçük bir arabayı kaldırabilecek gibi görünüyorlardı.

Monroe, Blake ve benimle şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu çünkü kadınlar ikiz olabilirdi. Birlikte oturuyor olmaları gerekirmiş gibi görünüyorlardı. Yine de ikisi de onlara baktığımızı fark etmemiş gibiydi. Ben daha bu küçük gizemi düşünemeden Walker kayarak yanımıza geldi ve eldivenlerinden birini çıkarıp elini cama bastırdı. Utangaç bir şekilde elimi aynı noktaya bastırdım. "Seni seviyorum," dedi ve ben daha da kızardım. onun muhteşem yüzüne baktıkça daha fazla.

"Ben de seni seviyorum!" Bariyerin arkasından seslendim. Bana göz kırptı ve kayarak ağa geri döndü.

Lincoln yanından geçerken Monroe'ya kalp işareti yaptı, bakışları iki yanında oturan heybetli kadınlara kaydı ve yüzünde küçük bir sırıtış belirdi.

Ve Ari... Ari geçip gitmedi. Onun yerine bir çalışanını "Bayan Lancaster'a takıntılıyım" yazılı bir tabelayla yanımıza gönderdi.

Blake kızardı ve kendisine sırıtan Ari'ye bakıp eğlenerek başını sallamadan önce bir an için yüzünü sakladı.

"Biraz çılgınlar," diye düşündüm, ısınma hareketlerini tamamlayan üç ateşli kıza bakarken.

Monroe bana deli olan benmişim gibi baktı. "Bu konuda 'bir tür' olduğunu sanmıyorum," dedi. "Neyse ki deliliği seviyorum."

Kendime itiraf etmeden önce bir an için bunu düşündüm... Ben de deliliği seviyordum.

Oyun başladı ve sanki iki yanımda insan kaleleri varmış gibi hissettim. Garip bir şey fark etmeden önce zaman zaman onlara baktım.

Maçı izlemiyorlardı.

Bunun yerine kalabalığı izliyorlardı, gözleri dikkatli bir yoğunlukla herkesi tarıyordu.

Tuhaf.

Walker bu sefer koltuk arkadaşım konusunda çok daha mutlu görünüyordu. Hâlâ oyun aralarında sürekli bana bakıyordu ama geçen maça göre çok daha rahat görünüyordu.

Oyunun yarısında Blake bir kahkaha krizine girdi. "Buna inanamıyorum," diye haykırdı kıkırdamalar arasında. "Walker bu kadınları koruma olarak tutmuş!"

İki kadına baktım... kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. Kesinlikle korumalara uyuyorlardı. Simsiyah görünümleri, tek elleriyle dört bin kişiyi yedek kulübesine oturtabilmeleri, maçı izlemedikleri gerçeği... tüm işaretler kesinlikle oradaydı.

Ben de kıkırdamaya başladım. "Benim adamım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Ari sürekli Walker'ı dürtüyor ve her geçtiğinde buraya bakıp sırıtıyor. Bunun kesinlikle bir 'güven çemberi' hareketi olduğunu düşünüyor," dedi Blake.

Yanımdaki kadına yan gözle baktım ama o bakışlarını kaçırdı, belli ki konuşmak istemiyordu. Yine de dudaklarında, söylediğimiz her kelimeyi dinlediğini gösteren küçük bir gülümseme vardı.

Walker bu kadınları kesinlikle işe almıştı.

Maçtan sonra, biz "Büyükanne Havayolları" ile onlar da takım uçağıyla geri dönmeden önce vedalaşmak için soyunma odasının dışında çocuklarla buluştuk.

Önce Ari çıktı ve Blake'e doğru bir hamle yaparak onu kollarına aldı ve dikkatini Monroe ve bana çevirmeden önce abartılı bir şapırtı sesiyle öptü.

Ari son derece yakışıklıydı, Lincoln da öyle. Belki de Walker'ın girmeye kafayı taktığı "güven çemberi" için bir gereklilikti bu... hepsinin seksi olması gerekiyordu.

Eğer öyleyse, Walker'ın kesinlikle böyle bir şansı vardı.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Monroe, sert olmaya çalışsa da dudaklarına bir sırıtış yayıldı.

"Lütfen," diye sızlandı. "Sadece bir saniye."

Monroe iç çekti. "İyi ama günün birinde delirecek." Bir dakika sessiz kaldı, görünüşe göre derin düşüncelere dalmıştı. "Aslında şu anda olduğundan daha fazla delirebileceğini sanmıyorum. Sen muhtemelen güvendesin."

Ben daha ne olduğunu soramadan Ari Blake'i bıraktı ve kollarını Monroe ve benim omuzlarıma doladı. Lincoln ve Walker soyunma odasından çıkarken, "Merhaba kankalar," diye mırıldandı.

Lincoln kelimenin tam anlamıyla hırladı. Ama o bir şey söyleyemeden Walker beni Ari'nin elinden çekip aldı ve duvara yasladı, dudaklarını ağzıma yapıştırmadan önce vücuduyla beni korudu.

"Benim," diye mırıldandı ipek gibi, boynumun en sevdiği kısmını ısırarak.

"Mağara adamı gibi davranıyorsun," diye fısıldadım. "Ya da bir vampir gibi, şu anda hangisi olduğundan emin değilim."

"Kelimenin tam anlamıyla dünyadaki en mükemmel melek yüzlü sevgiliyi bulmuş bir adam gibi davranıyorum ve kimsenin onu almasına izin vermeyeceğim."

Ne kadar abartılı davrandığını görünce burnumu kırıştırdım ama kesinlikle bayılmıştım.

"Spoiler uyarısı. Ari'nin kimseyi alacağını sanmıyorum. Blake ve Monroe bana o ikisinin onları almak için yaptığı bazı şeyleri anlattı..." Ofladım ve sesimi alçalttım. "Yani, *takıntılılar*..."

Walker bana bakıp yüzümü incelerken yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Tamamen haklısın. Delirmişler," dedi ve çocuklar bizi havaalanına götürmek için bekleyen arabaya doğru tünelden geçirirken bana bir öpücük daha verdi.

Dallas'a inmemize on beş dakika kalmıştı ki Monroe arka yatak odasından çıktı, güzel yüzü acıyla buruşmuştu. "Âdetim başladı. Her yerim kanıyor."

"Hay aksi, tampon lazım mı?" diye sordum, çantama uzanmaya başlamıştım bile... ancak fark ettim ki... en son ne zaman regl olmuştum?

Telefonumu çıkardım, ne zaman not aldığımı aradım çünkü döngümü her zaman dini olarak takip etmiştim.

Panik. Aylardır, yani Harley ve Maddie'nin düğününden beri takip etmediğimi fark ettiğimde hissettiğim şey buydu.

Ne oluyor lan?

Tamam, düşün... Adet olmuştum... Ne zamandı?

İki ay önce mi?

Siktir. Siktir. Siktir.

Doğum kontrol hapımı mükemmel bir şekilde kullanıyordum. Bunu berbat etmediğimi biliyorum. Ama Walker'ın muhtemelen bir çeşit süper spermi vardı. Ve her seks yaptığımızda onu tekrar içime itiyordu. Ki bu sürekli oluyordu.

Kulaklarımda bir çınlama sesi vardı. Monroe bir şey söyledi ve ben de tampon almam gerektiğini hatırladım.

İşe yaramaz bir tampon.

Zayıf bir gülümsemeyle ona uzattım.

"Liv, iyi misin?" Monroe tatlı tatlı sordu, bakışları endişeliydi.

"İyi," dedim garip bir şekilde tiz çıkan bir sesle. "Çok iyi."

Monroe başka bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama başka bir şey söylemeye karar vermiş olmalıydı çünkü tamponla birlikte banyoya geri döndü.

Blake ve Monroe uçuşun geri kalanında ve evime giderken bana kaçamak bakışlar attılar.

Yüzümü boş tutmak için elimden geleni yaptım ve içten içe çıldırarak sessiz kaldım.

Eve vardığımızda kapıyı açmak için hamle yaptım ve Blake usulca omzuma dokundu. "Bir şey mi yaptık?" diye sordu endişeyle. "Çünkü yaptıysak özür dilerim."

Ona gülümsemeye çalıştım, çünkü bu iki kadın tanıdığım en iyi kızlardı. "Söz veriyorum, sorun sen değilsin. Sadece bir şey fark ettim ve biraz üzerinde çalışmam gerekiyor. Sizler en iyisisiniz, söz veriyorum."

Bana rahatlamış bir şekilde sırıttı ve ben de kapıya doğru yürürken ikisine de el sallayarak veda ettim.

Hamile olamam, değil mi?

Peki bu neden dünyadaki en kötü şey gibi görünmüyordu?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OLIVIA

I mutfak masasında oturmuş, önümdeki burritoya bakıyordum. Walker ağırlıklar için yeni çıkmıştı ve ben hala kendimi gerçekten hamile *olmadığıma* ikna etmeye çalışıyordum.

Bayan Bentley'in dürümünü yiyebiliyorsam hamile değildim. Ya da en azından kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum.

Sorun şu ki, o lanet şeyi elime bile alamıyordum. Kokudan midem çalkalanıyor ve dalga dalga mide bulantısı beni vuruyordu.

Ve gerçekten düşündüğümde... Bir süredir garip yemek isteksizlikleri yaşıyordum.

Geçen sabahki yumurtalar gibi.

Denial, senin adın Olivia.

Çatalımı bırakıp tabağımı ittim ve derin bir nefes alarak mide bulantımın geçmesini diledim. Ama mide bulantısı daha da şiddetlendi, midemin çukurunda dönüp durdu, ta ki görmezden gelemeyinceye kadar.

Sandalyemi geriye attım ve aceleyle banyoya doğru koştum, zar zor yetiştim.

Tuvalette iki büklüm oldum, şiddetli bir şekilde kusarken vücudum sarsılıyordu. Porselen kâseye yapıştığımda gözlerim yaşardı, safranın acı tadı dilimde kaldı.

Orada oturup nefes almaya çalışırken, hala hastalığımın, hassas göğüslerimin ve baş ağrılarımın başka bir nedeni olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Sadece bir mide rahatsızlığıydı, mantık yürütmeye çalıştım. Ya da belki dün yediğim kurabiyeler yüzündendir.

Geçen günkü yumurtalar da kötüydü. Bundan emindim.

Ama mutfağa doğru tökezleyerek geri döndüğümde, elimi midemdeki bulantıya bastırarak sonunda gerçeği itiraf etmeme izin verdim.

Hamilelik testine ihtiyacım vardı.

Titreyen ellerimle telefonumu karıştırdım ve çılgınca en yakın eczaneyi aradım. Cevaplara ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Eczaneye giderken yol bana sonsuzmuş gibi geldi. İnsanların karşısına plansız bir şekilde çıkmamın kötü bir fikir olduğunu ancak CVS'nin otoparkına girdiğimde hatırladım.

Ama artık geri dönmek için çok geçti. O testi yapmadan gitmiyordum.

Arabadan indim, kalbim göğsümde çarparak mağazaya doğru ilerlerken başımı öne eğdim.

Mağazaya göz gezdirdim, bir oje vitrininin arkasına saklandım ve bir genç kızın sesini duydum - Walker'la çıktığım ortaya çıktığından beri özellikle *heyecanlanmışlardı*. Sesi kaybolunca aile planlaması reyonuna doğru ilerledim, bir kutu hamilelik testine uzanırken ellerim titriyordu.

Self checkout standlarına şükürler olsun.

Testlerin parasını çabucak ödedim, zihnim binlerce farklı düşünce ve korkuyla yarışıyordu.

Şansım tükendiğinde neredeyse otomatik kapılara varmıştım.

"Vay anasını. Bu Olivia Darling mi?" diye yakınlardan biri yorum yaptı.

Daha halka açık bir sürü yerde fark edilmekten kaçarken CVS'de fark edilmeyi bana bırakın.

"Gerçekten mi?" diye sordu başka bir ses ve onlar benimle konuşmaya kalkışmaya cesaret edemeden kapıdan dışarı fırladım.

Eve döndüğümde kendimi banyoya kilitledim ve kutuyu yırtıp testlerden birini açarken kendimi yarı-birlikte tutmaya çalıştım. Derin bir nefes alarak, çubuğu tezgâhın üzerine koymadan önce talimatları dikkatle takip ettim ve bekledim.

Üç ila yedi dakikanın aslında bir saat gibi hissettirebileceği ortaya çıktı.

Telefonumdaki zamanlayıcı kapandı ve bir saniye daha çubuğa baktım, bu anı asla geçemeyeceğimi biliyordum. Bilmenin *öncesini*. Sadece bir saniye daha *önceyi* yaşayacaktım.

Sonunda sopayı elime aldım.

İki pembe çizgi. İki lanet pembe çizgi.

Kanıt, küçük plastik pencereden bana bakıyordu. Gözlerimden yaşlar süzülürken kalbim küt küt atmaya başladı, damarlarımda sevinç ve korku karışımı bir his dolaşıyordu.

Hamileydim.

Banyoda yere yığıldım. Zihnim tam bir kaostu, binlerce en kötü senaryo beni fena halde etkiliyordu; vesayet altındaki bedenim üzerinde kontrolümün bile olmadığı gerçeği aklımın bir köşesindeydi.

Ne yapacaktım ki? Bundan daha akıllı olmalıydım. Walker ne düşünecekti? Daha önce beni hamile bırakmakla ilgili şaka yapmıştı ama hepsi bu kadardı... bir şakaydı, değil mi? Kendimden nefret etmek için uzandım, bu bana her zaman çok kolay gelen bir şeydi... ama gelmedi.

Çünkü korkunun ortasında... bir kelime ruhumun derinliklerine doğru ilerliyordu.

Anneciğim.

Anne olacaktım.

Hep bir aile olmak istemiştim. Şimdiye kadar bunu hiç itiraf etmemiştim ama şehirden şehre seyahat ederken, otel odalarında ya da otobüste tek başıma, gerçek bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olacağını, bir anne olarak nasıl biri olacağımı, Jolette'in tam tersi olup olabileceğim en iyi anne olmayı hayal etmiştim.

Bir gencin düşünmesi için garip bir şey elbette ama yalnızlık, sizi seven birinin olmasının nasıl bir şey olacağı gibi şeyleri düşünmenize neden oluyordu. Ve *seni* gerçekten seven, sadece seni düşünen değil.

Yine o şey vardı, bunca yıldır sahip olmaya cesaret edemediğim tek şey. Walker'la ilk maçta göz göze geldiğimizden beri aklımdan çıkmayan o şey.

Umut.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OLIVIA

Tkanepede oturmuş, Walker'ın kısa bir süre sonra eve döneceği zamana hazırlanırken kendi düşüncelerime dalmışken, öğleden sonra güneşi pencerelerden süzülerek beni sıcaklığıyla yıkadı.

Ve ona baba olacağını söyledim.

Kapının sertçe çalınmasıyla irkilerek kendime geldim. Kaşlarımı çatarak koltuktan kalktım ve muhtemelen bir paket olduğunu düşünerek kapıya yöneldim.

Camdan baktım ve bir kadının dış hatlarını gördüm. Donup kalarak yavaşça gözetleme deliğinden baktım ve kim olduğunu görünce panikledim.

Jolette.

"Seni orada görebiliyorum. Aç şu lanet olası kapıyı, Tanrı aşkına!" diye tersledi ve ben de onun varlığı karşısında içimde taşıdığım cesareti hızla kaybederek irkildim.

Yine de bunu yapabilirdim. Onu aylardır görmemiştim. Bu bana biraz zırh oluşturmam için zaman vermişti. Değil mi? Bu muhtemelen sadece bir kontroldü, bana kimin sahip olduğuna dair küçük bir hatırlatma.

Kapıyı açtım, ne kadar kalmaya karar verirse versin kendimi sefalete teslim ettim. Jolette kapının eşiğinde duruyordu, saçları ve tasarımcı kıyafetleri her zamanki gibi mükemmeldi.

Birbirimizi içimize çekerken karnım sıkıştı.

"Jolette," diye selamladım onu, sesim her türlü duygudan özenle arındırılmıştı. "Aramalıydın..."

Jolette'in dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı, bakışları bir parça tiksintiyle üzerimde gezindi. "Sadece biraz yüz yüze sohbet etmek için uğrayayım dedim."

içeri iterek cevap verdi. "Gördüğüm kadarıyla diyetisyeninizi de yanımda getirmeliymişim. Gittikçe şişmanlıyorsun."

S.ktir git demek istedim... ama sessiz kaldım, tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki, herhangi bir geri itme sadece işleri daha da kötüleştirir.

Ya onu kızdırırsam ve beni gitmeye zorlamaya karar verirse?

Walker'ı terk edemezdim.

Bırakamazdım.

Jolette sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi, topuklu ayakkabılarını parke zemine vurarak her şeyi inceledi.

Ondan burada nefret ediyordum. Los Angeles'ta nefret ettiğimden bile daha fazla nefret ediyordum. Burası benim güvenli yerimdi. Benim sığınağım. Walker'ın benimle seviştiği yer. Burada olmaması gerekiyordu. Burayı mahvedecekti.

"Peki, tüm bunlar ne hakkında?" Hala ses tonumu nötr tutmaya çalışarak sordum.

Yüzünü bana döndü, delici bakışlarıyla beni sabitlerken ifadesi okunamıyordu. "Bir turne hakkında konuşmaya başlamamız gerektiğini düşünüyordum," diye başladı, sesi ölçülü ve kontrollüydü. "Walker'la yaşadığın küçük aşk ve Sounds of Us konserindeki performansın yüzünden telefonlarımız susmak bilmiyor. Kariyerini yeniden canlandırmak için mükemmel bir zaman."

Panik göğsüme yayıldı ve ne düşündüğümü görmesini istemediğim için yere baktım. Son zamanlarda şarkı söylemekten ne kadar keyif almış olsam da, konserde ne kadar eğlenmiş olsam da... tekrar yollara düşmeye hazır değildim.

Özellikle de anne olacağımı düşünürsek.

Jolette'in son derece sessizleştiğini fark etmem bir saniye sürdü. Normalde onunla hemen aynı fikirde olmadığım için bana çoktan bağırmaya başlamış olurdu. Ne yaptığını görmek için şöyle bir baktım ve...

Walker'ın eve gelişine hazırlık olarak küçük plastik çubuğu koyduğum masaya bakıyordu. Gözlerinde dehşet ve iğrenmeyle birlikte tanıma duygusu da beliriyordu.

Aptal. Aptalca. Neden saklamadım ki?

"Bu da ne?" diye sordu, hamilelik testine uzanırken sesinin tonu yükseliyordu.

Bir yanıt bulmakta zorlanırken yanaklarımın utançtan kızardığını hissettim. "Yok bir şey," diye kekeledim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Teste uzandım ama daha elime alamadan onu kaptı ve lanet olası bir kanıt gibi havada tuttu.

"Hamilesin," diye tısladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildin?"

Onun suçlayıcı ses tonuyla irkildim, kendi savunmacı tavrım onunkiyle buluşmak için yükseldi. "Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdim, sesim öfkeyle titriyordu.

"Biz gidiyoruz. Hemen şimdi," diye homurdandı. "Ne?"

"Doktordan randevu alırız. Kimsenin haberi olmaz." Beni dışarı sürüklemeye hazırlanır gibi koluma uzandı.

Geri çekildim.

"Her şeyi mahvetmene izin vermek için bu kadar çok çalıştığımı mı sanıyorsun! Bir bebek sahibi olmana izin vermek için mi? Hayır!" diye hırladı. "O şeyden kurtulacaksın... içine bir askı sokup kendim yapmak zorunda kalsam bile!"

"Ne? Hayır!" Korku içime sızarken sesim titredi. Ona bakarken, bunu yapacağına inanmak zor değildi. Yapacağı son şey olsa bile beni bayıltacak ve bebeği içimden çekip çıkaracaktı. Gözleri çıldırmış gibiydi, yanakları kızarmış ve sıkışmıştı. Karnımı koruyarak kapattım ve geri çekildim.

"Gitmeniz gerekiyor. Polisi arayacağım!" Ona telefonumu barın üzerinde bıraktığım mutfağa doğru geri dönmesini söyledim.

Kahkahası havayı cam kırıkları gibi yarıyor, her zalim nota kulaklarımı deliyor ve midemin çukuruna bir ağırlık gibi yerleşiyordu. Bana doğru bir adım atarak, "Sanki söylediğin her şeye inanacak biri varmış gibi," diye tısladı.

Walker

"Liv?" Garaj kapısını açıp evin içine adımımı atar atmaz seslendim, *yorucu* bir antrenman seansından sonra Olivia'yı görmek için sabırsızlanıyordum.

Seslerin mırıltısını duyarak koridorda yürürken kaşlarımı çattım. Otuz dakika önce kamerayı kontrol etmiştim ve burada kimse yoktu. Kimsenin burada olmaması gerekiyordu.

Köşeyi döndüğümde Jolette'in oturma odasının ortasında durduğunu görünce donakaldım; Olivia birkaç adım ötede karnını kucaklamış, gözleri fal taşı gibi açılmış annesine bakıyordu.

Az önce çok gergin bir konuşmanın içine girdiğimi anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

"Burada neler oluyor?" Jolette'in ona bakmasını bile istemediğim için odanın karşısına geçip Olivia'nın önünde durdum.

Jolette'in gözleri kısıldı, yüzü tiksintiyle kıvrıldı, bana hitap ederken sesi zehirle doluydu. "Neler olduğunu çok iyi biliyorsun. Bu ne cüret, seni lanet olası pislik."

"Dil," diye yorumladım, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bakışlarım bir şeyi sıktığı eline kaydı... Bu... muydu?

Arkamdan bana yalvaran bir ifadeyle bakan Olivia'ya baktım.

Sanırım kedi çantadan çıkmıştı. Bebeğimiz olacağını biliyordu. "Bu bir parçası değildi-"

"Dondurulmuş hesaplar ne durumda, Jolette?" Hamile ruh eşimin öğrenmesini istemediğim bir konuyu *daha* ağzından kaçırmadan araya girdim.

Yanıt olarak yüzünün solmasını memnuniyetle izledim.

"Sadece bir tanesini açık bırakmışlar... değil mi?"

Jolette'in yüzü birkaç saniye içinde on yıl yaşlandı ve inanamayarak kekeledi. "Nasıl yaptın-"

"Nasıl yaptım?" Alaycı bir şekilde tekrarladım. "Detaylar o kadar da önemli değil. Sadece yargıç bu hesaplarda dolandırıcılık ve kötüye kullanım olduğuna dair her türlü kanıtı bulacak. Ve... beni kızdırmaya karar verdiğine göre... sanırım devam edip son hesabın da kapatıldığından emin olacağım." Telefonumu çıkardım ve Jeff'e Olivia için tuttuğum avukata daha fazla kanıt göndermesi için bir mesaj gönderdim. Adamın ne kadar iyi olduğuna bakılırsa, gün bitmeden Marco ve Jolette'in Olivia'nın parasıyla ilişkisini tamamen kesmiş olacaktım.

Jolette kapıya doğru koşuyordu. "Ben gidiyorum," dedi kısık sesle. "Aptalca bir şey yapmak için hiçbir neden yok."

"Belki de bugün aptalca bir şey yapmadan önce bunu *düşünmeliydin*," diye seslendim arkasından kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Kapıyı fırlatıp açtı ve hızla içeri girdi.

"Oh, ve Jolette," diye seslendim arkasından, sesimin ona ulaştığından emin olmak için. "Bu sadece başlangıç. Geldiği yerde daha çok eğlence var."

Bana dehşet dolu bir bakış fırlattıktan sonra kelimenin tam anlamıyla yola fırladı, giderken gülünç topuklu ayakkabılarından biri kırıldı. Sırıtarak yere çakılışını izledim. Umarım bir araba ona çarpar.

Kapıyı kapattım ve kızıma doğru döndüm.

Çünkü kutlamamız gereken bir şey vardı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OLIVIA

Jolette'in Walker'ın kasap bıçağıyla onu kovaladığı gibi evden kaçışını izledim. Hayatımda gördüğüm en tatmin edici şeylerden biriydi. Muhtemelen sadece bıçağın gerçekten sahneye dahil edilmesiyle gölgede kaldı. Ama tamamen rahatlamış hissedemedim.

Bebekle ilgili haberler artık ortadaydı. Ve onun nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kapıyı kapattı ve yavaşça bana doğru dönmeden önce bir saniye durakladı, mavi bakışlarını okumak zordu. Saçları antrenmandan dolayı seksi bir şekilde dağılmıştı ve gömleği, vücudunun mükemmel olduğu gerçeğini kolayca görebileceğim kadar dardı.

Mükemmel ve benim.

En azından bu haberden önce.

"Bebeğimi doğuracaksın." Sözleri havada asılı kaldı ve bir soru mu sordu yoksa sadece söyledi mi emin değildim ama yine de başımı salladım.

Titreyen ellerimi kaldırdım, kalbim hızla çarpıyordu. "Çok erken olduğunu biliyorum ve bunu planlamadığımızı da biliyorum... ama..." Sesim kesildi, duygularım boğuldu ve o iki pembe çizgiyi gördüğümden beri duygularımın derinliğini ifade edecek doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Zaten seviyorum," diye fısıldadım sonunda. "Zamana ihtiyacın olursa anlarım-"

Walker hızlı bir hareketle beni kollarının arasına aldı ve odayı dolduran bir heyecan çığlığıyla beni etrafında döndürdü.

"Benim bebeğimi doğuracaksın!" Sözleri çınladı, şampanya köpükleri gibi üzerime dökülen bir aşk ve mutluluk ilanı, sersemlik birkaç dakika önce beni rahatsız eden şüpheleri ve korkuları bastırdı.

İçimden bir kahkaha döküldü, yanaklarımdan aşağı rahatlama gözyaşları süzüldü.

Yüzünün zihinsel bir resmini çektim. Yüz hatlarında saf bir sevinç okunuyordu. Benimle bir şey yaratmış olmanın mutluluğu.

Ben. Olivia Jones. Dokunduğu her şeyi mahveden kız. Walker beni tekrar yere bıraktı, kolları hâlâ bana sıkıca sarılıydı.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye mırıldandı, her kelimeyi burnumun ucuna kondurduğu bir öpücükle noktaladı.

Yüzümdeki sırıtışın gülünç olduğuna eminim ama kendimi tutamadım. Daha önce onunla mutlu olduğumu düşünmüştüm... ama bu... bu tamamen başka bir seviyedeydi.

"Bizim küçük Shmoopy'miz," diye iç geçirdi ve bir eliyle düz karnımı okşadı. Sanki tüm hayatım boyunca kilom hakkında endişelenmiştim, sahnede mükemmel görünmek için ağzıma giren her şeyi izliyordum. Bir yumru sahibi olmak için sabırsızlandığımı düşünmek biraz çılgıncaydı.

Bekle bir dakika.

"Az önce bebeğe 'shmoopy' mi dedin?" Şaşkınlıkla sordum.

"Atölye çalışması yapabiliriz. Ama bir anda aklıma geldi. Ya da 'aşık fasulye' veya 'googly bear' mı demeliyiz? İkisi de iyi olur," diye masumca yorum yaptı.

Bunu çok iyi idare ediyordu. Neden daha fazla çıldırmıyordu?

"Neden şaşırmış gibi davranmıyorsun?" Yüzüne bakarken sesim merak ve biraz da güvensizlikle karışık bir şekilde sordum.

Walker'ın sırıtışı genişledi, beni daha da yakınına çekerken gözleri yaramazca parıldadı, sıcaklığı tenime sızdı. "Zaten biliyordum," diye itiraf etti, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondururken sesi alçak ve samimiydi. "Miden bulanıyordu, kusuyordun, göğüslerin en az bir beden büyümüştü ve McDonald's reklamında ağlamıştın." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Oldukça açıktı."

Kendimi aptal gibi hissederek kızardım. Çünkü geriye dönüp baktığımda, bunlar kaçırmak için gerçekten çok uğraşmış olmam gereken çok açık işaretlerdi.

"Sadece bunu kendin anlamanı istedim, böylece korkmazsın," dedi yumuşak bir sesle.

"Bunu düşündüğümden çok daha iyi idare ediyorsun," diye mırıldandım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. *Tekrar*.

"Halledilecek bir şey yok. Seninle tanıştığım ilk geceden beri bebeğimi doğurmanı düşünüyordum. Her gün penisime, spermimin bir yolunu bulabileceğine dair moral konuşmaları yapıyordum."

"Bu söylediğin gerçekten tuhaf bir şey," diye mırıldandım, söylediği her şeyden garip bir şekilde sersemlemiştim.

"Buna tezahür denir, melek yüzlü. Ve ben... bu konuda ustayım.
o."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Kesinlikle katılıyorum. O bir ustaydı. birçok şeyde.

"Bence ne yapmalıyız biliyor musun?" dedi beni kucağına alıp yatak odamıza doğru yürümeye başlarken.

"Ne?" Onu hissetmeye başlamış olmama rağmen bu soruyu sordum.

"Bunu kutlamalıyız" dedi. Ve bir

kez daha... Tamamen aynı

fikirdeydim.

"Beni yalvartma," diye nefes nefese kaldım, kocaman sikini yarığım boyunca gezdirirken.

Diliyle saatlerdir amıma işkence ediyormuş gibi geliyordu ve bana bakarken muhteşem yüzünün her yerinde özümden hafif bir parıltı vardı.

"Tadının bu kadar güzel olması senin suçun meleğim. Bu kadar ıslak olman senin suçun." Geri çekmeden önce kalın başının ucunu içime itti ve bu biraz bana işkence etmeye çalışıyormuş gibi hissettirdi. "Bu kadar sıkı olman senin suçun." Yine sadece ucunu içeri itti ve onu çok istediğim için inledim.

"Lütfen," diye yalvardım.

"Koca sikimi mi istiyorsun, tatlım? Bu daracık, mükemmel amcığın içinde kaymamı, bebeğimi doğurduğun için ne kadar mutlu olduğumu sana göstermemi ister misin?"

Evet, bunu istedim.

Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmem bir saniye sürdü ve şu anda "lütfen" kelimesini mırıldanıyordum.

İçime doğru itti ve sonuna kadar içeri girerken piercing'inin her bir çıkıntısını ve çıkıntısını hissettim.

Ellerim tenine gömülmüştü, vücudum bana yaşattığı üç orgazmdan dolayı çoktan zevkten sırılsıklam olmuştu.

O dışarı çekilip sonra tekrar içeri girdiğinde sırtımda bir kavis oluştu, vücudu tamamen etrafımı sarmıştı.

Ne olursa olsun, bu adamın bir parçasına sahip olacaktım.

İçime bir bebek koyacaktı ve hayatımın geri kalanında birbirimize bağlı olacaktık. Ne olursa olsun.

Düşüncesi baş döndürücüydü.

Muhteşemdi.

İsteyebileceğim tek şey.

Devasa şaftını içime sokup çıkarırken mavi gözleri şehvetle ıslanmıştı ve her seferinde bir şekilde daha derine indiğini hissediyordum.

"Vücudunu seviyorum. Göstermeye başladığında seni becermek için sabırsızlanıyorum. Her yerine boşalacağım," diye yorum yaptı, bu düşünceyle amım onun etrafında kenetlenirken.

"Söylemeni istiyorum," diye emretti, elleri kıçımı kavradı, bir parmağı kıç deliğimin kenarında kayıyordu. İçime sert ve derin bir şekilde girip çıkarken dudaklarına karşı inledim, kenara yakın olana kadar acımasızca itti.

"Bebeğimi doğurmak için sabırsızlandığını söylemeni istiyorum. Seni tekrar tekrar bu şekilde doldurmama izin vereceksin... beni asla terk etmemen için seni besleyeceğim."

Boşaldım. Sert bir şekilde. Dilini ağzıma sokup kaslarım aletinin etrafında çırpınırken çığlıklarımı yakaladığında saf mutluluk vücudumda patlıyordu.

"Çok iyi hissediyorsun meleğim," diye fısıldadı. "Ve şimdi benimsin. Sonsuza kadar." Walker bacaklarımı araladı, bir eli kalçamdayken diğer eli hafifçe boynuma dolandı. Eğilerek ağrıyan göğüslerimi yaladı, ağzı sonunda meme ucumu emdi.

"Bu lanet olası mükemmel memelerden besleneceğim. Senden her şeyi istiyorum," diye homurdandı.

Aleti beni gerdi, içeri girip çıkmaya devam ederken göbeğimdeki her hassas yere sürtündü.

"Söyle," diye emretti.

İçimde bir orgazm daha zirve yaparken, "Ben seninim," diye nefes nefese kaldım.

"Bu mükemmel vücudu her gün döllerimle doldurmama izin vereceğini söyle."

"Evet," diye bağırdım. "Sen ne istersen."

"Kahretsin, çok tatlısın. Bebeğimi doğurduğuna inanamıyorum," diye nefesini tuttu, ben tekrar uçurumun kenarına düşerken, bu sefer orgazm bir şekilde daha da şiddetliydi.

Walker gözlerimin içine baktı ve o anda ruhumun bir parçası uzanıp onu sarmış gibi hissettim. Sanki onsuz yaşayamazmışım gibi hissettim. Varlığım için nefes almak kadar, atan bir kalp kadar gerekli hale gelmişti. Ondan alabildiğim her şeyi aldım, vücudum sikini sıkıyor ve çekiyordu, *onu*, dölünü... *onu* içimde tutmak için çaresizdim.

"Siktir, siktir, siktir. Seni seviyorum," diye inledi kalçaları bana karşı kasılırken ve dölleri ılık patlamalar halinde içimi doldururken.

Dudaklarıma karşı inledi ve bu şimdiye kadar duyduğum en erotik şeydi, her kadının şaplak bankasını canlı ve iyi tutmaya yetecek bir sesti, eğer duyacak kadar şanslılarsa.

Ki öyle değillerdi.

Kalçaları birkaç tembel, durgun kayışla içime girip çıktı ve sonra bizi dikkatlice yuvarladı, böylece ben onun üstünde yatıyordum. Dölleri içimden taştı, büyük olasılıkla ortalığı dağıttı.

Ama umurumda değildi.

Sadece böyle kalmak istedim, onunla... Sonsuza kadar.

"Ben seninim," diye mırıldandım ve o zevkle hırladı. "Ve sen de benimsin," diye devam ettim.

"Her şeyimle. Sonsuza dek" dedi ve sonra ellerini karnımın üzerine koydu.

"Ve bu bebek *bizim*."

Eğer bir insan mutluluktan ölebilseydi, o zaman benim başıma gelirdi.

Ama olmaması iyi oldu, çünkü ilk kez *yaşamak* istedim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

WALKER

"W "Merhaba B.D.," diye seslendi Ari soyunma odasına girerken.

Camden ağırlıklarını kaldırdı ve ona baktı, açıkça hazırdı Ari'nin planladığı "maskaralık" her neyse - maskaralık sözlük uygulamamda "günün kelimesi" olmuştu... bu kadar çabuk kullanma şansım olacağını kim bilebilirdi. Olivia etkilenecekti.

"Pekala, ısıracağım. B.D. ne anlama geliyor?" Biraz esnemeye başlayarak sordum.

"Bariz olanın dışında mı?" Ari şortunun önünü işaret ederek, "Bariz olanın dışında mı?" diye sordu.

Lincoln halterini yukarı iterken inledi. "Lütfen bu sabah sikin hakkında konuşmasak, özellikle de sıkıştığın zaman. Tekrar. Bu konuda bir şeyler yapmalısın." Halterini kaldırdı ve onu izlemesi gereken Ari'ye ters ters baktı.

Ari gözlerini devirdi. "Odaklan. Şu anda bunun bir önemi yok."

Camden meraklanmış görünüyordu. "Tam olarak nerede sıkıştın?" "Bu özel bir bilgi Hero," dedi Ari kibirle.

Logan bir dizi squat hareketine başlarken sırtlan gibi kıkırdamaya başladı. "Şu piercing'in tamamen takıldı, değil mi?"

Ari kızardı. "Odaklanmanı söyledim. Bunun için saatlerce beyin fırtınası yaptım."

"Lütfen bana aletinin sıkışmadığını söyle..." Camden bastırdı.

"Koca Baba! Disney'in yeni lakabı Koca Baba!" Ari çılgınca t ü k ü r d ü ve pişmanlık duymadan sırıtan Lincoln'e ters ters baktı.

Logan dehşete düşmüş bir halde ona baktı. "Koca Baba' ismini bulman saatlerini mi aldı? Ayrıca, neden 'Büyük Disney' olmasın ki? Ve neden

Disney'e yeni takma adlar mı veriyoruz? Onun zaten bir tane var!"

"Ben 'Walker Texas Ranger'ı tercih ederim," dedim herkese ciddi bir şekilde, ama konuşma açıkça raydan çıkmıştı çünkü kimse bana dikkat etmiyordu.

"Logan belli ki bir lakap istiyor," diye yorumladı Camden pazularını kıvırırken.

"Onun zaten bir lakabı var, 'Çaylak'," diye takıldı Lincoln.

Logan yüzünü buruşturdu. "Bu benim lakabım olamaz... Bir sezon için iyi olur. Ve ben bundan daha uzun süre buralarda olacağım."

"Disney'in yeni takma adını neden bu kadar hızlı değiştirdik? Bu çok zaman ve enerji aldı!" Ari dehşete düşmüş bir sesle konuştu.

Camden sakince, "Aletinin saplandığı yerden neden bu kadar çabuk çıktık?" diye sordu.

"Teşekkürler, Altın Çocuk. 'Neden beni aslanlara yem etmiyorsun? Boğulurken kafama basıyorsun," diye homurdandı Ari, kaldırmaya devam eden Lincoln'e. "Umarım o halter kafana düşer."

"*Wedding Crashers*. İşte oradan geliyor," diye homurdandı Logan bir çömelme zıplaması daha yaparken. "Belki orijinal olabilirsin Lancaster."

Ari sırıttı, biraz şeytani görünüyordu. "Belki bir gol atarsın York." Logan bize iki eliyle siktirip gitmemizi söylerken hepimiz güldük.

"Walker'a neden "Koca Baba" diyoruz?" Camden başını eğerek sordu.

"Logan ciddiyetle, "Üzgünüm Camden, 'Büyük Baba' dönemini geride bıraktın ve 'Büyük Dede' dönemine geçtin," dedi.

Camden içini çekti ve yine o çılgın göz devirmesini yaptı. "Tam olarak 31 yaşındayım, göt herif. Kesinlikle hala 'Büyük Baba' olabilirim!"

Güç ve kondisyon koçu Koç Wheeler, ofisinden ağırlık odasına girerken, "Bir dakika içinde hepinizin ter içinde kaldığını görmezsem, bayılana kadar buzda *paten kayacaksınız*," diye bağırdı. "Ne bu... dedikodu saati mi?!"

Ari bana göz kırptı ve kaldırmaya başlarken "B.D." diye mırıldandı, ben de homurdandım.

Ben olsam *Disney'den* şaşmazdım, çok teşekkür ederim.

Yine de Ari bir konuda haklıydı... "Baba" olacaktım.

Mutfakta koşuşturup meyve ve sebzeleri onun smoothie'sine karıştırıyordum. Kullanılacak en iyi karışımlar hakkında araştırma yapıyordum ve bu karışım hamilelik için "hidrasyon" karışımıydı. Ayrıca biraz Mozart çalıyordum çünkü bebeklerin anne karnındayken müzik duyabildiklerini ve klasik müziğin beyinlerinin gelişimine yardımcı olduğunu okumuştum.

T-Swift'in de aynı şeyi yapacağından oldukça emindim, ama ne olursa olsun... Bu baba olayını öldürecektim.

Bir çırpıda smoothie'yi uzun bir bardağa doldurdum ve onun oturduğu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle çalışmamı izlediği bar alanına taşıdım.

"İşte, al bakalım prenses," diye takıldım, ses tonum hafif ve alaycıydı.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kaskatı kesildi, yanaklarının rengi soldu ve smoothie'ye zehirli bir şeymiş gibi baktı.

"Olivia?" Mırıldandım. "Tatlım, iyi misin?"

Onun tamamen içine kapanmasını izlerken midemin çukurunda bir düğüm oluştu.

Ne kaçırmışım?

"Bana bir daha asla öyle deme," diye fısıldadı sonunda, sandalyesinden kalktı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Tabii ki onu yatak odasına kadar takip ettim çünkü bu öylece bırakabileceğim bir şey değildi.

Yatağa oturdu ve pencereden arka bahçeye baktı. "Olivia?"

"Benim hakkımdaki fikrini değiştirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi söylemiştin," dedi usulca, omuzları çökmüş ve yenilgi her yanını sarmıştı.

"Ve bunda ciddiyim," diye şiddetle yemin ettim. "Seni istemememe... sana ihtiyaç duymamama neden olacak hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Bir sessizlik daha oldu.

"Peki ya menajerimin beni yıllarca dövmesine ve cinsel tacizde bulunmasına izin verdiğim gerçeğine ne demeli? Ve sonunda bana tecavüz ettiğinde kimseye söylemedim."

Sözleri havada asılı kaldı, odadaki oksijeni boğdu ve hiçbir şey kalmamış gibi hissedene kadar pençeledi.

Üzerimize daha fazla sessizlik çöktü, sadece kalbimin kontrolden çıkan çarpıntısıyla bozuldu.

Bu. Öfke böyle bir şeydi. Gerçek nefret böyle bir şeydi, başka hiçbir şey kalmayana kadar tüm hayatınızı tüketebilecek türden.

Tek kelime etmeden sendeleyerek yatak odasından çıktım ve banyoya girdim; lavabonun üzerinde iki büklüm olmuştum, boğazımda safra yükselirken şiddetle öğürüyordum.

Her hamleye ham, ilkel, korkunç bir öfke dalgası eşlik ediyordu.

Onu öldürecektim. Aletini kesip boğazına sokacaktım.

Ve sonra onu öldürecektim.

Aynada zar zor tanıdığım deli gözlü adama bakarak doğruldum.

Bir kükremeyle, yumruğum yansımama değecek şekilde saldırdım. Acı elimde patladı, cam kırılırken üzerine kan sıçradı.

Acıyı memnuniyetle karşıladım, aslında zevk aldım.

Ona ne olduğunu bildiğim için hissettiklerimi hiçbir şey ortadan kaldıramazdı.

Lavabonun üzerine eğildim ve tekrar tehdit etmeye başlayan kusmuğumu bastırmaya çalıştım. Sonunda ne kadar aptal olduğumu ve bana böyle bir şeyi itiraf ettikten hemen sonra banyoya koştuğumu fark ettim.

Sikeyim.

Yatak odasına koştum, onun hâlâ orada olduğunu görünce rahatladım.

Yanına gitmek için yatağın etrafından dolanırken, muhteşem yüzünden süzülen sessiz gözyaşlarını gördüğümde ölecekmişim gibi hissettim. Onun önünde yere yığıldığımda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, içimde kabaran duyguları kontrol altına almaya çalışırken göğsüm kabardı.

"Angel..." Sesim boğuktu, gözyaşlarım ve dile getirilmemiş ıstırabımla boğulmuştum. "Sana yemin ederim, yaptıklarını ona ödeteceğim. Geriye toz ve külden başka bir şey kalmayana kadar onu parça parça edeceğim."

Bana baktı, bakışları... kafası karışmıştı. "Ne?"

"İkisini de yok etmek için bir plan üzerinde çalışıyordum. Onları yakalayacağım, söz veriyorum."

Olivia iç çekti. "Tutamayacağın sözler verme," dedi ölü bir sesle ve irkilmeme neden oldu.

Ayağa kalktım, bu konuşmanın geçmişten gelen tetikleyicileri ortaya çıkarma ihtimaline karşı hareketlerimde temkinliydim. İrkilmeyince ya da uzaklaşmayınca ona yaklaştım.

"Bu tutacağım bir söz," diye homurdandım, elim çenesinin etrafında hafifçe kapanarak geri dönememesini sağladı.

Bakışlarındaki donukluk kırıldı ve muhteşem altın rengi gözleri daha da fazla yaşla doldu. "Onun ne yaptığını bile bile bana nasıl dokunabilirsin?" İçinden sert bir hıçkırık koptu.

"Ne?" diye sordum. Tamamen inanamayarak sordum. "O şerefsizin yaptığı herhangi bir şey senin hakkında hissettiklerimi nasıl değiştirebilir ki?"

"Çünkü şimdi ne kadar zayıf olduğumu tamamen görebiliyorsunuz! Kariyerimin her santimini dikte etmelerine izin verdim. Beni ağrı kesicilere alıştırmalarına izin verdim. Beni taciz etmesine izin verdim. Bana tecavüz etmesine izin verdim. Hayatımı ele geçirmelerine izin verdim." Tekrar hıçkırdı, gözleri sıkıca kapandı. "Beni mahvetmelerine izin verdim." Son sözleri fısıltıyla çıkmıştı.

Güzel, kırık aşkıma bakarken yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü.

Hiç anlamadı.

"Sen bir çocuktun. Hiçbir şey yapmalarına *izin vermedin*," diye homurdandım. "Bu pisliklerin seni koruması gerekiyordu. Sana bakmaları gerekiyordu! Seni beslemeleri gerekiyordu! Bunun yerine senden faydalandılar. Aldılar, aldılar ve biraz daha aldılar. Bundan sen sorumlu değilsin."

Sadece bana baktı, benimle aynı fikirde olmadığı belliydi. Ama bu anlaşılabilir bir şeydi. Yıllarca kendini suçlamak bir gecede yok olmadı.

Ellerim usulca yüzünde gezinerek mükemmel yanaklarını boyayan gözyaşı izlerini sildi. *Onlar* yüzünden mi ağlıyordu yoksa kendisi için mi ağlıyordu bilmiyordum. Ama ikincisi olduğunu umuyordum.

Onun gözyaşlarını hak etmiyorlardı.

Ve bir daha ondan başka bir şey alamayacaklarından emin olacaktım.

"Bana daha fazlasını vermediğin sürece sana verebileceğim hiçbir şeyim yok," diye fısıldadı. "Zayıfım ve belki de... Her zaman zayıf olacağım."

Dudaklarından bir hıçkırık daha döküldü.

"Bebeğimiz daha iyisini hak ediyor," diye fısıldadı sonunda.

Dudaklarımdan bir hırıltı koptu ama zıplamadı ya da korkmuş gibi davranmadı, sadece bana baktı, yanıldığını kanıtlamam için sessizce yalvardı.

"Daha iyisi yok," dedim ona şiddetle, vücudumdaki her hücre bana inanmasını sağlamaya odaklanmıştı.

"Sadece annesi olmayan biri bir çocuğun anneye ne kadar ihtiyacı olduğunu anlayabilir. Yalnızca kırılmış bir insan, birini nasıl bütünleyeceğini tam olarak anlayabilir. Sadece sevgisiz kalmış bir kişi sevginin neden bu kadar gerekli olduğunu anlayabilir. Sadece hayatı için savaşmak zorunda kalan bir kişi bunun ne kadar değerli olduğunu anlayabilir. Bebeğimiz dünyadaki en mükemmel anneye sahip olacak çünkü sen bunların hepsini biliyorsun ve bebeğimize sahip olmadığın her şeyi vereceksin."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye mırıldandı, altın rengi bakışlarında umuda çok benzeyen bir pırıltı parlamaya başlamıştı.

"Çünkü ben büyüleyici, mükemmel melek yüzümle ilgili her konuda uzmanım. Yani bunu kesin olarak biliyorum."

"Öyle mi?" diye homurdandı.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Evet. O yüzden beni sorgulama. Ben biliyorum

her şey."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve yemin ederim ki hayatım boyunca Olivia Jones'un yıllardır onu takip eden karanlıktan çıkıp ışığa kavuşmasından daha muhteşem bir şey görmemiştim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

WALKER

Olivia hala fildişi kulede mi tutuluyor?

Ben: Ne?

Cole: Hamile olduğu için senin canavarlığının daha da kötüleşeceğini düşündüm.

Parker: Nasıl daha kötü olabilir? O zaten deliydi.

Ben: Hayır, onu fildişi bir kuleye kilitlemedim...

Ben: Yüksek rakımların hamilelik için iyi olduğunu sanmıyorum zaten.

Cole: Bunu çoktan araştırmış olman hoşuma gitmiyor.

Parker: Otelin bodrum katındaki anın tekrarı.

Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Hâlâ kendi bodrumunda bir an yaşadığına inanıyorum Parkie ve biz mesajlaşırken yurt odanda kilitli kalmış zavallı bir kız var.

Parker:...

Neden bunu yapmaya devam ediyorsun? Sadece hayır de.

Parker:...

Ben:...

Kardeşlerimin ikisi de psikopat.

Kötü insanlar eninde sonunda her şeyi berbat ederler. Bir noktada mantıklı düşünme yetilerini kaybederler. Dokunulmaz olduklarını, yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını düşünmeye başlarlar.

herhangi bir şey..

Ve şansıma... Jolette ve Marco yıllar önce o noktaya ulaşmışlardı.

Sadece Olivia'nın köşesinde bunun kanıtlarını arayan kimse yoktu.

Ama şimdi bana sahipti.

Ve sanırım Jeff.

Yine de bir özel dedektif için gerçekten tuhaf

bir isimdi. Bunu bir gün ona söylemem

gerekecekti.

Benim için işini bitirdikten sonra tabii ki.

Hesapları dondurmak aslında kolay olmuştu. Jeff tabiri caizse defterlere bir göz atmıştı ve Olivia'yla ilgili hiçbir harcama yapılmamıştı. Jolette tüm parasını botokslara, masajlara ve Olivia'nın kesinlikle dahil olmadığı lüks tatillere harcıyordu. Kaliforniya yasaları buna bir dereceye kadar izin verse de, harcadığı para miktarı onu sınırın ötesine itiyordu.

Bir de kumar bağımlılığı vardı ki bu da adil bir oyundu. Vesayet başladığından beri neredeyse her hafta sonu Vegas'a gidiyordu ve borcu dudak uçuklatıyordu.

Jolette gerçekten berbat bir kumarbazdı.

Radarın altında kalmaya çalışmak için küçük miktarlarda ödeme yapıyordu... ancak otel kumarhane hesapları böyle bir şey yapmadı. Birden fazla kumarhaneye olan borçlarının tam bilançosunu hakimin önüne getirmek şaşırtıcı derecede kolay bir şeydi. Ve tabii ki kumarhanelerde kullanılan banka hesaplarının ve kredi kartlarının Olivia'nın hesaplarıyla bağlantılı olduğuna dair kanıtları da eklemek.

Marco daha da büyük bir aptaldı ve hâlâ hayatta olmasına ya da aletinin henüz düşmemiş olmasına biraz şaşırmıştım. Uyuşturucu bağımlılığı ve fahişeler arasında pek iyi durumda olamazdı. Fondaki parayla üst düzey eskortlara Venmo ödemeleri yapıyor olması, bir fıçıda balık vurmak gibiydi...

Ve bu kızların çoğunun reşit olmadığını öğrendiğimizde....

Kanıtları sunmak ve bir hakimin her şeyin dondurulması için acil bir emir vermesini sağlamak çok daha kolay hale geldi.

"Bunun için bana üç kat para ödüyorsun," diye homurdandı Jeff telefonda. "Gözlerim bu hasta piçin her gece yaptıklarından sonra asla iyileşemeyecek. Fahişelerin onun kıçının deliğinden üflemesini izlemek benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyor, Davis."

Aklıma gelen görüntü karşısında yüzümü buruşturdum ve yerine Olivia'nın yüzünü koydum. Anında daha iyiydi.

"Hadi ama Jeffrey, bunu daha büyük bir iyilik için yapıyorsun," diye kandırdım. "Milyonuncu kez söylüyorum, o Jeff," diye tersledi. "Ve eğer onun büyük mor bir dildo tarafından sikilmesini izlemenin 'daha büyük bir iyilik için' olduğunu düşünüyorsan iyi'..." Biraz kekeledi. "Yanılıyorsun." Adil olan buydu.

"Yani duruşma için tüm dosyalar Sharbrooks ve Wrench'in elinde mi?"

Sabırsızca iç çekti. "Bunu bana daha kaç kere soracaksın?" diye sordu.

"Benden üç kat ücret aldığınıza göre istediğim kadar."

"Pekala o zaman," dedi. "Haklısınız... evet, tüm dosyalar ellerinde. E-postanızda güncellemeler olmalı..."

Onları okumaya başlamıştım bile, memnuniyet beni tam kalbimden vuruyordu.

İyi bir planın bir araya gelmesine bayılırdım.

"Tamam, beni haberdar et," dedim gereksiz yere, çünkü büyük olasılıkla bu gece her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için ona on kez daha mesaj atacaktım.

Bir şeyler homurdandı ve telefonu kapattım, soyunma odasına girmeden önce derin bir nefes aldım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Lincoln içeri girdiğimde, beni kolladığı için hâlâ sersem bir okul çocuğu gibi *titriyordum*.

"Avukatların elinde her şey var. Bunun vesayetin incelenmesi için başka bir acil duruşma yapılmasına yeteceğini söylediler," diye açıkladım, bir an için bir şeyleri kaçırdığımdan endişelendim.

"Peki ya... akıl hastalığı iddiaları?" dedi Ari sessizce, o an için alışılmadık bir ciddiyetle, bu da adamı daha çok sevmeme neden oldu.

"Bu doktor, belgelerde tahrifat yaptığı için bir yıl önce lisansını kaybetmiş. Başka davalarda bunu zaten kabul etmişti, bu yüzden avukatlar

Onu da bu işin içine çekerek bir şekilde konuşturacaklar. Umarım," diye ekledim kaşlarımı çatarak, planımın her parçasının başkalarına bağlı olmasından nefret ediyordum.

Gerçekten kötü takım arkadaşlarına sahip olup kazanmaya çalışmak gibi bir şeydi.

"Senin için buradayız dostum," dedi Ari, antrenman için sopasını almaya gitmeden önce sırtımı hafifçe sıvazlayarak.

Lincoln bir saniye bana baktı. "Ve o mutlu... hamilelik konusunda?" diye mırıldandı, o kadar yumuşaktı ki kimsenin onu duymasına imkan yoktu.

"Kendimden geçtim," dedim sırıtarak, Olivia'nın son zamanlarda yüzünde hiç eksik olmayan gülümsemesini düşündükçe keyfim yerine geliyordu... tabii kusmadığı zamanlarda.

"Ve hala bilmiyor mu?" diye üsteledi ve ben de bir araya gelen başka bir iyi planı hatırlatarak gülümsedim.

"Hayır. Bu da mezara kadar taşıyacağım bir sır," dedim ona.

"Aferin oğlum," dedi göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ve bir an için kendimi biraz sersemlemiş hissettim.

Bu övgü saplantısı bir övgü bağımlılığına dönüşmüş olabilir... Daha sonra düşünülecek bir şey.

Lincoln ne kadar şanlı olduğunu biliyormuş gibi bana göz kırptı ve Ari başını sallayarak yanıma geldi. "Siktiğimin ahmağı," diye mırıldandı Ari sırıtarak.

Ve ilk defa bunu inkar etmedim. Nasıl inkar edebilirdim ki?

Olivia

Dondurma istedim.

Aslında, bu bir istek değildi. Bir ihtiyaçtı. Ve eğer yakında almazsam... ne olacağından emin değildim. Onsuz ölebileceğimi söylemek dramatik görünüyordu.

Ama o anda hissettiğim şey buydu.

Walker eve gelir gelmez bana fıçılar dolusu söz vermişti. Ama benim o kadar sabrım yoktu.

Şimdi ihtiyacım vardı.

Evden çıkıp garaj kapısını açtığımda uzun gölgeler garaj boyunca uzanıyordu.

Bakalım... Naneli çikolata parçacıklı mı yoksa geyik izli mi istemiştim? Yoksa ikisini de mi?

"Kesinlikle ikisini de alacağım," diye mırıldandım kendi kendime, sürücü koltuğuna kayarak. Anahtarı çevirdiğimde tanıdık deri ve benzin kokusu beni sardı, devirli motora eşlik eden bir özgürlük duygusu. Yıllarca kendi başıma araba kullanmamış olsam da, şimdi her seferinde heyecanlanıyordum.

Emniyet kemerime uzandım ve kapım aniden çekilerek açıldı.

"Ne?!" Donakaldım, korku boğazımı tıkadı.

"Merhaba *prenses*," diye sırıttı Marco.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim artan endişemi ele veriyordu. "Bazı... yasal sorunlar yaşadığını duydum."

Yorumumu görmezden gelerek karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Marco alışık olduğum pürüzsüz ve cilalı adama hiç benzemiyordu. Dağınıktı, genellikle tertemiz olan saçları darmadağınıktı ve gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Bakışlarında bir vahşilik vardı... bir çaresizlik. Kıyafetleri buruşuk ve dağınıktı; bayat alkol ve sigara dumanı kokusu ikinci bir deri gibi üzerine sinmişti.

"Sadece hasret gidermek istedim Olivia," diye cevap verdi.

Elim Apple saatime doğru kayarken bakışlarım bir tür kaçış yolu aramak için etrafta gezindi. Eğer SOS'e ulaşabilirsem.

Tam saatime bakacakken bileğimden tutup beni arabadan dışarı çekti.

"Küçük erkek arkadaşın kendini çok akıllı sanıyor," dedi Marco beni kendine doğru çekerken alaycı bir şekilde. "Söyle bana prenses. Bu amcığa sahip olduğumu biliyor mu?" Elini bacaklarımın arasına daldırdı, ben debelenmeye başlarken beni itti. "Boşaldığında nasıl ses çıkardığını bildiğimi biliyor mu?" Göbeğime daha sert bastırdı ve söylediği her şeyi reddederek çırpınmaya devam ederken hıçkırdım.

Bedenimin bana kaç kez ihanet ettiğini hatırlamaktan nefret ediyordum.

"Beni köşeye sıkıştırdığını sanıyor. 'Soruşturma' gibi küçük bir şeyin bana bir şey yapacağını sanıyor." Güldü, sesinde akıl sağlığından eser yoktu. "Ben Marco Davine'im. Dokunulmazım."

Walker kükreyerek Marco'nun üzerine atılıp kafasını gürültüyle garaj duvarına çarparken aniden çekildim ve arabaya doğru düştüm.

"Seni öldüreceğim amına koyayım," diye nefes aldı Walker, yumruğunu Marco'nun yüzüne indirirken.

Marco'nun burnunun kırılma sesi garajı doldururken havaya kan püskürdü.

Marco güçsüzce Walker'a vurmaya çalıştı ama Walker sanki yumruk değil de gıdıklanmış gibi güldü.

"Ona burada mı dokundun?" diye sordu, yumruğunu Marco'nun dudaklarına vurarak çenesinden aşağı kan damlamasını sağladı.

"Peki ya burası?" diye devam etti, Marco'nun kaburgalarını göstererek. En azından bazı kaburgaları kırılana kadar Marco'nun yan tarafına vurdu.

Marco inliyordu ve onu itmeye çalıştı ama Walker karnına bir yumruk attı ve Marco duvara yaslandı.

"Angel, sana buradan mı dokundu?" diye sordu Marco'nun alnını göstererek. Başımı salladım ve Walker gözüne öyle sert bir yumruk attı ki gözünün çıkıntısı açıldı ve kemiğe kadar göründü.

Marco'nun ulumaları garajı doldurdu ve Walker yine güldü.

Müdahale etmek ya da ona durmasını söylemek için hiçbir harekette bulunmadım. Bu bana kozmik adalet gibi geldi, sanki Süpermen canlanmış ve beni umarım son kez kurtarıyordu.

"Ve ona burada dokunduğunu *biliyorum*, seni sik kafalı," diye bağırdı Walker, Marco'nun sikine diz çökmeden hemen önce. Marco çığlık attı ve dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü.

Marco yere düştü, yüzünden kanlar akarken beton zeminde acı içinde kıvranıyordu. Ona baktım, o anı ve attığı her çığlığı ezberledim.

Tıpkı bana her dokunduğunda yaptığından emin olduğum gibi.

Walker sakince arabamın önündeki rafta duran alet çantasına doğru yürüdü ve bir çekiç aldı.

"Bununla ne yapacaksın?" Gözlerimi kocaman açarak sordum, sonunda Walker'ın onu gerçekten öldüremeyeceğini anlamıştım - ne kadar istesem de.

"Hayatının geri kalanında sana yaptıklarının bedelini ödeyeceğinden emin olmak için," dedi ve dizini Marco'nun karnına çarpmadan önce dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu, çekici havaya kaldırırken onu düz tuttu...

Ve Marco'nun aletine çarptı.

Thwack, Thwack, Thwack. Kan pantolonunun önünü ıslatana kadar vurmaya devam etti. Ve hala devam ediyordu.

"Vay anasını, Disney. Aleti gitmiş," diye yorum yapan Ari'nin sesini duydum, Walker'ı belinden kavrayıp Marco'nun gevşek formundan çekmeden hemen önce.

Hangi noktada bayıldığından emin değildim.

Walker çırpınmaya devam etti, Marco'ya doğru hamle yapmaya çalışırken nefesi kesiliyordu.

"Walker, bitti. Onu yakaladın," dedi Lincoln, Marco'nun parçalanmış bedenine bakarken dudaklarında bir sırıtış vardı.

"Ben iyiyim," diye homurdandı Walker.

"Emin misin?" Ari onu hâlâ göğsünden tutarak sordu. "Çünkü o çekiçle bir kez daha vurursan öldüğüne eminim. Ve sen hapishane için fazla güzelsin. Seni çok severler." Walker alay etti ve Ari yavaşça onu bıraktı, sanki Walker'ın her an ona saldırmasını bekliyormuş gibi onu yakından izliyordu.

Yine de hamle yapan bendim. Marco'nun yanında yere düştüm ve yumruklarımı ulaşabildiğim her yere vurmaya başladım, gözyaşlarım aniden yüzümden aşağı aktı.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Umarım ölürsün, seni değersiz amcık!" Çığlık attım, vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Güçlü bir çift kol beni sardı ve dönüp kendimi Walker'ın göğsüne attım, gömleğini kavrarken histerik bir şekilde ağlıyordum.

"Şşşt. Sorun yok, meleğim. Bitti. Çok iyi yaptın. Güvendesin. İşi bitti," diye mırıldandı Walker, hıçkırıklarım nihayet yatışana kadar tekrar tekrar.

Uzaktan polis sirenleri duyuldu.

"Siktir! Walker, Olivia'nın gömleğini yırt," diye emretti Lincoln, gömleğinin alt kısmını çekicin etrafına sardı ve dikkatlice Marco'nun eline götürerek Marco'nun parmaklarını çekicin etrafına kapattı.

"Neler oluyor?" Walker kafası karışmış bir halde sordu.

"Sadece yap!" Lincoln tersledi. "Polis gelmek üzere. 'Makul güç' denen küçük bir yasal terim var ve burada onu çoktan aştığımıza eminim. Ari'nin dediği gibi... Hapishane için fazla güzelsin."

Walker'ın bu iltifat karşısında yüzünün kızardığını hissettiğime yemin edebilirim ve bir anlığına Ari ile göz göze geldik. Başını salladı ve "lanet olası ahmak" diye mırıldandı.

Neredeyse beni gülümsetecekti.

Walker gömleğimi alıp önden yırtarken, "Üzgünüm tatlım," diye mırıldandı.

Lincoln, "Saçını karıştır," diye devam etti. "Yaptığından daha uzağa gitmiş gibi görünmesini sağlayın. Şortunu da yırtın. Daha fazla gücün gerekli olduğunu görmeleri gerekiyor."

"Siktir, Altın Çocuk. Sen tam bir dâhisin," diye yorumladı Ari, Walker şortumu ve iç çamaşırımın üstünü yırtmadan önce saçımı karıştırırken. "Bu tür şeylere çok kafa yoruyor musun?"

Lincoln alay etti. "Olivia, tatlım. Ağlamaya devam et, tamam mı? Gözyaşlarının kurumasına izin verme."

Bu isteğin en azından kolay olduğunu düşünerek başımı salladım.

Siren sesleri daha da yükseldi ve bir dakika sonra iki ekip arabası evin önüne yanaştı, memurlar arabadan atlayıp garaja doğru koşmaya başladı.

"Onu yakaladık!" Lincoln söyledi. "O burada! Sesindeki değişiklik yüzünden Lincoln'e şok içinde baktım. Korkmuş ve kurban rolünü mükemmel bir şekilde oynuyordu.

"Kahretsin," dedi memurlardan biri Marco'yu görünce yüzünü buruşturarak. Elini aletinin önüne götürdü, sanki taşaklarını aynı kaderden korumaya çalışıyordu.

Bir şampiyon gibi sırıttım.

"Burada ne oldu?" diye sordu başka bir memur, dördümüze bakarken kaşlarını çatarak. "Hey, bir saniye, siz şövalye oyuncusu musunuz?" Sesi heyecanlandı. "Vay anasını. Sen Lincoln Daniels'sın!"

Lincoln'ün gülümsemesi kibardı ama her zamanki alfa enerjisini hâlâ saklıyordu.

Memurun bakışları bana kaydı, gözlerinde hiçbir tanıma yoktu - tam da hoşuma gittiği gibi. "Hanımefendi, iyi misiniz? Ambulansa ihtiyacınız var mı?"

Nedense bu soru, Walker birkaç dakika daha geç kalsaydı neler olabileceğini anlamamla birlikte yeni bir histeri nöbetine yol açtı. Walker beni tekrar kollarına çekerken elim karnıma gitti ve içgüdüsel olarak onu kucakladım.

"Antrenmandan eve geldim ve o deniyordu..." Walker'ın sesi bir an için boğuklaştı. "Ona tecavüz etmeye çalışıyordu."

Memurun bakışları yırtık gömleğime ve pantolonuma kaydı, sonra saygıyla uzaklaştı. Walker saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, dudaklarında belli belirsiz bir yüz buruşturma vardı. "Kendimi biraz fazla kaptırmış olabilirim," diye homurdandı, gözlerini Marco'ya dikerek. "Ama nişanlım hamile. Kendimi kaybetmiş olabilirim."

Memurlardan biri, "Teksas eyaletinde tecavüzcülere müsamaha göstermeyiz," dedi ve tiksintiyle Marco'nun vücudunu ayağıyla dürttü.

"Olan bu mu?" dedi ikinci kaptan, Lincoln, Ari ve Walker'ı incelerken göbeğini ovuşturarak. O da diğerleri kadar ikna olmuş görünmüyordu. "Adamın-" yutkundu, "adamın kasık bölgesine ne oldu?" Walker'ın Marco'nun aletini kanla ıslattığı yeri işaret etti.

"Kendimi savunmak için çekici aldım ve ona oradan vurdum," dedim bir başka hıçkırıkla. "Sadece durmasını istedim. Walker eve geldiğinde çekici benden daha yeni almıştı." Gözlerimi sildim, adrenalinim düşmeye başladığında titriyordum.

Diğer memurlar Marco'nun üst yarısını yerden kaldırıp kollarını arkadan kelepçelerken memur birkaç saniye daha bize baktı.

Marco bir şekilde kendine gelmeye başladı, gözlerini yavaşça kırpıştırarak sonunda sonuna kadar açtı. Walker, Marco'nun bana saldıracak durumda olmamasına rağmen beni onun arkasına kaydırdı.

Etrafına bakınırken gözleri puslu ve şaşkındı, nerede olduğunu hatırlaması bir saniye sürdü. Walker'ın cesedinin arkasından bakarken bakışları benimkilerle buluştu. "Neden-" diye tükürdü, orada yatarken içinden insanlık dışı bir çığlık geliyordu, görünüşe göre hiç hareket edemiyordu. "Sakın ona... anlaşmayı... sorma." Bir kez daha kendinden geçerken karışık sözleri kesildi.

Ne demişti? Bir anlaşma mı? Kafamı salladım, kafam karışmıştı.

Bir ambulans sirenlerini çalarak caddeden aşağı doğru hızla ilerlerken polisler Marco'ya tiksintiyle baktı. "Onu buradan çıkarın çocuklar. Hastaneye giderken yolda ölmesine izin vermeyin," dedi ilk memur. Dikkatini bana çevirdi, bakışları yumuşadı. "Hanımefendi, tıbbi tedaviye ihtiyacınız var mı?

O-" Başımı salladım, bu çaba başımı zonklattı. "Hayır," diye fısıldadım. "Zaman içinde durduruldu."

Memur rahatlamış bir sesle iç çekti ve başını salladı. "O halde ifadenizi almamız gerekecek, eğer sorun olmazsa," dedi.

"Daha sonra. Hastanede kontrolden geçtikten *sonra*," diye homurdandı Walker.

Memur irkilerek Walker'ın yüzüne baktı... gözlerinde belli belirsiz bir korku titreşimi v a r d ı .

"Sonra," diye kabul etti. Walker ve diğerleri ona iletişim bilgilerini verdiler ve sonunda... sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre sonra... oradan ayrıldı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım Lincoln ve Ari'ye, eve doğru bir adım atarken.

"O kadar hızlı değil, tatlım. Seni hastanede kontrol ettireceğiz," dedi Walker endişeyle ve ben bir adım daha atamadan beni kollarının arasına aldı.

"Ben iyiyim. Sadece biraz kestirmem lazım," diye ısrar ettim, kelimelerim kulağıma tuhaf geliyordu.

Beni arabamın yolcu tarafına götürüp koltuğa oturturken hiç aldırış etmedi.

Walker sürücü koltuğuna atlayıp arabayı geri vitese takarken Ari, "Nasıl olduğunu bize haber ver," diye seslendi.

Walker biz uzaklaşırken onlara el salladı.

Koltuğumda titriyordum, tam bir kaza yaşıyordum. "İyisin tatlım," diye yatıştırıcı bir şekilde mırıldandı, ısıtıcıyı açtı ve arabayı sürerken elini bacağımın üzerinde gezdirdi.

Benimle konuşmaya devam ettiğinin belli belirsiz farkındaydım ama kelimeler sanki suyun altında mırıldanıyormuş gibi geliyordu.

Ve sonunda... Onları hiç duyamadım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

WALKER

Hastane odasında bir ileri bir geri volta atarken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Doktorlar bana Olivia'nın iyi olacağına dair güvence vermişti... bebeğin de iyi olacağına... ama onu görmek...

Orada yatıyordum.

O olmadan bu dünyayla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Belli ki tam bir daire çizmiştim. Çünkü annemin bunca yıldır neler hissettiğini şimdi anlıyordum. Ruhunun diğer yarısı olmadan... Neydin sen?

Hiçbir şey.

Cevap hiçbir şeydi.

Hafif bir inilti kulaklarıma müzik gibi geldi ve *sonunda* uyandığında Olivia'nın yanına koştum. Güzel gözlerinin pır pır açıldığını gördüğümde içimi bir rahatlık kapladı.

Başımı yavaşça göğsüne yasladım ve kalp atışlarının sabit ritmini dinledim.

"Lütfen beni asla terk etme," diye mırıldandım tenine, sesimde saklayamadığım bir acı vardı.

"Ben iyiyim," dedi halsiz bir sesle, saçlarıma dokunup usulca okşarken. Gözlerimi kapadım, kendimi rahatlatmaya çalıştım... O iyiydi. O buradaydı.

Benim takip edemeyeceğim bir yere gitmesine asla izin

vermezdim. Asla.

Kapı açıldı ve bir doktor kafasını içeri uzattı. "Güzel, uyanmışsın," dedi sıcak bir sesle, içeri adım atarken. Kadının nazik bir gülümsemesi vardı.

Gümüş çizgileri olan saçlarını düzgün bir topuz yapmıştı ve Olivia'ya yaklaştığı için onu hemen dışarı atmak istemedim.

Sanırım bu iyiye işaretti.

"Benim adım Dr. Rochelle. Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu bir bardak suyu yudumlaması için Olivia'nın dudaklarına doğru uzatırken.

Olivia bana bakmadan önce 'Yorgunum,' diye cevap verdi. "Ne zamandır baygındım?"

"İki saat," diye titreyerek cevap verdim, bu gerçeği düşünmek istemiyordum, yoksa çıldırabilirdim.

Ya da en azından olduğumdan daha çılgın.

"Hayati değerlerin harika görünüyor. Hiç endişelenmiyorum," diye güvence verdi doktor. "Sizi buradan çıkarmadan önce bebeğinizi görmek ister misiniz?" Gözleri heyecanla parlıyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım, zihnim az önce sorduğu şeyi anlamaya çalışıyordu.

"Evet!" Olivia yatağın içinde kıpırdanırken sesinden beklenti okunuyordu.

"Sana yardım edeceğim!" Hızla ısrar ettim ve onu kaldırmak için ayağa fırladım. "Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Sadece yorgunum, unuttun mu?"

Tek yapmak istediğim onu tutup kucağıma çekmek olmasına rağmen kendimi tekrar oturmaya zorladım.

Sakin ol Walker. Doktor sana endişeli gibi bakıyor.

"Ee Olivia," diye başladı Dr. Rachelle, sesi nazik ama araştırıcı, "Son adetinden bu yana ne kadar zaman geçti?"

Olivia dudağını ısırdı, düşünürken kaşlarının arasında bir çatık oluştu. "Sanırım en az iki ay... belki daha fazla," diye cevap verdi sonunda, sesi biraz gergin çıkmıştı. "Yoğun bir sonbahar oldu. Sanırım dikkatim dağıldı."

Olivia haklıydı. İki adet görmemişti. Biliyordum... Aylardır adet döngüsünü düzenli olarak takip ediyordum. Hamile olmasaydı, adeti başlamak üzere olurdu.

Doktor sempatik bir şekilde başını salladı ve panosuna notlar aldı. "Anlaşılabilir," diye mırıldandı, boğazını temizleyerek. "Kayıtlarınızda Olivia Jones yazıyor... ama siz Olivia Darling'siniz, değil mi?" Olivia sonunda başını sallamadan önce kaskatı kesildi. "Evet, bu benim sahne adım," diye cevap verdi sonunda.

Doktor tekrar başını salladı, o kadar çok yaptığı için şu oyuncak bebeklerden birine benziyordu. "Peki bu süre zarfında herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullandınız mı?"

Olivia kaşlarını çattı. "Evet, düzenli olarak kullandım... ama sanırım işe yaramadı."

"Güçlü yüzücüler," diye şaka yaptım ama ne Olivia ne de doktor güldü.

Zorlu bir kalabalık.

"Doğum kontrol yöntemleri her zaman %100 etkili olmayabilir ama yine de alışılmadık bir durum. Hangisini kullandığınızı söyleyebilir misiniz, böylece bir dahaki sefere başka bir tane deneyebiliriz?"

"Aslında hala çantamdalar. Şans eseri mi getirdin?" Olivia bana doğru dönerek sordu. "Her şeyden önce arabaya koymuştum..."

Dondum kaldım, saf panik beni bir sarsıntıyla vurdu. İlaçları çantasındaydı. Doktor bir kez bakacak ve *anlayacaktı*.

Yavaşça çantasına uzandım, her hareketimde saatli bir bomba varmış gibi hissediyordum. "Al bakalım bebeğim," dedim hafifçe, sesimi bu kadar kontrollü tuttuğum için kendimle gurur duyarak.

Karıştırdı ve sonunda küçük doğum kontrol paketini buldu.

Elim cebime kaydı. Onun hamileliği için çalışmaya başladığımda biraz tuhaf bir şey yapmaya başlamıştım... Kelepçe taşımaya başlamıştım.

Dünyada ne yaptığımı bilen sadece üç kişi olmasına rağmen, Lincoln kafama işlerin ne zaman dağılacağını asla bilemeyeceğimi kazımıştı.

Örneğin... bu hiç hayal ettiğim bir durum değildi - bebek doktorumuz tüm planımı bozmak üzereydi.

İş o noktaya gelirse Olivia'yı bana kelepçelemeye tamamen hazırdım... ta ki sonunda pes edip yaptıklarıma rağmen beni sevmeye karar verene kadar.

İdeal bir durum değildi ama dilenciler seçici olamazdı. Onun ve bebeğin benim olmadığı bir senaryo yoktu.

Doktor paketi Olivia'dan alırken kelepçelerin metalini ovuşturdum, sinirlerim gerginlikten neredeyse titriyordu. "Bu genellikle çok güvenilir bir markadır," diye mırıldandı. Haplardan birini paketten çıkarıp yakından inceledi. "Hmmm. Bunların hepsi plasebo hapları," dedi, şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

Onları aldığım yer çok iyiydi. Her şey mühürlüydü, normal haplarla aynı ambalajdaydı. Böylece hiçbir kanıt olmayacaktı.

kurcalanmış.

Bunlar, ayın son yedi gününde almanız gereken şeker haplarıydı.

Boş. Kendime boş bir sayfa olduğumu söyledim.

"Ne?" Olivia fısıldadı. Bana döndü, bakışları genişti. "Buna inanabiliyor musun?!"

Sırtımdan aşağı bir ter damlası

yuvarlandı. Sikeyim. Siktir. Siktir.

Ağzımı açtım ve sonra kapattım, şaşkınlık numarası yaparken tat alma tomurcuklarıma dolan acı tadı yuttum. "Buna inanamıyorum!"

İşte, bu şok edici geldi... değil mi?

Olivia'nın vücut dilini yakından izledim, ne düşündüğünü okumaya çalıştım.

Doktor ona bir sır veriyormuş gibi yaklaştı ve bir an için onu bayıltıp Olivia'yı kaçırmak zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim.

Gerçek aşk uğruna travmatik bir beyin hasarı da neydi?

Dr. Rochelle alçak bir ses tonuyla, "Hatalar olur," dedi, "ama aramızda kalsın, bunu hangi eczane doldurduysa ona karşı açacağınız davayı kazanma şansınız muhtemelen *çok yüksek*. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Olivia sessiz kalarak başını salladı.

Aklından ne geçiyordu? Şimdi kelepçeleri çıkarayım mı?

Bana tekrar baktı... ve sonra yüzünü buruşturdu. "Yemin ederim hiçbir fikrim yoktu. Daha önce doğum kontrol haplarımın neye benzediğine hiç dikkat etmemiştim. Ben bir aptalım."

Hemen gevşedim, kelepçelerdeki tutuşumu gevşetirken diğer elimle yanağını yumuşakça okşadım.

"Böyle olması gerekiyordu. Tüm o tezahürler bir tılsım gibi işe yaradı," dedim göz kırparak.

Sırıtışı göz kamaştırıcı ve mükemmeldi ve... hiçbir şeyden şüphelenmedi.

"Eczaneye dava açmamız gerektiğini sanmıyorum doktor. Bir şeyden mutluluk duyduğumuz için tazminat ödediklerinden emin değilim," dedim.

Doktorun yanakları kızardı ve Olivia bana gözlerini devirdi çünkü belli ki... Dr. Rochelle'in küçük bir aşkı vardı.

Bu gerçekten harikaydı çünkü bu onun da hiçbir şeyden şüphelenmediği anlamına geliyordu.

Sonunda cebimdeki kelepçeleri bıraktım, bu süreçte on yıl yaşlanmış gibi hissediyordum.

Doktor sonunda dikkatini ultrason makinesine çevirdi ve kalbim yeniden çarpmaya başladı. İşte beklediğim an gelmişti, bebeğimizi ilk kez görme şansını yakalayacaktım.

Olivia'nın karnına jeli sürdü ve çubuğu hareket ettirmeye başladı. Nefesimi tuttum, beklenti içimde uğulduyordu.

Ve sonra, işte oradaydı - güçlü ve sabit, ritmik ritmiyle odayı dolduran bir kalp atışının kusursuz sesi.

Olivia'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı, gözlerinden yaşlar süzülürken eli ağzına gitti. "Aman Tanrım," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan boğulmuştu. "Bu bizim bebeğimiz."

Dr. Rochelle asayı Olivia'nın cildinde gezdirirken, "Görünüşe göre on üç haftalık olmuşsun," dedi.

Elini sıktım, monitöre bakarken kendi gözlerim yaşlarla parlıyordu, minik mucizemizin görüntüsünü içime çekiyordum.

Hayatımda ikinci kez yeniden doğuyordum. İlki

Olivia'yı gördüğümdeydi tabii ki.

Hissettiğim duygular karmaşıktı, hayatımı değiştiriyordu. Bu bebeği sevmiştim. Hem de çok sevmiştim.

"Bizim küçük Shmoopy'miz," diye mutlulukla iç geçirdim.

Olivia inledi. Öfkeyle, "*Bu* küçük bir şamata değil!" dedi.

"Doktor gülümseyerek, "Bu bir 'o' değil," dedi. "Bir kızınız olacak."

Akıllıca bir söz... 1.80 boyunda ve 220 kilo ağırlığındayken sert, fayans bir zeminde bayılmak... uyandığında çok acıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

WALKER

O çekici kullanma şekline bakılırsa sana Thor demeye başlayacağım.

Bu çok saçma bir mizah girişimiydi, Lancaster. Senin için bile.

Şaka bile yapmıyorum. Bunu her düşündüğümde biraz midem bulanıyor... ve tahrik oluyorum... Yani, tam anlamıyla onun aletini parçaladın.

Ben: O da öyle dedi.

Kral Linc:...

Mükemmel bir şekilde uygulandı, Disney.

Ben: Neden bu kadar iyi davranıyorsun?

Bu çok açık olmalı.

Ben mi?

Kral Linc: Çekicinle yapabileceklerinden korkuyor. Yapmak zorundayım.

Kral Linc:... Kral Linc: Tamam.

O da öyle dedi.

Her neyse, bana Thor diyemezsin.

Neden olmasın?

Ben: Çünkü Herkül ve Thor birbirine uymuyor. Doğru mitoloji falan değiller.

Hercules?

Aleti, Altın Çocuk. Sikine verdiği isim.

Kral Linc: Neden tüm bu konuşmalar penisler hakkında tartışmalarla bitiyor?

Ari:...

Ben:...

Kral Linc: Sigh.

Livia

"Kararımı vermeye hazırım."

Yargıcın sözleri, avukatlarımın Walker'ın özel dedektifinin son birkaç aydır topladığı tüm kanıtları sunmak için son bir saatlerini harcadıkları Los Angeles mahkeme salonunda yankılanıyor gibiydi.

Marco'nun hapishanede o ilk gece bana uyuşturucu verdiğini itiraf etmesi işe yaramıştı, *her şeyi* Jolette'le birlikte planlamışlardı. Belli ki aletini ve özgürlüğünü kaybetmesi onu artık yalan söylemeye değmeyeceğine ikna etmişti.

Zaten her şeyini kaybetmişti.

Jolette mahkeme salonunda oturuyordu, avukatı şu ana kadar Marco'nun olan biten her şeyin arkasındaki beyin olduğunu ve Jolette'in sadece bir kurban olduğunu iddia etme girişimi dışında çoğunlukla sessizdi.

Bu argüman Mahkeme'nin pek hoşuna gitmemişti.

Koltuğunda kambur bir şekilde oturuyordu, her zamanki gösterişli ihtişamından yoksun acınası bir görüntüsü vardı. Bir zamanlar kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş sarı saçları eve geldiği günden beri uzamış, gri kökleri ortaya çıkmıştı; daha önce onda hiç görmediğim bir manzaraydı bu. Tasarımcı etiketleri ve gösterişli aksesuarları olmadan, tamamen küçülmüş, herhangi bir sempatiye layık olmayan bir insanın içi boş bir kabuğu gibi görünüyordu. Sanki maskesi nihayet düşmüş gibiydi.

"Bayan Jones'un başına gelenler adaletin yanlış tecelli etmesidir," diye söze başladı yargıç, salonu incelerken yüzünde sert bir ifade vardı, keskin gözleri arkamdaki sıraları dolduran izleyicilerin üzerinde gezinirken hiçbir şeyi kaçırmıyor gibiydi. Sanki mahkeme salonunda bu kadar çok insan olmasından hoşlanmıyormuş gibi bir an kaşlarını çattı. "Vesayet sürecinin mükemmel olmadığı üzücü ve talihsiz bir gerçek. Bazen bir silah gibi kullanılabiliyor, aslında olması amaçlanan iyileştirici bir geçici çözüm yerine."

Üzerinde bir otorite pelerini gibi dalgalanan siyah bir cübbe vardı ve sonunda dikkatini bana çevirdi.

"Bugün söyleyebileceğim hiçbir şeyin geçmişi ve sana verilen zararı telafi edemeyeceğini biliyorum... Kaybettiğin yılları geri getiremeyeceğini de. Ama umarım en azından şimdiki zamanda gelişmenize olanak sağlar. Mahkemenin kararı, bugünden itibaren vesayetin sona erdirilmesi, yasal, mali ve diğer tüm hakların Bayan Jones'a iade edilmesidir. Ayrıca Jolette Jones ve Marco Davine'in, Bayan Jones'un fonlarını korkunç bir şekilde kötüye kullandıkları için tazminat ödemelerini emrediyorum. L.A. County'de hakim olarak görev yaptığım süre boyunca, vesayetin böylesine kötüye kullanıldığını hiç görmedim. İşledikleri dolandırıcılık, suiistimal ve diğer suçlar nedeniyle hayatlarının tamamını olmasa da büyük bir kısmını hapishanede geçireceklerini tahmin etsem de, kazandıkları her türlü para Bayan Jones'a geri ödenecek ve şu anda sahip oldukları tüm varlıklar bu geri ödemeye yardımcı olmak için tasfiye edilecektir."

Yargıcın sözleri kulaklarımda yankılandı ve ani bir sağanak gibi içimi bir duygu seli kapladı, duyularımı sırılsıklam etti ve ardından beni sersemletti.

Rahatlama, inançsızlık ve derin bir *özgürlük* duygusu ruhumda kabardı, kalbimin çarpıntısına ve uzun zamandır göğsümde sıkışmış olan endişenin sıkı düğümüne karıştı, hatırlayabildiğim tek şey buydu.

İnanamayarak Walker'a baktım ve rüya görüp görmediğimi merak ettim. Gözümü kırptığımda yatakta, Los Angeles'taki o dairede yalnız ve perişan bir halde uyanacak mıydım?

Sanki bunca yıldır zincirler içindeymişim de aniden zincirlerimin ağırlığı üzerimden kalkmış gibi hissettim. Bu baş döndürücü bir duyguydu, aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucuydu, sanki bir uçurumdan aşağıdaki bilinmeyen derinliklere adım atmak gibiydi.

Marco ve Jolette'in bana yaptıklarıyla ilgili haberler sızmaya başladığında desteklerini göstermek için gelen hayranlarımın yüzlerine bakarken gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. Onların desteğine yıllar önce ihtiyacım olabilirdi ama sanırım şimdi yeterince güzel bir jestti.

Yargıç tokmağını vurarak duruşmayı erteledi ve ben ayağa kalktım, bir an için ne yapacağımı bilemedim. Bakışlarım Jolette'e takıldı ve ona doğru yürüdüm, Walker rahatlatıcı varlığıyla arkamdan gelirken duramadım.

"Müvekkilim sizinle konuşmak istemiyor," diye mırıldandı avukatı, kelimeleri söylerken utanmış gibiydi.

Ona ödeme yapamayacağından emin olduğum bir çöp parçasını temsil etmek berbat bir şey olmalı. Ücreti kesinlikle benim banka hesaplarımdan çıkmıyordu.

"Sorun değil. Ama *ona* söyleyeceğim tek bir şey var," dedim alaycı bir tavırla, bakışlarımdan kaçmaya çalışan anneme bakarak. "Bu seni son düşünüşüm olacak," dedim ona. "Ama ne yazık ki senin için... Hayatının *geri kalanında* beni düşüneceğinden oldukça eminim." Jolette bu cümle karşısında irkildi... çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. Bunca yıldır beni düşünmek için fazla zaman harcamamış olabilirdi ama bu kesinlikle değişecekti.

Ellerinde çok fazla zamanı olacaktı. Bu sondan

memnun bir şekilde ayrılmak için döndüm.

"O bize geldi," diye seslendi arkamdan. "*Değerli* erkek arkadaşın bize geldi ve reklam karşılığında seninle çıkmayı teklif etti. Bunu bir *düşünmeye* ne dersin?"

Söylediklerinin saçmalığıyla alay ettim ve ona bakmak için arkamı dönmeye zahmet etmedim. Walker onun yorumu karşısında kıpırdamadan durdu, bizi mahkeme salonundan çıkarırken parmakları belime bastırıyordu.

Doğruyu söylemesinin imkânı yoktu... değil mi?

Adliyenin dışındaki kaldırım çılgın bir enerjiyle dolup taşıyor, kameralar karanlık bir kulüpteki flaş ışıkları gibi her yerde yanıp sönüyordu. Avukatımın sesi kaosu böldü. "İfadeyi ben hallederim," dedi, ses tonu güven doluydu. "Senin buradan çıkman gerekiyor."

"Teşekkür ederim," dedim ve kalabalığa doğru dönmeden önce bir an gülümseyip başını salladı.

"Araba şurada, meleğim," diye mırıldandı Walker, arkama sokulurken, kimsenin fazla yaklaşmasını engellemek için kolunu göğsümün önüne uzatmıştı.

Bakışlarımı yere indirdim ve bunca yıldır benim düşüşümden zevk alan gazetecilerin gözlerinden kaçmaya çalıştım.

Kaldırımın diğer tarafına geçtik, şoför havaalanına götüreceğimiz cipin kapısını çoktan açmıştı, bu cehennem gibi kasabadan bir an önce çıkmaya hazırdım.

Deri koltuklara kaymak üzereydim ki, uzun bir kuraklıktan sonra yağan yağmurun ilk damlaları gibi bir alkış dalgası aniden kalabalığın içinde yankılandı.

Dondum kaldım, bir ayağım arabadaydı, şaşkınlıkla etrafıma bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Paparazzi kalabalığı beni alkışlıyor ve tezahürat yapıyordu.

Bunlar bir zamanlar çöküşümden zevk alan aynı insanlardı, Jolette ve Marco'nun adımı lekelemek için kullandıkları yalanları ve söylentileri neşeyle yayan aynı yüzlerdi.

Yine de, işte buradaydılar, beni alkışlıyorlar, mümkün olduğunu hiç hayal etmediğim bir şekilde desteklerini sunuyorlardı.

Onları tersledim ve cipe bindim.

Çünkü *şimdi* düzgün olmaya karar verdikleri için *onları sikeyim*.

Motor kükreyerek çalıştı, aracın sabit uğultusu göğsümde kabaran duygulara yatıştırıcı bir fon oluşturdu.

En azından havaalanına gidiyorduk. Los Angeles dışında her zaman daha net düşünebilmiştim.

"Söyledikleri hakkında konuşmak ister misin?" Walker sonunda sordu.

"Hayır, şimdi olmaz," diye mırıldandım, bakışlarım beni dinlemiyormuş gibi davranan şoföre kaydı. Bugünlük yabancıların işimle ilgili her şeyi bilmesinden bıkmıştım.

Hayatım için.

"Bu konuyu konuşacağız," diye ısrar etti. "Eve gittiğimizde."

Sonunda dönüp ona baktım ve muhteşem, endişeli yüzünü gördüm.

Evim. Hala benim evim miydi?

Bana ihanet ettiği bir dünya olamazdı. Hikâyemin olay örgüsü bu olamazdı.

"Doğruyu mu söylüyordu?" Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü, sesim fısıltının biraz üzerindeydi ama arabanın dar alanında yüksek sesle çınlıyordu.

Walker'ın gözleri sayısız duyguyla titriyor, doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken yüz hatları çatışmayla buruşuyordu. "Karmaşık bir durum," dedi sonunda, bakışlarımla buluşurken sesi gerilmişti. "Ama hayır..."

Karmaşık. Bu kelime zihnimde uyumsuz bir melodi gibi yankılanarak beni sersemletti. Yüzünde cevaplar ararken öfke, incinme, ihanet, hepsi baskın olmak için yarıştı.

Ancak yüz ifadesi, çelişkili duygulardan oluşan bir maske gibi esrarengizliğini koruyordu.

Havaalanına giden araba yolculuğunun geri kalanı ürkütücü bir sessizlik içinde geçti, aramızdaki gerilim somut ve boğucuydu.

Lincoln ve Ari'nin özel uçağına, diğer adıyla "Büyükanne Havayolları "na bindiğimizde Mabel ve Edna bizi alkolsüz köpüklü elma şarabı ve kurabiyelerle karşıladı.

"Tebrikler!" diye bağırdılar, neşeli tavırları ve kedi kazakları midemin çukuruna yerleşen korku düğümüyle çelişiyordu. Kibar bir gülümsemeyi zorladım ve bir bardak içkiyi kabul ettim, ancak kabarcıklı sıvının tadı dilimde yanlıştı.

Koltuklarımıza yerleştik ve uçak havalandı. L.A.'den her mil uzaklaşmanın iyileştirici olacağını düşünmüştüm.

Ama şu ana kadar yolculuk düşündüğüm gibi geçmemişti.

Walker benimle konuşmaya çalıştı, koluma dokunmak için uzanırken sesi nazikti ama göğsümdeki ağrı dayanılamayacak kadar şiddetli olduğundan geri çekildim. "Şimdi olmaz," diye fısıldadım, sesim uçağın motorlarının uğultusundan zar zor duyuluyordu. "Yapamam... henüz değil."

Kaşları endişeyle çatıldı ama başını salladı, yüz ifadesi benimkini yansıtan kargaşayı yansıtıyordu. Koltuklarımıza çekildik, aramızdaki sessizlik söylenmemiş sözler ve cevaplanmamış sorularla ağırlaştı.

Kendimi düşüncelerime gömdüm ve saatler uzadıkça uzadı, her dakika bir şekilde sonsuzluk gibi geldi.

Bunu nasıl açıklayacaktı?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

WALKER

"Yemek yemelisin," diye onu ikna ettim evin kapısından içeri girerken. Bu sabah duruşmadan önce hiçbir şey yememişti çünkü çok gergindi. Ve uçakta, ben bile
Mabel'ın kurabiyelerini yemesini sağlayabildim.

Onun ve bebeğin beslenmeye ihtiyacı vardı,
lanet olsun. "Sana bir smoothie
hazırlayabilirim..."

"Aç değilim," diye mırıldanarak yatak odasına doğru yöneldi.

Peşinden gittim... tabii ki. O nereye giderse ben de oraya gidecektim.
Git.

Olivia dolaba doğru yürüdü ve yan tarafının önünde durarak
Kıyafetlerini.

"Ne yapıyorsun?" Ben sordum. "Artık konuşabilir miyiz?"

"Bence bir dakika ara vermeliyiz. Belki de bir süreliğine kendi evime çıkmalıyım," dedi ölü bir sesle. "Kullandığım emlakçı berbat olduğu için muhtemelen yeni bir emlakçıya ihtiyacım olacak." Bana ters ters baktı. "Yoksa bu da planının bir parçası mıydı?"

Emlakçı konusunda haklısın... ama az önce ne demişti? Kulaklarımda bir uğultu vardı ve sonunda aklımı kaçırdığımı düşünüyordum çünkü biraz boşluğa ihtiyacı olduğunu söylemesinin imkânı yoktu. Sahip olabileceği en uzak alan yatağın diğer tarafıydı. "Boşluk" diye bir şey yoktu.

"Plan falan yok," dedim sabırla. "Eğer sadece beni dinlerseniz.
Söylediklerinin çok makul bir açıklaması var."

Altın rengi gözleri parlaklığını kaybetmişti ve yüz ifadesi... yenilmiş gibiydi. En sevdiği gömleklerinden birini askıdan çıkardı ve ben başımı salladım.

Olivia'nın beni terk etmek isteyebileceği pek çok şey vardı... en önemlisi de şu anda karnında taşıdığı *kızımız*... ama Jolette ve Marco ile ilişkimizin önünü açmak için yaptığım anlaşma bunlardan biri değildi.

İç çekerek kelepçeleri cebimden çıkarırken başımı salladım.

Uzandım ve narin bileğinin etrafına bağladım, metalik tıkırtı odada yüksek sesle yankılandı.

Olivia koluna baktı, bir an kelepçelere baktıktan sonra şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu.

Kelepçelerin diğer tarafını bileğime sabitlerken çenem sıkıca kenetlenmiş bir şekilde gözümü kırpmadan baktım. "O kaltağın söyledikleri hakkında konuşmadan önce benden kaçmaya çalışmayacağından emin olmak için," diye cevap verdim, sesim alçak ve yoğundu.

Öfkelendi. "Cidden Walker, bunları hemen çöz." Henüz korkmuş ya da telaşlanmış görünmüyordu... bu iyiydi. Bu, doğum kontrolünü ve yaptığım diğer her şeyi anlaması için mükemmel bir alıştırmaydı.

"Konuşmamız gerek," diye ısrar ettim, sesim aciliyetle doluydu.

"Beni hemen çöz ya da... ya da..." bana yapacağı bir şey bulamayınca sesi soluğu kesildi.

Kızım beni kötü olamayacak kadar çok seviyordu.

Yanağına dokunmak istedim ve dudaklarından küçük, sevimli bir hırıltı çıkararak geri çekildi.

"Harley'nin düğününden sonra onlarla görüştüm," diye başladım. "Onlarla herhangi bir mantık yürütmenin mümkün olmadığını ve suda öldüğümüzü düşünüyor gibiydin." Omuz silktim. "Ben de onları ikna ettim."

Dudağı titredi. "Peki onlarla *akıl* yürütmek neye benziyordu?"

Kolundan nazikçe çekerek onu yatak odasına götürdüm, böylece yatağa oturabilecekti. Ayak bileklerinde de şişlik olup olmadığını kontrol etmem, masaj yapmam gerekip gerekmediğine bakmam gerekiyordu. Uçak yolculuğu ve hamileliğin bazen eğlenceli olmadığını okumuştum.

"Otur," dedim, oflayıp pufladı ve kollarını önünde kavuşturmaya çalıştı... sonra sol kolunun hâlâ benimkine bağlı olduğunu hatırladı.

Ona talepkâr bir şekilde bakmaya devam ettiğimde, yatağa yığıldı ve kızgınlığını belli etmek için elinden geleni yaptı.

"Onlara yeni bir ekip kurduğumu ve seninle çıkmanın reklam yapmak için mükemmel bir fırsat olduğunu söyledim. Benimle çıkmanın itibarın için iyi olacağını düşündüler, bu yüzden kolay bir satış oldu."

Başını salladı, gözlerinde yaşlar birikiyordu.

"Tatlım," dedim, onu ağlarken görünce dehşete düşmüştüm. "Açıkçası bu doğru değildi! Hepsi birlikte olmamıza engel olmayacaklarından emin olmak içindi. Onları öylece ikna edemezdim."

Yine başını salladı. Bu hareketten nefret etmeye başlamıştım. "Yani Dallas'a taşınan... o sen miydin?" diye sordu sessizce. Kahretsin. Bu ağ çok çabuk çözülecekti.

"Evet," dedim tereddütle.

"Ve paparazzilerin dışarı çıktığımız çoğu zaman nerede olduğumuzu sihirli bir şekilde bilmeleri... yine mi sen?"

"Pazarlığımın en azından bir kısmını yerine getirmek zorundaydım," diye yanıt verdim.

"Sanırım amacınız, tekrar kapalı gişe oynamamı sağlayacak kadar itibarımı artırmaktı?"

"Amaçlarının bu olduğunu varsayıyorum... evet."

Kelepçeye tekrar baktı ve şıngırdattı. "Bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi..." diye mırıldandı, sesi ancak fısıltı halindeydi.

"Bazıları öyle der, evet," diye cevap verdim, sırıtmamı tutmaya çalışarak... çünkü yumuşuyor gibi görünüyordu.

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldadı uzun bir aradan sonra. "Hayatımı kontrol etmek ve yönlendirmek için yaptıkları her şeyi bildiğin halde... neden bana söylemedin?"

"Tam şu anda içinde bulunduğumuz durum yüzünden," diye karşılık verdim şiddetle.

"Ne?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Melek yüzlü, *aylarca* birlikte olduktan sonra beni sorguluyorsun. Seni vesayetten kurtarmak için yaptığım onca şeyden sonra. Marco'nun aletini krep yaptıktan sonra. Bebeğime hamile kaldıktan sonra... Birlikte *bir* hafta sonu geçirdikten sonra sana gerçeği söylemek iyi gitmeyecekti."

Utangaç bir tavırla dudağını ısırdı... küçük bir gülümseme belirdi. "Bu- bu muhtemelen iyi bir nokta."

Zaferle sırıttım. İşler tıkırında gidiyordu.

"Güven konusunda sorunlarım olduğunu söyleyebilirim," diye itiraf etti ve yanağına tekrar dokunmak için uzanmaya çalıştığımda geri çekilmedi.

"Bunu rahatlıkla söyleyebilirim," diye homurdandım. "Ama tamamen geçerli nedenlerden dolayı," diye aceleyle ekledim, bu konuda kendini kötü hissetmesini istemiyordum.

Benimle ilgili güvenmemesi gereken pek çok şey *vardı*... ama yanlış nedenlerle onunla birlikte olmak... bu onlardan biri değildi.

"Bana katlanmak zorunda olduğun için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Çok fazla olduğunu biliyorum."

Şok içinde ona baktım.

"Pardon?" Sesim kuşku dolu bir şekilde yankılandı. "Olivia, *üzgün* olan benim. Çünkü belli ki seni ne kadar sevdiğimi gösterme konusunda çok kötü bir iş çıkarmışım. Sen bir yük değilsin, sen benim *her şeyimsin*. Her şeyim," diye tekrarladım şiddetle. "Senin için nefes alıyorum. Seni arzuluyorum. Her günün her saniyesini seni düşünerek geçiriyorum. Bir yük mü?" Alay ettim. "Seni sevme şeklim duyduğun tüm aşk hikâyelerinin ötesinde. Seni kaybetmemek için yapmayacağım şey yok. Senin için yanıyorum, sadece ruhunun bir parçasını elinde tutan birinin yapabileceği şekilde."

Büyülenmiş gibi bana bakıyordu ve yavaşça eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Olivia'nın cevap iç çekişi bir rahatlamaydı. Sanki o da son birkaç saatle başa çıkamamış gibiydi. Gözlerinde umut parıldıyor, bazen sevgiye layık olmadığına dair duyduğu korkuyu bastırıyordu.

"Seni elimde tutmak için yapabileceğim şeylerin en küçüğü biraz kelepçe takmak," dedim ona, alnım alnıyla buluşurken onu içime çektim.

"Bazen böyle şeyler söylediğinizde kulağa biraz... çılgınca geliyor," diye mırıldandı.

Güldüm çünkü... keşke bilseydi. "İyi

ki deliliği seviyorsun."

Başını salladı. "Bazı nedenlerden dolayı, istiyorum."

"Söylediğim her şeye inanabiliyorsan, buna da inan meleğim. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Bunu şimdi çıkarabilir misin?" diye sordu sonunda, kelepçeyi takırdatarak, çünkü hâlâ bunun bir tür şaka olduğunu düşünüyordu. Sorun değil, böyle düşünmesi daha iyiydi.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım, kelepçeyi bileğimden çıkarıp onun serbest kelepçesine taktım.

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve bakışları ağırlaştı.
Belli ki kızım kelepçeleri seviyormuş.

Denemek için eğlenceli bir şey olurdu.

Onu yatağa yatırdım, ona bakarken kendimi biraz dengesiz hissediyordum. Hâlâ akşam yemeği için giydiği ilkel ve düzgün eteğini giyiyordu.

Audrey Hepburn filmlerini hatırlatan bir ses. Ve o takım elbisenin altında saf günah için inşa edilmiş bir beden olduğunu bilecek tek erkek olduğum için mutluydum.

Takım elbisemin pantolonunun fermuarına baskı yapan devasa sertliğimi kavradım ve bir an önce içine girmezsem ölebileceğimi düşündüm.

"Ellerini başının üstüne koy," diye homurdandım, eteğini yukarı iterken, çıkarmaya çalışmakla uğraşacak sabrım yoktu ve sonra tangasını yırtıp attım, mükemmel amına bakarken aletim külotumun her tarafına pre-cum fışkırttı, dudakları zaten uyarılmışlığıyla parlıyordu.

"Lütfen beni becer," diye mırıldandı, gözleri parlıyordu çünkü böyle konuştuğunda bana ne yaptığını biliyordu.

"Bilmiyorum, melek yüzlü. Benim için hazır olduğundan emin değilim. Büyük sikim için yeterince ıslak olup olmadığını kontrol edeyim mi?" Bir elimi kalçasından yukarı kaydırırken mırıldandım, amcığından birkaç santim uzaklaşana kadar tenini hafifçe okşadım.

"Lütfen," diye fısıldadı, hala iyi bir kız gibi ellerini başının üzerinde tutuyordu.

Parmaklarımı damlayan kıvrımlarında gezdirdim, şimdiden benim için nasıl fışkırdığına bakarak inledim.

Onu becermeden önce, tadına bakmalıydım.

Bacaklarının arasına daldım, bacaklarını daha geniş açmaya zorlarken yavaşlayamadım, dizlerini ittim, böylece benim için tamamen açıktı. Onu bu şekilde görmek... eteği beline kadar kıvrılmış, elleri başının üzerinde... çıplak amcığı.

Burası benim cennetimdi.

Yarığını yaladım, toplayabildiğim her damla özü topladım.

"Siktir," diye inledim. "Şimdiye kadar tattığım en tatlı şey."

Kıvranmaya başladı ve ben de sırıtarak dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim, kalçalarını yüzüme doğru sallayana kadar yaladım ve emdim.

Tam da sevdiğim gibi.

Ama eğlenceli olabilecek başka bir pozisyon düşünebiliyordum. Ayağa kalktım ve ağzımı kaybedince inledi.

"Arkanı dön bebeğim," diye mırıldandım, dizlerinin üzerine çökmesine yardım ettim, böylece mükemmel kıçı ortaya çıktı. Bluzunu yukarı doğru ittim, böylece sırtının daha büyük bir kısmı çıplak kaldı. "Ellerini başının üstünde tut."

İtaat etti ve elimi teninde gezdirdim, bir an için karnının altında kocaman bir göbek varken onu bu şekilde becermenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

Lanet olası mükemmellik.

Onu klitorisinden göt deliğine kadar yaladım, deliğinin büzgüsünü yaladım, parmaklarım kıvrımlarına daldı, böylece nemini etrafa yaydım, böylece klitorisini ve kıçını aynı anda çalıştırabildim.

Yüzüme ve parmaklarıma karşı kıvrandı ve aletim yakında içine girmezse ölecekmiş gibi hissetti.

Sadece biraz daha....

Yüzümün her tarafına fışkırarak boşaldı ve ben bir damlasını bile ziyan etmek istemeyerek umutsuzca her şeyi yaladım.

"Evet, lanet olsun," diye inledim, sonunda pantolonumun düğmelerini açmadan ve zonklayan horozumu çıkarmadan önce ona bir yalama daha verdim.

Onu yumruklamak ve adının boncuklarının şaftımı deldiğini hissetmek hala biraz garipti... ama nasıl hissettiğini seviyor gibiydi... bu yüzden sanırım iyiydi.

Siktiğimin Ari'si.

"Bu mükemmel amcığı sikeceğim. Ve sonra bu mükemmel götü sikeceğim, böylece her parçan kime ait olduğunu bilecek... kulağa hoş geliyor mu bebeğim?" Aletimi onun kaygan kıvrımlarına doğru itip ıslatarak dar amına girerken homurdandım.

Onu ne kadar sikersem sikeyim, dar geliyordu.

Kabzaya kadar kaydırdığımda neredeyse bayılıyordum... çünkü beni alış şekli. İşte böyle ölmek istiyordum, onun amcığı tarafından boğulmak.

Kalçalarını kavradım ve çıkardığı seslere göre hızımı ve ritmimi ayarlayarak içine girip çıkmaya başladım. Doğru noktaya geldiğimi biliyordum çünkü her zamanki gibi yalvarmaya başlamıştı.

"İşte bu, tatlım. Çok iyi hissediyorsun."

Kıçını yoğurdum ve masaj yaptım, yakında çekilmek zorunda kalacağımı ve boşalmadan önce onu orada becermek zorunda kalacağımı biliyordum.

"Evet, evet. Walker. Fuuuck," diye inledi, orgazm olurken amcığı beni sıkıca kavradı... sertçe.

Dişlerimi sıktım, çekilirken kendi salıverilmemi tutmaya çalıştım, parmaklarım amının içine daldı, böylece kıçının etrafına yayabilir ve gelmekte olanın iyi hissetmesini sağlayabilirdim.

Bunu yapmak zorundaydım.

Sikim amından çoktan sırılsıklam olmuştu ama yine de kıçının içine girmek için çaba sarf ediyordum, o sıkı kas halkası sikimi o kadar sıkı kavrıyordu ki bayılacağımı sandım.

"Walker," diye çığlık attı, ben sonuna kadar iterken, klitorisini okşayarak sert ve derin bir şekilde itebildim.

"Sikimi sağ, meleğim. Sıkı deliğinle boğ onu," diye homurdandım tekrar boşalırken, mükemmel inlemeleri ve çığlıkları odayı aydınlatıyordu.

Bu sefer kendimi tutamadım. Çekip pürüzsüz teninin her tarafına süt beyazı döl ipleri püskürtürken zevk patlamaları omurgamı yaladı. Kafam güzelken yavaşça aşağı inip uzandığımda ve her tarafını benimle kaplayacak şekilde kıçının yanaklarına yaydığımda şaşkınlıkla ona baktım.

Yatağa yığıldı ve ben de onu takip ettim, omzundan boynuna doğru bir çizgi yalarken elim karnını kucaklamak için hareket etti.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, memnuniyetim içime işliyordu çünkü bundan daha mutlu olmamın mümkün olduğunu düşünmüyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı uykuya dalarken.

Olivia sevişmemizden sonra uyuyabilmiş olabilirdi ama ben uyanık kalmış, gözlerimi ondan ayıramamıştım.

Yatağımın başucundaki küçük kadife kutuya uzandım. Dikkatle, neredeyse saygıyla nişan yüzüğünü parmağına geçirdim. Kuzeninin düğününden hemen sonra takmıştım. Ama hazır olduğunu hissetmesi şimdiye kadar sürmüştü.

Uyurken onu izledim, göğsünün yumuşakça inip kalkışını, rüya görürken dudaklarının küçük bir gülümsemeyle kıpırdanışını. Yanaklarındaki çilleri bininci kez saydım... bekledim.

Sonra yavaşça kıpırdanmaya başladı, gözlerini uykulu bir şekilde kırpıştırarak tavana baktı. Yüzünü ovuşturdu ve bir saniye sonra ağzı tamamen açık bir şekilde yüzüğe bakıyordu.

Sonunda bakışları benimkilerle buluştu, altın rengi gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı bile.

"Seninle evlenmemi mi istiyorsun?" diye fısıldadı, sesi duygu yüklüydü.

Ona gülümsemekten kendimi alamadım, gözyaşları içindeki yüzünü görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Aslında, sana öyle olduğunu söylüyorum. Sana hayatta pek çok seçenek sunacağım," diye cevap verdim, sesim fısıltının biraz üzerindeydi, "ama bu değil."

Yüzümü okşamak için uzandığında sırıtışı ışıl ışıldı, dokunuşu her zamanki gibi doğrudan sikime kıvılcımlar gönderdi. "İyi ki evet diyecektim zaten," diye dalga geçti... her zamanki gibi şaka yaptığımı düşünüyordu.

"Benim," diye mırıldandım, dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğildim. Olivia'nın gözyaşları öpücüğümüze karıştı, tuzlu suyun tadı yeni favori tadım oldu.

"Benim," diye karşılık verdi, eli zaten heyecanlı olan sikime kaydı.

Ve sonra, her zamanki gibi, ellerimiz karnında buluştu. Çok ama çok uzun bir süre konuşmadan önce dudaklarına karşı "*Bizim"* diye mırıldandım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

WALKER

Taco kamyonu fikrimi diriltmenin zamanı geldi. Ne

tako kamyonu fikri?

En iyi fikrimi nasıl unutursun?

Ben: Taco kamyonu en iyi fikrin miydi?

CAMDEN "KAHRAMAN" JAMES SOHBETE EKLENDİ.

Camden: Neredeyim ben?

Güven çemberine hoş geldiniz. Aslında, henüz çemberin içinde değilsin. Tek amacın bu ikisine taco kamyonu fikrimin ne kadar harika olduğunu söylemek.

Camden: Biraz alındım.

Kulübe hoş geldin. "Çember" değil ama Ari tarafından yumruklanmak da bir kulüp.

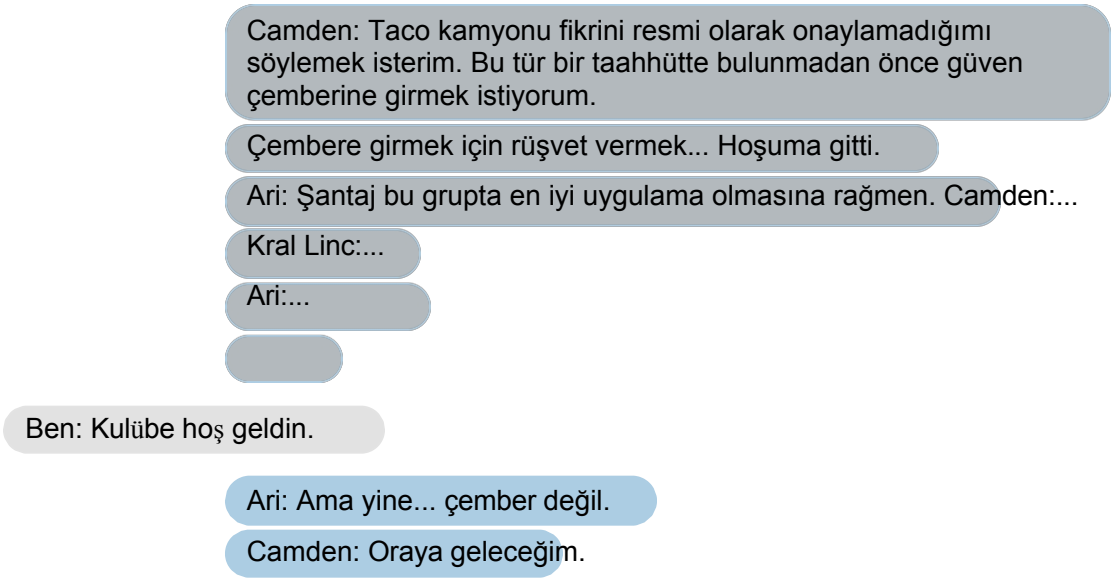
Gerçekten bunu tartıştığımızı sanıyordum. Bugün sik konuşmak yok!

Yine o gür sesini kullanıyor Disney. Eminim tahrik olmuşsundur.

Siktir git.

Ari:...bu...

King Linc: Tamam, taco kamyonun iyi bir fikir. Ama lütfen, Tanrı aşkına, bunu söyleme, Lancaster.

Livia

O NHL All-Star Hafta Sonu tüm hızıyla devam ediyordu ve Walker kalecilik için buza çıkarken tribünlerden tezahürat yapıyordum beceri yarışması.

Ari ve Lincoln pistin kenarında durmuş, kendi müsabakalarının başlamasını bekliyorlardı. Ari uzanıp tahtaların diğer tarafından bir şey aldı ve başının üzerine kaldırdığı büyük bir tabela çıkardı.

"Disney Baba 10 numara."

Blake yanımda kıkırdamaya başladı ve Walker'ın dikkatini yarışmaya vermeden önce başını salladığını gördüm.

Hızlı şutlardan hassas kurtarışlara kadar her olayda Walker, kalabalığın hayranlık içinde kalmasını sağlayan bir baş belasıydı.

Ayrıca beni de tahrik ediyordu. Hamilelik beni azgın bir karmaşa haline getirmişti ve onun bir numaralı kaleci gibi şut üstüne şut engellemesini izlemek beni özellikle *susatmıştı*.

Lincoln şutunu atmak için sıraya girdi, şu anda ligin bir numaralı skoreri olduğu için son sıradaydı. Dudaklarında muzip bir sırıtma vardı ve Monroe kelimenin tam anlamıyla yanımda bayıldı.

Ona homurdandım ve o da dilini çıkardı. "Ne diyebilirim ki? Benim adamım seksi."

Bu doğru bir ifadeydi, ancak Lincoln Daniels bile benim kitabımda Walker Davis'e yetişemezdi.

Benim kocam.

Düşüncesi bile başımı döndürüyordu.

Lincoln, en iyi olduğunu bilen birinin özgüveniyle Walker'a doğru kaydı. Walker'a yaklaştı, sopası hazırdı ve vurmaya hazırdı. Hızlı bir hareketle pakı ustalıkla yönlendirdi ve kalenin üst köşesini hedefledi. Pak kaleye doğru yükselirken nefesimi tuttum, buzun üzerinde bir hareket bulanıklığı vardı. Walker bir saniye içinde kurtarış yapmak için daldı, pakı engelleyicisiyle uzaklaştırırken vücudu sınırlarına kadar gerildi.

Walker kurtarışı yaparken kalabalık tezahüratlara boğuldu ve alkışları arenada yankılandı.

Walker, Lincoln'e küçük bir selam verdi ve Ari panoların üzerinden uzanıp başka bir tabela aldı, bu tabelada şöyle yazıyordu.

"Disney, sen hala bir aptalsın."

Yarışmanın açık ara galibi Walker'ın buzdan kayışını izlerken kıkırdadım.

Karnım çırpındı ve kızımızın beni tekmelediği yeri usulca ovaladım. Bunu çok yapardı.

Ve bu Walker'ın ve benim hissetmeyi en sevdiğim şey oldu.

Cole, "Bu benim en sevdiğim baldızım değil mi?" diye söylendi. Kafamı kaldırdım ve onun koridordan bize doğru geldiğini gördüm. All Star Hafta Sonu için sahne alıyordu ve Walker'ın üç gün boyunca en sevdiği insanların çoğunu yanında görmek için sabırsızlandığını biliyordum.

O bana ulaşmadan hemen önce Elaine yerinden fırladı. Walker'ın her maçta ve yanımda olmadığı diğer zamanlarda, ki bu pek sık olmuyordu, yanımda iki kadın koruması oluyordu.

Walker'ın hayatta en sevdiği şey bana yakın olmak olduğu için oldukça kolay bir iş yaptıklarını düşündüm.

Elaine geçmesine izin vermeyince Cole öfkeyle, "Hey," dedi.

"Üzgünüm efendim, onaylananlar listesinde değilsiniz," dedi, kollarını önünde kavuşturarak, pazuları küçük otobüsler büyüklüğünde olduğu için herkesin gözünü korkutacak bir görüntüyle.

"Onaylananlar listesinde kimler var?" Blake fısıldadı, bakışları Ari etrafta kayarken onu takip ediyordu.

"Aslında Walker dışında kimsenin listede olduğunu sanmıyorum," diye düşündüm, Walker bize doğru kayarken bakışlarım buzun üzerindeydi.

Blake homurdandı, Ari de en az onun kadar kötü olduğu için hiç şaşırmamıştı.

"Walkie-poo, bu güzel bayana karınla konuşma iznim olduğunu söyle. O zaten hamile. Yapabileceğim pek bir şey yok."

Walker kardeşine gözlerini devirdi. "Kusura bakma, en son karıma sarıldığında beş saniye sürmüştü. Bu sana önümüzdeki beş yıl boyunca yeter." Cole dikkatini bana çevirmeden önce ona bön bön baktı. "Yemin ederim bizim Annem onu böyle yetiştirmedi."

Sırıttım. "Ben onu olduğu gibi seviyorum."

Walker bana bir öpücük verdi ve ben de uzanıp onu yakalıyormuş gibi yaptım.

Cole kusacakmış gibi öğürür gibi bir ses çıkardı. "O kadar tatlısınız ki midem bulanıyor."

Walker pişmanlık duymadan gülümsedi ve kayarak uzaklaştı. "Herkesi karımdan uzak tut, Elaine," diye hatırlattı ve yemin ederim orada dururken kasları daha da irileşti.

Walker ve Cole'un annesini düşünmek sırıtmama neden oldu. Bir ay önce resmen bir bakımevine yerleştirilmişti, hayattan tamamen umudunu kesmişti. Walker beni onunla tanışmam için Tennessee'ye götürmüştü ve inanılmaz derecede üzgün olsa da tatlı bir kadındı.

Walker muhtemelen iyileşmeyeceği gerçeğiyle barışmıştı. Benimle tanışmasının onu daha iyi anlamasını sağladığını söylemişti.

Hâlâ onun için bir mucize olmasını umuyordum.

Bugünlerde bu tür şeylere çok inanan biriydim.

Bebek tekrar tekmeledi ve daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışarak koltuğumda kıpırdandım. Maddie, Blake'in diğer tarafından eğildi, kendi karnı neredeyse patlamak üzereydi. Bir ay içinde doğum yapacaktı.

"Maddie Jr. sana sorun mu çıkarıyor?" diye alay etti. Maddie ve Harley'nin Dallas'ta bir evleri olmasına rağmen onları nadiren görüyorduk, bu yüzden Harley bu yıl da All Star seçildiği için bu hafta sonu bizimle olduğu için çok mutluydum.

Çok mutlu görünüyordu ve Harley'le beni hâlâ sık sık arıyorlardı ama Harley'nin her zaman neden yüz yüze görüşemediğimize dair bir bahanesi vardı. Maddie Harley'nin tavrını açıklayamıyordu ama biz onun üzerinde çalışıyorduk.

"Bu şaka ben yanlışlıkla hastanede söyleyene kadar komik olacak çünkü sen bunu çok sık söylüyorsun," dedim alaycı bir şekilde ve o da sırıttı.

"Bu kesinlikle benim planım," diye göz kırparak karşılık verdi.

Bazen bunun benim hayatım olduğuna hala inanamıyordum. Bu kadar acıdan sonra bu kadar tatlılığın gelebileceğine.

Artık hep şarkı söylüyorum.

Elbette tekrar turneye çıkmayı ya da tonlarca konser vermeyi planlamıyordum ama hayranlarımın umurunda değil gibiydi. Yeni yayınladığım albüm -tüm aşk şarkıları Walker içindi, ekleyeyim- üç kez platin plak almıştı.

Bazen kâbuslar görüyordum, rüyamda geçen yıl hiçbir şey olmamıştı ve ben hâlâ Los Angeles'taki o apartman dairesindeydim... yapayalnız.

Walker her zaman oradaydı, beni uyandırıyor ve bir daha asla yalnız olmayacağımı hatırlatıyordu, çünkü bedenim ve ruhum ona aitti.

Eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemediğim bir rüyaydı.

Onunla birlikte olduğum sürece milyonlarca yıl sefalet çekebilirdim.

Kader hakkında çok düşündüm, gelgitlerin nasıl dönüp değişebileceği hakkında... bir anın, bir kararın... tüm hayatınızı nasıl değiştirebileceği hakkında...

Maddie'nin düğününe gittiğimde olduğu gibi... ve oradan... *yanlış bir randevuyla* ayrıldım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

EPİLOG

WALKER

İntikamcılar toplanın!

Ne?

Ari: Pardon, bu toplantı biraz öyle hissettirdi.

Ben: Sadece herkesin rolünü bildiğinden emin olmak istiyorum.

Camden: Bence asıl soru, rolünüzü biliyor musunuz... çünkü karınızın rahim ağzına yaklaşmayacağım.

Ari: Şu anda yüzümde dehşete düşmüş bir ifade var.

Kral Linc: Ben de öyle.

Karımın rahminden uzak dur Camden.

Ari: Bu yorumun için on puan kırdın.

Camden: Bekle, puan sistemi ne için?

Ben: Odaklanabilir miyiz?

Kral Linc: Lanet olsun. Bunu ben hallederim. Tamam, sen antrenmandayken Olivia'nın suyu geldi, Disney, ve sen arandın. Ne yaparsın?

Ari: Bu arada bu senaryoda Monroe onu hastaneye götürüyor.

Bekle, Monroe neden Walker'ın evinde?

Bu senaryoda daha çok Olivia'nın evi çünkü Walker orada değil, değil mi? Yani kıskanç mağara adamı rutinini erteleyebilirsin.

Camden: Herkese bunun tartıştığımız sahte bir senaryo olduğunu hatırlatabilir miyim?

Ben: Teşekkür ederim, Kahraman.

Ama eninde sonunda gerçek olacak, o yüzden Blake'in Olivia'yı götürmesini sağlasak iyi olur. Kankamın iyiliği için fedakarlık yapabilirim.

Bana kankam dedin.

Olivia'dan bahsediyordum tabii ki, Disney'den. Sanki beni tanımıyorsun bile.

Ben:...

"W Siz neden bahsediyorsunuz?" Olivia dalgın dalgın buzdolabının içindekilere bakarken sordu, içindekileri eksik bulduğu için burnu kırışmıştı. "Sanırım beş kez burnunu çektin son dakikada."

"Bebek için plan yapıyorum tabii ki," dedim, telefonu bırakıp yanına gittim, böylece karnını bir saniyeliğine tutabildim. Doyamadım. "Nasıl hissediyorsun melek yüzlüm? Seni bir şeyler almaya götürmemi ister misin?"

Suratını astı ve ben de onu öptüm, çünkü nasıl karşı koyabilirdim ki? Elini tuttum, parmaklarımı onunkilere doladım, evlilik yüzüğünün verdiği his içimde bir şeyleri yatıştırdı. Yüzük aslında iki yönden rahatlatıcıydı. Benim olduğunu temsil ediyordu elbette, ama aynı zamanda bir takip cihazı vardı, böylece her zaman nerede olduğunu biliyordum... evin her yerindeki ve arabalardaki kameraların ve 7/24 görev yapan kadın korumalarımın onu bir şekilde kaybetmesi ihtimaline karşı.

"Açım ama tokum. Yorgunum ama uyuyamıyorum. Bu noktada biraz gülünç durumdayım," dedi iç çekerek ve alnını göğsüme yasladı.

Aniden ıslak bir şey ayağıma sıçradı.

Olivia elimi sıkıca kavradığında ne olduğunu merak ederek yere baktım.

"Walker," diye mırıldandı biraz şaşkın ama heyecanlı bir sesle.

"Evet bebeğim?" Yerde küçük bir su birikintisi görünce sordum.

"Muhtemelen hastaneye gitme vakti gelmiştir."

Şok içinde yüzüne baktım. "Ne! Neden? Neyin var?"

Dudaklarına muhteşem bir sırıtış yayıldı. "Az önce suyum geldi."

Olivia'nın kasılmaları şiddetlendikçe, her acı dalgası tüm vücudunu sarıyor, yüzünü bir ıstırap maskesine dönüştürüyordu. Tırnakları elime batıyor, acının amansız saldırısına dayanmak için savaşırken parmak eklemleri gerginlikten beyaza dönüyordu.

Yanında durdum, çaresiz ve aciliyet hissiyle doluydum, aldığı her zor nefesle kalbim göğsümde çarpıyordu. Alnında boncuk boncuk terler oluşmuş, tüm gücüyle ıkınırken nefesleri kesik kesik geliyor, vücudu bu çabayla titriyordu.

"Devam et meleğim," diye ısrar ettim, elini sıkıca kavramak için uzanırken sesim çaresizlikle doluydu. "Harika gidiyorsun. Sadece biraz daha."

Olivia'nın çığlıkları odayı dolduruyor, monitörlerin bip seslerine ve sağlık personelinin sessiz fısıltılarına karışıyordu. Her kasılmada vücudu kamburlaşıyor, kızımızı dünyaya getirmek için savaşırken kasları geriliyordu.

Bundan nefret ediyordum. *Olivia* sapkınlığımı yeniden gözden geçiriyordum, çünkü onu bu şekilde görmek gördüğüm en korkunç şeylerden biriydi.

Ve sonra bir çığlık havayı deldi, keskin ve delici... ve *her şeyi.*

"Olivia ve Walker, bir kızınız oldu," dedi Dr. Rochelle, güzel, *minik* kızımızı kollarına alırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Hıçkıra hıçkıra ağladım. Yüzümden kocaman gözyaşları aktı çünkü yaratılmış en güzel iki şey şu anda bu odada benimle birlikteydi.

Olivia yatağa yığıldı, göğsü yorgunluktan inip kalkarken gözyaşlarıyla dolu gözlerle kızımıza baktı, yüzü yorgunluk ve yoğun sevginin karışımıyla çalkalanıyordu. Titreyen elini uzattı, parmakları kızımızın yanağına değdi.

"Bana verdiğin şeye bak," diye fısıldadım, doktor kızımızı Olivia'nın göğsüne yatırırken terden sırılsıklam olmuş alnını düzelttim. "Şu mükemmel küçük kızımıza bak..."

"Isabella," diye bitirdi, kızımızın adını ilk kez söylüyordu.

"Isabella," diye tekrarladım, bu ismi huşu içinde mırıldandım, kollarım mükemmel dünyamın yeni üyesini sararken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

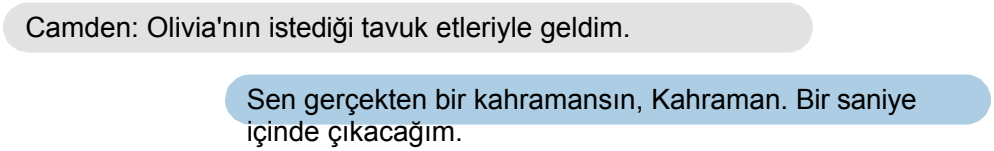
OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

IKINCI EPILOG

WALKER

Oturduğum yerden kalkıp gerindim, Olivia'ya ve önümdeki hastane yatağında uyuyan kızımıza bakarken dudaklarıma otomatik olarak bir gülümseme yerleşti.

Olivia'nın gözleri sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi açıldı.

"Merhaba," diye mırıldandı yorgun bir şekilde, bir rock yıldızı varsa o da oydu. Onun anne olduğunu görmek... diyelim ki, doğum sırasında onu izlerken başlattığım daha fazla çocuk yasağını yeniden düşünmeye başladım.

"Camden istediğin tavuk etleriyle birlikte burada. Dışarı çıkıp alacağım."

"Cain'in tavuk bonfileleri mi?" diye heyecanla fısıldadı, gözleri sanki ona elmas vaat etmişim gibi parlıyordu.

Camden'ın direktifimin bu kısmını dinlemiş olmasını umarak, "Evet, Cain'in tavuk bonfileleri," dedim.

Yapmazsa güven çemberi başvurusundan yirmi puan düşecek.

Olivia'nın alnına bir öpücük kondurdum, Isabella'ya usulca şarkı söylemeye başladığında onları bir saniye daha içime çektim.

Kendimi odadan çıkmaya zorlamak için yapabildiğim tek şey buydu.

Umarım odanın her köşesine yerleştirdiğim kameralar ve Elaine'in kapıdaki varlığı sayesinde lobiye inebilir ve en azından akıl sağlığımın bir kısmını koruyabilirdim.

Hepsini saklamaktan vazgeçmiştim.

Olivia + Isabella 7/24 psikopat olduğum anlamına geliyordu.

Lobiye vardığımda Camden köşede bir sandalyede oturmuş, telefonunda bir şeylere bakıyordu. Adamın resepsiyonda olmamasına, resepsiyonla flört etmemesine ya da tıbbi malzemelerin düzenlenmesine yardım etmemesine biraz şaşırdım

-Onunla genellikle her iki şekilde de olabilir.

"Lütfen bana o çantadakinin Cain'in tavuğu olduğunu söyle," dedim yanındaki koltukta duran soğutucu çantaya bakarak.

"Olivia'nın siparişini bozmak aklımın ucundan bile geçmezdi," diyerek sırıttı ve fermuarını açıp bir tepsi tavuk bonfile, patates kızartması ve Cain'in sosunu gösterdi.

"Camden'a on puan," dedim dramatik bir şekilde ve o da ofladı.

"Bu noktada, üçünüzün aslında gizli Harry Potter inekleri olduğunuzu ve bunun gizli rol yapma yönteminiz olduğunu hissediyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir kaşımı kaldırarak sordum.

"Biliyorsun-" dedi, sanki bunu anlamam gerekiyormuş gibi elleriyle etrafı çılgınca işaret etti. "Hani 'Gryffindor'a on puan' derler ya... Onun gibi bir şey."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Camden. Ama çocuklara senin ne kadar büyük bir inek olduğunu söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Alay etti ve kaşlarını çatarak bana baktı, konuşmamız boyunca beşinci kez telefonunu kontrol etti. Kaşları çatıldı ve bana soğutucu çantayı uzattı. "Gitmem gerek ama başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Size ne isterseniz getirebilirim."

Ne iyi bir adam.

"Günün geri kalanı için ne planlıyorsun?" Hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladığında sordum... sanki kıçı yanıyormuş gibi.

"Hayatımın aşkını şu anda odamda kilitli tutuyorum," diyerek sırıttı ve bana göz kırptı. "Onu uzun süre yalnız bırakamam, biraz huysuzdur."

Şaka yapıp yapmadığından emin değildim.

Şok içinde izledim... ve biraz da huşu içinde... hastaneden ayrılırken el salladı.

Kızların yanına dönerken hemen telefonumu çıkarıp Ari ve Lincoln'e mesaj attım.

Ben: Konu Güven Çemberi'ne giriş olduğunda adam kaçırma hakkında ne düşünüyoruz?

Kral Linc:?

Ben: ...

Kral Linc:...

Ari: Cevabım kesinlikle evet.

Güzel. Sanırım Camden içeride.

OceanofPDF.com

YANLIŞ RANDEVU BONUS SAHNESİ VE ROMANI

Daha fazla Walker ve Olivia ister misiniz? Özel bir BONUS sahne için Kader Diyarı'mda takılın! BURADAN al.

Lincoln, Ari, Walker ve Walker'ın Olivia ile tanışmasından önceki çete hakkında bir roman okumak istiyorsanız... A Pucking Wrong Christmas'ı buradan alabilirsiniz.

OceanofPDF.com

YANLIŞ ADAM

W Camden'ın bağımsız hikâyesini okumak ister misiniz? The Pucking Wrong Man için buradan ön sipariş verin.

OceanofPDF.com

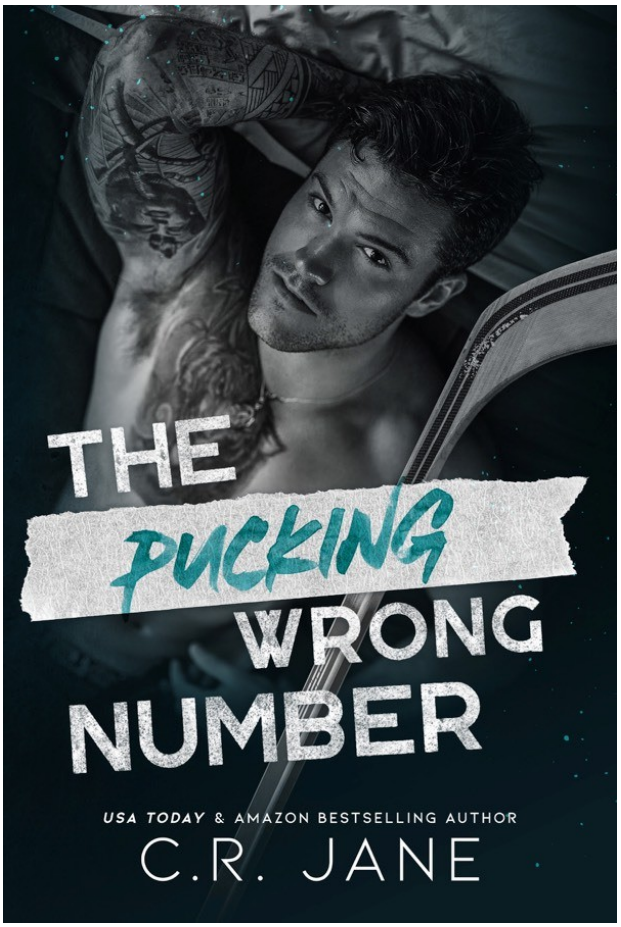
YANLIŞ ADAM

Wari'nin bağımsız hikâyesini okumak ister misiniz? The Wrong Pucking Guy'ı buradan alın.

OceanofPDF.com

YANLIŞ NUMARA ALINTISI

Lincoln Daniels ve onun kırmızı bayrakları hakkında merak ettikleriniz... Yanlış Numara'daki hikayesi için okumaya devam edin...

OceanofPDF.com

C. R. Jane'den Pucking Yanlış Numara Telif

Hakkı © 2023 C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cassie Chapman/Opulent Designs

Fotoğrafçı: Cadwallader Fotoğrafçılık Düzenleme:

Jasmine J.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROLOGUE

MONROE

"Monroe. Benim güzel küçük kızım," diye bağırıyor annem kanepeden. Tavana bakıyor ve adımı söylemesine rağmen benimle konuşmadığını biliyorum. Ya da en azından şu an ayakta duran benle.

Tam burada, yerde bıraktığı kusmuk lekesini temizliyor. Geçmişten gelen benle konuşuyor, ya da uçurtma gibi uçtuğunda beyni onu nereye götürüyorsa.

Kapı çalınıyor ve korkuyla bakıyorum, içimde bir korku çalkalanıyor. Çünkü kim olduğunu biliyorum. Annemin deyimiyle "müşterilerinden" biri.

İkimiz de bir şey söylemeden kapı açıldı. Annemin kapının çaldığını duyduğundan bile emin değilim. Daha önce bir ya da iki kez gördüğüm terli, soluk yüzlü bir adam içeri girdi. Pembe yanakları ve kot pantolonunun üzerinden taşan bir göbeği var. Sapkın bir Noel Baba gibi. Artık o adama inandığımdan değil. Noel arifesinde evimize hiç gelmediği kesin.

Adam bana bakarken gözleri parlıyor ama sonra annem garip bir şekilde inliyor ve adamın dikkati anneme yöneliyor.

"Roxanne," diyor şarkı söyler gibi bir sesle, oraya doğru ilerlerken.

Bir şey söylemek istiyorum. Herhangi bir şey. Ona annemin misafir ağırlayacak durumda olmadığını söyle ama faydası olmayacağını biliyorum. Ayrıca, annem ihtiyacı olan parayı alamazsa daha sonra bana çok kızar.

Odadan çıkıyorum ve kendimi buradaki tek yatak odasına kilitliyorum. Annem ve ben odayı paylaşıyoruz ama çoğu zaman annem kanepeden öteye gidemiyor.

Nefret etmeyi öğrendiğim iğrenç sesler başlıyor, ben de radyoyu açıp onları bastırmaya çalışıyorum. Huzursuz bir uykuya dalıyorum ve rüyalarıma, beni kendi yarattığı hayattan kaçmaktan daha çok önemseyen sağlıklı bir annenin görüntüsü giriyor.

Bir başlangıçla uyanıyorum, beynimi her şeyin yolunda olduğuna ikna edene kadar panik odanın kenarlarını bulanıklaştırıyor.

Ama her şey iyi hissettirmiyor. Çok sessiz. Çok fazla sessiz.

Kapıya doğru sürünüyorum, bir şey duyup duymadığımı anlamak için kulağımı kapıya dayıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Yavaşça kapıyı açıp odaya bakıyorum. Ne adamdan ne de annemden bir iz vardı. Etrafın temiz olduğunu düşünerek odamdan çıkıyorum, ancak annemi ön kapının yanında yerde, yüzünde yeşil bir sıvı yığınıyla gördüğümde çığlık atarak duruyorum.

İç çekiyorum, önümdeki temizliği düşünüyorum. Yine. Bu adamlardan nefret ediyorum. Buraya her geldiklerinde, ondan bir parça alıyorlar ama ona hiçbir şey bırakmıyorlar. Onunla işleri bittikten sonra hep böyle oluyor.

Elimde bir bez ve kovayla yanına gittiğimde annemin titrediğini ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. Daha önce hiç görmediğim korkunç gri bir rengi var.

"Anne," diye fısıldıyorum, yüzüne dokunmak için uzanıyorum, ancak teninin ne kadar buz gibi soğuk olduğunu görünce irkiliyorum. Gözleri aniden açılarak sıçramama neden oldu. Normalden daha da kan çanağına dönmüşlerdi. Kemikli eli gömleğimi pençeliyor ve beni çılgınca kendine doğru çekiyor. Dudağı morarmış ve kanlı. Piç kurusu sert davranmış olmalı.

"Kalbini sersemletmelerine izin verme," diye anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor. "Anne?" Sesimde yoğun bir endişeyle soruyorum.

"Bir adamın... kalbini almasına izin verme," diye tükürdü. "Ona izin verme..." Sözleri kayboluyor ve göğsü büyük bir nefesle yükseliyor... sonra tamamen hareketsiz kalıyor.

"Anne!" Onu tekrar tekrar sallayarak inliyorum.

Ama başka bir şey söylemedi. Karanlık bir odada sönmüş bir alev gibi öylece gitti.

Ve ben yapayalnızım, onun son sözleri sonsuza dek kulaklarımda çınlıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

MONROE

Yatağımın kenarına oturmuş, pencereden dışarı, karanlık ve yıldızsız gökyüzüne bakıyordum. Özgürlük o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

18.

Sanki tüm hayatım boyunca bu anı beklemişim gibi hissettim. Bu özel doğum günü için. Sonunda buradan ayrılabilme, hayatıma kendi şartlarımla başlayabilme düşüncesi... her günü atlatmama yardımcı oldu.

Ayrıldığımda bunun zor olacağını biliyordum. Hayatıma başlamak için elimde sadece okul sonrası bakkaldaki işimden kalan cılız birikimlerim vardı. Ama kendim için bir şeyler yapmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Annemin o gün bana bıraktığı boş kabuktan daha fazla bir şey.

Onu kaybettiğim o meşum gecenin ertesi günü, on yaşımdan beri koruyucu aile sistemindeydim. Herkes bir bebek evlat edinmek istiyordu ve ben bir bebek değildim. Bu noktada yüzlerce farklı eve gitmiş gibi görünüyordum ama şu anki evim en uzun süre kalmayı başardığım yerdi.

Ne yazık ki.

Üvey ailem Bay ve Bayan Detweiler ve oğulları Ripley ilk başta iyi insanlar gibi görünüyorlardı ama zamanla işler değişmişti. Artık farklıydılar.

Bayan Detweiler, Marie, beni yatılı hizmetçisi olarak görmeye başlamıştı. Ev işlerine yardım etmekten yanaydım ama her yemekten sonra topluca kalkıp her şeyi temizlemeyi bana bıraktıklarında -ve evdeki diğer işleri de- bu çok fazlaydı.

Bir gün, umarım yakın gelecekte, bir daha asla başkasının tuvaletini temizlemeyeceğim.

El işçiliğiyle bir ay daha başa çıkabilirdim ama asıl sorun Bay Detweiler, yani Todd'du. Davranışları giderek daha ürkütücü bir hal alıyor, uzun uzun bakışları beni hasta ediyordu. Bana söylediği her şeyin altında yatan bir anlam vardı... bir ima. Doğum günüm hakkında daha çok konuşmaya başlamıştı, sanki benim için temsil ettiği özgürlük vaadinden çok daha farklı nedenlerle bana hatırlatmak istiyordu. O günden sonra ayrılmama izin verildiğinin henüz hiçbirinin aklına geldiğinden bile emin değilim. Hem doğum günüm hem de lise mezuniyetim aynı haftaya denk geliyordu. Mükemmel zamanlama. Sadece kendini kontrol edebilmesini ve o noktaya gelene kadar ellerini benden uzak tutabilmesini umuyordum. Bazı insanlar lise mezuniyetinin özel bir şey olduğunu düşünmeyebilir ama benim için *her şeyi* temsil ediyordu.

Ripley iyiydi sanırım. Bir insandan çok bir patatese benziyordu, bu da olabileceği diğer şeylerden daha iyiydi. Aynı odada olduğumuzda gözleri üzerimden atlıyordu, sanki ben yokmuşum gibi. Belki de ben onun için yoktum. Yatağı her gün hazır olduğu, masasında yemeği ve kıçını silmek için tuvalet kağıdı olduğu sürece, daha az umursayabilirdi. Etrafındaki dünyayı umursamayacak kadar video oyunlarıyla meşguldü.

Saate baktım. Saat 16:55'ti, Bay Detweiler işten gelmeden önce akşam yemeğine başlama vaktiydi. İçimi çekerek, Bayan Detweiler'ın kim bilir nereden getirdiği solmuş yorganımı dalgınca düzelttim ve koridora çıkıp mutfağa yöneldim. Ev, şehrin iyi bir yerinde, üç odalı, derme çatma bir yerdi. Kaldığım diğer yerlerden daha güzeldi ama bunun o kadar da önemli olmadığını fark etmiştim. Evin içinde atan kalpler, evin ne kadar güzel olup olmadığından çok daha büyük bir öneme sahipti.

Eminim ki annemle birlikte hayata başladığım o izbe evde çok mutlu olabilirdim... Keşke o farklı olsaydı.

Mutfağa girip de Bay Detweiler'ı laminant tezgâha yaslanmış gördüğümde içimi bir panik kapladı. Eve girdiğini nasıl fark etmemiştim? Garaj kapısının açıldığını duyduğumu hatırlamıyordum.

En sevdiği bira şişesine bakıyordu, aslında mutfaktaki en süslü şeydi ve diğer yiyeceklerden çok daha pahalıya mal oluyordu.

satın aldılar. Todd Detweiler hâlâ çalıştığı muhasebe bürosunda giydiği bol takım elbisesini giyiyordu. Gördüklerimin hepsiyle yarışacak derecede saçları dökülmüştü, bu yüzden tüm saçlarını öne doğru taradı ve alnında, sulu mavi gözlerinin hemen üzerinde bir noktaya dikkatlice şekillendirdi.

Hâlâ olduğum yerde donup kaldığım gerçeğine kaşlarını kaldırdı. Ama genellikle eve 6:30'dan önce gelmezdi, bu da benim akşam yemeğini masaya koyup onlar bitene kadar saklanmama yetecek kadar uzun bir süreydi.

"Merhaba Monroe," dedi, ismim dudaklarından kirli bir şekilde dökülüyordu.

Yüzümü düzelttim ve içimi çelikleştirdim, sanki onun varlığı beni silahsızlandırmamış gibi buzdolabına doğru metodik adımlarla ilerledim.

"Merhaba," diye hoş bir şekilde cevap verdim, bakışlarının tenimi okşadığını hissetmekten nefret ediyordum. Sanki bir insandan ziyade imrenilecek bir nesneymişim gibi.

Güzel olduğumu biliyordum. Annemin gençliğine çok benziyordum. Ama tıpkı onda olduğu gibi, görünüşüm sadece bir lanetti, sonsuza dek tek amaçları beni kullanmak ve istismar etmek olan pislikleri çekmek için tasarlanmıştı.

Buzunun çözülmesi için daha önce koyduğum bir kase tavuğu almak için buzdolabına uzandım... birden arkamdaydı. Öyle yakındı ki, hareket edersem bana doğru bastıracaktı.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Sesimdeki histeriyi bastırmaya çalışarak sordum. Eli kalçama yerleşti ve evrene lanet okuyarak gözlerimi kapattım.

Yakınıma eğildi, nefesi tenime fısıldıyordu. "Bunu düşünüyordun, değil mi?" Todd'un nefesi bira kokuyordu, ne kadar pahalı ve güzel olduğu varsayılırsa varsayılsın, onu denememe engel olacak bir koku.

"Neden bahsettiğinizden emin değilim efendim." Tavuğu kaptım ve geri çekileceğini umarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ama yaptığı tek şey doğrulmak oldu, böylece vücutlarımız birbirine değdi. Uzaklaşmaya çalıştım ama eli kalçamı sıktı. Sertçe.

"Şu tavuğu ocağa koymam lazım," dedim hoş bir şekilde, sanki dokunuşunu hissettiğimde içim ölmüyormuş gibi.

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı küçük bir kıkırdamayla. "Oyun oynamayı sevmene bayılıyorum. Bıraktığımızda her şey çok daha güzel olacak." Sırtımın alt kısmında giderek sertleşen bir çıkıntı vardı ve dudağımı öyle sert ısırdım ki kanın tuzlu tadı tat alma tomurcuklarıma doldu.

Ellerim titriyordu, su kabın içinde şıpırdıyordu. Bir aptal bile neden bahsettiğini anlayabilirdi.

"Bir şeyler biriktirmeyi ne kadar sevdiğimi fark ettin mi?" diye rastgele sordu, sonunda kalçamı bırakıp geri çekildi.

Hızlıca lavaboya doğru ilerledim, kaseyi içine yerleştirdim ve akşam yemeği için tavuk göğüslerini kaplamak için ihtiyacım olan ekmek kırıntılarını almaya gittim.

"Bunu fark ettim," diye cevap verdim sonunda, yeterince hızlı cevap vermediğimde bana doğru bir adım attıktan sonra.

Bunu kim nasıl kaçırabilir ki? Todd bira şişeleri topluyordu. Garajın her iki duvarında da raflara düzgünce dizilmiş çeşitli teneke kutular ve şişeler vardı. O kadar çoktu ki duvarı zar zor görebiliyordunuz - sosyal hizmetlerin nasıl olup da bu kadar çok boş şişe varken Todd'un bir içki sorunu olabileceğinden endişe etmediğinden emin değilim. Ama Todd bu konuda hiç endişelenmedi. Her gün duvara en az beş tane ekliyordu.

"Bakireler koleksiyon yapmak için en sevdiğim şeydir."

Elimde bir koli yumurta vardı ve onları düşürdüm, bunu açıkça söylediği için şok olmuştum, kabuklar ve yumurta sarısı her yere sıçradı.

Tam o sırada Bayan Detweiler içeri girdi, bakışları kocasıyla benim aramda şüpheyle gidip geliyordu. "Burada neler oluyor?" diye sordu, gözleri yerdeki mahvolmuş yumurtalara takıldı.

Marie bir zamanlar güzel bir kadındı ama kocası gibi onun da gençliğe tutunma çabası sefil bir başarısızlıktı. Şu anda üzerinde seksenli yıllardan kalma bir kanepeyi andıran çok dar çiçekli bir elbise vardı. Her kıvrımı vurguluyordu ve ağır makyajlı yüzünde, muhtemelen koltuğundan kalkıp buraya gelmek için harcadığı çabadan kaynaklanan ince bir ter tabakası vardı. Saçları sert, şişe siyahı rengindeydi ve kıvırmaya ve güzel tutmaya çalışsa da, ince ve gevşekti ve eminim onun için hayal kırıklığı yaratıyordu.

Genelde dış görünüşe dikkat etmezdim; aldatıcı olabileceklerini herkesten iyi bilirdim ama Todd ve Marie Detweiler'ın dış görünüşleri görmezden gelinemeyecek kadar göz önündeydi.

"Sadece bir kaza, tatlım," diyerek ona doğru yürüdü ve Marie'nin büyük olasılıkla o ağzın başka nerede olduğunu bilmediğini düşününce kusma isteği uyandıran ruh hastası bir öpücüğün içine çekti.

Arkalarına bile bakmadan mutfaktan çıkıp gittiler ve ben yumurtaları temizleyip yemek yapmaya çalışırken beni titreyen, perişan bir halde bıraktılar.

Eğer bu etkileşim doğum günümü beklemenin bir seçenek olmadığına dair anlaşmayı mühürlemediyse... bir sonraki gece mühürleyecekti.

Yataktaydım, her gece yaptığım gibi dönüp duruyordum. Zihniniz benimki kadar lanetli olduğunda, uyku zordu, asla başarılı olamayacağım ateşli bir hedefti. Rahatlayabildiğim, geçmişin anılarının düşüncelerime sızmadığı bir gece hiç yaşamamıştım.

Saat gecenin üçüydü ve kısa sürede tekrar uyuyamazsam pes etmenin eşiğindeydim.

Kapımın önündeki koridordan hafif ayak sesleri geliyordu. Herkes uzun zaman önce yattığı için kaşlarımı çattım. Bu noktada onların alışkanlıklarını kendi alışkanlıklarım gibi biliyordum.

Evde biri mi vardı? Eve ait olmayan biri mi?

Ayak sesleri kapımın önünde durdu ve tüylerim diken diken oldu.

"Alo?" Fısıldayarak konuştum, kapı kolu dönmeye çalışıp sahip olduğum için yeterince şanslı olduğum kilide takılınca konuştuğum için kendimi aptal gibi hissettim.

Yataktan kalkıp komodinden lambamı çekerken kendimi bir korku filmindeki kurban gibi hissettim, gerekirse onu bir silah olarak kullanmaya hazırdım.

Dışarıdaki kişi kilitle oynadı ve kilit klik sesi çıkararak kilidin açıldığını işaret etti.

Nefes nefese kapıya bakıp kaçınılmaz olanı beklerken uzun bir duraklama oldu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve tanıdığım kıllı bir el ortaya çıktı. Bay Detweiler'ın eliydi.

Düşünmedim, sadece çığlık atmaya başladım, onu odamdan uzaklaştırmak için tek bir şansım olduğunu biliyordum.

Karısını uyandırmam gerekiyordu. Yatak odaları koridorun sonunda olduğu için yeterince ses çıkarmam gerekiyordu.

Çığlık atmaya başladıktan bir saniye sonra kapı çarparak kapandı ve ayak sesleri hızla uzaklaştı. Bir an sonra Detweiler'ların yatak odasının kapısının açıldığını duydum, ondan bir an sonra da benim kapım duvara çarptı ve Marie'nin telaşlı hali karşımdaydı. Göğsü kabarmış, giydiği iki beden küçük geceliğe bastırıyordu -gözlerimi yakmak istememe neden oldu- ve bakışları odanın içinde hızla dolaşırken çılgına dönmüştü, sonunda odanın ortasında duran bana düştü, göğsüme tutulmuş bir lamba.

Öfke yüz hatlarını kaplarken kırmızı benekli bir kızarıklık göğsüne ve yanaklarına yayıldı.

"Senin derdin ne lan?"

"Birisi odama girmeye çalışıyordu. Birisi kapının kilidini açmış."

Kocası olduğunu söylemedim, çünkü bu bana daha fazla sorun çıkarırdı.

Bir dakika sonra Todd oradaydı, elinde bir bardak suyla esneme numarası yapıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu rahatça. Gözlerimiz kilitlendi ve o anda onun olduğunu bildiğimi anladı. Yüz hatları alaycıydı, bir şey söylemem için bana meydan okuyordu, sanki karısı söz konusu o olduğunda ağzımdan çıkan her şeye inanacakmış gibi.

Marie bir an durup kocasını incelemeden önce, "Kız, birinin odasına zorla girdiğini söylüyor," diye alay etti. "Neden ayaktaydın?"

Dudaklarını büzüştürmesi, yüzünün kızarması bana çok şey anlattı. Görünüşe göre Marie kocasının gerçek doğasından o kadar da habersiz değildi.

Bu konuda bir şey yapacağından değil.

"Monroe'nun çığlığını duyduğumda biraz su alıyordum. Ama evde başka kimseyi duymadım." Bakışları endişeli gibiydi. "Kabus görmediğine emin misin?"

Nefes almadan önce uzun, gergin bir an boyunca ona baktım. "Belki de hepsi buydu," diye fısıldadım sonunda ve Marie'den yüksek sesle bir huff çıkardım.

"Kendini kontrol altına al, seni velet. Geri kalanımızın uykuya ihtiyacı var!" diye tersledi, dönüp gitti, odasına doğru yürürken ağzından küfürler dökülüyordu.

Todd, acınası dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla oyalandı. "İyi uykular, Monroe," diye mırıldandı, gözlerinde geri döneceğine dair kesin bir söz vardı.

Ve başladığı işi bitireceğini söyledi.

Kapı kapanır kapanmaz dizlerimin üzerine çöktüm, hıçkırıklar vücudumu sarıyordu.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Her şeyi mahvetmişti. Lise diplomamı almama bir ay kalmıştı ve o diplomamı elimden aldı.

Todd bana elini sürerse, beni mahveder. Ve ben vücudumdan bahsetmiyorum, ruhumdan bahsediyorum.

Annemin ıssız, yıkılmış yüzünün görüntüsü zihnimde canlandı.
Bu benim hikayem olamaz. Olamaz.
Gitmem gerekiyordu. Yarın. Başka seçeneğim yoktu.

Detweiler'lar Houston'ın hemen dışında küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Yaklaşık dört saat uzaklıktaki Dallas'a gitmeye karar verdim. Oraya daha önce hiç gitmemiştim ama bilet fiyatı çok kötü değildi ve büyüktü. Tam da ortadan kaybolmak için ihtiyacım olan şeydi. Elbette Detweiler'lar o kadar uzağa gitmeye çalışmazlardı, hele ki devlet desteğinin bitmesine sadece bir ay kalmışken. Eminim kimseye gittiğimi bile söylemeyeceklerdir. O son çeki isterler.

Bekâretimin Todd için ne kadar değerli olacağını düşünmeme izin vermedim. Umarım, "kolay" onun gereksinimlerinden biriydi ve ben ortadan kaybolur kaybolmaz beni unuturdu.

Okula gittim, kalbim bütün gün acıyordu. Hiçbir zaman yakın arkadaş edinen biri olmamıştım - ne zaman taşınacağınızı asla bilemediğinizde, yakın bağlantılar kurmamak en iyisiydi - ama kendimi sahip olduğum tanıdıklarla daha uzun süre birlikte olmayı dilerken buldum. Tanıdık koridorlarda yürürken, mezuniyette veda etmenin zor olup olmayacağını ya da sadece hayallerimi kaybettiğimi hissedip hissetmediğimi merak ettim.

Annem liseden hiç mezun olmamıştı. Yine de, ben küçükken bile, aklı başında olduğu anlarda bazen bana rüyalarından bahsederdi. O sahnede yürüme hayalleri.

Kendime kararlı *bir şekilde üniversite sahnesinde yürümem gerektiğini* söyledim ve GED alacağıma ve bunu mümkün kılacağıma dair kendime söz verdim.

Okuldan sonra çalıştığım H.E.B. marketine gittim, bu vardiyadan sonra ortadan kaybolacağım için her zamankinden daha fazla acele ettim. Zamanlama işe yaradı, çünkü maaş günüydü ve yanımda götürmek için bir çek daha alabildim. Her kuruşun önemi vardı.

Vardiyamdan sonra, Detweiler telefonumu yanıma almak istemediğim için kontörlü bir telefon aldım. Onları tanıyorsam, muhtemelen mallarını çaldığımı söyleyerek beni geri getirmeleri için polise başvuracaklardı. Bir parçam da beni bununla takip edebileceklerinden korkuyordu. Bir casus gerilim filminde yaşamadığımı biliyordum... ama yine de tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Eve döndüğümde, içinde birkaç kıyafet, yeni telefonum ve biriktirdiğim paranın olduğu küçük bir çanta hazırladım. Sonra yatağıma oturdum, ellerim endişeyle birbirine kenetlendi.

İyi bir planım yoktu. Her ne kadar kaçmayı hayal ediyor olsam da, planlarım somut olmaktan çok akışkandı. Ve hepsi de daha iyi bir iş bulabilmem için lise diplomasına sahip olmama ve Detweiler'ların peşimde olduğu korkusuyla her saniye arkamı kollamak zorunda kalmamama bağlıydı. Eyaletin koruyucu ailelikten çıkan çocuklar için bir destek sistemi de vardı ve ben de buna dayanabileceğimi umuyordum.

Ama bunu yapabilirim.

Yemekten sonra ortalığı topladım. Marie pizza sipariş etmişti, bu yüzden her zamanki kadar çok çaba harcamadım. Sonra oturma odasının köşesinde oturup iyi geceler dileyene kadar bekledim. Bu zor bir şeydi. Bu gece kaçmam gerekiyordu -onların yatmasına yetecek kadar geç ama Todd'un beni bir kez daha ziyaret etmeye karar vereceği kadar da geç değil.

Ayrılışım tam bir hayal kırıklığıydı. Pencereden çantamla kaçarken Detweiler'ların peşimden koştuğu, polisten kaçmak için çalıların arasına girip çıkarken siren sesinin havada dolaştığı bir görüntü canlanmıştı zihnimde.

Ama gerçekte olan şey, benim pencereden kaçmam ve herkesin uykuda kalmasıydı. Greyhound istasyonuna varana kadar bir saat yürüdüm ve kimse peşimden gelmedi. Dallas'a bilet aldığımda yorgun görünen görevli gözünü bile kırpmadı.

Kırk yılda bir bir şeylerin yolunda gitmesi güzeldi.

Otobüs yolculuğu bir arabanın iki katı kadar uzun sürdü. Birkaç saat dinlenmeye çalışsam da, bir şekilde durağımı kaçıracağımdan endişeleniyordum, bu yüzden asla derin bir uykuya dalamadım. Zihnim de geleceğimin ne getireceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Bunu tek başıma başarabilecek miydim?

Endişelerime rağmen, Todd'la aramızdaki mesafe her geçen kilometre arttıkça göğsümde bir rahatlama hissi titreşti.

En azından bekaretimi güvende tutmayı yapılacaklar listemden çıkarabilirdim.

Nihayet Dallas'a vardığımızda sabah güneşi ufukta belirmeye başlamıştı. Greyhound istasyonunu çevreleyen harap binalara rağmen heyecanlanmadan edemiyordum. Buraya gelmiştim. Başarmıştım. Daha önce hiç Dallas'a gitmemiş olabilirdim ve burada kimseyi tanımıyor olabilirdim ama kendime yeni bir hayat kurmaya kararlıydım.

Bu benim yeni başlangıcımdı.

Varışımın etkisinin geçmesi ve kendimi bir park bankında bulmam yaklaşık on iki saat sürdü ve denesem gerçekten uyuyup uyuyamayacağımı tartıştım. Ya da böyle bir şeye kalkışmanın güvenli olup olmadığını.

Otobüsten inmiştim ve beni internetten bulduğum genç sığınma evine götürmesi için bir taksi çağırma aşamasındaydım. Sonra adrese bakarken kapkaça uğradım. Taksi için cebimden çıkardığım tüm parayı almışlar ve telefonumu elimden çekip almışlardı.

Deli bir kadın gibi peşlerinden koştuğuma bahse girebilirsiniz. Ama tüm dünyevi eşyalarımın bulunduğu sırt çantam bana ağırlık yaptığı için, bir grup çocuk beni kolayca geride bıraktı.

Daha iyi günler görmüş bir benzin istasyonundan bir paket cips almak dışında kalan paramı harcamaya cesaret edememiştim.

Günün geri kalanında barınağı bulmak için her yere yürüdüm, birileri şüphelenir ve yetkililere kaçak bir genç gibi göründüğümü bildirirse diye yol sormaya korktum.

Belli ki mekânı hiç bulamamıştım çünkü oradaydım, parktaki bankın üzerinde. Soğuk, aç ve kızgın.

Ve bitkin.

Görünüşe göre, kırk sekiz saate yakın uyumadığınızda, herhangi bir yerde uyuyakalabiliyorsunuz, çünkü sonunda... ben de aynen öyle yaptım.

Bir sıçrayışla uyandım, birinin beni izlediği hissi boğazımda düğümlendi. Gece çökmüştü ve parkın üzerine koyu mavi bir renk çökmüştü. Ağaçlar ve çalılar kararmış gökyüzüne karşı belli belirsiz gölgeler oluşturuyordu. Sokak lambaları titreyerek canlanmış, yola ve yakındaki banklara sıcak bir parıltı yaymıştı. Işık hafif esintiyle dans edip sallanıyor, yere uzun gölgeler düşürüyordu. Yaprakların hışırtısı ve cırcır böceklerinin cıvıltısı duyulabiliyordu.

Yanımdaki bankta oturan kırlaşmış yaşlı adamı gördüğümde irkildim, bakışlarındaki vahşilik vücudundaki yırtık pırtık giysilerle eşleşiyordu. Üzerinden kir ve vücut kokusu yayılıyordu ve bana gülümsediğinde sadece birkaç dişi görünüyordu.

"Oy. Seni izliyordum. Uyuyabildiğinizden emin olmak için, leydim," dedi etkilenmiş bir İngiliz aksanıyla.

Sözleri son derece dostane ve nazik olsa da irkildim ve ondan uzaklaştım.

"Oh, Ole Bill'den korkma. Ben sana göz kulak olurum."

Banktan atlayıp kaçmak için hareket ettim... ama bir an tereddüt de ettim. Onda çok sağlıklı bir şeyler vardı. Görünüşünü ve kokusunu geçtikten sonra tabii.

"Bu park benim, ama paylaşabilirim. Sen uyumaya devam et, ben de nöbet tutayım. Kabadayıların uzak durduğundan emin ol," diye devam etti. Ona henüz bir şey söylememiş olmama rağmen.

Teklifini reddetmek için ağzımı açtım ama sonra market poşetinden temiz, yepyeni, etiketli bir battaniye çıkardı. Battaniyeyi bana uzattığında konuşmak yerine kendimi ağlarken buldum.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken o beni çılgınca izliyor, histerik kadınların gözyaşlarını dindirme gücüne sahipmiş gibi battaniyeyi üzerime atıyordu. Son birkaç gündür yaşadığım olaylardan ve onun nezaketinden bunalmış bir halde hala ağlamayı bırakmadığımda, sonunda "Eleanor Rigby "nin o güne kadar duyduğum en kötü yorumunu söylemeye başladı. Aslında, duyduğum en kötü şarkı yorumuydu.

Ama işe yaradı ve ağlamayı bıraktım.

"İşte, işte, küçük ördek. Uyumaya git. Ole Bill sana göz kulak olacak," dedi yatıştırıcı bir sesle şarkıyı bitirdikten sonra - son birkaç söz kesinlikle uydurmaydı.

Bundan daha akıllı bir kızdım, gerçekten öyleydim. Ama çok yorgundum. Ve içimdeki her şey ona gerçekten güvenmek istiyordu. Ne de olsa bana "küçük ördek" demişti. Seri katillerin kurbanları için sevimli evcil hayvan isimleri olmazdı, değil mi?

"Sadece birkaç dakika," diye mırıldandım ve başını salladı, o anda oldukça hoşuma giden çarpık sırıtışıyla yine usulca gülümsedi.

Stres ve yorgunluktan titreyerek ve daha iyi günlerin hayalini kurarak uykuya daldım.

Uyandığımda, on dakikadan çok daha geç olmuştu. Aslında gecenin geri kalanıydı.

Bill hâlâ oradaydı, beni izliyor ve sanki bütün gece uyumamış gibi kendi kendine hafifçe ıslık çalıyordu. Sırt çantam hala başımın altındaydı, para hala içindeydi ve en azından kimsenin bana dokunduğunu *hissetmiyordum*.

Kahretsin, umutsuzluğa kapılmıştım, değil mi?

"Kalacak bir yerin var mı, genç kız?" diye sordu usulca. Başımı salladım, bu bankta bir gece daha geçirmeyi düşünürken dudağımı ısırdım.

"Ole Bill sizi iyi bir yere götürecek. Benim şatom kadar güzel değil ama iş görür," dedi ve sanki gerçekten de hendeği olan bir İngiliz şatosuymuş ve hükümdarı da kendisiymiş gibi gururla parkı işaret etti.

En azından birkaç saat sonra bana bir şey yapmayacak kadar güvenilir olduğunu kanıtlamış olmasına rağmen, onu bir kaçakçılık çetesi ya da aynı derecede iğrenç başka bir şey olmadığını umduğum yere kadar takip etmemi sağlayan şey yine de saf çaresizlikti.

Beni bir gün önce yürüdüğüm yerden biraz daha iyi bir yere götürdüğünde biraz rahatladım. O sahte İngiliz aksanıyla kulağımı çınlattı, hiç gitmediğinden emin olduğum yerler hakkında hikâyeler anlatarak beni eğlendirdi.

Ne olduğunu anlamadan, oldukça yeni olduğu anlaşılan bir sığınma evinin girişinin önünde duruyorduk. Tabelada buranın bir kadın sığınma evi olduğu yazıyordu ve bu manzara bir kez daha ağlamak istememe neden oldu.

"Oraya gittiğinde seni Ole Bill'in gönderdiğini söyle... Sana kraliyet muamelesi yapacaklar," diye kıkırdadı ve yüzüncü kezmiş gibi gelen bir şekilde gözlerim doldu - muhtemelen tekrar histeri krizine gireceğimden korkarak bir adım uzaklaşmasına neden oldu.

Sonunda sığınağın kapısına giden basamakları çıkmadan önce bir an daha tereddüt ettim. Yarı yolda durup Bill'e baktım, o da bana yine sevimli bir şekilde sırıttı. "Senin için harika şeyler görüyorum, küçük ördek," diye seslendi arkamdan ben yürümeye devam ederken.

Onu asla unutamayacağımı biliyordum. Evsiz ve biraz deli olabilirdi ama aynı zamanda tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. Bir yabancı olarak bana göz kulak olmuş ve en çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım etmişti.

İçeri girerken, yorgunluk hala omuzlarımda, garip bir şekilde o anda her şeyin yoluna gireceğine dair huzurlu hissediyordum.

Resepsiyona yaklaştığımda nazik bir kadın "Haven'a hoş geldiniz," diye mırıldandı.

Gerçekten de cennet.

Sadece umut edebilirdim.

Monroe ve Lincoln'ün mağazasına buradan devam edin.

OceanofPDF.com

MABEL'IN ÇİKOLATALI PUDINGLİ KURABİYELERİ

Porsiyonlar: 15 kurabiye

MALZEMELER

- 2 ¼ su bardağı (281 g) çok amaçlı un kaşıklanmış ve düzlenmiş
- 1 çay kaşığı karbonat
- ½ çay kaşığı tuz
- 1 Fincan (2 çubuklar; 227g) tuzsuz Tereyağı, yumuşatılmış için oda sıcaklığında (vegan tereyağı da olur)
- ¾ fincan (150g) paketlenmiş açık kahverengi şeker
- ¼ su bardağı (50g) toz şeker
- 1 (3,4 ons) paket hazır vanilyalı puding karışımı
- 2 büyük yumurta oda sıcaklığında
- 1 çay kaşığı vanilya özütü
- 2 su bardağı yarı tatlı çikolata parçaları

TALİMATLAR

- Fırını önceden 350 derece F'ye ısıtın. Bir kurabiye yaprağını parşömen kağıdı ile kaplayın ve bir kenara koyun.
- Orta boy bir kapta un, kabartma tozu ve tuzu çırpın ve bir kenara koyun.
- Ayrı bir kapta el mikseri ile veya kürek aparatı takılı bir stand mikserinin kabında tereyağı, esmer şeker ve beyaz şekeri krema haline getirin

şekeri yüksek hızda hafif ve kremsi hale gelene kadar, en az 3 dakika boyunca karıştırın. Bu adımı atlamayın.

• Kuru puding karışımını, vanilyayı ve yumurtaları ekleyin ve hafif ve kabarık olana kadar 2-3 dakika boyunca yüksek hızda çırpın.

• Kuru malzemelerin yarısını yavaşça ıslak malzemelere ekleyin ve unun her yere bulaşmaması için mikseri düşük hızda çalıştırın. Mikseri yüksek hıza getirin ve birleşene kadar karıştırın. Kuru malzemelerin geri kalanını ekleyin ve hamur birleşene kadar tekrarlayın. Çikolata parçalarını lastik bir spatula ile karışana kadar karıştırın.

• Kurabiye hamuru toplarını büyük bir kurabiye kepçesi veya ¼ fincan ölçü kabı kullanarak hazırlanan fırın tepsisine bırakın. 10-12 dakika veya hafifçe altın rengini alana ve üst kısmı sertleşene kadar pişirin. Fırın tepsisinde iki dakika soğumaya bırakın, ardından tamamen soğuması için bir fırın rafına aktarın.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Walker D

Birkaç teşekkür...

Yazmaya başladığımda bu yolculuğun bana böylesine güzel dostluklar kazandıracağını hiç düşünmemiştim. Bu kitap arkadaşlarım sayesinde ortaya çıktı. Hiç bu kadar stresli ve bunalmış olmamıştım ve her gün beni omuzlarına alıp ittiler.

Beta okuyucularım Crystal, Blair ve Ashton'a. Siz üçünüz gerçek birer meleksiniz. Mesajlarınız aklımı başımda tuttu, Walker'a olan sevginiz devam etmemi sağladı ve size sevgili arkadaşlarım diyebildiğim için çok şanslıyım. Bu kadar özverili ve harika bir şekilde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. ILY.

Editörüm Jasmine'e, her zaman benim için adım attığın ve ne olursa olsun kitabı bitirdiğin için teşekkür ederim. Kitap bebeklerim konusunda sana güveniyorum ve bu çok şey ifade ediyor.

Asistanım ve kankam Caitlin'e. Aklımı başımda tutuyorsun. Devam etmemi sağlıyorsun. Sevildiğimi ve görüldüğümü hissettiriyorsun. ILY.

Raven'a: Bir kez daha bu kitabı sensiz yapamazdım. Gece geç saatlere kadar çılgınlıklarıma katlandığın ve ihtiyacım olan arkadaş olduğun için teşekkürler. Bana ilham veriyorsun, her zaman yanımdasın. ILY.

Chels'e: Sana bir kalecinin soyunmasının ne kadar sürdüğünü sorduğumda garip gelmiyormuş gibi davrandığın için teşekkürler. Ve karının kankam olmasına izin verdiğin için. Ve 101 milyon hokey soruma cevap verdiğin için. Sen bir kuruşsun.

Ve tüm hayallerimi g e r ç e k l e ş t i r e n siz okurlarıma. Bu kelimeleri sizin için yazabilmek bir ayrıcalıktır ve sizi *asla*

kabul edilmiş.

OceanofPDF.com

C.R. JANE HAKKINDA

Utah'ta yaşayan Teksaslı bir kız, bir eş, anne, avukat ve şimdi de yazarım. Hikayelerim yıllardır kafamda dönüp duruyordu ve sonunda onları kağıda dökmek beni rahatlattı. Büyük bir Dallas Cowboys hayranıyım ve öncelikle Taylor Swift ve hip hop dinliyorum... yalan söyleyip sen de dinlemediğini söyleme.

Okuma aşkım muhtemelen üç yaşındayken başladı ve her zaman başkalarının dünyalarında kaybolduğum için kendi dünyalarımı yaratmaya başlamam çok mantıklıydı.

Baş belası olmak için büyümek zorunda olan kadın kahramanları, mutlu sonları ve baygınlık geçirmeye değer, sadık (ve ateşli) erkek karakterleri seviyorum. Bu size benziyorsa, arkadaş olacağımıza eminim.

Burada olmanıza çok sevindim... Benimle takılmanın yolları ve okuyabileceğiniz daha fazla kitabım için aşağıdaki bağlantılara göz atın!

Güncellemeleri almak için **Facebook** sayfamı ziyaret edin. Web sitemi ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak, hakkımda rastgele bilgiler öğrenmek ve karakterlerimin farklı bakış açılarına erişmek için haber bültenime kaydolun.

OceanofPDF.com

C.R. JANE'İN KİTAPLARI

www.crjanebooks.com

Pucking Wrong Serisi (Hockey Romance Standalones)

The Pucking Wrong Number The

Pucking Wrong Guy

A Pucking Wrong Christmas (bir roman)

The Pucking Wrong Date

Yanlış Adam

The Sounds of Us Contemporary Serisi (serinin tamamı)

Bizi Bu Şekilde Hatırla

Seni Bu Şekilde Hatırla

Beni Bu Şekilde Hatırla

Kırık Kalpler Akademisi Serisi: Bir Zorba Romantizmi (komple düet)

Kalp Kıran Prens Kalp

Kıran Aşık

Dahlia'yı Mahvetmek (Çağdaş Mafya Tek Başına)

Dahlia'yı Mahvetmek

Kader Kanatları Serisi (Paranormal seri)

İlk İzlenimler Forgotten

Specters

Düşmüş Olan (Kader Kanatları Novellası)

Yasak Kraliçeler

Korkunç Başlangıçlar (Kader Kanatları Kısa Öyküsü)

Soluk Diyarlar

İnançsız Düşler

Efsanevi Krallıklar

Sonsuz Kalpler

En Karanlık Lanet Serisi

Unut Beni

Kayıp

Tutkular

Hades Redemption Serisi

En Karanlık Sevgili

En Karanlık Krallık

Monster & Me Düet Mila Young ile birlikte yazılmıştır

Canavarın Baştan

Çıkarması Canavarın

Saplantısı

Hokeyin Zengin Şeytanları May Dawson ile Düet Cowrite

No Pucking Way

Bizim Pucking Way

Ruhlar Akademisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Kırık Ruhlar Okulu Kırık

Kalpler Okulu Kırık

Hayaller Okulu Kırık

Kanatlar Okulu

Fallen World Serisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Bağlı

Kırık

İhanete

Uğramış

Ait

Gönül Hırsızı Mila Young ile ortak yazar (serinin tamamı)

En Karanlık

Kader Çalınmış

Kader Kırık

Kader Tatlı Kader

Kurtlar Krallığı Mila Young ile birlikte yazılmıştır

Vahşi Ay

Vahşi Kalp

Vahşi Kız

Vahşi Aşk

Vahşi Ruh

Vahşi Öpücük

Stupid Boys Serisi Rebecca Royce ile ortak yazar

Aptal Erkek

Aptal Kız

Çılgın Aşk

Breathe Me Düet Ivy Fox ile birlikte yazıldı (tamamlandı)

Breathe Me

Breathe You

Breathe Me Düet

Love & Hate Ivy Fox ile birlikte yazıldı (tamamlandı)

Bir Zamanlar Nefret

Ettiğim Çocuk Bir

Zamanlar Sevdiğim Kız

Darkwood'un Zengin Şeytanları Serisi May Dawson ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Yalan Söylet

Yalvart

Vahşileştir Yaktır

Beni Kraliçe Yap

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.